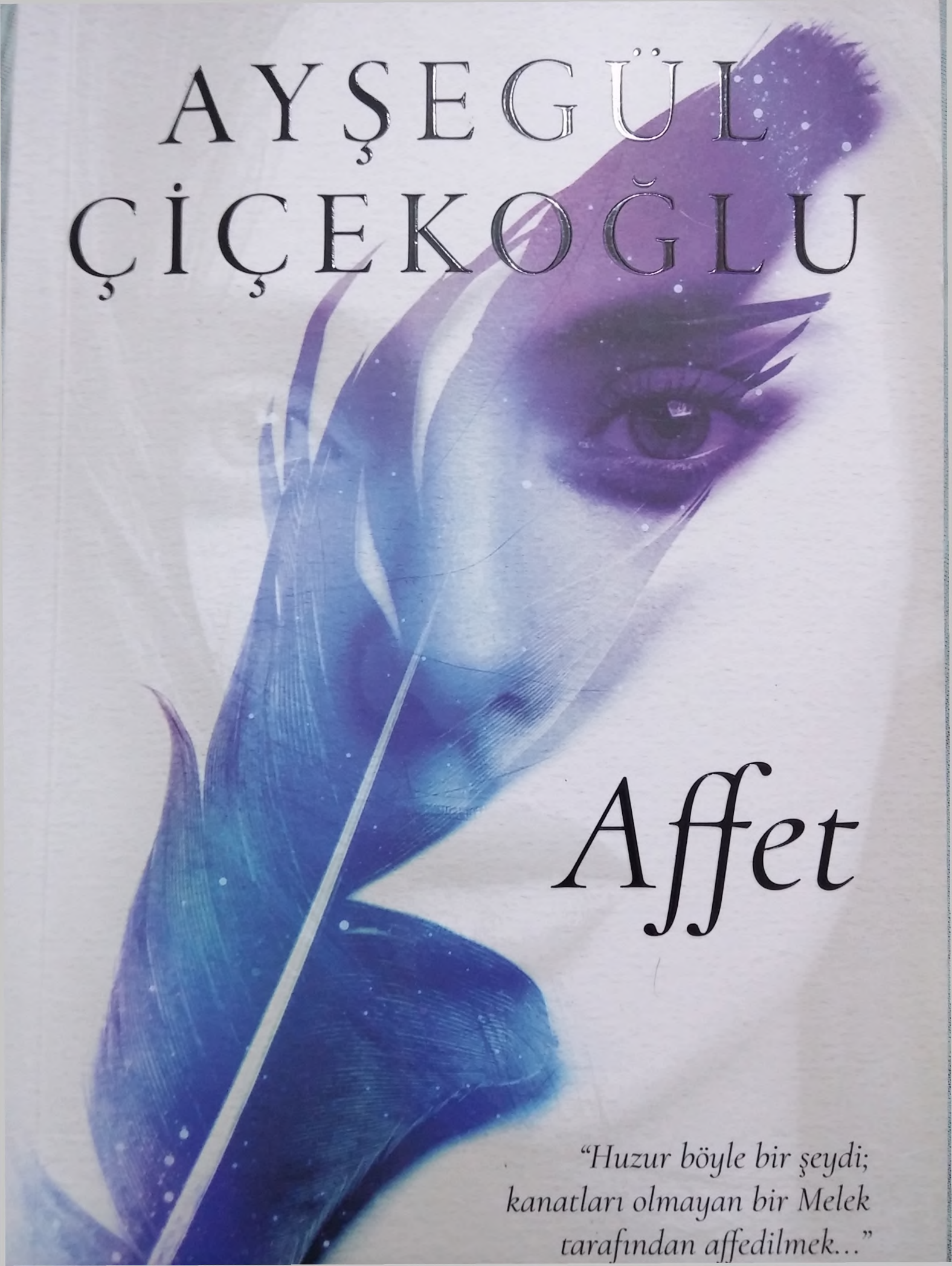
AYŞEGÜL ÇİÇEKOĞLU

Affet

"Huzur böyle bir şeydi;
kanatları olmayan bir Melek
tarafından affedilmek..."

Nurşen'e
Bazı insanlar hayatınıza dokunur
ve sonra vazgeçilmeziniz olur.
Sen de bunlardan birisin sevgili Nurşen.
İyi ki varsın...

Burnundan soluyan genç adam gecenin karanlığında evin kapısını çarparak kendini dışarı attı. Yağmur kokusuyla birleşmiş temiz hava ciğerlerine dolduğunda içtiği içkilerin başını döndürmeye başladığını hissetti. Yine de kendini içerideki kadar kötü hissetmiyordu. Derin bir nefes aldı ve ağır ağır merdivenlerden indi.

Arabasına bindiğinde annesine verdiği sözü tutamayacağını fark etti. Beş yaşındayken koptuğu bu ailenin bir parçası olamazdı artık. Onun ölümünden sonra ağabeyi ve babasıyla geçirdiği bu iki yılda sözünü tutmak için çok çaba göstermişti. Kendisine her söyleneni itirazsız kabul etmiş, her isteneni yapmıştı. Ancak onlar bununla yetinmemiş, hayatını yönlendirmeye kalkmışlardı. Aşık olduğu kadın hakkında söyledikleri, onunla evlenmesine engel olmaları bardağı taşıran son damla olmuştu. İçeride önüne attıkları dosyayı gördüğünde az kalsın ikisinin de boğazına sarılacaktı. Babası bir zamanlar annesine kurduğu tuzağı şimdi İlknur üzerinden kendisi için hazırlamıştı. Onun nasıl biri olduğunu biliyordu. Ağabeyinin de babasından farkı yoktu. Anlattıklarına inanmayacak, hayatını

mahvetmelerine izin vermeyecekti. Arabayı çalıştırıp İlknur'la buluşacağı kafeye doğru yola çıktı.

Arabayla kafenin bahçesine girdiğinde İlknur'u arayıp geldiğini haber verdi. Az sonra kapıdan çıkıp yağmurdan korunmaya çalışarak hızlı adımlarla kendisine doğru yürüyen kızı seyretti. Onun için dünyaları verirdi. Yüreklerinde sevgi olmayan iki adam "Ayrılacaksın" dedi diye sevdiği kızı bırakmayacaktı.

İlknur kendisini bekleyen arabaya doğru yürürken endişeliydi. Emre'ye ne kadar baskı yaparlarsa yapsınlar kendisini bırakmayacağını biliyordu. Ama yaşadığı beraberliğin herkes tarafından kabul görmesini de istiyordu. Gerçi beş ay önce muhasebeye çağırılıp işine son verildiğinde bunun boş bir hayal olduğunu anlamıştı. Şirketteki uygunsuz hareketleri yüzünden atıldığını söylediklerinde dünya başına yıkılmıştı. Emre olmasaydı bu yaşadıklarını kolayca atlatamazdı.

Kuracakları yeni hayatın hayali bile yetiyordu İlknur'a. Şehirden o gece ayrılıp bir an önce evlenmeye karar vermişlerdi. Emre kaçar gibi gitmek istemediğinden babası ve ağabeyiyle son bir görüşme ayarlamıştı. İlknur kendisine pislik muamelesi yapan o iki adamla karşılaşmamak için Emre'yi köşke yakın bir kafede beklemek istemişti. Arabaya biner binmez kendisini gülümseyerek karşılayan adamın içkili olduğunu anladı ama sesini çıkarmadı. Emre onu "Merhaba güzellik" diyerek karşıladığında o da gülümseyerek "Merhaba" dedi.

"Artık gidebiliriz" diyen Emre arabayı çalıştırdı.

"İyi misin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Bir süre hiç konuşmadan hızını giderek artıran yağmurun ve sileceklerin sesini dinleyerek yol aldılar. İlknur elini tutan adamın sıcaklığını hissettiği için mutluydu. "Bundan sonra her şey daha güzel olacak" diye düşündü. Yağmur şiddetini artırdığında Emre'nin elini bıraktı. Endişeyle "Bir yerde kal-

saydık bu gece. Hava çok kötü. Sen de içmişsin galiba" dedi.

"Evet içtim. Sürekli bir şeyler ikram ettiler" diye yanıtladı Emre. Biraz durdu ve devam etti "Bundan sonra onları görmek zorunda değiliz İlknur."

İlknur arabaya bindiğinden beri konuyu açmaya ilk defa cesaret etti.

"Kabul etmediler değil mi?"

"Etmediler ama sen bunları düşünme. Onların sorunu ne sensin ne de ben" diyerek kıza doğru baktı Emre "İkisinin de kalbinde zerre kadar sevgi yok."

Bir süre sonra yağmur şiddetini iyice artırdı. Göz gözü görmüyor, silecekler cama vuran damlaların hızına yetişemiyordu. Emre'nin başı iyice dönmeye başlamış, görüşü bulanıklaşmıştı. İlknur haklıydı bu şekilde yola devam etmeleri tehlikeliydi. Geceyi geçirecekleri uygun bir yer düşündü. Arabayı ne kadar hızlı kullandığını fark etmeden dönüp yanında oturan kıza sevgiyle baktı. Ondan ayrılmaktansa ölmeyi tercih edeceğini babası ve ağabeyinin anlaması mümkün değildi. İkisini koparmaya kimsenin gücü yetmeyecekti.

"Biraz yavaş gider misin Emre?" diyen İlknur'un sesini duyduğunda düşüncelerden sıyrıldı.

"Korktun mu?" dedi gülümseyerek.

"Evet korktum. Hava kötü, sen de içkilisin. Hız da yapıyorsun üstelik."

"Merak etme biraz ileride yol çalışması var. İstesem de hızlı gidemem" dedi Emre yanında sıcacık gülümseyen kıza bakarak. Tam bu sırada İlknur başını yola çevirdi ve gözleri korkuyla büyüdü. Emre'nin o anda duyduğu tek ses kızın "Dikkat et" bağırışıydı.

Başını çevirip yola baktığında üzerlerine gelen karaltıyı fark etti. Son bir refleksle direksiyonu kırdı ama üzerlerine gelen arabanın İlknur'un oturduğu tarafa çarpmasını engelleyemedi. Araba sürüklenirken metallerin çarpışmasından çıkan korkunç

mahvetmelerine izin vermeyecekti. Arabayı çalıştırıp İlknur'la buluşacağı kafeye doğru yola çıktı.

Arabayla kafenin bahçesine girdiğinde İlknur'u arayıp geldiğini haber verdi. Az sonra kapıdan çıkıp yağmurdan korunmaya çalışarak hızlı adımlarla kendisine doğru yürüyen kızı seyretti. Onun için dünyaları verirdi. Yüreklerinde sevgi olmayan iki adam "Ayrılacaksın" dedi diye sevdiği kızı bırakmayacaktı.

İlknur kendisini bekleyen arabaya doğru yürürken endişeliydi. Emre'ye ne kadar baskı yaparlarsa yapsınlar kendisini bırakmayacağını biliyordu. Ama yaşadığı beraberliğin herkes tarafından kabul görmesini de istiyordu. Gerçi beş ay önce muhasebeye çağırılıp işine son verildiğinde bunun boş bir hayal olduğunu anlamıştı. Şirketteki uygunsuz hareketleri yüzünden atıldığını söylediklerinde dünya başına yıkılmıştı. Emre olmasaydı bu yaşadıklarını kolayca atlatamazdı.

Kuracakları yeni hayatın hayali bile yetiyordu İlknur'a. Şehirden o gece ayrılıp bir an önce evlenmeye karar vermişlerdi. Emre kaçar gibi gitmek istemediğinden babası ve ağabeyiyle son bir görüşme ayarlamıştı. İlknur kendisine pislik muamelesi yapan o iki adamla karşılaşmamak için Emre'yi köşke yakın bir kafede beklemek istemişti. Arabaya biner binmez kendisini gülümseyerek karşılayan adamın içkili olduğunu anladı ama sesini çıkarmadı. Emre onu "Merhaba güzellik" diyerek karşıladığında o da gülümseyerek "Merhaba" dedi.

"Artık gidebiliriz" diyen Emre arabayı çalıştırdı.

"İyi misin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Bir süre hiç konuşmadan hızını giderek artıran yağmurun ve sileceklerin sesini dinleyerek yol aldılar. İlknur elini tutan adamın sıcaklığını hissettiği için mutluydu. "Bundan sonra her şey daha güzel olacak" diye düşündü. Yağmur şiddetini arttırdığında Emre'nin elini bıraktı. Endişeyle "Bir yerde kal-

saydık bu gece. Hava çok kötü. Sen de içmişsin galiba" dedi.

"Evet içtim. Sürekli bir şeyler ikram ettiler" diye yanıtladı Emre. Biraz durdu ve devam etti "Bundan sonra onları görmek zorunda değiliz İlknur."

İlknur arabaya bindiğinden beri konuyu açmaya ilk defa cesaret etti.

"Kabul etmediler değil mi?"

"Etmediler ama sen bunları düşünme. Onların sorunu ne sensin ne de ben" diyerek kıza doğru baktı Emre "İkisinin de kalbinde zerre kadar sevgi yok."

Bir süre sonra yağmur şiddetini iyice artırdı. Göz gözü görmüyor, silecekler cama vuran damlaların hızına yetişemiyordu. Emre'nin başı iyice dönmeye başlamış, görüşü bulanıklaşmıştı. İlknur haklıydı bu şekilde yola devam etmeleri tehlikeliydi. Geceyi geçirecekleri uygun bir yer düşündü. Arabayı ne kadar hızlı kullandığını fark etmeden dönüp yanında oturan kıza sevgiyle baktı. Ondan ayrılmaktansa ölmeyi tercih edeceğini babası ve ağabeyinin anlaması mümkün değildi. İkisini koparmaya kimsenin gücü yetmeyecekti.

"Biraz yavaş gider misin Emre?" diyen İlknur'un sesini duyduğunda düşüncelerden sıyrıldı.

"Korktun mu?" dedi gülümseyerek.

"Evet korktum. Hava kötü, sen de içkilisin. Hız da yapıyorsun üstelik."

"Merak etme biraz ileride yol çalışması var. İstesem de hızlı gidemem" dedi Emre yanında sıcacık gülümseyen kıza bakarak. Tam bu sırada İlknur başını yola çevirdi ve gözleri korkuyla büyüdü. Emre'nin o anda duyduğu tek ses kızın "Dikkat et" bağırışıydı.

Başını çevirip yola baktığında üzerlerine gelen karaltıyı fark etti. Son bir refleksle direksiyonu kırdı ama üzerlerine gelen arabanın İlknur'un oturduğu tarafa çarpmasını engelleyemedi. Araba sürüklenirken metallerin çarpışmasından çıkan korkunç

gürültüyü ve İlknur'un çığlıklarını duydu. Başını çevirdiğinde yanındaki kızın kanlar içinde hareketsiz yattığını gördü. Son gücüyle ona doğru uzandı ama göğsüne dayanmış olan direksiyon yüzünden hareket edemedi. "İlknur" diye seslendi ama kız onu duymadı. Arabanın etrafı insanlarla dolmaya başlamıştı. Kendisine doğru eğilen kim olduğunu bilmediği adama zorlukla "Ona yardım edin" diye fısıldadı. Son hatırladığı bir siren sesiydi. Sonra her şey karanlığa gömüldü.

1

Genç kız anahtarı usulca kilitte döndürüp kapıyı açtı. Bu saatte annesini uyandırmak istemiyordu. Süzülürcesine içeri girdi. Ayakkabılarını çıkarırken ışık açılınca olduğu yerde sıçradı. Salonun kapısı önünde dikilen annesine sevgiyle baktı.

"Anne korkuttun beni" dedi gülümseyerek.

"Özür dilerim meleğim" dedi kadın.

"Neden hâlâ uyumadın? Bu saate kadar ayakta kalmaman gerekiyor biliyorsun."

Anne kızının yanına geldi. Sağlığı ne kadar kötü olursa olsun o eve gelmeden uyuyamazdı. Biricik kızı, tek dayanağı bu tekinsiz şehirde gece vakti dışarıdayken gözüne nasıl uyku girerdi? Geç geldiği zamanlar neler hissettiğini, onu ne kadar merak ettiğini anne olunca kendisi de anlayacaktı.

"Sen bu saate kadar dışarıdayken nasıl uyuyayım kızım?"

Melek ayakkabılarını çıkarıp annesine sarıldı. Birlikte salona doğru ilerlediler.

"Annecim bunu konuşmuştuk daha önce. Geç geldiğim akşamlar beni böyle beklemene gerek yok. Biliyorsun eve bırakıyorlar."

"Biliyorum meleğim ama elimde değil. Sen de anne olunca anlayacaksın."

Melek'in yorgunluktan ayakta duracak hali kalmamıştı. Kendisini koltuğa bıraktı. Ayakları o kadar ağrıyordu ki. Bütün gece koşturup durmuştu. Üstelik hava çok sıcaktı.

Seda Hanım kızına baktı. Onun bu haline çok üzülüyordu. Ama şu sıralar sağlığı çok kötüydü. İstese de kızına yardım etmesi olanaksızdı. Yine de kendince bir çözüm yolu bulmaya çalıştı.

"Masaj yapmamı ister misin?"

"Hayır anne. Duş alıp yatacağım."

"Hadi hemen gir o zaman duşa. Ben seni lafla oyalamayayım. Yarın akşam da işin olacak mı?"

"Hayır. Cuma'ya kadar yok."

Seda Hanım yerinden kalkarak kızını alnından öptü.

"İyi geceler meleğim"

"İyi geceler anneciğim."

Annesi çıkınca Melek biraz daha oturdu. Yerinden kalkacak hali yoktu. Bu geceki davet hem çok uzun sürmüştü hem de kalabalıktı. Kendini toparlayıp kalktı ve banyoya girdi. Ilık suyun altında öylece durmak çok iyi gelmişti ama uyuması gerekiyordu. Sabah iş için yine erken kalkacaktı. Banyodan çıkıp odasına geçti. Askılı geceliğini giydi. Saçlarını kurulayıp kendini yatağa bıraktığında artık hiçbir şey düşünemeyecek kadar yorgundu. Saatini sabah altıya kurdu ve hemen uykuya daldı.

Sabah saatin sesine zor uyandı Melek. Hâlâ yorgundu. Hemen giyindi. Annesinin erkenden kalkıp özenle hazırladığı kahvaltıdan ayaküstü atıştırdı. Kendisini ka-

pıya kadar uğurlayan kadının yanağına bir öpücük kondurup dışarı çıktı. Havanın bugün de sıcak olacağı sabahın ilk saatlerinden bile belliydi. Saatine baktı, otobüsü kaçırmamak için hızlanması gerekiyordu. Adımlarını sıklaştırdı. Otobüs durağını her zamanki gibi kalabalık görünce canı sıkıldı. Az sonra tıklım tıklım gelen otobüse zorlukla bindi. Bir türlü ilerlemek bilmeyen trafikte ayakta yolculuk yapmak her geçen gün daha da zor geliyordu Melek'e. Ama evin taksitini ödemeden değil araba hiçbir şey alması mümkün değildi. İneceği durağa geldiğinde insanların yarattığı etten duvarı aşarak kendini dışarıya attı. Sabahları otobüsten bir durak önce inmeyi alışkanlık haline getirmişti. Böylece hem kısa bir yürüyüş yapıp açılıyor hem de hayattaki tek lüksü olan sabah kahvesini alıp kendine geliyordu.

Dışı camla kaplanmış gösterişli holding binasından içeri girdi ve güvenlik kartını çıkarıp turnikelerden geçti. Asansörler yine doluydu. Üçüncü kattaki ofisine her zamanki gibi merdivenle çıktı. Bir yıldır holdingin İnsan Kaynakları departmanında çalışıyordu. Kendini bu işi bulduğu için şanslı sayıyordu. Üniversiteden yeni mezun olmuş, tecrübesiz birinin iş bulması bu devirde olanaksızdı. Eğitimi, İnsan Kaynakları ile ilgili değildi. İşe alınmasında bildiği yabancı diller etkili olmuştu. Bunun için şükrediyordu çünkü işi alamamış olsaydı banka evlerine şimdiye kadar çoktan el koymuş olacaktı.

İşi yorucuydu ama o bundan şikayetçi değildi. Hatta çok çalışmak düşünmesini engellediği için halinden memnun olduğunu bile söyleyebilirdi. Düşünmeye başladığında işin içinden çıkamayacağını biliyordu. Son dört yıldır yaşadığı sıkıntı Yirmi üç yaşındaki birinin taşıyamayacağı kadar büyüktü. O güne kadar hiç zorluk çekmemiş kendisi gibi biri için hayatın zorluklarıyla mücadele hiç de kolay değildi.

Annesine bir yıl önce koydukları kanser teşhisi her şeyi daha da zorlaştırıyordu. Yine de pes etmemişti. Annesinin son zamanlarını rahat geçirmesi için elinden geleni yapıyordu. Dört yıl öncesinde hayatı tanımayan bir genç kızken şimdi bu kadar sorumluluğu nasıl taşıyabildiğine hayret ediyordu. Yıllarca hiç bitmeyecek sandıkları muhteşem zenginlik bir anda sona ermişti. Şu anda sahip oldukları tek şey kredisini ödedikleri mütevazı evleriydi. Yüz bin liralık kredinin taksitlerinden arta kalan parayla yaşamlarını kıt kanaat sürdürüyorlardı ana kız.

Merdivenleri çıkarken bunları düşünüyordu ve canı gerçekten de çok yanıyordu. Geçmişini unutmak istiyor ama beceremiyordu. Bir daha o yılları yaşayamayacağının farkındaydı. O muhteşem günler çok gerilerde kalmıştı. Kapıyı iterek ofise girdi. Mesai başlamadığı için henüz kimse gelmemişti. Zaten kalabalık bir departman değillerdi. Müdürleri Zerrin Hanım, yardımcısı Haluk Bey ve sekiz çalışandan ibaret küçük bir ekiptiler. Haluk Bey'den pek hoşlanmıyor, çapkın bakışlarından çok rahatsız oluyordu. Ama Zerrin Hanım gerçekten çok iyi biriydi. İş görüşmesini onunla yapmış ve hemen kanı kaynamıştı bu iyi niyetli, tatlı kadına. Zerrin Hanım onun bu iş için fazla olduğunu söylemişti. O da kadına hayatını ve bu işe ne kadar ihtiyacı olduğunu anlatmıştı. Onu dikkatle dinleyen Zerrin Hanım bir süre susmuş ve sonra "Yarın gel işe başla" demişti. O kadar sevinmişti ki neredeyse yerinden kalkıp kadını öpecekti. O günden bu yana Zerrin Hanım'ı utandırmamak için çok çalışmıştı.

Elindeki kahveyi masaya bıraktı ve çantasını dolaba koyarak koltuğuna oturdu. Bilgisayarını açtı. Yaz olduğundan holding çalışanlarının yarısı tatildeydi. Kendisi de bir hafta sonra izne çıkacaktı. Tek hayali on günlük tatilinde annesiyle doya doya vakit geçirmekti. Yaptığı

ek işten gelen paranın bir kısmını kenara ayırmayı da şarmıştı. Bu dört yıldır ilk tatilleri olacaktı. Gerçi annesi tatile gitmek istemiyordu ama ne yapıp edip onu ikna edecekti.

Belki de bu onun son tatili olacaktı. Bunu düşündüğünde gözleri yaşardı. Hayattaki tek dayanağı da gittiğinde ne yapacağını bilmiyordu. Her zamanki gibi bunu düşünmemeye karar verdi. Annesi için güçlü olmak zorundaydı.

Soğumaya başlayan kahvesinden kocaman bir yudum aldı. Tam yerinden kalkıyordu ki içeri Zerrin Hanım girdi. "Günaydın Zerrin Hanım" diyerek gülümsedi kadına. Zerrin her sabah kendisini güler yüzle karşılayan kıza baktı. Melek'i işe almak son yıllarda yaptığı en iyi şeylerden biriydi.

"Günaydın Melek. Yine erkencisin" diyerek odasına doğru yürüdü.

"Sabahın bu saatleri hoşuma gidiyor. Size kahve yapayım mı?"

"Zahmet olmasın."

"Ne zahmeti. Hemen getiriyorum."

"Teşekkür ederim" diyerek odasına giren Zerrin elindeki çantayı sıkıntıyla masasına bıraktı. Onu zor bir gün bekliyordu. Dün gece sıkıntıdan uyuyamamıştı. Emir arayıp asistanı Ayşe'nin yerine bir aylığına geçebilecek birini ayarlamasını istemişti. Ayşe'nin bir ay boyunca şirketten ayrı kalması demek zaten sinirli olan Emir'in dayanılmaz hale gelmesi demekti. Ona bir gün bile dayanacak birini bulabileceğinden emin değildi.

Emir üç yıl önce babasından bütün işleri devralmış, holdingin patronu olmuştu. Zaten kardeşi Emre yurt dışına gittikten sonra bütün iş yükü onun üzerindeydi. Patron olması hayatında fazla bir şey değiştirmemişti.

Zerrin, Vahit Bey'in küçük oğlu Emre'ye hâlâ düşman olduğunu biliyordu. Ancak kol kırılır yen içinde kalır misali kimse kimseye bir şey demiyordu.

Zerrin ve Emir birlikte büyümüş, aynı üniversiteden mezun olmuştu. Babaları arkadaştı. Emir okul bittikten sonra birlikte çalışmaları için onu holdinge çağırmıştı. Zerrin başlarken burada ancak bir kaç yıl kalacağını düşünmüştü. Ama gelecek ay on iki yılı dolacaktı. Yıllar çok çabuk geçmişti. Tüm çocukluğu ve genç kızlığını Emir'e aşık geçirmiş ve onun da kendisine aşık olmasını beklemişti. Emir'in kendisi de dahil hiç kimseye aşık olamayacağını anladığında da bu sevdadan vazgeçmişti. Aşkla kabul ettiği işine sıkı bir dostluk bağıyla devam etmişti.

Emir uslanmaz bir çapkın olduğundan hayatına kimseye bağlanmadan devam etmişti. Zerrin ise bir süre sonra başka biriyle tanışıp evlenmişti. Şimdi iki çocuğu vardı ve kocasını gerçekten de çok seviyordu. O günleri düşündüğünde yüzünde bir tebessüm belirdi. Emir ile evlenseydi şimdiye kadar çoktan boşanmış olurlardı. Bazı insanlar yalnız yaşamalıydı. Emir de onlardan biriydi. Aşırı sinirli, günü gününe uymayan, söyledikleri ve yaptıklarıyla karşısındakini ne kadar incittiğini fark edemeyen bir adamdı. Ona ayak uydurmak zordu. Bir kadın için belki iyi bir sevgili olabilirdi, ki ondan bile kuşkuluydu Zerrin, ama kesinlikle iyi bir koca olmazdı.

Bunları düşünürken çantasına uzanıp telefonunu çıkardı. Emir'in bugün için kesinlikle birinin bulunması gerektiğine dair mesajını görünce telefonu sinirle masaya bıraktı. Yurt dışındayken bile fırsat bulup yağdırdığı emirler Zerrin'in zaman zaman sabrını zorlamıyor değildi.

Zerrin için şirkette Emir ile çalışacak birini bulmak zor değildi. Onunla çalışmak için can atan bir sürü kız vardı. Ama Zerrin çoğunun amacının işle ilgili olmadığının

farkındaydı. Gerçi patronuna güveni tamdı. Onunla çalıştığı 12 yıl boyunca öğrendiği bir şey varsa o da Emir'in dillere destan çapkınlığına rağmen yanında çalışan biriyle gönül ilişkisi yaşamayacağıydı.

Emir bu konuda çok dikkatliydi. Şirketteki bekar kızların hepsi bunu çok iyi bilmelerine rağmen Emir'in ilgisini çekebilmek için her yolu deniyordu. Bu durum zaman zaman Zerrin'in sinirini bozsa da kendisi de aynı yollardan geçtiği için kızlara fazla kızamıyordu.

Emir yıllar geçtikçe daha da yakışıklı olmuş, karizmatik kişiliğiyle iş dünyasında tanınmış bir isim haline gelmişti. Ama her zaman zor bir patron olmuştu. Zerrin, onun şimdiki asistanı Ayşe'yi zar zor bulmuştu. Kız ilk günlerde sürekli ağlamış, işten çıkmak istemişti. Zerrin onunla bir abla gibi ilgilenmişti. Bir süre sonra işler yoluna girmiş anlaşabilecekleri ortak bir dil bulmayı başarmışlardı. Ayşe akıllı bir kızdı. Emir'in kaprislerine tepki vermemeyi öğrenmiş, Emir de bu tatlı kızla çalışmayı sevmişti. Üç yıldır sorunsuz çalışıyorlardı. Zerrin başlarda onun bu kadar dayanabileceğini düşünmemişti doğrusu. Ama durumları gayet iyiydi. Ayşe'nin bir aylık yokluğunda Emir'i delirtmeden ona asistanlık yapacak birini bulursa Zerrin de iyi olacaktı. Odasının kapısının vurulmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı. "Gelin" diyerek arkasına yaslandı.

Melek elinde tepsiyle gülümseyerek içeri girdi.

"Kahvenizi getirdim."

"Teşekkür ederim Melek. Zahmet oldu"

"Ne zahmeti. Afiyet olsun."

Melek kahveyi masaya bırakırken Zerrin onu bir süre süzdü. Aklına gelen fikirle gülümsedi. Olabilir miydi? Kızın eğitimi iyiydi. Birkaç yabancı dili akıcı konuşuyordu. Çok çalışkandı ve disiplinliydi. Hepsinden önemlisi

de saygılı ve uyumluydu. Bir ay Emir'e dayanabilir miydi acaba?

Melek çıkmak üzereyken Zerrin onu durdurdu.

"Melek biraz otursana. Hazır kimse yokken biraz konuşalım."

Melek "Olur" diyerek elindeki tepsiyi sehpanın üstüne koydu ve kadının karşısındaki koltuğa oturdu.

"Nasılsın? Yorgun görünüyorsun."

"Dün akşam düğün vardı o yüzden geç yattım. Kahvemi içince kendime gelirim" diyerek gülümsedi Melek.

Zerrin yorgunluğuna rağmen yüzü ışıldayan kıza baktı. Daha önce adı kendine bu kadar yakışan birini tanımamıştı.

"Senin için zor olmalı akşama kadar burada çalışıp gece de diğer işe gitmek" dedi Zerrin.

"Artık alıştım. O kadar zor gelmiyor."

"Biraz toparlanabildiniz mi peki?"

"İdare ediyoruz Zerrin Hanım."

"Annen nasıl?"

"Şu aralar daha iyi. Onu öyle görünce ben de mutlu oluyorum. Biliyorsunuz işte her an her şey olabilir."

"Annen çok şanslı bir kadın senin gibi bir kızı olduğu için."

"Teşekkür ederim ama öyle bir anneye sahip olduğum için asıl ben şanslıyım."

Zerrin bu işi ona teklif ederek kıza haksızlık yaptığının farkındaydı ama başka bir yol olmadığını da biliyordu.

"Burada çalışmaya başlayalı ne kadar oldu Melek?"

"Bir yılı biraz geçti Zerrin hanım."

"Memnun musun?"

"Evet."

"İşin seni tatmin ediyor mu peki?"

Melek, Zerrin Hanım'a endişeyle baktı. Niye böyle bir konuşma yaptıklarını anlayamamıştı. Yanlış bir şey mi yapmıştı yoksa? İşini hiç aksatmamıştı. Bir yıldır mazeret izni bile kullanmamıştı.

"Evet Zerrin Hanım tatmin ediyor" diye yanıtladı çekinerek.

"Anlıyorum" dedi Zerrin düşünceli.

Melek'in içini bir sıkıntı kapladı. Karşısında oturan kadına baktı. O da sıkıntılı görünüyordu. Bir şey söylemek istiyor da söyleyemiyor gibiydi. Yoksa Melek'i işten mi çıkaracaktı? İşten atılırsa ne yapardı? Kalbi sıkıştı.

"Bir problem mi var Zerrin Hanım?" diye sordu korkuyla. Zerrin sıkıntıyla arkasına yaslandı ve gözlerini kızın yeşil gözlerine sabitledi. "Aslında yok ama var" diyerek Melek'ten gelecek soruyu bekledi. O konuşmayınca devam etti.

"Bak Melek buraya geldiğinden beri hep en iyi çalışanım oldun. Beni hiç yanıltmadın. Şimdi sana kendini ispatlaman için bir şans vereceğim."

"Şans mı?" dedi Melek usulca. Biraz olsun rahatlamıştı. Terfi alabilir miydi? Belki de departmanını değiştirirlerdi.

"Biliyorsun Emir Bey'in asistanı Ayşe bir hafta sonra evleniyor" diye devam etti Zerrin kaldığı yerden.

"Biliyorum."

"Bir ay burada olmayacak. O dönene kadar yerine bakacak biri gerekiyor"

Zerrin, Melek'in yüzündeki gülüşün solduğunu gördü.

"Anlıyorum."

"Onun yerine bakmanı istiyorum."

Melek biraz tereddüt ederek konuşmaya başladı "Ama Zerrin Hanım, Emir Bey, nasıl desem... Çalışılması hiç kolay biri değil."

"Biliyorum. Onu çocukluğundan beri tanırım. Çabuk sinirlenir, bağırır çağırır. Ama inan bana kötü biri değildir. Dediklerini yaparsan bir sorun yaşamazsın. Hem sadece bir ay çalışacaksın. Bu sürenin sonunda seni istediğin departmanda görevlendiririm."

"Ama..."

"Melek bu konuda başka birine güvenemem. Bu şirkette bu teklifi bekleyen bir sürü kız var. Ama onların niyeti asistanlık yapmak değil adama yakın olmak. Bu işi olması gerektiği gibi yapacak tek kişi sensin. Sana hepsinden daha fazla güveniyorum."

"Teşekkür ederim Zerrin Hanım. Ama Emir Bey çok sinirli. Ya beni kovarsa?"

"Evet ne yazık ki böyle kötü bir huyu var. Ama sen iyi bir çalışansın. Kovulmadan bir ay dayanabilirsin."

"Zerrin Hanım bu işe ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyorsunuz. Kovulursam ne yaparım?"

"Eğer kovulursan sana iş bulacağıma dair söz verirsem teklifimi kabul eder misin?"

"Bilemiyorum..."

"Hem bir ay akşamları da çalışmana gerek kalmaz. Ayşe'nin aldığı maaşın aynısını veririz sana."

Melek bir süre sustu. Ayşe'nin maaşı kendisininkinin neredeyse üç katıydı. Paraya bu kadar ihtiyacı varken bu teklifi reddetmek doğru muydu? Hem sadece bir ay. Fazladan gelen para çok işine yarardı.

"Ama o çok para alıyor" dedi biraz çekinerek.

"Sonuçta bir ay süreyle onun işini yapacaksın. Sadece Emir Bey'i sinirlendirme yeter. Ne diyorsun?"

"Peki Zerrin Hanım. Elimden geleni yapacağım."

"Sen akıllı bir kızsın. Emir Bey'i Ayşe gelene kadar idare et yeter. Eğer işten hoşlanırsan Ayşe geldiğinde orada kalmaya devam edebilirsin. Ayşe'ye bir yardımcı

alacaktık zaten. Hem yönetim katı diğer departmanlardan daha iyidir. Oradayken bunu da düşün."

"Tamam Zerrin Hanım" dedi Melek kadına boş boş bakarak. Yapabilirdi herhalde. Bir iş ne kadar zor olabilirdi ki?

Zerin rahatlayarak gülümsedi "Şimdi eşyalarını topla Ayşe'nin yanına git. İşten ayrılmadan sana anlatacakları var."

"Hemen mi başlıyorum?"

"Evet"

"Tamam o zaman" diyerek ayaklandı Melek.

"Sana güveniyorum Melek" dedi Zerrin kız odadan çıkarken.

Melek masasına oturup bir karton kutuya özel eşyalarını doldurdu. Bir yıldır çalıştığı ofisine son bir kez bakarak asansöre yürüdü. Holdingin yönetim katına ilk defa çıkıyordu. Buraya herkes giremezdi. Asansörde bile özel kart kullanmak gerekiyordu. Zerrin Hanım'ın eşyalarını toplarken masasına bıraktığı kartla on ikinci kata çıktı. Burası holdingin diğer katlarının hepsinden daha lüks ve şıktı. Danışmadaki kız mankenlere taş çıkartacak kadar güzeldi. Bu kızı tanıyordu. Burnu havada bir tipti. Bir kaç kere işle ilgili Melek'in çalıştığı departmana geldiğinde konuşmuşlardı. Kız kafasını kaldırıp onu görünce önce şaşırdı. Sonra kendini toparlayıp kibarlığı elden bırakmadan "Ne istemiştiniz?" diye sordu hafifçe gülümseyerek. Gülümsemesi soğuk ve mesafeliydi.

"Şey... Beni Zerrin Hanım gönderdi. Ayşe Hanım ile görüşeceğim."

"Bekleyin lütfen" diyerek önündeki telefonun ahizesini kaldırdı. Bakışları hala Melek'in üstündeydi.

"Ayşe Hanım, burada Zerrin Hanım'ın gönderdiği..." diye konuşmaya başladı ve sonra susarak telefonun

diğer ucundaki sesi dinledi. Karşısındaki kılıksız kıza bakarak "Adınız neydi?" diye sordu.

"Melek."

"Melek Hanım" dedi. Sonra aldığı talimatla telefonu kapatarak ayağa kalktı. Melek'e "Soldan birinci oda" diyerek gideceği yeri işaret etti. Melek kızın kıyafetine baktı. Böyle bir şeyi alabilmek için maaşının yarısını feda etmesi gerekirdi. Üzerindeki siyah pantolon ve beyaz gömlekle kendisini bulunduğu çevreye iyice yabancı hissetti.

Yavaşça yürüyerek kızın gösterdiği odaya girdi. Burası çok güzel dekore edilmiş bir odaydı. Yere kadar inen camlardan harika bir manzara görünüyordu. Asistanının odası böyleyse Emir Bey'in odası nasıl acaba diye düşünmekten kendini alamadı. Ayşe onu ayakta karşıladı. O da son derece şıktı. Burada çalışan bütün kızlar paralarını giysiye harcıyorlardı herhalde. Ayşe değme mankenlere taş çıkartacak kadar alımlıydı. Şirketteki dedikodulara bakılırsa Emir Bey'in uzaktan bir akrabası ile evleniyordu. Melek onunla da daha önce hiç konuşmamıştı. Yine de Ayşe resepsiyonda oturan kız kadar soğuk değildi.

"Merhaba ben Ayşe" diye gülümseyerek elini uzattı kız. Gülümsemesi içten ve samimiydi.

"Melek" diyerek kızın elini sıktı.

"Hoş geldin Melek. Zerrin Hanım senden bahsetti. Bir ay süreyle benim yerime bakacaksın."

"Evet ama hala kararsızım." dedi gülümseyerek.

Ayşe bunun üzerine güldü. Karşısındaki kıza anlayışla baktı. Burada çalışmak için yolunu kesen diğer kızlara hiç benzemiyordu.

Kızların hiç birine umut vermemişti Ayşe. Bu işlere girmeyecek kadar iyi tanıyordu patronunu. Kızların ona yakın olmak için burada çalışmak istediklerini biliyordu. Hoş, adamın çalışanlarına karşı ne kadar ilgisiz ve aksi

davrandığını bilseler hiç biri burada çalışmak istemezdi. İlk işe başladığında burada fazla kalamayacağını düşünmüş, çok zaman işten ayrılma planları yapmıştı. Aradan üç yıl geçmişti ama şimdi bile Emir Bey'in kaba davranışlarının dayanma gücünü zorladığı zamanlar oluyordu. Kıza oturması için koltuğu işaret etti. Kendisi de karşısındaki koltuğa oturdu.

"Emir bey üç gün burada değil. Onun yokluğunda beraber çalışalım. Zerrin Hanım sana her şeyi göstermemi istedi. Zor durumda kalmanı istemiyor."

"İyi olur. Bu işe ihtiyacım var. Kovulmadan bir ay geçirsem bana yeter."

Ayşe bu sefer oldukça içten bir kahkaha attı. Kızın açık sözlülüğü hoşuna gitmişti.

"Merak etme kovulmazsın. Gerçi buna çok hevesli bir patronun olacak ama yine de işini doğru yaptığın sürece bir şey olmaz."

"Nasıl biri?"

"İş konusunda çok titizdir. Asla hata kabul etmez. Sakarlığa tahammülü yoktur. Çok soru soranlardan da hoşlanmaz. Bazı olmazsa olmazları vardır. Hepsini öğretirim merak etme. Ben geldiğimde bana bunları öğretecek hiç kimse yoktu. Deneme yanılma yoluyla öğrendim. Az ağlatmadı beni.

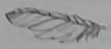
Zerrin Hanım olmasaydı çoktan ayrılmıştım. Sen ne olursa olsun onun yanında ağlamamaya dikkat et. Sulu gözlü çalışanlara çok sinirlenir" diyerek gülümsedi Ayşe. Melek de gülümseyince ekledi "Şimdi burada olduğum için çok mutluyum. Hem ayrılmış olsaydım Hakan'la tanışamazdım."

"Senin adına çok sevindim."

"Teşekkür ederim. Önümüzde üç günde her şeyi öğretirim sana. O kadar da zor değil. Onun sağ kolu olman yeterli."

"Böyle söyleyince içim rahatladı."

Melek kızın samimi tavırlarından hoşlanmıştı. En azından kattaki diğerleri gibi kendini beğenmiş biri değildi.

Melek telaşla yataktan fırladı. Bugün büyük gündü. Emir Bey yaptığı kısa tatilden dönüyordu. Ayşe'nin söylediğine göre tatile sevgilisiyle gitmişti. Melek Emir Bey'i daha önce bir kaç kez görmüştü ama aralarında hiç konuşma geçmemişti. Adam ilah gibiydi. Şirketteki bütün kızlar ona aşıktı. Ayşe'nin yerine bakacağı için kendisi de bir kaç gündür tüm dedikoduların baş köşesindeydi. Bugünü atlatabilmek için dua etti. Ayşe üç gün boyunca sabahtan akşama kadar bilmesi gereken hemen hemen her şeyi anlatmıştı. Melek hepsini not almıştı ama yine de yanlış bir şey yapmaktan çok korkuyordu.

Ayşe adamın kılık kıyafete önem veren birisi olduğunu söylemişti. Onun için her zamankinden daha çok dikkat etti giysi seçerken. Sonunda kırmızı bluzuyla dizinin hemen altında biten siyah eteğini giymeye karar verdi. Çok şık olmuştu ama tabii ki Ayşe'nin ve Nil'in üzerindeki kıyafetlerle kıyaslanamazdı giydikleri. Bir zamanlar onun da özel tasarım giysileri vardı. Hâlâ birkaç tanesi duruyordu dolabında ama modaları çoktan geçmişti. Artık eskisi kadar çok alışveriş yapamıyordu. Yaptığı zaman da giysilerin güzelliğinden çok işlevsel ve uzun süreli kullanılabilecek olmasına dikkat ediyordu. Sabah sabah nereden aklına gelmişti bunlar. O günler geride kalmıştı. Evden çıkmadan aynada son kez kendine baktı. Topuklu ayakkabılarını yanına alarak ayağına babetlerini geçirdi. Otobüste o topuklularla ayakta durması zordu. Evden annesi uyanmadan çıktı.

Önce sokağın köşesindeki kuaföre uğrayıp saçlarına fön çektirdi. Aynadaki yansıması hoşuna gitmişti. Yönetim katının afetleri gibi olamasa da en azından oraya yakışır bir hale gelmişti. Klimalı kuaför salonundan çıktığı anda sıcak yüzüne çarptı. Otobüse bindiğinde neredeyse boğulacaktı.

İçerisi saunadan farksızdı ve çok kalabalıktı. İndiğinde derin bir nefes aldı. Güvenlikten geçerek kendini asansöre attı. Aynada kendini gördüğünde neredeyse ağlayacaktı. Özenle yaptırdığı saçları bozulmuş, uçları kıvır kıvır olmuştu. Yüzü terden yapış yapış görünüyordu ve makyajı bozulmuştu. En önemlisi de gömleğinin bir düğmesi kopmuştu ve gizlenecek gibi değildi. Ne yapacağını bilmez halde aynada öylece kendini seyretti. Berbat görünüyordu. Asansörden indiğinde Nil'i görmediğine sevindi. Masasına geldiğinde cep telefonunun çaldığını duydu. Çantasından çıkarana kadar kapandı telefon. Melek telefonuna ulaştığında arayan Ayşe'ydi. Melek hemen geri aradı.

"Günaydın Ayşe. Yetişemedim kusura bakma. Telefon çantanın dibinde kalmış."

"Günaydın Melek. Dün sana söylemeyi unuttum. Bugün bir doktor kontrolüm var öğlene doğru geleceğim."

Birden Melek'in içini bir panik duygusu kapladı. İlk günden Emir Bey'le yalnız kalmak istemiyordu.

"Yani burada yalnız mı olacağım?" sesinin panik içinde çıkmasına engel olamamıştı.

"Telaşlanma. Sakin ol ve sana anlattıklarımı anımsa yeter. Emir Bey birazdan gelir. Genelde erkencidir. Gelir gelmez kahvesini ister. Kahve ile birlikte gazetelerini de götür. Ben üç gündür onu arayanları mail olarak gönderdim. Bir kopyası da bilgisayarımda duruyor. Aramanı istediği kişiler olursa oradan bakıp arayabilirsin. Öğlene

kadar seni rahatsız etmez. O saate kadar ben de gelmiş olurum."

"Tamam" dedi Melek heyecanını bastırmaya çalışarak.

"Görüşürüz öğleden sonra. Kolay gelsin" diyerek kapattı Ayşe telefonu.

Melek telefonu kapatır kapatmaz çantasını kaptığı gibi kendine çeki düzen vermek için tuvalete koştu. Saçlarını eski haline getirmeyi beceremeyince onları eğreti bir toka ile tutturdu. Çekmecede bulduğu dikiş malzemeleri ile gömleğinin en altındaki düğmeyi çıkardı ve kaybolan düğmenin yerine dikti. Babetlerini çıkarıp siyah topuklu ayakkabılarını giydi. Yüksek topuklu ayakkabılar giymeyeli uzun zaman olmuştu. Bunlarla bütün gün ortalarda dolaşmak hiç kolay değildi ama alışmak zorundaydı.

İçeri girdiğinde gazetelerin masasına bırakıldığını görmüştü. Şimdi Emir Bey'in gelmesini bekleyebilirdi. Gelince de kahvesini yapacaktı. Birden kahvesini nasıl içtiğini sormayı unuttuğunu fark etti. Önündeki deftere aldığı notlara bakmaya başladı. Defterde adamın kahvesini nasıl içtiği dışında her şeyle ilgili bilgi vardı. Hemen telefonu çıkarıp Ayşe'yi aradı ama ulaşamadı. Aniden sırtından aşağıya ter boşandığını hissetti. Daha ilk günden bir sürü aksilik çıkmıştı.

O sırada dahili telefonu çaldı. Bu da kimdi şimdi? İş arkadaşları sabahtan beri arıyorlardı. Şimdi hiç kimseyle gevezelik edecek durumda değildi. Diken üstündeydi zaten. Adam her an kapıdan girebilirdi. O telaşla arayan numaranın Emir Bey'in hattı olduğunu anlamadan telefonu kaldırdı.

"Çabuk söyleyin" diyerek telefonu açtı.

Bir süre bekleyip de karşıdan ses gelmeyince uğraşmak istemedi ve telefonu kapattı.

Emir kızgın bir ifadeyle öylece yüzüne kapanan telefona bakıyordu. Bugün Ayşe'nin geç geleceğini biliyordu. Telefona kim baktıysa onun yerine gelen olmalıydı. Yirmi dakikadır gazetelerin ve kahvesinin gelmesini bekliyordu. Zerrin kimi gönderdiyse biraz sonra bütün sinirini ondan çıkaracağını biliyordu.

Tekrar dahili numarayı tuşlayarak telefonun açılmasını bekledi. Biraz önce "Çabuk söyleyin" diye emir veren ses bu sefer "Efendim?" diyerek açmayı başarmıştı. "Benim kahvem nerede?" diye bağırdığında kapının arkasındaki Melek neredeyse düşüp bayılacaktı.

"He.. hemen ge.. geliyor efendim" diyerek kekeledi kız.

"Çabuk ol. Yarım saattir bekliyorum. Gazeteleri de getir ve sakın bir daha telefonu yüzüme kapama."

"Ta.. tamam" dedi Melek ve adamın telefonu kapatıp kapatmadığına emin olamadığı için bir süre öylece bekledi. Telefonun kapandığına dair sesi duyduğunda hemen mutfağa koştu.

Kahretsin bu adam ne zaman gelmişti? Tuvalette fazla oyalanmıştı herhalde. Telefonda söylediklerini ve ses tonunu düşününce iyice panik oldu. Ne yapacağını bilmeden etrafına bakındı. Kahvesini nasıl içiyordu acaba? Bunu neden sormamıştı ki? En iyisi orta yapmaktı. Herkes orta içerdi ne de olsa. Kahve pişene kadar kendi kendine kızdı.

Melek cezvedeki kahveyi fincana boşalttığında köpüklü olmadığını görüp yüzünü buruşturdu. Bir tane daha yapacak vakti olmadığı için kahveyi tepsiye koyup yanına soğuk su ilave etti. Tepsiyi eline alarak içeriye girdi. Bir elinde tepsi diğer elinde gazeteler kapının önüne gelince duraksadı. Kapıyı nasıl çalacağını bilemedi. Tepsiyi sehpaya bıraktı, gazeteleri kolunun altına sıkıştırdı.

Kapıyı çaldı ve tepsiyi tekrar eline aldı.

"Gel."

Kapıyı açtı ve derin bir nefes aldı.

Emir Bey masasında oturmuş önündeki dosyaya bakıyordu. Kolunun altında gazeteler, elinde tepsi adamın masasına doğru giderken sadece hedefine kilitlendiği için yere düşen kalemi fark etmedi. Üzerinde zor durduğu yüksek topuklularla kalemin üstüne bastığı anda dengesini kaybetti. Önce kolunun altındaki gazeteler yere düştü. Sonra da elindeki tepsi fırladı.

Dengesini sağlamaya çalışırken tek görebildiği şey tepsiden fırlayan kahve ve suyun ağır çekimde adamın üzerine dökülüşüydü. "Yandım" diye bağıran adam ayağa fırladı. Melek bu sırada dengesini koruyamadığı için şaşkınlıkla ayaktaki adamın üzerine düştü. Onun ağırlığı ile adam tekrar kalktığı koltuğa düştü. Melek de kendini adamın kucağında buluverdi.

Manzara dışarıdan bakıldığında oldukça komikti ama her ikisinin de gülecek hali yoktu. Adam o kadar öfkelenmişti ki Melek'i tuttuğu gibi üzerinden savurdu. Onun savurmasıyla Melek bu sefer de arkaya doğru havalandı ve yere popo üstü oturdu. Ayağından ayakkabısının teki fırlamış, eteği neredeyse poposuna kadar sıyrılmıştı. Saçlarını tutan toka açılmış, gür ve dalgalı saçları yüzüne yayılmıştı. Adam önce yerde şaşkın oturan kıza baktı sonra sinirle ayağa fırlayarak bir adımda yanına gitti.

"Sen de kimsin kahrolası?" diye bağırdı.

"Bbb ben ye.. e..yeni asistanım"

Emir sinirle hâlâ yerde oturup ağlamaklı bir yüzle kendisini seyreden kızıl saçlı kıza baktı. Yüzü neredeyse saçlarıyla aynı renk olmuştu. Yeşil gözleri dolmuş çağlamayı bekliyordu. Emir bir an içinin titrediğini hissetti. Sonra kendini toparlayarak kıza bağırmaya devam etti.

"Hem sakar hem de kekeme bir asistan ha!"

"Be..ben kekeme değilim"

"Zerrin koca holdingde bula bula senin gibi bir beceriksizi mi buldu?"

Melek'in tepesinde dikilen Emir'in gözleri bir an kızın bacaklarına takıldı. Bunu fark eden Melek kendini toparlamak için ayağa kalkmaya çalıştı ama dar eteği ile bunu başaramadı. Adamın da onu kurtarmaya hiç mi hiç niyeti yoktu. Gözlerini dikmiş onu seyrederken ayağa kalkmaya çalışan Melek çok utandı. Nihayet kalktığında Emir hiç kımıldamadan hâlâ aynı yerde duruyordu. Ayağından fırlayan ayakkabısına bakındı göremedi. Kafasını kaldırdığında adamın önce kahve ve su dökülmüş pahalı takım elbisesini sonra da öfkeyle bakan gözlerini gördü.

"Öö...Özür dilerim" dedi usulca.

"Özür dilermiş. Önüne bakmayı bile bilmiyorsun" diye söylendi adam. Arkasını dönmeden önce de "Sorumlu olduğun pisliği temizle ve defol buradan" dedi.

Emir onu olduğu yerde bırakıp hızla masasına geçti. Bu sırada Melek ayakkabısının nerede olduğunu görmüştü. Adamın oturduğu koltuğun altında duruyordu. Ona doğru bir adım attı ama adam ona öyle kötü baktı ki Melek duraksadı.

"Af... af edersiniz ayakkabımı alabilir miyim?"

Emir hiçbir şey demeden koltuğu kaydırdı. Melek eğilip ayakkabısını alarak odadan çıktı ve doğruca tuvalete gitti. Girer girmez gözyaşlarını koyverdi. Daha ilk günden kovulmuştu. Aynada kendine baktı. Saçları dağılmıştı. En sevdiği bluzunun önünde koca bir kahve lekesi vardı. Eline ıslak bezi ve kağıt havluları alarak tekrar adamın odasına gitti.

Kapı yarı aralık olduğu için çalmadan girdi. Adam içeride bağıra çağıra Zerrin Hanım'la konuşuyordu.

Melek'in içeri girdiğini gördüğü halde "Zerrin gönderdiğin kız tam bir geri zekalı" diye bağırdı telefonun ahizesine. Zerrin "Emir yapma, Melek en iyi çalışanlarımdan biri" dediğinde adam kapının önünde aptal aptal dikilen kıza baktı.

"Eğer en iyi çalışanın buysa kötüsünü hayal bile etmek istemiyorum. Kendisi burayı savaş alanına çevirdi."

"O kadar kötü ne yapmış olabilir ki? Sadece bir ay dayanacaksın Emir."

"Bu kıza bir ay dayanmamı mı söylüyorsun? İlk günden beni delirtmeyi başardı" dedi gözlerini kapının önünde dikilmeye devam eden kızdan ayırmadan.

"Bir ay dayanamaz mısın?"

"Onu kovdum Zerrin. Başka birini gönder. Bu seferki ayakta durmayı becersin yeter. Böyle salak kızları da bir daha işe alma."

Telefonu gürültülü şekilde kapadı ve hiç kımıldamadan duran kıza "Orada salak gibi dikilip durma da temizle şu pisliği" diyerek masasını ve yeri işaret etti.

Melek masaya doğru yaklaştığında adam da başka bir odaya girdi ve kapıyı çarparak kapattı. Melek gözyaşları yanaklarına doğru akarken önce masayı, sonra da yeri temizledi. Kırılan bardağı ve yuvarlanan kahve fincanını tepsiye koydu. Adamın hakaretlerine mi, Zerrin Hanım'ı hayal kırıklığına uğrattığına mı yoksa işsiz kaldığına mı üzülsün bilemiyordu.

Tek bildiği herkesin başına gelebilecek bir kaza yüzünden kendisine pislik muamelesi yapan patronu tarafından kovulduğuydu. Tam odadan çıkarken Emir girdiği odadan çıktı. Üzerinde yeni bir gömlek ve pantolon vardı.

Kapıdan çıkmak üzere olan kıza baktı.

"Defolup gitmeden önce bana dökmeden bir kahve yap. Sonra da içerideki giysileri temizlikçiye gönder" dedi.

Melek hiçbir şey demeden odadan çıktı. Ne yapacağını bilmiyordu. Kovulduğu halde adam hâlâ ondan kahve istiyordu. Çantasını alıp hemen orayı terk etmek istiyordu ama kendisine güvenen Zerrin Hanım'a bunu yapamazdı. Gözlerinden yaşlar akarak mutfağa gitti. Elleri titreyerek bir kahve daha yaptı. Derin bir nefes alarak kapıyı vurdu ve adamın "Gel" diye bağırmasıyla içeri girdi. Emir kanepeye oturmuş gazetelerini okuyordu. Kafasını kaldırıp kıza bakmadı bile. Melek kahveyi ve suyu adamın önündeki sehpaya koydu. Biraz önce adamın soyunduğu odaya girerek kahve lekeli gömlek ve takım elbiseyi alarak kapıya yöneldi. Emir ise kızın arkasından bakıyordu. Biraz önce Zerrin ile tekrar konuşmuştu. Kıza bir şans vermesini istiyordu. En iyi elemanım demişti. En iyi elemanı bu muydu gerçekten? Bir fincan kahveyi bile dökmeden getirememişti.

"Nil'e söyle onları kuru temizlemeye göndersin" dedi.

"Peki efendim" diyen kız kendisine doğru dönmüştü.

O sırada Emir kahveden bir yudum aldı ve gözleri büyüdü. Ağzındakini zorla yuttu. Bu da neydi böyle?

"Kim sana orta şekerli kahve sevdiğimi söyledi" diye gürlediğinde kız yerinden sıçradı.

"Ki.. kim...se söylemedi." dedi Melek korkuyla.

"Kendi kararın yani?"

"Nasıl içtiğinizi bilmiyorum" dedi Melek. Artık o da sinirlenmişti. Bu öküz kendini ne sanıyordu? Kovulduğu halde ona kahve yapmıştı ve hâlâ azar işitiyordu.

"Bilmiyorsan sor. Ben kahvemi sade içerim. Şimdi bir sade kahve yap. Sabah sabah başım ağrıyor ve bunun tek sebebi sensin."

Melek adamın elbiseleriyle birlikte sessizce odadan çıktı. Elbiseleri masasına bırakarak kahve yapmak için tekrar mutfağa girdi. Sonunda adamın istediği kahveyi yapmıştı.

Bir an kahvenin içine tükürmek istedi ama bunu yapamayacak kadar terbiyeliydi. İçeri girip kahveyi adamın önüne koydu ve hiçbir şey söylemesine fırsat vermeden dışarı çıktı. Masasına gidip Nil'den kuru temizleme şirketinin telefonunu alarak birini çağırdı. Gelen adama elbiseleri verdi, ücretini cebinden ödedi ve makbuzu aldı. Çantasını topladı. Birazdan buradan gitmesi gerekiyordu ama Ayşe gelene kadar beklese miydi acaba? Kararsızca ayakta dikildi bir süre. O sırada dahili telefon çalmaya başladı.

"Efendim?"

"Buraya gel."

Yine ne istiyor diye düşünerek içeri girdi. Bu sefer de hakaret ederse karşılık vermeye karar verdi. Nasıl olsa kovulmuştu. Kaybedecek bir şeyi yoktu.

Adam masasında oturuyordu. Girdiğini duyunca kafasını kaldırıp ona baktı ve "Adın ne?" dedi.

"Melek."

"Pekâlâ Melek. Ben sabahları kahvemi içmeden önce çok sinirli olurum. Bu sabah da bir kahve içebilmek için az mücadele etmedim doğrusu." diyerek kıza baktı.

"Özür dilerim."

"Biraz önce Zerrin aradı ve sana bir şans vermemi istedi. Bunu yapmaya karar verdim. Ama en ufak bir yanlışta kendini kapının önünde bulursun ona göre. Öğleden sonra bir toplantım var. Zerrin senin Rusça bildiğini söyledi."

"Biliyorum efendim."

"Ne kadar biliyorsun?" diye sorduğunda Melek onun yüz ifadesine sinir oldu. İnanmış gibi bir hali yoktu ve bunu belli etmekten ayrı bir zevk alıyor gibiydi.

"Akıcı konuşabiliyorum."

"Tamam. Öğleden sonraki toplantıya sen de katılacaksın. Hazırlan birazdan çıkacağız."

"Ama üstüm buna uygun değil" diyerek önüne baktı.

"Görüyorum."

"Bu şekilde mi gelmemi istiyorsunuz?"

"Beni sorgulama, dediğimi yap sadece."

"Ama..."

"Sakar olduğunu belli etmiştin sabah. Şimdi baş belası olduğunu da öğrendim. Üstelik konuşulanları da anlamıyorsun" dedi adam. Karşısında sessizce duran kıza bakmaya devam etti. "Üstüne bir şeyler alacağız."

Melek'in bunun için parası yoktu. Adama bunu nasıl söyleyecekti.

"Şey ben eve gidip, üstümü değiştirebilirim..." demeye yeltendi.

"Nerede oturuyorsun?"

"Bostancı'da."

"Oraya gidip gelecek kadar vaktimiz yok. Üstelik giydiklerine bakılırsa pek zevkli olduğun da söylenemez. On dakikaya hazırlan"

"Ama ben..." diye itiraz edecek oldu Melek.

"Sana hazırlan dedim. Her dediğime karşı geleceksen bu iş yürümez."

"Peki efendim."

Dışarı çıktı. Ayaklarındaki yüksek topuklu ayakkabıları çıkarıp babetlerini giydi. Biraz sonra adam odasından çıktı. Ona şöyle bir baktı ve hiçbir şey demeden asansöre doğru yürüdü. Nil'e dönüp "Ayşe geldiğinde Rusya raporlarını çıkarsın" dedi.

Melek üstü başı perişan, Nil'in aşağılayan bakışlarına aldırmamaya çalışarak adamın peşinden asansöre bindi. Emir önünde dikilen ve yüzü asansör kapısına dönük kızı arkadan süzdü. Zerrin kıza bir şans vermesi için onu tekrar aradığında onun özelliklerini saymıştı. İngilizce, Rusça ve Almanca biliyordu. Aklı başında ve iş disiplini

olan bir kızdı. En azından Zerrin öyle söylüyordu. Zerrin kızın paraya ihtiyacı olduğundan da bahsetmişti. O bunları anlatmasa kimse onu bu kızı kapının önüne koymaktan vazgeçiremezdi. Kız sakardı ve onun yanında rahat değildi. O sırada asansör garaja inmiş ve kapılar açılmıştı. Küçüçük asansörde adamla başbaşa kalan Melek kapılar açılır açılmaz kendini dışarı attı.

Emir'in şoförü Hasan patronunu gördüğü anda hemen lüks arabasının kapısını açtı ve adamın binmesi için yana çekildi. Emir arabaya bindiğinde kızın hâlâ dikilmekte olduğunu gördü.

"Ne beklediğini sorabilir miyim?" diye sordu kapıyı açarak.

Melek arabanın neresine bineceğini bilmediği için bekliyordu ama adamın ona sinirle sorduğu soru karşısında daha da utandı.

"Ben..."

Emir yana kayarak "Bin şu arabaya. Kırmızı halı mı sermemiz gerekiyor?" diye söylendi.

Melek, Hasan'ın bakışları arasında yana kaymış adamın yanına oturdu. İçinden ne kadar küfür varsa etmek istedi ama hiç küfür bilmediğini hatırladığında sadece "Öküz" diyebildi.

Emir şoföre dönerek İstanbul'un ünlü ve pahalı bir butiğinin ismini söylediğinde Melek az kalsın itiraz edecekti. Ama adamın kendisine bakışlarını gördüğü anda sustu.

Araba sessizce yol alırken Melek bir zamanlar kendisinin de böyle şoförlü arabalarla gezdiğini düşünüyordu. O günler şimdi ne kadar uzakta kalmıştı. Hâlbuki üzerinden sadece dört yıl geçmişti. O günleri özlemle anarken hayatın acımasızlığı tüm çıplaklığıyla yüzüne bir kez daha vurdu. Şu dünyada hiçbir şeyin garantisi

yoktu. İnsan bir gün önce kendini zengin sayarken bir gün sonra beş parasız kalabiliyordu. Eski Melek'e şimdi bu durumda olacağını söyleseler güler geçerdi. Zengin oldukları zamanlarda evlerinden çıkmayan akrabalardan şimdi eser yoktu. Etraflarında geçmişten gelen tek bir dost kalmamıştı. Babasının sır dolu ölümü hepsini çil yavrusu gibi dağıtmıştı.

Eskiden dost bildikleri insanlar onları sokakta gördüğünde yollarını değiştiriyordu. Annesinin de bu vefasızlığa çok kırıldığını biliyordu. Kendisinin görmediğini sandığı zamanlar az gözyaşı dökmemişti kadıncağız. Sonunda içine ata ata kanser olmuştu. Melek hasta olduktan sonra onun yanında bu konuları bir daha açmamaya özen göstermişti.

Babası biricik kızının ne halde olduğunu görse mezarında rahat yatamazdı. "Prensesim" diye sevdiği kızı artık bir külkedisiydi. İki işte çalışarak evi ancak geçindirebiliyordu ve şu anda hayatının gidişatı yanında oturan kaba adamın ağzından çıkacak bir kelimeye bağlıydı.

Ne olursa olsun mücadeleye devam edeceğini biliyordu. Tek korkusu annesinin ölecek olmasıydı. Şu aralar daha iyiydi ama doktorlar yine de umutlu konuşmuyordu. Annesi ölürse yapayalnız kalacaktı. Düşündüklerinin sıkıntısıyla gözleri dolduğunda kirpiklerini kırpıştırarak gözyaşlarının akmasını engellemeye çalıştı. Aklından geçen kötü düşünceleri savuşturmaya çalışarak camdan akan manzarayı seyretti.

Emir arabaya bindiğinden beri tek kelime konuşmayan kızın varlığını çoktan unutmuştu. Telefonda Hale'nin gönderdiği fotoğraflara bakıyordu. Birkaç aydır birliktelerdi ve kızdan çok hoşlandığını kabul ediyordu. Yatakta sınırı olmayan kadınları severdi. Hale kesinlikle onlardan biriydi. Üç günlük tatilin neredeyse tamamını

yatakta geçirmişlerdi. Gerçi kızı ne kadar beğenirse beğensin bunun da diğerleri gibi uzun sürmeyeceğini biliyordu. Onun için her şey karşısındaki kadını elde edene kadardı. Sonra işin büyüsü kaçıyor ve garip istekler başlıyordu. Babası bu ilişkiyi destekliyordu Hale'nin babasıyla arkadaş olduğu için. Ama Emir onunla uzun bir beraberlik düşünmüyordu. Bir sonraki kadına kadar gününü gün edeceği bir duraktı sadece.

Emir araba durduğunda kafasını kaldırıp geldikleri yere baktı ve Hasan'ın kapısını açmasını beklemeden arabadan indi. Adamın indiğini gören Melek de onun bir şey demesine fırsat vermeden kendini diğer kapıdan dışarı attı. Buraya en son babası ölmeden bir hafta önce gelmişti. O zaman ne durumda olduklarını bilmiyordu. O günleri hatırladığında kalbini derin bir üzüntü kapladı. Bir zamanlar ne kadar sorumsuz bir kızdı. Vitrinin yanından geçerken sadece bir gömlek almasının yeteceğini düşündü. Onun parasını bile ödeyebileceğinden emin değildi. Üzerinde bugün bankaya yatıracağı ev taksiti vardı sadece. Ama başka çaresi de yoktu. Ev taksitiyle buradan alacağını alır, banka ödemesini de bir hafta sonra alacağı maaşla yapardı.

Önünde yürüyen Emir'e baktı Melek kafasını kaldırıp. Adamın yakışıklılığı ve şıklığı yanında saçı başı dağılmış hali ve önü lekeli kırmızı bluzuyla çok kötü görünüyordu kesin. Adamın ondan utanıyormuş gibi bir adım önde gitmesi canını daha da yaktı. Ağır adımlarla yürürken butikte çalışanların kendisini tanımamaları için dua etti. Gerçi aradan dört yıl geçmişti ama onu tanıyan birileri çıkacak diye yine de ödü kopuyordu. Kendilerine doğru gelen kadını gördüğü anda yüreği ağzına geldi. Mağaza müdürü Sevinç Hanım hâlâ burada çalışıyordu demek. Melek onun kendisini tanıyacağından emindi.

Sevinç Hanım kapıdan giren Emir Zorlu'ya doğru gülümseyerek yürüdü. Arkasından giren kıza hiç dikkat etmeden adamın kendisine uzattığı eli sıktı.

"Hoş geldiniz Emir Bey."

"Hoş Bulduk Sevinç Hanım" diyen Emir'in kadınla tokalaşmasına baktı Melek. Kadına adıyla hitap ettiğine göre buranın devamlı müşterisiydi. Sevinç Hanım hiç değişmemişti. Ama kendisinin değiştiğini biliyordu. O zaman saçları daha kısa ve boyalıydı. Yine de kadının ona baktığı anda kendisini tanıdığını anladı.

Bu kızı tanıyordu. Melek Sarıca ve annesi bir zamanlar en sadık müşterilerindendi. Babası her şeyi batırmış ve sonra da ölmüştü. Kız şimdi Emir Bey'in asistanlığını yapıyordu demek. Nereden nereye geliyordu insan. Melek ve annesi mütevazı müşterilerindendi. Onlar adına bir kez daha üzüldü. Tam kıza bir şeyler söyleyecekken Emir Bey "Melek Hanım yeni asistanım. İşine uygun bir şeyler bakacak" dedi. Sevinç gözlerini kızdan ayırmadan adamı yanıtladı.

"Tabii efendim. Neler bakalım?"

"İş kıyafetleri ve birkaç tane de gece elbisesi."

Melek adama şaşkın şaşkın baktı. Gece elbisesi mi? Buna gerek yoktu ki! Gece elbisesiyle işe gelemeyeceğine göre neden böyle bir şey alsındı? İtiraz etmek için ağzını açmıştı ki adamın bakışları karşısında ürkerek sustu.

Emir kızın şaşkın halini görmezlikten gelip "Giydiğin her şeyi ben de görmek istiyorum" dedi ve koltuğa oturdu. Melek sesini çıkarmadan kabine girdi. Kendisi için getirilen giysileri denemeye başladı. Bu kadar çok giysiye parası asla yetmezdi. Etiketlere baktığında kalbinin duracağını sandı. Bir zamanlar bu giysileri etiketlerine bile bakmadan alırdı. Sakin kalmaya çalışarak getirilen giysileri tek tek denedi. Her denediği giysiyi

adama göstermesi sinir bozucu bir şeydi. İçinde fırtınalar koptuğu halde sustu.

Emir oturduğu yerden kızın giydiklerine bakıyor ve o kabine girdikten sonra yanında dikilen Sevinç Hanım'a hangi giysileri beğendiğini söylüyordu. Sevinç Hanım bu duruma alışıktı. Emir Bey'i uzun zamandır tanıyordu. Onun bütün sevgililerine ve şirketteki yakın çalışanlarına çok giysi satmıştı..

Melek kabinden son kez koyu mavi dizlerinin üzerinde biten bir etek ve beyaz bir gömlekle çıktı. Emir Bey ifadesiz gözlerle kendisine baktı ve hiçbir şey söylemedi. Tekrar kabine girmek için hareket ettiğinde adamın emir veren sesini duydu Melek.

"Bunlar üstünde kalsın. Sevinç hanım üzerindeki etiketleri alır mısınız?" Melek kadının etiketleri alması için bekledi. Tekrar kabine girerek eski elbiselerini aldı. O kadar çok şey denemişti ki sonunda adamın bir karara varabilmiş olmasına sevindi. Kasanın yanına geldiğinde denediği bazı kıyafetlerin orada olduğunu görerek şaşırdı. Bu giysileri alabilmek için bir yıl hiç para harcamadan çalışması gerekiyordu. Bu kadar şeye ihtiyacı yoktu. Kasanın yanında duran adama doğru ilerledi ve usulca "Emir Bey ben bunların parasını ödeyemem. Sadece üzerimdekini alabilirim" dedi.

"Maaşından keseriz" dedi Emir kıza bakarak.

Melek böyle bir şeye izin veremezdi. Maaşı kendisine ancak yetiyordu. Bu giysilere ihtiyacı yoktu. Sadece bir ay kullanacağı bu kadar giysinin parasını bir yıl ödemek istemiyordu. Adama biraz daha yaklaştı, sesini biraz daha alçaltarak.

"Emir bey bunları kabul edemem ve maaşımdan kesmenizi istemiyorum" diyebildi.

"Bana karşı mı geliyorsun?" dedi adam aynı kısık ses tonuyla.

"Tabii ki gelmiyorum. Ama bunlar çok fazla..."

"Benimle tartışma" diyen Emir arkasını dönerek kasaya doğru gitti. Görevliye "Hepsini arabaya gönderin lütfen" diyerek mağazadan dışarı çıktı. Melek bir süre daha ne yapacağını bilmeden aynı yerde dikildi. Mağazadakilerin kendisine bakmasından rahatsız olduğu için çıkışa doğru yürüyen adamın arkasından içinden söylenerek yürüdü.

Arabaya bindiklerinde teşekkür etmesi gerektiğini biliyordu ama gururu yüzünden ağzını açıp hiçbir şey demedi. O da konuşmayınca sessizce şirkete geri döndüler. Asansörle yukarı çıkarken yaptığının ne kadar kaba olduğunu anladı. Adamın korkutucu bakışlarıyla karşılaşmamak için başı yerde "Teşekkür ederim ama tüm bunlara gerek yoktu Emir Bey" dedi. "Buna ben karar veririm. Beni ve şirketimi temsil ettiğini unutma. Üzerine bir şeyler dökme yeter" diyerek konuşmayı sona erdirdi Emir.

Odaya girdiklerinde Ayşe gelmişti. Emir hiçbir şey demeden ofisine girip kapıyı sertçe kapattı. Bu adam kapı kapatmasını bile bilmiyordu. O odasına girer girmez Melek dönüp Ayşe'ye baktı. Ayşe kıza gülümseyerek "Sorun değil. Asma suratını. Emir Bey'in huyu böyle. Ben de işe başladığımda giysilerimi beğenmediği için gidip kendisi almıştı."

"Ayşe o kadar çok şey aldık ki bunların parasını bir yılda ancak ödeyebilirim."

"Ne parası?" dedi kız şaşkınlıkla Melek'e bakarak.

"Aldığımız giysilerin parasını maaşımdan keseceğini söyledi."

Ayşe bir kahkaha atarak "Seninle dalga geçmiş. Şirket ödeyecek onların parasını" dedi. Melek bunu duyduğunda daha da sinirlendi.

"Bu adama üç yıldır nasıl katlanıyorsun?"

"Alışıyor insan zamanla" dedi Ayşe ve masasına geçip oturdu. Biraz durduktan sonra "Bu sabah olanları duydum. Üzülme" diye ekledi.

"Bana dediklerini bir duysaydın. İşe ihtiyacım olmasa burada bir saat bile kalmam!"

"Bir ay çabuk geçer merak etme"

"Ayşe" diye bağıran adamın sesini duyduklarında Melek yerinden sıçradı. Ayşe, Emir Bey'in odasına girdi. Kapı kapanmadığı için Melek konuşmaları duyuyordu.

"Efendim Emir Bey?"

"Raporlar ve toplantı odası hazır mı?"

"Hazır efendim."

"Tamam. Raporları bana getir son bir kez kontrol edeceğim. İçerideki beceriksize söyle hazırlansın. O da toplantıya katılacak."

"Söylerim efendim."

Ayşe dışarı çıktığında Melek kapının önünde dikiliyordu. Ayşe onun söylenenleri duyduğunu anladı.

"Aldırma ilk başladığımda bana da bir sürü şey demişti. Dediklerini yaptığın sürece sorun çıkmaz. Aslında böyle göründüğüne bakma iyi biridir. Zaman içinde sen de anlarsın."

"Burada o adamı anlayacak kadar çalışacağımı sanmıyorum."

"Öyle deme. Zerrin Hanım izin dönüşü bana bir yardımcı alacaklarını söyledi. İstersen sen olabilirsin o kişi."

"Teşekkür ederim Ayşe ama burada çalışmaya devam edebileceğimi sanmıyorum. Bu adam çok kaba ve terbiyesiz. Böyle birine katlanamam. Lütfen üzerine alınma seninle çalışmak çok güzel ama bu iş bana göre değil."

"Sen bilirsin. O zaman bir ay gerçekten de çabuk geçer" diyerek elindeki raporlarla tekrar Emir Bey'in odası-

na girdi Ayşe. Melek bir anda katılacağı toplantıyla ilgili hiç bir şey bilmediğini fark etti. Kimse ona toplantıdaki görevinden bahsetmemişti. Ne yapacağını, nasıl davranması gerektiğini düşünürken Ayşe içeriden çıkıp "Emir Bey seni çağırıyor Melek' dedi.

Melek aceleyle toparlanıp içeri girdiğinde Emir Bey kafasını önündeki raporlardan kaldırıp onu tepeden tırnağa süzdü. Bakışlarında hiçbir duygu yoktu ama zihni içeri giren kızla doluydu. Melek sabahki şapşal görüntüsünden sıyrılmıştı. Yeni giysileriyle çok güzel görünüyordu. Saçlarını toplamıştı ama Emir onun omuzlarından aşağıya doğru dökülen saçlarla daha güzel olduğunu düşündü. Kıza eliyle koltuğu işaret ederek "Otur" dedi. Melek tereddüt etse de adamın karşısındaki koltuğa oturdu.

"Birazdan Rus konuklarımız gelecek. Toplantıda onlarla İngilizce konuşacağız. Senden istediğim aralarında Rusça konuştuklarında onları dinlemen. Bizim hakkımızda ne konuşulduğunu anlamaya çalışmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

"Yapabilirim efendim."

"Tamam o zaman. Orada asistanım olarak bulunacaksın. Konuşmaları sonra değerlendireceğimiz için unutmamak için not almanda sakınca yok. Ama dikkat et Rusça bildiğini anlamasınlar. Tamam mı?"

"Tamam efendim."

"Bir de sakın orada bir sakarlık yapma. Buna gerçekten dayanamam."

Melek adamın sabah yaşanan tatsız olayı hatırlatmaktan zevk aldığını anlamıştı. İçinden ya sabır çekerek "Sabah için tekrar özür dilerim" dedi.

"Zerrin Hanıma dua et yoksa kapının önündeydin" diye cevap verdi Emir acımasızca. O sırada telefon çaldı.

"Efendim Ayşe?"

"Geldiler efendim."

"Toplantı odasına al. Biz de geliyoruz."

Telefonu kapattıktan sonra yerinden kalkıp ceketini giydi. Melek de kalkmıştı.

"Hadi başlıyoruz. Gözüm üzerinde ona göre"

Birlikte odadan çıktılar. Melek masasından not defterini alarak adamın peşinden toplantı odasına girdi. Odada Melek'in önceden tanıdığı şirketin üç önemli müdürü vardı. Tam karşılarına da dört tane iri yarı Rus oturmuştu.

Emir Bey Melek'i asistanı olarak tanıtarak toplantıya başladı. Konuşmalar İngilizce yapılıyordu. Konu Rusya'da yapılacak büyük ölçekli bir inşaattı. Toplantı boyunca adamlar bir kere kendi aralarında konuştular. O da Melek hakkındaydı. Onu yatağa atmaktan bahsediyorlardı. Melek ne dediklerini duyduğu anda elindeki kalemi Emir Bey'in karşısında oturan iri yarı Rus adamın gözüne sokmak istedi. Ama bunu yaparsa artık onu Zerrin Hanım'ın bile kurtaramayacağını biliyordu.

Bu sırada Emir Rusların kendi dillerinde konuştuklarını duymuş ve Melek'e bakmıştı. Kızın not almadığını görünce sinirlendi. Bir ay boyunca bu kıza nasıl tahammül edeceğini düşündü. Melek toplantı uzadıkça kendisini hiç ilgilendirmeyen bir konuyu dinlemekten usanmaya başladı. Karşısındaki adamın bakışları da onu yeteri kadar germişti. Bir süre sonra toplantı sona erdi.

Toplantı sonrası adının Dimitri olduğunu öğrendiği adam Emir'in yanına geldi. "Bu akşam Boğaz'da bir yalıda Rus işadamlarının olduğu bir resepsiyon veriyoruz. Gelmenizi isterim" dedi.

"Tabii ki gelirim Dimitri. Teşekkürler davet ettiğin için" diye yanıtladı Emir adamın elini sıkarken.

"Asistanını da getir mutlaka. Bugünkü toplantı onun güzelliği sayesinde daha da verimli geçti."

Melek hakkında konuşulanları duyunca kızardı. Dimitri denen çam yarması toplantı başladığından beri bakışlarını üzerinden çekmemişti. Şimdi de kalkmış Emir Bey'e resepsiyona onu da getirmesini söylüyordu. Onun bu teklifi kabul etmeyeceğini umarken Emir Bey'in kendisine bakmadan

"Tabii beraber geliriz" dediğini duydu.

Rusları yolcu ettiklerinde Emir kıza dönüp

"Sen çık" dedi.

Melek eşyalarını topladı ve odadan çıktı. Emir Bey içeride şirketin üst düzey müdürleriyle toplantıya devam edecekti anlaşılan. Yerine geldiğinde Ayşe dosyaları düzenliyordu. Kafasını kaldırdığında Melek'i görüp gülümsedi.

"Eee nasıl geçti ilk toplantın?"

"Hiç bir şey anlamadım desem yalan olmaz."

"Alışırsın."

Melek bir süre sustu yerine oturduğunda. Sonra dayanamayarak "Ayşe" dedi sıkıntıyla. Kafasına takılan konuyu ona sormak istiyordu.

"Efendim?"

"Bu akşam Boğaz'da Rus iş adamları bir resepsiyon verecekmiş. İçlerinden biri Emir Bey'i de davet etti ve gelirken beni de getirmesini söyledi. Sen de böyle toplantılara katıldın mı?"

"Tabii katıldım. Ara sıra gittiği iş yemeklerine Emir Bey beni de götürürdü. Ama nişanlandığımdan beri gitmiyorum."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Özel bir nedeni olduğunu sanmıyorum."

"Nasıl olur bu toplantılar?"

"Çoğunda iş konuşulur. Eğer eğlenceli bir toplantıysa Emir Bey zaten kız arkadaşını götürür."

"Anladım."

Ayşe önüne dönerek dosyayı açtı. Melek onunla yaptığı konuşmaya rağmen akşamki daveti düşünüyordu tedirgin bir şekilde.

"Ayşe?"

"Efendim?"

"O davetlerde uygunsuz bir şeyler olmuyor değil mi?"

"Ne gibi?" diyen kız elindeki işi bırakıp ona doğru döndü.

"Bilmiyorum? Yani nasıl söylesem... Emir Bey benim iş yapacağı adamlara samimi davranmamı falan istemez değil mi? Anladın değil mi?" diyerek sustu. Yüzü kızarmıştı.

Ayşe gülerek ona baktı "Söylemek istediğin seni orada Emir Bey'in ya da adamların rahatsız edip etmeyecekleri mi?"

"Yani... Bilmiyorum. Tanımıyorum sonuçta."

"İçin rahat olsun. Öyle bir şey kesinlikle istemez. Kendisi de çalışanlarıyla gereksiz samimiyet kurmaz. Adam gömlek değiştirir gibi sevgili değiştiriyor olabilir. Ama emin ol onunla çalıştığım üç yıl boyunca birlikte çalıştığı hiçbir kadına yan gözle baktığını görmedim. Üstelik onun dikkatini çekmek için çoğunun yapmayacağı şey yoktur. Sinirlidir, kaprislidir ama güvenilir adamdır. Rahat ol. Bu normal bir iş yemeği."

"Tamam" dedi Melek içi rahatlamış bir şekilde.

"Emir Bey sert, zor ve kırıcıdır ama ondan daha iyi ve güvenilir bir patron zor bulunur. Gerçi bazen olur olmaz saatlerde arayıp insanı delirtir ama bir süre sonra ona da alışırsın. Bir ay bitince burada devam etmeyi bir düşün bence. İş o kadar ağır değil. Maaş ve sosyal imkanları iyi. Mesela ben üç yıldır giysilerime para vermiyorum ve hepsi de marka. Bu giydiklerimi kendim almam mümkün değil. Hem biliyor musun aslında göründüğü kadar

zor birisi de değil Emir Bey. Sadece her şeyin mükemmel olmasını istiyor."

İçi rahatlamıştı ama davete gitme fikri ona yine de tuhaf geliyordu. Ayşe'nin kendisine verdiği işlerle oyalandı bir süre konuyu bir daha düşünmemek için. Saate baktığında mesainin bitmek üzere olduğunu gördü. Ayşe hazırlanmıştı.

"Ben bugün biraz erken çıkacağım. Sen çıkmadan Emir Bey'e bir sor ama."

"Tamam."

Melek işlerini bitirdi ve çıkıp çıkmama konusunu Emir Bey'e nasıl soracağını düşünmeye başladı. Ne yapacağını bilmiyordu. Akşam için ne yapacaklarıyla ilgili de hiçbir şey söylememişti adam. Sonunda cesaretini toplayıp konuşmaya karar verdi. Yerinden kalkıp adamın kapısını vurdu.

"Gel."

"Emir Bey benimle bir işiniz var mı?"

Emir önündeki dosyalardan kafasını kaldırıp kıza baktı. Bir saate kadar çıkmaları gerekiyordu ve o hâlâ buradaydı.

"Sen bu saatte neden buradasın? Gidip hazırlanman gerekmiyor mu?"

"Şey... ben gelip gelmeyeceğimi bilmiyordum."

"Konuşmaları duymadın mı? Yoksa İngilizce bilmiyor musun?"

"Biliyorum."

"Eee"

"Siz bir şey söylemeyince..."

"Artık geç oldu. Eve gidip gelecek kadar zamanın yok. Sana bugün aldığımız giysilerden birini giyersin. Sadece git saçlarını yaptır ve geç kalmadan buraya gel."

"Tamam."

"Gelince de haber ver."

Melek holdingden dışarı çıktı. Caddenin köşesindeki kuaföre giderek saçlarını ensesinde topuz olacak şekilde toplattı. Aceleyle dönüp odasına çıktı. Emir Bey'in kapısı açıktı. Kapının önünden geldiğini haber verdi.

"Yeşil olan elbiseni giy" dedi adam buz gibi sesiyle.

Melek yeni aldıkları elbiseyi askısından çıkardı. Bunu kabinde denerken bile fazla açık bulmuştu. Siyah olanı giyse daha iyi olurdu ama bunu adamla tartışacak hali yoktu. Tuvalete gidip üzerini değiştirdi. Aynaya baktığında elbisenin kendisine çok yakıştığını gördü. Ancak bir sorun vardı. Elbisenin sırt dekoltesi çok derindi ve Melek'in yanında bu elbiseye uygun bir sütyen yoktu haliyle. İsteksizce sütyenini çıkardı. Şimdi daha güzel olmuştu. Ama ince ve bedenini saran kumaştan göğüslerinin kıvrımları belli oluyordu. Elbise bedenini sarıyor, kalçalarından diz üstüne doğru bollaşarak iniyordu. Kumaşın inceliği elbiseye tiril tiril bir hava veriyordu. Altına yine bugün aldıkları topuklu ayakkabıları giydiğinde aynadaki yansımasına hayranlıkla baktı. Saç, makyaj ve iyi kesim bir kıyafet insanı ne kadar da değiştiriyordu. Kolundaki saate baktığında geç kalmak üzere olduğunu fark etti. Son kontrolleri yapıp odasına yürüdü. Bu sırada annesini arayıp akşama bir işinin çıktığını ve geç geleceğini söyledi.

Emir Bey'in kapısından kafasını uzattığında içeride hiç kimsenin olmadığını gördü. İçeri girdi. Adam herhalde diğer odadaydı.

Sesini biraz yükselterek "Ben hazırım Emir Bey" dedi.

İçeriden adamın kendinden emin sesi yankılandı "Geliyorum."

Emir son kez aynaya baktı ve dışarı çıktı. Odasının ortasında kızı gördüğü an şaşkınlıktan duraladı. Sabah

üzerine kahve döken sakar kız nasıl böyle bir afete dönüşmüştü?

Üzerindeki yeşil elbise onu bambaşka birine dönüştürmüştü. Çok seksiydi ve etrafa ışık saçıyordu. Elbise saçlarının rengi ile o kadar güzel bir tezat oluşturmuştu ki, Emir kızı öylece seyretmekten kendini alamadı. Önündeki derin dekolteden göğüslerinin güzelliği ortaya çıkmıştı. Emir kızın göğüslerinin şeklinin mükemmel olduğunu durduğu yerden bile görebiliyordu. Bu güzellikle bu kız çuval giyse üzerinde kötü durmazdı. Hâlâ kıza baktığını fark edince kendine kızdı. Ani bir hareketlenmeyle kıza doğru yürüyüp "Hadi çıkalım" dedi. Sonra gözü kızın kolundaki saate takıldı ve hemen müdahale etti.

"O saati çıkar. Üzerindekilere uymamış."

Melek saatini çıkarıp çantasına attı. Asansörle garaja inerlerken Emir "Toplantıda ne konuştular" diye sordu. "Önemli bir şey değildi, bu akşamki davetten bahsettiler" dedi Melek. Kendisi hakkında konuştuklarını söyleyecek değildi. Emir hiçbir şey demedi. Garajda Hasan arabanın kapısını yine saygıyla açtı. Melek bu sefer adamın bir şey demesine fırsat vermeden diğer kapıdan arabaya bindi. Arka koltukta yan yana oturuyorlardı. Arabada hafif bir müzik çalıyordu. O sırada Emir'in telefonu çaldı. Adam arayan numaraya baktıktan sonra "Efendim Hale" diyerek telefonu açtı.

"Neredesin sevgilim?" diyen kadının sesini Melek bile duyuyordu.

"Bir toplantıya gidiyorum."

"Kiminle gidiyorsun?" dedi Hale kıkırdayarak.

"Asistanımla."

"Bana gelecek misin?" dedi telefondaki ses seksi bir havayla.

"Toplantıdan sonra gelirim. Ben gelene kadar uslu bir kız ol ve de benim için hazırlan."

Melek şuh bir kahkaha atan kadının "Sabırsızlıkla bekliyorum" diye fısıldayan sesini duyup kızardı. Emir ise gülerek telefonu kapattı. Bir süre sonra araba bir yalının otoparkına girdi. Emir duran arabadan indi. Melek'in inmesini beklerken kendilerine doğru gelen Dimitri'yi gördü. Dimitri yanlarına geldiğinde Melek adamın bakışlarından ürktü. Bu bakışlar Emir'in de gözünden kaçmamıştı. Dimitri yanındaki kızı resmen gözleriyle soyuyordu. Emir bir erkek olarak o bakışların ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Kızı korumak adına hafifçe uzanıp beline dokundu. Melek bu dokunuştan rahatsız olmuş gibi biraz kendinden uzaklaştı. Bunun üzerine o da elini çekti. Bu aptal kızla uğraşmayacaktı. Melek kafasını kaldırıp ona baktı. Yeşil gözleri erkekler için öldürücüydü.

Emir içerideki kalabalığa sıkıntıyla baktı. Birkaç kişi dışında tanıdığı kimse yoktu. Bulunduğu yer Melek gibi bir kıza hiç de uygun değildi. Kadınların çoğu gecenin ilerleyen saatlerinde içkiler su gibi içildikten sonra buradaki erkeklerle odalara çekilecek gibi duruyorlardı. Böyle ortamları çok iyi bilirdi. Bazen iş toplantıları adı altında adamları ikna etmek için bu tip ortamlar kullanılırdı. İçinden küfür ederek yanındaki kıza baktı. Gerçi o burasının ne olduğunu anlamış gibi durmuyordu ama üzerindeki kıyafetle buradaki kadınlarla karıştırılma olasılığı yüksekti. Ona doğru eğildi "Yanımdan ayrılma" diye fısıldadı. "Tamam" diyen Melek şaşkınlıkla etrafına baktı. Buradaki kadınların hemen hepsi özel olarak tutulmuş gibiydi.

Emir burada bir saatten fazla kalamayacağını biliyordu. Bu tür ortamlardan hoşlanmazdı. O sırada Dimitri

"Emir burada tanışmaktan memnun olacağın biri var. Gelsene" diye çağırınca Melek'e "Burada kal" diyerek adamın peşinden gitti.

Melek olan biteni anlamaya çalışarak insanları seyrediyordu. Burası hiç de Ayşe'nin anlattığı bir yer gibi değildi. Etrafta kendisi gibi bir çok genç kadın vardı ama onları gördüğünde ne olduklarını anlamıştı. Etrafına tedirgin bir şekilde bakarak gözleriyle Emir'i takip etti.

"Merhaba" diyen sese doğru döndüğünde kendi yaşlarında bir kızın kendisine gülümsediğini görüp "Merhaba" dedi.

"Sen yeni misin? Daha önce hiç görmemiştim."

Bir süre ne diyeceğini bilemedi sonra "Evet yeniyim" diye geçiştirdi.

"Ben de yeni sayılırım. Bu tip toplantılara ikinci gelişim. Ama iyi para veriyorlar."

"Anlıyorum" dedi Melek kıza bakarak ve haline bir kez daha şükretti. Hiç değilse çalışacak bir işi vardı.

Kızla biraz daha sohbet etti. O gidince gözleriyle Emir Bey'i aradı. Hiçbir yerde göremeyince içine bir panik duygusu yerleşti. Bulunduğu yerden ayrılmak istemiyordu. Adam ona bir yere kımıldamamasını söylemişti. Öylece dikilmekten artık ayakları ağrımaya başlamıştı. Birisi sırtına dokunduğunda hemen arkasını döndü. Karşısındaki Dimitri'ydi. Adamın kendisine dokunacak kadar yakınlaşmasından rahatsız oldu.

"Sıkılmadın ya" dedi adam aksanlı bir İngilizceyle.

"Hayır sıkılmadım. Emir Bey'i gördünüz mü?"

"Ben de onun için geldim. Kütüphanede seni bekliyor. Not alman gereken bir şeyler varmış."

"Kütüphanede mi?"

"Evet."

"Kütüphane nerede?"

"Sana göstereyim" diyen Dimitri elini kızın sırtına koyarak ona kalabalıkta yol gösterdi.

Emir içerideki havadan bunalmıştı. Dimitri'nin tanıştırdığı adamla konuşarak terasa çıktı. Bir süre sohbet ettiler. Tam içeri gireceklerken Melek'in Dimitri ile birlikte salondan çıktığını gördü. Üstelik adamın eli kızın belindeydi. Bu aptal kız kendisine yiyecek gibi bakan bu adamla nereye gidiyordu ki? Bir süre çıktıkları kapıya doğru baktı. Sonra ilgisizce başını çevirdi. Kızın ne yaptığı onu ilgilendirmezdi. Nereye giderse gitsin umurunda değildi. Saatine baktı. Birazdan çıkması gerekiyordu. O zamana kadar gelir herhalde diye düşündü.

Melek loş koridorda yürürken Dimitri'nin elinin belinde olmasından rahatsız olmuştu. Neden Emir Bey onu kütüphanede bekliyordu ki? Sonunda adam bir kapıyı açıp onu ileriye doğru iteledi. Melek içeri girdiğinde burasının bir kütüphane olmadığını anladı. Karşısında uzanan büyük bir yatak odasıydı.

Emre yataktan ter içinde fırladı. Kalbi deli gibi atıyor, İlknur'un kanlı görüntüsü zihninde dans ediyordu. Bu kabusları görmeye daha ne kadar devam edecekti? İlknur'un yüreğini burkan görüntüsüyle her gece ölmeye daha ne kadar dayanacaktı? Bu soruların yanıtını bilmiyordu ama sevgilisinin ölümüne neden olmuştu. Cezası ölene kadar onun yasını tutmak olacaktı.

Keşke o gece içmemiş olsaydı. Keşke kendisini sinirlendireceklerini bile bile babası ve ağabeyini dinlememiş olsaydı. Keşke o kadar hızlı araba kullanmamış olsaydı. Keşke bozuk olduğunu bile bile o yola girmemiş olsaydı. Bu keşkeler yaşanmasaydı sevdiği kız şimdi yanında olacaktı.

Ne kadar çok keşke vardı hayatında. Hepsinin sorumlusu da kendisiydi. Dünyada en çok sevdiği kişinin ölümüne neden olmuştu. Hayat onun için artık yaşanacak güzel günler değil taşınacak ağır bir yüktü.

Hızla yataktan kalktı ve bulunduğu binanın çatı katına çıktı. Londra her zamanki gibi yağmurluydu. Üzerindeki incecik atlet rüzgar ve yağmurla vücuduna çarparken üşüdüğünü bile hissetmedi. Şimdi kendini boşluğa bırakarak tüm acılarına son verebilirdi. Burada o boşluğa atlamak için kaç kere durup aşağısını seyretmişti sayısını kendi bile hatırlamıyordu.

Korkuyor muydu? Hayır. Ölmekten korkmuyordu. Onu hayata bağlayan bir şey yoktu. Hayatta en çok sevdiği insanlar, annesi ve sevdiği kız ölmüştü. Onun korkusu ölüm değil annesinin söyledikleriydi. İntihar edenler sevdiklerine kavuşamaz demişti annesi. O zaman kendini öldürmenin ne anlamı vardı ki? O ölmeyi onlara kavuşmak için istiyordu.

Bir süre öyle durarak aşağıda olan biteni seyretti. Sonra geri adım atarak durduğu tehlikeli yerden uzaklaştı. Merdivenleri inerek dairesine indi. Kararını vermişti. Burada daha fazla kalmayacaktı. Türkiye'ye dönecekti. Ağabeyi ve babasının kendinisi geriye çağırmalarını beklemekten usanmıştı. Onlarla yüzleşmek istiyordu Emre.

Gittiğinde onlardan İlknur'un mezarının yerini de öğrenecekti. Uzun zamandır bunu düşünüyordu. Mezarını ziyaret edip sevdiği kızla konuşmak istiyordu. Eli telefona gitti nereden başlayacağını düşünürken. Sonra vazgeçti. Kimselere haber vermeden gidecekti Türkiye'ye. Haber verirse onu burada tutmak için ellerinden geleni yapacaklarını biliyordu. Bu ülkede bir gün bile kalamazdı. Eşyalarını topladı. İlk uçağa yer ayırttı. Yaşadığı iki yıllık esareti bitirmenin zamanı gelmişti.

...yol gösterdi. ...sırtına ko...

Emir içerideki havadan bunalmıştı. Dimitri'nin ta...nıştırdığı adamla konuşarak terasa çıktı. Bir süre sohbet ettiler. Tam içeri gireceklerken Melek'in Dimitri ile bir...likte salondan çıktığını gördü. Üstelik adamın eli kızın belindeydi. Bu aptal kız kendisine yiyecek gibi bakan bu adamla nereye gidiyordu ki? Bir süre çıktıkları kapıya doğru baktı. Sonra ilgisizce başını çevirdi. Kızın ne yaptığı onu ilgilendirmezdi. Nereye giderse gitsin umurunda değildi. Saatine baktı. Birazdan çıkması gerekiyordu. O zamana kadar gelir herhalde diye düşündü.

Melek loş koridorda yürürken Dimitri'nin elinin belinde olmasından rahatsız olmuştu. Neden Emir Bey onu kütüphanede bekliyordu ki? Sonunda adam bir kapıyı açıp onu ileriye doğru iteledi. Melek içeri girdiğinde burasının bir kütüphane olmadığını anladı. Karşısında uzanan büyük bir yatak odasıydı.

Emre yataktan ter içinde fırladı. Kalbi deli gibi atıyor, İlknur'un kanlı görüntüsü zihninde dans ediyordu. Bu kabusları görmeye daha ne kadar devam edecekti? İlknur'un yüreğini burkan görüntüsüyle her gece ölmeye daha ne kadar dayanacaktı? Bu soruların yanıtını bilmiyordu ama sevgilisinin ölümüne neden olmuştu. Cezası ölene kadar onun yasını tutmak olacaktı.

Keşke o gece içmemiş olsaydı. Keşke kendisini sinirlendireceklerini bile bile babası ve ağabeyini dinlememiş olsaydı. Keşke o kadar hızlı araba kullanmamış olsaydı. Keşke bozuk olduğunu bile bile o yola girmemiş olsaydı. Bu keşkeler yaşanmasaydı sevdiği kız şimdi yanında olacaktı.

Ne kadar çok keşke vardı hayatında. Hepsinin sorum-
lusu da kendisiydi. Dünyada en çok sevdiği kişinin ölü-
müne neden olmuştu. Hayat onun için artık yaşanacak
güzel günler değil taşınacak ağır bir yüktü.

Hızla yataktan kalktı ve bulunduğu binanın çatı katı-
na çıktı. Londra her zamanki gibi yağmurluydu. Üzerin-
deki incecik atlet rüzgar ve yağmurla vücuduna çarpar-
ken üşüdüğünü bile hissetmedi. Şimdi kendini boşluğa
bırakarak tüm acılarına son verebilirdi. Burada o boşluğa
atlamak için kaç kere durup aşağısını seyretmişti sayısını
kendi bile hatırlamıyordu.

Korkuyor muydu? Hayır. Ölmekten korkmuyordu.
Onu hayata bağlayan bir şey yoktu. Hayatta en çok sev-
diği insanlar, annesi ve sevdiği kız ölmüştü. Onun kor-
kusu ölüm değil annesinin söyledikleriydi. İntihar eden-
ler sevdiklerine kavuşamaz demişti annesi. O zaman
kendini öldürmenin ne anlamı vardı ki? O ölmeyi onlara
kavuşmak için istiyordu.

Bir süre öyle durarak aşağıda olan biteni seyretti. Son-
ra geri adım atarak durduğu tehlikeli yerden uzaklaştı.
Merdivenleri inerek dairesine indi. Kararını vermişti.
Burada daha fazla kalmayacaktı. Türkiye'ye dönecekti.
Ağabeyi ve babasının kendinisi geriye çağırmalarını bek-
lemekten usanmıştı. Onlarla yüzleşmek istiyordu Emre.

Gittiğinde onlardan İlknur'un mezarının yerini de öğ-
renecekti. Uzun zamandır bunu düşünüyordu. Mezarını
ziyaret edip sevdiği kızla konuşmak istiyordu. Eli tele-
fona gitti nereden başlayacağını düşünürken. Sonra vaz-
geçti. Kimselere haber vermeden gidecekti Türkiye'ye.
Haber verirse onu burada tutmak için ellerinden geleni
yapacaklarını biliyordu. Bu ülkede bir gün bile kalamaz-
dı. Eşyalarını topladı. İlk uçağa yer ayırttı. Yaşadığı iki
yıllık esareti bitirmenin zamanı gelmişti.

2

Emir, Melek'in geri gelmesini beklemekten sıkılmıştı. Ona bir yere ayrılmaması gerektiğini söylediği halde geri zekalı kız kendisini dinlememişti. Bu Dimitri denen adamı da hiç gözü tutmamıştı. İçini bir sıkıntı kapladı. Kızın da ondan hoşlanmadığını toplantıda anlamıştı. O zaman neden güvende olacağı kalabalık bir salondan o adamla ayrılmıştı?

Bir an kızı orada bırakıp gitmeyi düşündü. Ama kendisiyle geldiğinde göre sorumluluk da ona aitti. Bu salak kız buranın nasıl bir yer olduğunu bile anlamamış olabilirdi. Sonunda daha fazla dayanamayarak odadan çıktı ve loş koridorda ilerlemeye başladı. Koridorun sonunda Melek'in yaşadığı cehennemden habersizdi.

Melek dakikalardır kendisini yatağa atmaya çalışan Dimitri'yle mücadele ediyordu. İri yarı adama karşı koyması oldukça güçtü ama yatağa düştüğü anda başına geleceklerin farkındaydı. Melek sesinin son gücüyle tekrar "Bırak beni" diye bağırdı. Adam onun söylediğini anlamamıştı. Her iki kolunu da tutmuş onu öperek yatağa

doğru sürüklüyordu. Melek deli gibi mücadele ediyor ama adamı bir türlü durduramıyordu. Adam sonunda gücü tükenen Melek'i tuttuğu gibi yatağa fırlattı. Son bir çabayla "İmdat" diye bağıran kız adamın tokadının yaşattığı acıyla olduğu yere kıvrıldı. Ağzına gelen kan tadından dudağının patladığını anladı. Melek tekrar kalkmaya çalıştı ama adam ondan daha güçlüydü ve kızı bir kez daha yatağa savurdu.

Melek korkudan ne yapacağını bilmez haldeydi. İçeride yüzlerce kişi varken tecavüze uğrayacaktı. Ne yapacağını bilmiyor gücü yettiğince adamla mücadele etmeye çalışıyordu. Panik bütün vücudunu sarmıştı. Adamın dudaklarını yanağında hissettiği anda bu sefer Rusça "Bırak beni" diye bağırdı. Dimitri kafasını kaldırıp kıza sırıtarak baktı. "Rusça bildiğini anlamıştım. Senin hakkında konuştuğumda bana nasıl baktığını görmüştüm" dedi gülerek ve dudakları kızın dudaklarına kapandı.

Adamın yüzünü yüzünde hisseden Melek tiksindi. İçtiği içkinin kokusu midesini bulandırıyordu. Adamı ittirmesine rağmen onu engelleyemiyordu. Çırpınmaları boşunaydı. Gücü tükenmek üzereydi ve adamın üstündeki baskısı nefesini kesiyordu. Son bir çabayla tekrar "Yardım edin" diye bağırdı. Artık sonunun geldiğini düşünüyordu.

Yalının labirente benzeyen koridorlarında kaybolan Emir tam geri dönmek üzereyken bir imdat çığlığı duydu. Ses sağ taraftaki odadan geliyordu ve bir kadına aitti. Hiç düşünmeden sesin geldiği kapıyı açtı. Gördüğü manzara dehşet vericiydi. Melek bir yatakta üzerine abanmış Dimitri ile boğuşuyordu. Kızın elbisesi yukarıya doğru toplanmış ve bacakları ortaya çıkmıştı. Dimitri bir eliyle kızın bacaklarını okşuyordu diğer eliyle kollarını tutmuştu ve kızı durmadan öpüyordu.

"Dimitri" diye bağırdı Emir. Ama adamın onu duyacak hali yoktu. Hemen atılıp adamı kızın üstünden çekti ve yere savurdu. Yere düşen adam birden ne olduğunu anlayamadı. Sonra kafasını kaldırıp Emir'i gördü.

Emir sinirle "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

"Asıl sen ne yapıyorsun, asistanınla eğleniyorduk" dedi adam. İçkiden ve şehvetten gözü dönmüştü. Bunun üzerine Emir adamı yakasından tutarak kaldırdı. "Bana eğleniyormuş gibi gelmedi. Daha çok tecavüze uğruyormuş gibi geldi" diyerek adamın kafasını yere çarptı.

Dimitri "Zor olmasını seviyor sürtük Hâlbuki buraya kendi isteği ile geldi, öyle değil mi güzelim?" diyerek yatakta dehşet içinde büzülmüş kıza baktı. Sonra Emir'e dönüp "İstersen sen de kal. Benim için fark etmez" dedi. Emir bunları duyduğunda eğilerek adamın yakasını bir kere daha tuttu ve yüzüne kuvvetli bir yumruk indirdi. Hırsını alamamıştı. Durdu. Bir kere daha vurdu. Herif o kadar iri yarıydı ki parmaklarının eklem yerlerinin acıdığını hissetti.

"Bana bak pislik sen beni daha tanımıyorsun. Bana ait olan hiçbir şeye elini süremezsin. Yoksa seni doğduğuna pişman ederim. Beni anladın mı?" diye bağırdı.

"O senin sadece asistanın. Sevgilin değil" dedi adam. Hâlâ konuşmaya cesaret edebiliyordu demek.

"Evet asistanım ve bana ait" dedi Emir. Bir kere daha vurduğunda Dimitri sırtüstü yere düştü. Burnu kırılmıştı. Kıza döndü. Saçları dağılmıştı, dudağının kenarı kanıyordu, elbisesinin bir askısı kopmuştu ve deli gibi titreyerek ağlıyordu.

Melek kurtulmuş olmanın sevinciyle yataktan kalkarak hızla kurtarıcısına sarıldı. Emir de kollarındaki kızın titremesi geçene kadar onu bırakmadı. Çok korktuğu belliydi. Neden bu pislikle buraya gelmişti bilmiyordu

ama böyle bir şey beklemediği açıktı. Kızın iç çekişleri ve ağlaması durduğunda onu kendinden biraz uzaklaştırdı.

Bu sırada Melek'in kopan elbise askısı aşağıya doğru kaydı. Göğsü açığa çıkacakken Melek askıyı tuttu. Emir ceketini çıkardı ve kızın omuzlarına doğru sardı. Sonra onu belinden tutarak yerde yatan pisliğe son kez baktı ve odadan çıktılar. Telefonla şoförünü arayıp arabayı kapının önüne getirmesini istedi. Arabaya bindiklerinde kız kollarında bir süre kollarında titremeye devam etti Sonra birden ağlamaya başladı. Emir onu kendine çekerek sarıldı.

Onu bu geceye getirdiği ve yalnız bıraktığı için kendisine lanet etti. Zamanında yetişmemiş olsaydı o hayvan kıza tecavüz edecekti. Bir süre daha kollarında ağlayan kızı sakinleştirmeye çalıştı. Sonra birden sinirlendi. Bu kız tam bir baş belasıydı. Öyle bir adamla yalnız kalmaya karar vermişse sonucun bu olacağını bilmesi gerekiyordu. Nerede oturuyordu bu kız? Sabah Bostancı demişti galiba. Bu şekilde eve gitmesi doğru değildi.

Şoförüne kendi evine gideceklerini söyledi. Eve vardıklarında kızı arabadan çıkardı. Kapı çalmadan açıldı. Emir içeriye girerek evde çalışan kadına misafir odalarından birini hazırlamasını söyledi. Kızı koltuklardan birine oturttu. O da karşısındaki koltuğa oturdu. Melek şimdi biraz daha iyi görünüyordu. Ağlaması nihayet durmuştu. Emir'in bir kadında hiç hoşlanmadığı şeydi ağlamak ve bu kız da fazla sulu gözlüydü.

"Te.. te..teşekkür e..ede..rim" dedi kız kekeleyerek. Emir onun heyecanlandığında kekelediğini anladı. Bu yüzden sabah kızı kekeme sanmıştı.

"O adamla ne işin vardı?"

"Bana si..sizin be beni kü... kütüp...kütüphanede beklediğinizi söyledi."

"Sen de buna inandın öyle mi?"

"Dimitri" diye bağırdı Emir. Ama adamın onu duyacak hali yoktu. Hemen atılıp adamı kızın üstünden çekti ve yere savurdu. Yere düşen adam birden ne olduğunu anlayamadı. Sonra kafasını kaldırıp Emir'i gördü.

Emir sinirle "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

"Asıl sen ne yapıyorsun, asistanınla eğleniyorduk" dedi adam. İçkiden ve şehvetten gözü dönmüştü. Bunun üzerine Emir adamı yakasından tutarak kaldırdı. "Bana eğleniyormuş gibi gelmedi. Daha çok tecavüze uğruyormuş gibi geldi" diyerek adamın kafasını yere çarptı.

Dimitri "Zor olmasını seviyor sürtük Hâlbuki buraya kendi isteği ile geldi, öyle değil mi güzelim?" diyerek yatakta dehşet içinde büzülmüş kıza baktı. Sonra Emir'e dönüp "İstersen sen de kal. Benim için fark etmez" dedi. Emir bunları duyduğunda eğilerek adamın yakasını bir kere daha tuttu ve yüzüne kuvvetli bir yumruk indirdi. Hırsını alamamıştı. Durdu. Bir kere daha vurdu. Herif o kadar iri yarıydı ki parmaklarının eklem yerlerinin acıdığını hissetti.

"Bana bak pislik sen beni daha tanımıyorsun. Bana ait olan hiçbir şeye elini süremezsin. Yoksa seni doğduğuna pişman ederim. Beni anladın mı?" diye bağırdı.

"O senin sadece asistanın. Sevgilin değil" dedi adam. Hâlâ konuşmaya cesaret edebiliyordu demek.

"Evet asistanım ve bana ait" dedi Emir. Bir kere daha vurduğunda Dimitri sırtüstü yere düştü. Burnu kırılmıştı. Kıza döndü. Saçları dağılmıştı, dudağının kenarı kanıyordu, elbisesinin bir askısı kopmuştu ve deli gibi titreyerek ağlıyordu.

Melek kurtulmuş olmanın sevinciyle yataktan kalkarak hızla kurtarıcısına sarıldı. Emir de kollarındaki kızın titremesi geçene kadar onu bırakmadı. Çok korktuğu belliydi. Neden bu pislikle buraya gelmişti bilmiyordu

ama böyle bir şey beklemediği açıktı. Kızın iç çekişleri ve ağlaması durduğunda onu kendinden biraz uzaklaştırdı.

Bu sırada Melek'in kopan elbise askısı aşağıya doğru kaydı. Göğsü açığa çıkacakken Melek askıyı tuttu. Emir ceketini çıkardı ve kızın omuzlarına doğru sardı. Sonra onu belinden tutarak yerde yatan pisliğe son kez baktı ve odadan çıktılar. Telefonla şoförünü arayıp arabayı kapının önüne getirmesini istedi. Arabaya bindiklerinde kız kollarında bir süre kollarında titremeye devam etti Sonra birden ağlamaya başladı. Emir onu kendine çekerek sarıldı.

Onu bu geceye getirdiği ve yalnız bıraktığı için kendisine lanet etti. Zamanında yetişmemiş olsaydı o hayvan kıza tecavüz edecekti. Bir süre daha kollarında ağlayan kızı sakinleştirmeye çalıştı. Sonra birden sinirlendi. Bu kız tam bir baş belasıydı. Öyle bir adamla yalnız kalmaya karar vermişse sonucun bu olacağını bilmesi gerekiyordu. Nerede oturuyordu bu kız? Sabah Bostancı demişti galiba. Bu şekilde eve gitmesi doğru değildi.

Şoförüne kendi evine gideceklerini söyledi. Eve vardıklarında kızı arabadan çıkardı. Kapı çalmadan açıldı. Emir içeriye girerek evde çalışan kadına misafir odalarından birini hazırlamasını söyledi. Kızı koltuklardan birine oturttu. O da karşısındaki koltuğa oturdu. Melek şimdi biraz daha iyi görünüyordu. Ağlaması nihayet durmuştu. Emir'in bir kadında hiç hoşlanmadığı şeydi ağlamak ve bu kız da fazla sulu gözlüydü.

"Te.. te..teşekkür e..ede..rim" dedi kız kekeleyerek. Emir onun heyecanlandığında kekelediğini anladı. Bu yüzden sabah kızı kekeme sanmıştı.

"O adamla ne işin vardı?"

"Bana si..sizin be beni kü... kütüp...kütüphanede beklediğinizi söyledi."

"Sen de buna inandın öyle mi?"

"Evet."

Ayağa kalkarak kendine bir içki koyarken bir tane de kıza doldurdu. Biraz sakinleşmeye ihtiyacı vardı.

"İç şunu."

"Bu nedir?"

"Viski."

"Ben içki içmem."

"Sakinleşmeye ihtiyacın var. Kendini daha iyi hissedersin."

Melek fazla itiraz etmeden bardağı adamın elinden aldı. Dudaklarına götürdü. Sert alkol yüzünden dudağının yanındaki kesik acımış olmalıydı ki yüzünü buruşturdu. Ama içkiyi bir dikişte içti. Birden genzi yandı, gözleri büyüdü ve öksürmeye başladı. Berbat bir şeydi. Emir hiçbir şey demeden öylece kıza bakıyor verdiği tepkileri inceliyordu. Melek öksürük nöbeti geçince karşısındaki adama utanarak baktı.

"Ben..." diye başladı söze ama devamını getiremeyerek sustu. Ne diyeceğini bilmiyordu. Patronunun onu o şekilde görmüş olması zaten utanç vericiydi. Banyo yapmaya ihtiyacı vardı. Adamın dokunduğu her yeri yıkamak istiyordu. Onun pis ellerini hala üzerinde hissediyor ve midesi bulanıyordu. Bunu karşısındaki adama nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. O sırada içeriye bir kadın girdi.

"Oda hazır Emir Bey"

"Teşekkür ederim."

Kadın çıktıktan sonra kıza döndü.

"Yukarıya çıkıp dinlen. İstersen banyo da yap."

"Burada kalamam. Annem merak eder."

"Bu şekilde eve gitmen doğru değil. Anneni arayıp bir arkadaşında kalacağını söyle."

"Tamam."

Emir ağlamaktan gözleri kızarmış kıza baktı. Neden bütün problemli kızlar onu buluyordu ki? Kızın saflığına ve sürekli başına dert açmasına sinirlenmişti. Ama Melek o kadar savunmasız görünüyordu ki. Karşısında sokağa bırakılmış kedi yavrusu duruyordu. Emir kızın o halini gördüğünde dilinin ucuna kadar gelen kelimeleri yuttu ve ondan hiç beklenmeyecek bir şey yaptı.

"Üzgünüm. Seni oraya götürmemem gerekirdi ama gidene kadar ben de nasıl bir ortam olduğunu bilmiyordum."

Melek hiçbir şey demedi. Az kalsın bu adam yüzünden tecavüze uğrayacaktı.

"Oradaki kızlar şeydi.." dedi ve sustu.

"Evet. Gerçekten üzgünüm."

"Beni de onlardan biri sandılar" dedi sessizce ve ayağa kalktı. Nasıl olsa artık kendisi ile çalışmak istemeyen adamdan çekinmesine gerek yoktu. Yarın bir işi bile olmayabilirdi.

Birden "Hep sizin yüzünüzden" diye bağırdı. Bugün yaşadığı onca şey Melek'e fazla gelmişti. Önce bu ukala adamın kaprisleri ve egosunu dayanmaya çalışmıştı. Sonra zorla götürüldüğü resepsiyonda az kalsın tecavüze uğrayacaktı. Hepsi karşısında oturan bu adamın yüzündendi.

Emir kendisine bağıran kıza şaşkınlıkla baktı. Az önceki savunmasız kedi yavrusu birden kaplan olmaya karar vermişti. Yine de ona kızmak içinden gelmedi. Yerinden kalkarak sakince "Melek" dedi. Karşısındaki adamın adını söylemesi Melek'i daha da sinirlendirdi. Bir şeyler daha söylemek istedi ama sesi çıkmadı. "Orası... orası..." diyerek sustu. Gerisini getiremedi ve o kızgınlıkla adama baktı.

Emir kızın sinir krizi geçirdiğini anlamıştı. Yanına giderek ona sarıldı ve başını göğsüne bastırdı. Melek tekrar

ağlamaya başladı. Emir bir eliyle de kızın saçlarını okşuyordu sakinleşmesi için.

"Tamam geçti artık. Her şey bitti. Gerçekten çok üzgünüm." diyerek teselli etmeye çalışıyordu. Bir süre öylece kaldılar. Melek kendine geldiğinde başı hâlâ adamın göğsünde içini çekerek "Toplantı da benim hakkımda konuşmuşlardı" dedi fısıltıyla.

"Senin hakkında mı?"

"Evet."

"Neden söylemedin? O zaman seni oraya götürmezdim" dedi Emir kıza sarılmış ve bir eliyle sırtını yavaş yavaş okşarken. "Söyleyemedim" diyen Melek başını adamın göğsünden kaldırdı.

Emir kızın kendine gelmesini fırsat bilerek onu kendinden uzaklaştırdı. Ağlamaktan kızarmış yeşil gözlerine bakarak "Geçti artık. Çok üzgünüm. İyi misin?" dedi.

Melek birkaç adım geri gitti. Artık ayakta duracak hali yoktu. Bir an önce bir duş alıp yatmak istiyordu. Başını salladı. Artık daha iyiydi. İçtiği içkiden mi yoksa teselliden mi bilmiyordu ama sakinleşmişti.

Sadece hafifçe başı dönüyordu ve vücuduna tatlı bir uyuşukluk çökmüştü. O sırada gözleri adamın ellerine takıldı. Emir'in Dimitri'ye yumruk attığı eli kızarmış, üzeri hafifçe şişmişti. Ne yaptığının farkında olmadan uzanıp adamın elini tuttu. Emir kızın elini kendi eli üzerinde hissettiğinde irkildi. "Acıyor mu?" dedi Melek tuttuğu ele bakarak.

"Pek değil" dedi Emir. O kadar şaşırmıştı ki ne diyeceğini bilemedi.

O sırada her ikisi de başlarını kaldırıp birbirlerine baktılar. Melek adamın koyu renk gözlerinde kendini kaybetti. Sabahki sert bakışlarının aksine kahverengi gözleri şimdi o kadar yumuşak bakıyordu ki.

Emir şaşkındı. İlk defa bir kadın ona bu kadar şefkatle yaklaşmıştı. Kızın gözlerinde sadece üzüntü ve acıma vardı. Annesi gittikten sonra ilk defa birisi Emir'e böyle bakıyordu. Melek hâlâ adamın elini tuttuğunu fark ettiğinde yavaşça ellerini gevşetti.

"Özür dilerim." dedi "O adamlarla iş yapacaktınız."

"Önemli değil. Hadi artık dinlen" dedi Emir ve kapıya dönerek "Asiye hanım" diye seslendi.

Biraz önce odanın hazır olduğunu söyleyen kadın Melek'i onun için hazırladığı odaya götürdü. İçeriye girdiğinde Emir'in ceketi hâlâ omuzlarındaydı. Bu adam için çalışmaya başladığı ilk gün başına gelmeyen kalmamıştı. Üzerindekileri çıkardı. Sıcak bir banyo yapmak istiyordu. Kendini çok pis hissediyordu. Ama önce annesini aramalıydı. Çantasının nerede olduğunu bilmiyordu. Tekrar aşağıya inip onu aramak zor geldi. Odada bulunan telefonu kaldırdı ve evin numarasını tuşladı. Telefon ikinci çalışta açıldı. Annesinin o gelmeden uyumayacağını biliyordu. Annesi sesini duyar duymaz "Meleğim sana ulaşmaya çalıştım ama telefonun cevap vermedi" dedi.

"Bulunduğum yerde telefon çekmiyordu anne."

"Ne zaman geleceksin?"

"İşim çok geç biteceği için bu akşam bir arkadaşımda kalacağım. Beni merak etme diye aradım."

"Tamam kızım. Sen iyi misin? Sesin biraz kötü geliyor..."

"İyiyim anne. Bir şeyim yok. Sadece yorgunum biraz."

"Peki yavrum. Dikkat et kendine. Yarın görüşürüz. Haydi iyi geceler."

"Sana da iyi geceler anneciğim" diyerek telefonu kapadı Melek.

Telefonu kapattı annesine yalan söylemek istemiyordu ama bu haliyle eve gidemezdi. Annesi başına kötü

bir şey geldiğini hemen anlardı. Yatağın üstünde kendisi için bırakılmış geceliğe ve havlulara baktı. Havlusunu alıp banyoya gitti.

Emir elinde içkisiyle oturmuş yukarıdaki kızı düşünüyordu. Biraz daha geç kalmış olsaydı o hayvan kıza resmen tecavüz edecekti. Daha ilk günden başına bela olmuştu Melek. Sabah üzerini batırmıştı. Akşam da az kalsın tecavüze uğrayacaktı. Bunları düşünürken telefonu çaldı. Bu saatte onu Hale'den başkası aramazdı.

"Efendim Hale."

"Neredesin?"

"Evdeyim."

"Gelmiyor musun?" diyen Hale'nin sesinde hayal kırıklığı vardı.

"Yorgunum Hale. Başka zaman görüşelim. Eve daha yeni girdim."

"Ben de geleceksin diye bir sürü hazırlık yapmıştım."

"Üzgünüm bebeğim. Yarın telafi edeceğim söz."

"Peki o zaman yarın görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra odasına gitmek için yerinden kalktı. Onun için bile çok yorucu bir gün olmuştu. Bu akşamki olaydan sonra Ruslarla yapacakları işin tehlikeye girdiğini de biliyordu.

Ertesi gün Melek çok zor uyandı. Yattığı rahat yatağa yayılan vücudu ağrıyor, adamın sıktığı kolları sızlıyordu. Dudağı şişmiş ve acıyordu. İçindeki korkuyu atabilmiş değildi. Dün gece yaşadığı dehşet bir kez daha gözlerinin önüne geldi. Neredeyse tecavüze uğrayacağını anımsadığı anda gözleri tekrar doldu. Başkasının başına gelir diye düşündüğü her şeyi bir günde yaşamıştı. O adama

inanıp arkasından gitmişti. Bu kadar salak olduğuna inanamıyordu.

Yataktan kalkarak etrafa şöyle bir baktı. Acaba saat kaç olmuştu? Dün akşam saatini çıkarıp çantasına koyduğunu anımsadı. Etrafına bakındı çantasını göremedi. Onu nerede bıraktığını bile bilmiyordu. Üstelik bütün giysileri şirketteydi. Yanında askısı yırtık gece elbisesinden başka bir şey yoktu. Şimdi ne giyecekti? Hemen yerinden kalktı. Yatağı topladı. Aşağıya bu şekilde inmesi gerekiyordu. Yavaşça odadan çıkarak merdivenlerden indi.

"Günaydın Melek Hanım" dedi tatlı bir ses. Melek arkasını döndüğünde dün akşamki kadını gördü. Gülümseyerek "Günaydın" dedi.

"Saat kaç acaba?"

"On buçuk."

"Ne kadar çok uyumuşum."

"Emir Bey sizi rahatsız etmememizi emretti efendim. Bugün dinlenmeniz gerekiyormuş."

Asiye Hanım kapının yanından bir kaç poşet alarak Melek'in yanına geldi.

"Bunları da Hasan Bey bıraktı. Emir Bey şirketten göndermiş."

Melek kadının elindeki poşetlere baktı. Bunlar dün aldığı giysilerin poşetleriydi. Dün gece taşıdığı çanta da poşetlerden birinin içine konmuştu. Teşekkür ederek kadının elindekileri aldı. "Ben üstümü değiştirip geleyim" diyerek tekrar odasına çıktı. Odada önce üzerini giyindi. Sonra cep telefonunu çıkardı ama şarjı bitmişti. Şarj aleti de yanında değildi. Ayşe'yi araması gerekiyordu.

Bütün eşyalarını toplayıp aşağıya indi. Koridorda duran sabit telefonda şirketin numarasını tuşladı. Santral görevlisine konuşmak istediği kişiyi söyledi ve birkaç saniye sonra Ayşe'nin güzel sesini duydu.

"Efendim?"

"Ayşe günaydın. Ben Melek"

"Günaydın Melek. Nasıl oldun? Emir Bey senin ufak bir kaza geçirdiğini bugün dinleneceğini söyledi."

Demek kaza geçirdi demişti.

"Şey evet ama artık iyiyim. Hemen gelebilirim."

"Gerek yok canım. Bugün dinlen yarın gelirsin. Ben de yarın gidiyorum biliyorsun."

"Evet biliyorum. Teşekkür ederim anlayışın için."

Telefonu kapattıktan sonra Asiye Hanım'ın "Kahvaltı hazır Melek Hanım" dediğini duydu.

"Geliyorum" diyerek mutfağa yöneldi Melek. Kahvaltıdan sonra tamamen toparlanmıştı. Taksiyle eve döndü. İçeri girdiği anda annesi sevgiyle kızına sarıldı.

"Hoş geldin meleğim" dedi ve kızının yüzüne baktı. O anda dudağındaki yarayı gördü.

"Dudağına ne oldu?"

"Önemli bir şey değil anne."

"Nasıl önemli değil Melek?" diyerek ona yaklaştı kadın. Elleriyle kızının yüzünü tuttu ve dikkatlice bakmaya başladı. "Bir şey mi oldu kızım?"

"Hayır anne ne olabilir? Olsa sana söylemez miyim?"

"Ama dudağın?"

"Haaa o mu? Arkadaşımın kolu çarptı önemli değil anne."

"Tamam. Ama yine yorgun gibisin. Hani bu yeni işi kabul ettiğinde artık diğer işte çalışmana gerek kalmayacaktı?"

"Bundan sonra kalmayacak anne. Son anda haber verdiğim için yerime başkasını bulamadılar. Mecburen gittim" diyerek annesinin endişeli yüzünü avuçlarına aldı ve yanaklarından öptü.

"Sen bunlara kafa yorma artık. Güzel şeyler düşün."

"Ahhh kızım ölmekten hiç korkmuyorum ben. Korkum seni yalnız bırakmak. Keşke ben ölmeden karşına iyi biri çıksa da evlensen."

"Anne böyle şeyler söyleme beni üzüyorsun. Sen gayet iyisin. Duymadın mı doktorunun söylediklerini?"

"Evet şimdilik iyiyim. Ama bu illet vücuda girmeye görsün..." diyerek sustu kadın.

"Bunları düşünme anne. Bak bugün işe gitmem gerekmiyor. Seninle ana kız dışarıya çıkalım. Bir deniz kenarına gidip bir şeyler yiyelim. Ne dersin?" diyerek kadına gülümsedi. Bir gün önce yaşadığı panik ve korkuyu ona göstermemek için elinden geleni yapıyordu.

"İstemez miyim" dedi kadın içini çekerek "uzun zaman oldu seninle öyle güzel şeyler yapmayalı."

"Hadi o zaman hazırlan. Hava da güzel. Bugünün tadını çıkaralım beraber."

"Tamam" dedi annesi sonra da kızına dönerek "Ama sen yorgun değil misin?" diye sormayı ihmal etmedi.

"Değilim anne. Bana da iyi gelir hem. Uzun zamandır bir arada bir şey yapamamıştık."

O sırada kadının gözleri kızının elindeki poşetlere takıldı. Yıllar önce alışveriş yaptıkları butiğin adını poşetin üzerinde gördüğünde soru dolu gözlerle kızına baktı. Melek onun ne söylemek istediğini anlamıştı.

"Şirketten aldılar anne. Bir ay boyunca Emir Bey'in asistanlığını yapacağım için böyle giyinmem gerekiyormuş" diyerek kadının yanağına bir öpücük kondurdu. Odasına gittiğinde poşetlerdeki giysileri çıkarıp dolabına astı. Üzerindekileri çıkarıp bir kot pantolon ve tişört giydi. Aynanın önünde durarak yüzünü inceledi. Dudağı gerçekten çok kötü görünüyordu ama yapacak bir şey yoktu. Gözlerinin önüne adamın kendisine saldırış anı geldi. Hemen başka bir şey düşünmeye çalıştı. Annesinin

yaşadıklarını anlamasına izin vermemeliydi. Onun üzülmesini ve işe gittiğinde sürekli kendisini düşünmesini istemiyordu. Aynada kendine zoraki gülümsedi ve odadan çıktı. İçeri girdiğinde hazırlanmış annesine sarıldı. Birlikte dışarı çıktıklarında Melek'in de kendine güveni geri gelmişti.

3

Emir telefonu öfkeyle kapattı ve elindeki kalemi son gücüyle duvara fırlattı. Hırsını alamayarak "Allah kahretsin" diye yerinden fırladı. Ruslarla yapacakları iş iptal olmuştu. Adamlar arayıp görüşmeleri bitirdiklerini söylemişlerdi. Aylarca üzerinde çalıştıkları işi kaybetmişler, tüm emekleri boşa gitmişti. Tek bir imzayla bitirecekleri işi alamamalarının tek sorumlusu o beceriksiz kızdı. O tekinsiz adamla bir yere gitmemesi gerektiğini bilmesi gerekirdi. Şimdi burada olsa onu bir kere daha kovardı. Emir'i artık Zerrin bile ikna edemezdi.

Birden aklına onun kendi evinde kaldığı geldi. Bu onu daha da sinirlendirdi. O sinirle evi arayıp telefonu açan sese

"Melek hanım nerede?" diye bağırdı.

"Sabah çıktı efendim."

"Tamam" diyerek telefonu kapadı.

Hanımefendi gitmişti demek. Sinirle "Ayşeee" diye bağırdı.

"Efendim Emir Bey" diyerek içeri giren kız baktı. Ayşe'nin gidiyor olmasına da son derece canı sıkkındı.

"Rusya dosyasını kaldır. Gözüm görmesin. İş bitti."

"Tamam efendim."

"Bu yeni kız..." dedi duraksayarak. Ayşe onun ne demek istediğini yüzünden anlamıştı. Emir bir an onun evlenmesini hiç istemediğini fark etti. Böyle birini bir daha bulamayacağının farkındaydı. Eğer Hakan akrabası olmasaydı bu evliliğe kesinlikle karşı çıkardı.

"Melek mi?" dedi Ayşe duyacaklarına kendini hazırlayarak.

"Evet. Sence bu işi başarabilir mi?"

"Başarır Emir Bey. Ama siz onu çok geriyorsunuz."

"O da beni geriyor. Hem beceriksiz hem de sakar. Bak ben emin değilim onun bu işi becerip beceremeyeceğinden. Eğer senin de bu kızla ilgili bir şüphen varsa söyle. Yoksa sen gelene kadar onu öldürebilirim."

"Yok Emir Bey. Birkaç gün zaman tanıyın. Göreceksiniz gayet iyi olacak."

Emir derin bir nefes alıp arkasına yaslandı.

"Tamam. Yarın gidiyorsun değil mi?" dedi sakince.

Ayşe patronunun bir saniye önceki deli öfkesinin bu kadar çabuk geçmesine hâlâ alışabilmiş değildi. Emir Bey'in ruh halleri o kadar değişkendi ki onunla evlenecek kadının tek meziyeti sabır olmalıydı.

"Evet efendim."

"Bir eksiğin falan varsa muhasebeye söyle. Senin için talimat verdim. Hiçbir masraftan kaçınılmayacak."

"Teşekkür ederim. Hilmi Bey arayıp sordu efendim."

"Tamam o zaman" diyerek işine döndü Emir. Bir ay o aptal kızla ne yapacağını bilmiyordu.

Rusya işi yattığına göre şimdi tüm enerjisini Japonlarla yapacağı işe vermeliydi. Bu işi kaçıramazdı. Holding zor bir yıl geçirmişti. Rusya işinin yattığını öğrendiğinde

babasının yüzünde belirecek olan 'Beceremedin' ifadesini düşününce yine sinirlendi. Bütün hayatını kendini o adama kanıtlamakla geçirmişti. Hâlâ da değişen bir şey yoktu. Japonya işini almak artık farz olmuştu. Bunun için ruhunu şeytana bile satabilirdi.

Melek ertesi gün erkenden işe geldi. O geceden sonra Emir Bey'le ilk defa yüz yüze gelecekti. Adamın yüzüne utanmadan nasıl bakacağını bilmiyordu. Masasına oturduktan yarım saat sonra Ayşe geldi.

"Günaydın canım. İyi misin?"

"İyiyim teşekkür ederim"

Ayşe onun buradaki tek dayanağıydı ve birkaç saat sonra o da gitmiş olacaktı. Ayşe masaya yaklaşıp bir tomar dosya bıraktı.

"Melek bunlar Japonlarla yaptığımız yazışmalar. Hepsini okumanı istiyorum. Böylece işin nasıl ilerlediğini anlayabilirsin. Emir Bey çok uzun zamandır bu işin peşinde. Gerçi ben gelmeden bir gelişme olmaz ama yine de hazırlıklı olsan iyi olur."

"Tamam bakarım. Bayağı kalınmış dosyalar."

"Emir Bey o işle bir yıldan fazla zamandır uğraşıyor. Bu arada dünden beri çok sinirli. Ruslarla iş bitti. Adamlar dün sabah arayıp görüşmeleri kestiklerini söylemişler. Küplere bindi."

Melek bunu duyduğunda gerildi. Bunun faturasının kendisine kesileceğini biliyordu. Hâlbuki Melek'in hiçbir suçu yoktu. O elbiseyi giymesini isteyen, orada neler olup bittiğini bile bile kendisini resepsiyona götüren ve orada Melek'i tek başına bırakan Emir Bey'di. Yaşadıkları yüzünden hâlâ utanıyordu ve üzgündü. Adam bir de

Ruslarla iş bitti diye kendisini suçlarsa bunu kaldıramazdı. Tedirgin bir şekilde Ayşe'ye baktı.

"Şey... Bir şey dedi mi?"

"Ne hakkında?"

"O geceki davet hakkında"

"Hayır. Ne oldu? Bir şey mi oldu orada?"

Ne söyleyeceğini bilmeden öylece durdu bir süre. Ayşe kendisine dikkatle bakıyordu. Sonunda "Orası hiç senin anlattıklarına benzemiyordu. Çok kötüydü" diyebildi.

"Nasıl kötüydü?"

"Oradaki kızların hemen hepsi şeydi..." diyerek sustu. Ayşe'nin yüzüne baktığında onun ne demek istediğini anladığını gördü.

"Gerçekten mi?" dedi Ayşe telaşla.

"Evet."

"O zaman orada bir şey oldu herhalde. Çünkü ertesi gün adamlar anlaşmayı iptal ettiler. Sen ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır" dedi Melek. O pisliğin neredeyse kendisine tecavüz edeceğinden bahsetmedi. O kadar utanıyordu ki bunu kimselere söyleyemezdi. Şimdi anlaşma iptal olduğuna göre Emir Bey ona daha da kızacaktı.

"Neyse artık o geceyi unutup bu işe odaklan. Emir Bey neredeyse gelir" diyerek yerine oturdu Ayşe. Melek de masasına geçerek o günkü işleri gözden geçirmeye başladı. Ama okuduğu şeye odaklanamıyordu bir türlü. Aklı Emir Bey geldiğinde ona nasıl davranacağındaydı. Yarım saat sonra Emir hışımla içeri girdi. Göz ucuyla Melek'e baktı ve onu gördüğü anda sinirleri tepesine çıktı. Sonra da "Günaydın Ayşe" diyerek odasına girdi.

Melek kendisini gördüğü halde günaydın demeyen ve yüzüne bakmayan adama daha da sinirlendi. Kendini ne

zannediyordu bu? Sinirli olması gereken kişi kendisiydi. "Anlaşılan bugün zor geçecek" dedi içinden. Birkaç saat sonra Ayşe ofisten ayrıldı. Emir Bey odasından hiç çıkmamış, telefonla bile bir şey istememişti. Öğlen olmuştu ve adama bir şey yemek isteyip istemediğini sorması gerekiyordu. Derin bir nefes alarak yerinden kalktı ve üstünü düzelterek odanın kapısına gitti. Kapısını çalarak içeriden gelecek onayı bekledi. "Gel" sesini duyunca başını uzattı. Çekinerek "Yemek söylememi ister misiniz?" diye sordu. Emir önündeki dosyadan başını kaldırmadan "Hayır" dedi. Melek birkaç saniye daha aynı yerde kaldı ve sonra sessizce kapıyı kapatıp masasına geçti. En azından bağırmamıştı. Böylesi daha iyiydi. Adamla muhatap olması gerekmiyordu. Yerine oturduğunda Japonların dosyasını okumaya devam etti.

Akşama doğru odaya genç bir adam geldi. Melek adama gülümseyerek baktı ve "Merhaba" dedi.

"Ayşe yok mu?"

"İzne ayrıldı. Ben yardımcı olabilir miyim?"

"Olursunuz herhalde" dedi gülümseyerek. Melek adamın yakışıklılığına ve güler yüzüne hayran kalmıştı. Uzun boylu ve yapılıydı. Kumral saçları ve yeşile yakın ela gözleri vardı.

"Sinir küpü içeride mi?"

Bunun üzerine Melek de güldü. Bu adam her kimse Emir Bey'i iyi tanıyor olmalıydı.

"Evet. Kim geldi diyeyim?"

"Bir şey demenize gerek yok. Ben girerim" diyerek kapıya doğru yürüdüğünde Melek telaşla yerinden kalktı.

"Şey bu şekilde giremezsiniz. Haber vereyim" diyerek adama doğru yürüdü.

"Telaş yapmayın" diyen adam kıza göz kırptı. "Beni gördüğünde size kızmak aklına bile gelmez" diyerek

odaya daldı ve içerideki adama "Selam" diyerek kapıyı arkasından kapattı. Melek tedirgin bir şekilde Emir'in çıkıp kendisine bağırmasını bekledi. Hiçbir şey olmayınca yerine geçip oturdu.

Emir başını kaldırıp kapıda duran adama baktığında sinirleri iyice gerildi. Burada ne işi vardı? Ona çağrılmadan gelmemesi gerektiğini defalarca söylemişti. Sözlerinin dinlenmemesine alışkın değildi. Yine başlarına bela olacaktı. Hiçbir şey demeden yerinden kalktı ve birkaç adımda adamın yanına gelerek yüzüne aniden sert bir yumruk indirdi. Adam "Sana kaç kere burnuma vurma dedim" diyerek elini burnuna götürdü. Eline gelen kanı Emir'e gösterdi.

"Seni öldürmediğime dua et" diyen Emir masasına giderek telefonu kaldırdı. Melek'in bir şey demesine fırsat vermeden "Bize havlu kağıt ve biraz da pamuk getir" diyerek telefonu sertçe kapattı. Sonra da sinirle vurduğu adama baktı. Elini kanayan burnuna götürmüştü. Oldukça sakin bir şekilde kendisine bakıyordu.

"İnsan kardeşini öldürür mü?" dedi kendisini öfkeyle süzen Emir'e.

"Bunu çoktan hak ettin" diyen Emir kardeşine bir peçete uzatarak sarıldı. Emre ağabeyine hiçbir şey demeden baktı. İlknur'dan sonra her şeyi hak etmişti.

"Etmiş olabilirim" dedi sessizce.

"Bunu iki yıl önce yapmam gerekiyordu. Ne zaman geldin? Seni babam mı çağırdı? Niye hiçbir şey söylemedi bana."

"Bu sabah geldim. Onun da haberi yok" dedi Emre.

"Beni çağırmanızı beklemekten bıkmıştım."

O sırada kapı çalındı. Elinde kağıt havlu ve bir parça pamukla Melek içeri girdi. Biraz önce kapıdan giren adamın burnunun kanadığını görünce şaşkınlıkla ona bak-

tı. Sonra da öfkeyle Emir'e döndü. Emir kızın kendisine kaşlarını çatarak bakmasına sinirlendi. Zaten onu paralamamak için bugün görmezlikten gelmişti. Hanımefendi bir de ona kaşlarını çatıyordu.

Emre kızın elindeki pamuğu alıp burnuna tampon yaptıktan sonra dönüp "Merhaba ben Emre" diyerek elini uzattı. Melek şaşkınlıktan sadece "Merhaba Emre Bey" diyebildi. Adamın uzattığı elini sıktı.

"Bu sinir küpünün kardeşiyim" diyerek eliyle masasının yanında dikilen Emir'i işaret etti.

"Kardeşi mi?" dedi Melek şaşkınlıkla. Birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Emir'in tersine Emre daha cana yakın ve sempatikti. Gözlerinin içi gülüyordu, İki kardeşin bu kadar farklı olmasına şaşırmıştı Melek.

"Evet. Seni ilk defa görüyorum. Yeni misin?"

"Yönetim katında yeniyim ama holdingde bir yıldır çalışıyorum. Ayşe Hanım'ın izni bitene kadar buradayım."

"Onun için seni tanımadım. Ben de iki yıldır yurt dışındaydım. Yoksa bu kadar güzel bir kızı unutmam mümkün değil."

"Teşekkür ederim" dedi Melek kızararak.

"Bir ay sonra hiçbir yere söz verme benimle çalışırsın."

Melek bu sözler üzerine Emir'e baktı. Emir gözlerini kızdan çekip kardeşine döndü ve "Bunu bir kere daha düşün. Sakarlıkta üstüne yok" dedi. Bu sözler Melek'i sinirlendirmeye yetmişti. Hiç de sakar değildi. Adam onu geriyordu o kadar.

"Öyle misin?" diyen Emre'ye doğru döndü Melek.

Ne sorduğunu anlamadı önce.

"Nasıl?" dedi yakışıklı adama gülümseyerek.

"Abimin dediği gibi sakar mısın?"

"Değilim" dedi Melek gülerek.

Emir birbirlerine bakıp gülümseyen çifte "Sohbetiniz bitti mi?" diye sinirle sordu.

Bunun üzerine Melek toparlanıp "Bir şey içer misiniz?" dedi.

"Ben bol şekerli bir kahve istiyorum zahmet olmazsa."

"Olmaz. Bunun için para alıyor" diyen Emir'e dönen Melek adama şöyle bir baktı. Dilinin ucuna kadar gelen kelimeleri yutarak odadan çıktı.

Melek çıktıktan sonra Emre masasında oturan abisine dönerek "Aranızda bir şey var mı?" diye sordu.

"Onunla mı?" diye güldü Emir.

"Olması mümkün mü o kadar aptal bir kızla?"

"Bana hiç de aptal gibi gelmedi. Tamam çekingen ama kesinlikle aptal değil. Sen onu korkutuyorsun."

"Yaptıklarını anlatsam böyle konuşmazsın."

"Olsun ben sevdim o kızı. Burada çalışmaya başlayınca onu istiyorum."

"Saçmalama."

"Neden? Senin kuralların var, benim yok."

"Kuralların olmadığı için yüzüne yumruk yedin. Ama artık buna izin vermem bilmiş ol."

"Sen hâlâ iki yıl önceki olayda mısın? Dünya bile aynı yerde durmuyor."

"Aslında unutmuştum ama seni görünce hatırladım."

Melek istemediği halde Emir'e de sade kahve yapmıştı. Tepsiyle içeri girdiğinde önce gülümseyerek Emre'nin fincanını bıraktı. Sonra Emir'e dönüp ifadesiz bir yüzle kahveyi masasına koydu. Emir kızın bakışları arasındaki farkı görmüştü. Melek de her kadın gibi kardeşinin cazibesine dayanamamıştı. Kız odadan çıktıktan sonra kardeşine döndü.

"Ondan uzak dur Emre."

"Seni tanımasam onu kıskandığını sanırdım" dedi Emre bir kahkaha atarak.

"Saçmalama."

"Neden o kadar dikkatle baktın o zaman?"

"Bir sakarlık yapmasından korktum. İlk geldiği gün bir fincan kahve ve suyu başımdan aşağı dökmeyi becerdi."

Emre yüksek sesle bir kahkaha daha patlattı.

"Yaşlanıyorsun. Eskiden olsa onu o gün kovardın."

"Kovdum zaten" dedi Emir de gülerek.

"Hâlâ burada?"

"Zerrin sayesinde."

Melek içerideki konunun kendisi olduğundan habersiz Ayşe'nin önüne koyduğu dosyaları inceliyordu. Bir yıldır burada olmasına rağmen Emir'in bir kardeşi olduğunu hiç duymamıştı. Neden hiç kimsenin ondan bahsetmediğini anlayamadı. Mesai saati bitiminde Emre odadan çıktı ve masasını toparlayan kıza baktı.

"Nerede oturuyorsun Melek?"

"Bostancı'da Emre Bey."

"Yolumuzun üzeri. Biraz beklersen biz seni bırakırız."

"Teşekkür ederim ben giderim."

O sırada Emir odadan çıkıp Emre'ye "Hadi çıkalım" dedi.

"Tamam. Giderken Melek'i de evine bırakalım."

"Gerek yok. Lütfen benim için planınızı bozmayın" diye atıldı Melek. Emir'in suratını çekmektense otobüsün kalabalığıyla uğraşmayı tercih ederdi.

"Bir planımız yok." dedi Emre "Zaten o tarafa gidiyoruz."

Melek, Emir'le göz göze geldiğinde adamın onu eve bırakmak gibi bir niyeti olmadığını anlamıştı.

"Teklifiniz için gerçekten teşekkür ederim ama ben bir yerlere uğrayacaktım eve gitmeden. Zahmet etmeyin" dedi Melek inatla.

"Hadi başka planın olmadığını biliyorum."

"Emre ısrar etme. Başka planı olduğunu söylüyor işte" diye araya giren Emir sinirle kardeşine baktı.

"Sen gelene kadar yoktu" diye yanıtladı ağabeyini Emre.

Bunun üzerine Emir, Melek'e dönüp kinayeli bir ses tonuyla "Bu yolculukta bize eşlik eder misiniz Melek Hanım? Yoksa sizin yüzünüzden kardeşime tekrar vurmak zorunda kalacağım" dedi. Melek şaşkınlıkla her iki adama da baktı. İtiraz etmeden eşyalarını topladı ve onlarla birlikte çıktı. Asansöre bindiklerinde Emre ile konuşmaya başladılar ama Emir'in kızgın bakışlarını ensesinde hissediyor rahat konuşamıyordu. "Bu adamla bir ay nasıl geçecek?" diye düşünmekten kendini alamadı Melek.

Birkaç gün sonra yönetim katında kapalı olan odalardan biri tekrar açıldı ve içinde tadilat yapılmaya başlandı. Melek odanın Emre için hazırlandığını anlamıştı. Bu arada kendisinin Emir ile olan iş ilişkisi de giderek kötüleşiyordu. Adam ona son derece kaba davranıyor ve her defasında ilk gün yaşadığı aksiliği yüzüne vurmaktan geri durmuyordu. Artık sabahları işe giderken ayakları geri geri gidiyordu. Emir Bey dayanılacak bir adam değildi. Parası ne kadar iyi olursa olsun bu işe dayanacak gücü yoktu. Ayşe geldikten sonra bile Emir Bey'le çalışmak istemiyordu.

Zaten annesinin son tahlilleri temiz çıkmamıştı. Onun yanında olamadığı için hem çok üzülüyor hem de suçluluk duyuyordu. Annesi ölürken o vaktini insanlıktan nasibini almamış bir adamla geçirmek zorundaydı. Telefonu çaldığında sıkıntıyla açtı.

"Efendim?"

"Melek nasılsın?"

Melek, Zerrin Hanım'ın sesini duyar duymaz gülümsedi. Burada işe başladığından beri onu görememiş, sohbetlerini özlemişti.

"İyiyim Zerrin Hanım."

"Bu öğlen birlikte yemek yiyelim mi?"

"Olur. Emir Bey bir toplantıya gidecekti. Çıktığı zaman ben sizi ararım."

"Tamam bekliyorum."

Melek telefonu kapattığında Emir de odasından çıkmış ve sırıtan kıza bakmıştı. Bunun üzerine Melek yüzündeki gülümsemeyi sildi.

"Dosyalar hazır mı?"

"Evet efendim" diyen Melek önündeki dosyaları adama uzattı.

"Eksik yok değil mi?"

"Hayır. Kontrol ettim."

Dosyaları çantasına koyan adam hiçbir şey demeden odadan çıktı.

Melek hemen Zerrin Hanım'ı aradı. Şirkete yakın lüks bir lokantada buluşmayı kararlaştırdılar. Bu yemek Melek'e çok iyi gelmişti. Zerrin Hanım'ı görünce eski bir dostunu görmüş gibi mutlu olmuştu.

Zerrin onun yorgun yüzüne baktığında bir şeylerin ters gittiğini anladı.

"Nasılsın Melek. Pek iyi görünmüyorsun?"

"İyiyim ama biraz yorgunum Zerrin Hanım."

"Seni çok mu yoruyor?"

"Yaptığım hiçbir şeyi beğenmiyor. Her defasında mutlaka kızacak bir şeyler buluyor. Ayşe'ye bir kere daha hayran oldum ona bunca sene dayandığı için."

"Şimdi sana baktığımda seni oraya göndermekle pek iyi bir şey yapmadığımı anladım. Ama az kaldı. Dayan."

Melek sessiz kaldı. Ne diyeceğini bilemiyordu. On gün geçip gitmişti. Tek isteği kalan yirmi günün bir an önce sona ermesi ve hayatının eskiden olduğu gibi normale dönmesiydi.

"Annen nasıl?"

"Pek iyi değil. Son tahlillerinde kanserin nüksettiğini söylediler. Tekrar kemoterapi görecek ama doktorlar bu sefer umutsuz."

"Çok üzüldüm" dedi Zerrin. Canı sıkılmıştı. Kızın bu kadar derdinin üzerine bir de Emir'in kaprislerinin eklenmesine neden olmuştu.

"Melek istersen Emir Bey'le konuşayım. Ona bir başkasını gönderip sana biraz izin verelim. Ne dersin?"

"Gerek yok Zerrin Hanım. Zaten bir hafta bitti. Gelen kıza işi gösterene kadar bir hafta geçer. Sonrasında da bir şey kalmıyor zaten. Ayşe gelene kadar dayanırım siz merak etmeyin."

"Seni böyle bir sıkıntıya soktuğum için çok üzgünüm canım. Bir şeye ihtiyacın olursa söylemekten çekinme. Biliyorsun sen benim sevdiğim bir çalışanımsın. Ayşe gelince mutlaka bir izin yap. Annenle biraz vakit geçir."

"Teşekkür ederim Zerrin Hanım. İzne gerçekten de ihtiyacım var."

"Bilmez miyim?" diyerek gülümsedi Zerrin.

Garsonun getirdiği yemeğe başladıklarında Zerrin fark ettirmeden karşısında sessizce yemeğini yiyen kıza baktı. Melek zayıflamıştı ve rengi solgundu. Emir'le konuşmaya karar verdi. Bu kıza ne yapıyorsa onun her şeye rağmen gülen yüzünü soldurmayı başarmıştı. Aklına Emre gelince bu konuda Melek'i uyarmak istedi.

"Emre sık geliyor mu?"

"Evet. Hemen hemen her gün geliyor. Odasında yapılan değişiklikleri kontrol ediyor. Emir Bey'in bir kardeşi olduğunu bilmiyordum."

"Bilinmesi istenen bir kardeş ve oğul değildir."

"Öyle mi? Oysa Emir Bey'den daha iyi biriymiş gibi geldi bana."

"Aslında ben de fazla tanımıyorum onu. Üç yıl öncesine kadar varlığını bile unutmuştum."

Melek tabağından başını kaldırarak karşısında oturan kadına baktı

"Yoksa üvey mi?"

"Hayır öz kardeşler ama Emre yıllarca annesiyle yaşadı. O ölene kadar ağabeyi ve babasıyla hiç görüşmedi."

"Emir Bey'in anne ve babasının ayrı olduğunu bilmiyordum."

"Çok yıllar geçti üzerinden."

"Anlıyorum" dedi Melek birbirinden uzakta büyüyen iki kardeşi düşünerek.

"Emre geçen gün bana uğradı. Ayşe geldiğinde seni ona asistan olarak göndermemi istedi."

"İlk geldiğinde bana da söylemişti. İki kardeş nasıl bu kadar farklı olabilir."

"Emre'yi çok iyi tanımasam da onu severim. Ağabeyine benzemez. Daha pozitiftir ama ondan uzak dur Melek."

Melek çatalındaki lokmayı ağzına götürüken Zerrin Hanım'a baktı. Bir şey mi duymuştu? Sadece bir kere öğlen yemeğine çıkmıştı Emre'yle. Onda da kendisine karşı hiçbir terbiyesizliği olmamıştı. Melek'e işten ve yurt dışında yaşadıklarından bahsetmişti sadece.

"Anlamadım."

"Emre iki senedir yurt dışındaydı. Emir'le babası onu olaylar unutulsun diye gönderdi."

"Ne olayı?" dedi Melek elindeki çatalı endişeyle bırakarak.

"Emre annesinin ölümünden sonra şirkette çalışmaya başladı. O zaman burada çalışan çok güzel bir kız vardı.

Adı İlknur'du. Su Ürünleri mühendisiydi. Şirketin bir projesi için çalışıyordu. Emre kızın peşinden çok koştu. Sen de gördün. Ona kolay kolay kimse kayıtsız kalamaz. İlknur da dayanamadı. Babası olanları öğrendiğinde küplere bindi. Vahit Bey ılımlı bir baba gibi gözükse de oğullarının kendi ayarında kızlarla evlilik yapmalarını arzu ediyordu. Ailesi olmayan, tek başına hayat mücadelesi veren bir kızı oğluna yakıştıramadı. Bu durumu Emir'e söyledi. O da bu ilişkiye karşı çıktı. Önce kızı işten çıkardılar. Sonra Emre'ye onunla görüşmemesi için baskı yaptılar. Emre onları dinlemedi. Bir gün kız ile birlikteyken kaza yaptılar. İlknur ağır yaralandı. Emre kaza anında körkütük sarhoştu. Kızın arkasında kimse olmayınca Emre'yi kurtarmak için yurtdışına gönderdiler."

Melek duyduklarına şaşırmıştı. Zerrin Hanım'la bir süre sessizce birbirlerine baktılar. Sonra Melek masaya doğru eğilerek "Kıza ne oldu?" diye fısıldadı.

"Bütün hastane masraflarını Emir karşıladı. Kız çok uzun süre komada kaldı. Sonra hastaneden çıktı ama kim olduğunu bile hatırlamıyordu."

"Aman Allahım!"

"Emir onu bir kliniğe gönderdi. Bakımını üstlendi."

"Şimdi ne durumda?"

"Hâlâ bir şey hatırlamıyor. Ama ilk zamanlara oranla daha iyi. Okumayı, yazmayı, bildiği her şeyi yeniden öğrenmeye çalışıyor. Emir ona yardımcı olacak her şeyi ayarladı."

"Emre kızı bir daha hiç aramadı mı?"

"Emre'ye kızın öldüğünü söyleyip yurtdışına gönderdiler. Kendilerinden habersiz Türkiye'ye dönmemesini tembihlediler."

Melek hayretle "Kızın yaşadığını bilmiyor mu?" diyebildi.

"Bilmiyor. Aslında bunu Vahit Bey ve Emir'in dışında bir tek ben biliyorum. Şimdi sen de öğrendin. Bunu sana söylememin bir nedeni var. Emre geçen gün yanıma gelip İlknur'un mezarının yerini sordu. Ben de abisine sorması gerektiğini söyledim. O kızı hâlâ çok seviyor. Bunu onun gözlerinde gördüm. Onun için Emre'den uzak durmanı istiyorum. Senin üzülmeni istemiyorum Melek."

"Biliyorum. Bana anlattığınız için teşekkür ederim Zerrin Hanım."

"Seni sevdiğimi biliyorsun. Yeteri kadar sorunun var zaten. Onların yanına yenilerini ekleme. Zorlu kardeşlerden ne kadar uzak olursan o kadar rahat edersin."

Yemek bittiğinde Melek, Zerrin Hanım'la konuşmayı ne kadar özlediğini anlamıştı. Bu kadın onu nasıl rahatlatacağını biliyordu. İş yerine geldiğinde aklında Emre'nin sevdiği kız vardı. Emre onun öldüğünü sanıyordu. Onları ayırdığı için Emir'e bir kez daha sinir oldu. Geride iki kırık kalp kalmıştı. Melek kendini işe vererek duyduklarını unutmaya çalıştı. Akşama doğru Emre geldi.

"Selam güzellik."

"Selam" dedi Melek gülümseyerek.

"Bu akşam ne yapıyorsun?"

"Her akşam yaptığımı. Eve gidiyorum."

"Biraz takılmaya ne dersin?"

"Emre!" diye bağıran sese ikisi de dönüp baktı. Emir kapıdan girmiş ve büyük olasılıkla Emre'nin dediklerini duymuştu. Emir odasına doğru yürürken kardeşini de çağırdı. Kapı tam kapanmadığı için Melek odada konuşulan her şeyi duyuyordu.

"Sana ondan uzak dur dedim" diye çıkıştı Emir kardeşine.

"Bir şey yapmıyordum."

"Onu akşam bir yere davet ediyordun. O sadece sekreter. Artık kendi ayarında kızlarla birlikte ol. Yaşadıklarından hâlâ ders almamışsın."

"Sen de hâlâ odunsun. İnsanları işlerine göre ayırmayı nasıl başarıyorsun? Ona nasıl davrandığını görüyorum. Karşındakine insan gibi davranmayı ne zaman öğreneceksin?"

Emir sertçe masaya vurdu.

"Davranışlarımı sana sormayacağım. Peşini toplamaktan bıktım."

"Bunu hiç unutturmayacaksın değil mi?"

"Emre!" diye bağıran Emir kardeşinin gözlerinde gördüğü kederle bir an duraladı.

"Ne demek istediğini anladım. Boşuna çeneni yorma. Umarım bir gün sen de kendi deyiminle 'uygunsuz' birine aşık olursun. Ne yaşadığımı o zaman anlarsın."

"Saçma saçma konuşma. Ben sen değilim."

"Doğru sen ben değilsin. Sen duygusuz bir havyansın. Hatta hayvanlara hakaret etmeyeyim. Onların bile duyguları var."

"Beni daha fazla sinirlendirme istersen."

"Ne yaparsın? Beni yine yurt dışına mı gönderirsin? Artık o kadar kolay ikna olmayacağımı bil" diyerek açık olan kapıdan sinirle dışarı çıktı. Dışarıda kendisine bakan Melek'le göz göze geldi. Kızın yüzü kızarmıştı. Emre onun konuşulanları duyduğunu anladı. Masasının önüne kadar gelip kızın gözlerinin içine bakarak "Tüm bunları duyduğun için üzgünüm" dedi ve odadan çıktı.

Emir kardeşinin Melek'e söylediklerini duydu ve sinirle elindeki dosyayı fırlattı. Dosyanın içindeki kağıtlar ortalığa dağılırken içinden durmadan küfrediyordu. Bu kadar sıkıntının içinde başına bir de Emre çıkmıştı.

"Melek" diye bağırdığında burnundan soluyordu.

Melek açık kapıdan kafasını uzattığında yerde dağılmış kağıtları gördü.

"Efendim Emir Bey?"

"Topla şunları" diyen Emir hırsla kızın yanından geçip odadan çıktı.

Melek öfkeyle odaya girip yerdeki kağıtları toplamaya başladı. İçinden bunları adamın yüzüne fırlatmak geliyordu ama bunu yapamayacağının farkındaydı. Sinirden elleri titreyerek elindeki kağıtları sıraya koymaya çalıştı. Tam işini bitirmişti ki Emir içeri girdi. Bu kızın varlığı bile kendisini deli etmeye yetiyordu. Şimdi başına bir de Emre çıkmıştı. Ona baktığında kıza haksızlık yaptığını anlattı. Emir kardeşine olan kızgınlığını bu hiçbir suçu olmayan kızdan çıkarmıştı.

Melek yanından geçip odadan çıkmak üzereyken Emir alçak sesle "Emre'den uzak dur" dedi. Melek adamın yüzüne bile bakmadan kapıyı açtı ve hiçbir şey demeden odadan çıktı. Bu adama yirmi gün boyunca tahammül edemeyecekti. En iyisi Zerrin Hanım'ın teklifini kabul edip yerine yeni birini göndermesini kabul etmekti. Buradan bir an önce kurtulmalıydı.

Melek ertesi gün ilk iş olarak yerine birini bulması için Zerrin Hanım'ı aradı. Ancak kadının birkaç günlüğüne izinli olduğunu öğrendi. Kapanan telefonla bütün umutlarını yitirmişti. Artık Ayşe gelene kadar bu huysuz ve terbiyesiz adama katlanmak zorundaydı.

İki kardeşin kavgasını takip eden günler sakin geçti. Sular durulmuş gibiydi. Emre o günden sonra bir daha şirkete gelmemişti. Odası hazırdı ve bugün asistanı işe başlayacaktı. Melek artık yalnız olmayacağını düşünerek sevindi. Kızı ise görür görmez sevdi. Aklı başında birine benziyordu. Adı Şermin'di. Melek gibi işi sonradan öğrenen biri de değildi. Oldukça profesyoneldi.

Sabah kahvelerini içerken kızla sohbet ettiler. Bir saat sonra Emir geldi. Kızlara bakıp hiçbir şey demeden odasına girdi. Şermin, Emir'in arkasından kısık sesle "Hep böyle midir?" diye sordu.

"Evet" dedi Melek gülerek. Artık onun selamsız sabahsız önünden geçip odasına girmesine alışmıştı. Aslında hiç konuşmaması Melek'in daha çok işine geliyordu. Yerinden kalkarak mutfağa gitti. On dakika sonra kahvesi ve gazeteleriyle odasına girdi..

"Bana Japonya dosyasını getir ve telefon da bağlama."

"Peki efendim."

Melek öğlene kadar Şermin'e katın işleyişi ile bilgiler verdi. Öğle yemeği isteyip istemediğini sormak için Emir Bey'in odasına gireceği zaman ofise birinin geldiğini gördü. Gelen adam Melek'e çapkın çapkın gülümsedi.

"Merhaba. Sen yeni misin?"

"Evet."

"Emir içeride mi?" dedi adam yılışık bir tavırla.

"Kim geldi diyeyim?"

"Metin dersin o anlar."

Melek telefonu kaldırdı. Karşıdan duyulan öfkeli ses birden dikkatini dağıttı.

"Ne var? Sana rahatsız etme dedim."

"Metin Bey geldi efendim."

"Gönder."

Metin içeri girdiğinde Emir kaşlarını çatmış önündeki ekrana bakıyordu. Oldukça sinirliydi. Metin'e oturmasını işaret etti.

"Ne o Karadeniz'de gemilerin mi battı? Bu ne hal?"

"Keşke o kadar kolay olsaydı" dedi Emir başını ekrandan kaldırıp.

"Ne oldu?"

"Japonlar bu işi bize vereceklerini söylediler."

Bunun üzerine adam gülerek arkadaşına baktı

"Bir yıldır o işin peşindesin. Sevinmen lazım. Derdin ne?"

"Evli olmamam."

"Evli olmaman mı? O ne demek?"

"Bu iş için ne kadar uğraştığımı biliyorsun. Sonunda iş bizim lehimize neticelendi. Yani büyük olasılıkla öyle olacak. Ama büyük patron evli olmadığım için sorumluluk alamayacağıma hükmetmiş."

Metin bir kahkaha atarak sen ciddi misin der gibi baktı. Emir'in gülmediğini görünce konuşmasına daha ciddi bir tonda devam etti.

"Allah Allah ona ne ki senin evli olup olmamandan? Yaptığın işlere baksa yeter."

"Japonların aileye bakışları çok geleneksel. Şirketin patronu da evlilik konusunda çok takıntılı biri. Bu işi kaybetmeye tahammülüm yok. Hele Ruslarla yaşadığımız felaketten sonra. Biraz önce onlara mail gönderdim. Nişanlı olduğumu yakında evleneceğimi söyledim."

Metin bir kahkaha atarak arkadaşına baktı.

"İyi yapmışsın. Yalandan kim ölmüş?"

"Ben ölebilirim. Sen gelmeden önce adamlardan yeni bir mail geldi. Beni ve müstakbel karımı Japonya'ya davet ediyorlar."

Metin bunun üzerine bir kahkaha daha atarak kaşlarını çatmış adama baktı.

"Çok şansızsın arkadaşım."

"Öyle görünüyor."

"Eee Hale'yi götürürsün artık."

"Metin saçmalama. Hale'ye böyle bir teklifle gider miyim sanıyorsun?"

"Neden gitmeyesin?"

"Böyle bir şeyi ona söylediğim anda bana evlenmek için baskı yapmaya başlar. Ondan bir daha kurtulamam. Bana problem çıkarmayacak biri lazım."

"Oğlum bu kız her yerde seninle evleneceğinden bahsediyor zaten. Sen de hâlâ onunla birlikte olduğuna göre..."

"Benim Hale'yle evlenmek gibi bir niyetim yok. Hiçbir zaman da olmadı. Bunu ona da söyledim ama beni dinlemiyor. Babamdan yüz buluyor."

"Ailesi zengin. Babası babanla arkadaş. Kız da sana hasta. Daha ne istiyorsun? Tam Vahit Amca'ya göre bir gelin işte."

"Bir şeyler eksik..."

"Bunu sen mi söylüyorsun?" diyerek bir kahkaha attı Metin.

"Onu sevmiyorum" diyerek kestirip attı Emir.

"Sen değişiyorsun arkadaşım. Eskiden evlenmek için sevmek gerekmez derdin. Hatta bizimle dalga geçerdin. Neden birliktesin o zaman bu kızla?"

"Bilmiyorum. Başlarda hoşuma gidiyordu ama şimdi cazibesini yitirdi."

"Her zamanki gibi desene."

"Aynen."

"O zaman sahte bir gelin adayı bul" dedi Metin gülerek.

"Sahte mi?" dedi Emir şaşırarak. Bu hiç aklına gelmemişti.

"Evet. Onu evleneceğin kadın olarak Japonya'ya götür. İşi al. Buraya gelince de başından defet olsun bitsin."

"Nasıl güveneceğim sonra ona? Ya konuşursa?"

"Para verirsin."

"Bu işlere bulaşmak istemiyorum. Bir de şantajla mı uğraşacağım?"

"O zaman adamlara gerçeği söyle. Bekar olmak işime geliyor alın işinizi başınıza çalın de."

"Diyemeyeceğimi biliyorsun."

"Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun Emir? Vahit Amca'dan daha iyi olduğunu mu? Hayatında işten başka hiç bir şey yok farkında mısın?"

"Bir şey kanıtlamaya çalışmıyorum."

"Bana öyle gelmiyor. Sadece ben değil, seni tanıyan herkes aynı şeyi düşünüyor."

"Yapma Metin nasıl böyle düşünürsün? Tamam çok çalışıyorum ama bunu kimseye bir şey kanıtlamak için yapmıyorum."

"Senin de Emre'nin de tek şanssızlığı Vahit Amca gibi bir babanızın olması."

"Ben babamdan memnunum. Hem nasıl geldi konu sahte gelinden buralara?" dedi Emir sinirle.

Metin çocukluğundan beri tanıdığı adama baktı. Son yıllarda iyice işkolik olmuştu ve bunun farkında değildi. Gülmeyi bile unutmuştu. Oysa bir zamanlar ne kadar neşeli bir adamdı. O zamanları kendisinin bile hatırladığını sanmıyordu. Konuyu daha fazla uzatmak istemedi. Aklına ilk gelen şeyi söyledi.

"Yeni gelen kıza ne dersin? Güzel bir parça. Üstelik yanında çalışıyor. Böyle bir şeyi anlayışla karşılar."

"Hangi kız?"

"Dışarıda oturan. Ayşe'nin yerine bakan."

Emir bir kahkaha atarak arkadaşına baktı.

"Saçmalama dostum. O kız yürüyen bir felaket. Neden katlandığımı ben bile bilmiyorum."

"Güzel olduğu için olabilir mi?"

"Bu tip şeylere bakmadığımı bilirsin."

O sırada kapı açıldı elinde kahveyle Melek içeri girdi. Emir az önce Metin'in söylediklerini düşünerek kızı

tepeden tırnağa süzdü. Güzel kızdı, yabancı dili mükemmeldi. Ama sakar ve beceriksizdi. Rusya işini onun yüzünden kaybettiklerini düşününce bir kez daha kaşları çatıldı Emir'in. Bu işi kaybetmeye hiç niyeti yoktu. Melek kahveleri bırakıp çıktığında Metin arkadaşına bakarak güldü.

"Ne o ilk defa görmüş gibi baktın kıza."

"Yapabilir mi diye düşündüm. Bu işi onun sakarlığına feda edemeyecek kadar çok istiyorum."

"Bence düşün. Para teklif edersin, o da ağzını kapalı tutar. Hem yanında çalışıyor. Seni tanıyor. Sen de onu tanıyorsun. İnandırıcı olur. Yabancı birini bulmaktan iyidir."

Emir bir süre dışarıdaki kızı düşündü. Burada çalışmaya başlayalı iki hafta olmasına rağmen hâlâ ona her baktığında eli ayağı birbirine karışıyordu. Böyle bir şeyin altından kalkabilir miydi?

"Altından kalkamaz o bu işin" diye kestirip attı.

"Neden beceremesin? Seninle birlikte birkaç gün Japonya'ya gidecek altı üstü. Hem düşünsene onun gibi biri için bulunmaz fırsat. Ben hemen kabul edeceğine eminim. Üstüne üstlük bir de para alacak."

"Böyle bir teklifi ona yapmam ama diyelim ki yaptım... Teklifimi kabul eder mi sence? Birbirimizden pek hoşlandığımız söylenemez."

"Neden etmesin dostum? Parayla değil mi? Belki birkaç gün gerçekten de kızla kaçamak yaparsın."

"Metin saçmalama. Hiçbir zaman yanımda çalışan biriyle ilişkiye girmem. Bunu çok iyi biliyorsun.

"İyi işte bu ilk olur" diyerek güldü Metin.

"Neyse boş ver. Bir yolunu bulurum ben. Beni bırakalım da sen ne yapıyorsun?"

"Bir şey yaptığım yok. Yakından geçiyordum uğrayayım dedim. Emre gelmiş bu arada."

Emir kardeşinin adını duyunca yüzünü buruşturdu.

"Evet geldi."

"Aranız hâlâ kötü mü?"

"Asla iyi olmayacak" dedi Emir kahvesinden bir yudum alarak.

"Başlayacak mı şirkette?"

"Evet. Artık bir işin ucundan tutmasının vakti geldi."

Melek masasında dosyalarla ilgilenirken düşünüyordu. Az önce kahveleri verirken Emir Bey ve misafirinin kendisine dikkatle bakmasından rahatsız olmuştu. Bir yerde yanlış mı yapmıştı acaba? Emir Bey kaba tavrını sürdürse de birkaç gündür bağırıp çağırmıyordu. Yine de bir an önce bu adamdan kurtulmak istiyordu. Yarım saat sonra Emir'in misafiri gitti. Melek kapıyı tıklatarak odaya girdi.

"Size yemek söylememi ister misiniz?"

Emir kafasını ekrandan kaldırıp Melek'i seyretmeye başladı. Hiçbir şey demeden öylece kıza bakıyordu. Melek bu bakışlardan tedirgin oldu. İki haftadır burada çalışıyordu ama adam onu ilk kez görmüş gibi bakıyordu. Eliyle masanın önündeki koltuğu işaret etti Emir. Melek daha da şaşırdı. Adamın işaret ettiği yere oturdu. Emir de kendi koltuğundan kalkarak kızın karşısına oturdu. Bir süre daha konuşmadan kıza baktı. Metin'in dediği gibi gerçekten de çok güzeldi ama sakardı. Böyle bir şeyi becerebileceğinden hâlâ emin değildi. Eğer beceremezse her şey biterdi. Üstelik bu kız rahat biri de değildi. Ona baktığı anda eli ayağı birbirine dolaşıyordu. Yine de düşündüğü şey için ondan uygun bir aday yoktu.

"Ne kadar oldu başlayalı?" diye sordu derin bir nefes alarak.

"İki hafta olmak üzere" dedi Melek şaşkın şaşkın bakarak. Bu konuşmanın sonu iyi görünmüyordu. Adam büyük olasılıkla kendisini kovacaktı.

"Nasıl? Alıştın mı bari?"

"Evet efendim. Alıştım sayılır."

Emir bir kez daha düşündü ama bundan daha başka yol yok gibiydi. Metin haklıydı. Kızı ikna etmek bir başkasıyla uğraşmaktan daha kolaydı.

"Sana bir teklifim var" dedi ve sustu. Kız bir şey söylemeyince devam etti.

"Japonya işini biliyorsun?"

"Evet. Dosyalarda bir hata mı yaptım?"

"Hayır" dedi Emir sabırsızca. "Sözümü kesme de beni dinle. Japonya işiyle ilgili bir problem çıktı. Adamlar işi vermek için benim evli olmamı şart koşuyorlar."

Sustu karşısındaki kıza baktı. Kız da gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

"Ben de onlara nişanlı olduğumu yakında evleneceğimi söyledim."

Melek "Tebrik ederim Emir Bey, bilmiyordum" dediği anda adamın kaşları yeniden çatıldı.

"Saçmalama nişanlı falan değilim. Sadece adamlara öyle söyledim işi almak için. Onlar da beni ve müstakbel karımı Japonya'ya davet ettiler."

"Özür dilerim anlayamadım?"

Emir kıza baktı. Kız sakar olduğu kadar aptaldı da. Daha ne kadar açıklayabilirdi ki? Söylediği şey çok açıktı.

"Müstakbel karım olmanı istiyorum."

4

Melek bir süre anlamsız gözlerle adama baktı. 'Karım olmanı istiyorum' cümlesini o kadar net duymuştu ki bunun doğru olup olmadığını sorgulamıyordu bile. Onun sorguladığı adamın kendine neden böyle bir şey teklif ettiğiydi? Melek onun kendisiyle dalga geçtiğini düşündü.

Emir bu arada kızın hiçbir şey söylemeden kendisine bakmasına sinir olmuştu. Kız aptaldı evet. Ama böyle bir şeyi ona teklif ettiği için kendisi ondan daha aptaldı. Sabırsızlıkla biraz daha bekledi. Sonunda kızın hiçbir şey söylemeyeceğini anlayarak daha fazla dayanamadı.

"Dilini mi yuttun?"

"Ne dediğinizi anlamadım."

"Dedim ki müstakbel karım olmanı istiyorum."

Melek doğru duymuştu adam ikinci kez aynı şeyi istiyordu.

"Ama Emir Bey bu çok saçma. Sizin sevgiliniz var."

"Eee ne olmuş varsa?"

"Bana evlilik mi teklif ediyorsunuz?" dedi Melek sesini daha da kısmıştı. Böyle bir şeyi kendisinden başka hiç kimsenin duymasını istemiyordu.

"Nasıl? Alıştın mı bari?"

"Evet efendim. Alıştım sayılır."

Emir bir kez daha düşündü ama bundan daha başka yol yok gibiydi. Metin haklıydı. Kızı ikna etmek bir başkasıyla uğraşmaktan daha kolaydı.

"Sana bir teklifim var" dedi ve sustu. Kız bir şey söylemeyince devam etti.

"Japonya işini biliyorsun?"

"Evet. Dosyalarda bir hata mı yaptım?"

"Hayır" dedi Emir sabırsızca. "Sözümü kesme de beni dinle. Japonya işiyle ilgili bir problem çıktı. Adamlar işi vermek için benim evli olmamı şart koşuyorlar."

Sustu karşısındaki kıza baktı. Kız da gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

"Ben de onlara nişanlı olduğumu yakında evleneceğimi söyledim."

Melek "Tebrik ederim Emir Bey, bilmiyordum" dediği anda adamın kaşları yeniden çatıldı.

"Saçmalama nişanlı falan değilim. Sadece adamlara öyle söyledim işi almak için. Onlar da beni ve müstakbel karımı Japonya'ya davet ettiler."

"Özür dilerim anlayamadım?"

Emir kıza baktı. Kız sakar olduğu kadar aptaldı da. Daha ne kadar açıklayabilirdi ki? Söylediği şey çok açıktı.

"Müstakbel karım olmanı istiyorum."

4

Melek bir süre anlamsız gözlerle adama baktı. 'Karım olmanı istiyorum' cümlesini o kadar net duymuştu ki bunun doğru olup olmadığını sorgulamıyordu bile. Onun sorguladığı adamın kendine neden böyle bir şey teklif ettiğiydi? Melek onun kendisiyle dalga geçtiğini düşündü.

Emir bu arada kızın hiçbir şey söylemeden kendisine bakmasına sinir olmuştu. Kız aptaldı evet. Ama böyle bir şeyi ona teklif ettiği için kendisi ondan daha aptaldı. Sabırsızlıkla biraz daha bekledi. Sonunda kızın hiçbir şey söylemeyeceğini anlayarak daha fazla dayanamadı.

"Dilini mi yuttun?"

"Ne dediğinizi anlamadım."

"Dedim ki müstakbel karım olmanı istiyorum."

Melek doğru duymuştu adam ikinci kez aynı şeyi istiyordu.

"Ama Emir Bey bu çok saçma. Sizin sevgiliniz var."

"Eee ne olmuş varsa?"

"Bana evlilik mi teklif ediyorsunuz?" dedi Melek sesini daha da kısmıştı. Böyle bir şeyi kendisinden başka hiç kimsenin duymasını istemiyordu.

"Ne evliliği?" dedi adam sinirle.

Bunun üzerine Melek daha da gerildi.

"Ama benden karınız olmamı istediniz." dedi.

"Sen beni nerenle dinliyorsun? Ben rol icabı birkaç gün nişanlım olmanı teklif ettim. Sana evlilik teklif edecek kadar delirmedim henüz."

Bunu dediği anda yüzü pembeleşmiş olan kız daha da kızardı. Emir onun üzerine fazla gittiğini kabul ediyordu ama bu ayaklı felaket onu çok sinirlendiriyordu.

"Bu teklifi düşün. Sadece birkaç günlüğüne Japonya'ya gideceğiz. Sen de orada nişanlım rolünü oynayacaksın. Bunu ikimizden başkasının bilmesine gerek yok. Buraya geldiğimizde her şey eskisi gibi olacak."

Melek hala aynı şaşkınlıkla bakmaya devam ediyordu. Bu hali Emir'in sabrını taşırdı.

"Anlamadığın ne söyler misin?" diye sesini yükseltince Melek yerinden sıçradı.

"Bak" dedi adam sabırsızlıkla ona doğru eğilerek "Bu iş benim için çok önemli. Anlıyor musun? Çok önemli." Hâlâ karşısında hiçbir şey söylemeden duran kıza baktı. Yüzünün şeklinden bu teklifi kabul etmeyeceğini anlamıştı. Tekrar arkasına yaslandı ve onun gözlerinin içine bakarak "Hem bana borçlusun." dedi.

Melek son cümleyi duyunca şaşkınlıktan yeşil gözleri büyüdü.

"Borçlu muyum?"

"Evet. Rusya işini senin yüzünden kaybettik."

"Benim yüzümden mi?"

Artık Melek de sinirlenmişti. Karşısındaki adamın gözlerinin içine bakarak "O adam bana neredeyse tecavüz edecekti ve bunun suçlusu ben mi oldum?" dedi öfkeyle. Emir kızın ses tonundan konuşmaya bu şekilde devam ederlerse birbirlerini parçalayacaklarını anlamış-

tı. Biraz susmaya karar verdi. Derin bir nefes aldı. Sonunda konuşmaya başladığında daha sakindi.

"Tamam. Senin suçun değildi. Kabahat benimdi. Seni oraya götürmemeliydim" diyerek kıza baktı. Tekrar ona doğru eğildi ve kısık sesle teklifini yineledi "Sadece birkaç gün. Merak etme bunun karşılığını alacaksın."

Melek kesin bir tavırla yerinden kalkmak için hareketlenirken yüksek sesle "Hayır" dedi. Emir ondan önce kalkmış ve kızın koluna yapışmıştı.

"Melek bu işi kaybetmek istemiyorum. Birkaç gün bu rolü oynayacaksın ve karşılığında sana elli bin lira vereceğim."

"Elli bin mi?"

"Evet" dedi gülümseyerek Emir.

Melek parayı düşündü. Ev için kalan borcunun neredeyse yarısını teklif ediyordu adam. O borcu kendisi ödemeye kalksa 8 yılda ancak bitirebilirdi. Elli bin. Kimse bilmeden birkaç gün Japonya'ya gidip geleceklerdi. "Elli bin" dedi içinden tekrar. Bu annesinin son günlerini daha rahat geçirmesini sağlayabilirdi. Parayı düşünmeden onunla bir tatil yapabilirdi. Bu kadar ısrar ettiğine göre Emir Bey'in ona ihtiyacı vardı. Gerçi bu adamla birkaç gün de olsa yalnız kalmak ve onun nişanlısı rolünü oynamak sinir bozucu olacaktı. Ama annesi için bunu yapacaktı. Hem bunu hiç kimsenin bilmesine gerek yoktu.

"Eee ne düşünüyorsun?" dedi Emir. Artık sabrının sonuna gelmişti.

"Hiç kimse bilmeyecek değil mi?"

"Hayır. Sadece biz. Bir de Japonlar."

"Oradan döndükten sonra biraz izin istiyorum. Annem hasta onunla vakit geçirmeliyim" dedi adamın gözlerine bakarak.

"Tamam" dedi Emir gülümseyerek. Onunla Japonya'ya geldikten sonra istediği kadar izin yapabilirdi. Hatta bir daha onu görmek bile istemiyordu. Buraya hiç gelmese de olurdu. Bu işin bu kadar kolay olacağını hiç düşünmemişti.

"Pasaportun var mı?"

"Evet."

"Yarın getir."

"Tamam" dedi Melek ama hâlâ aldığı kararın doğru olup olmadığını düşünüyordu.

"Peki" diyen Emir ayağa kalkınca Melek de ayaklandı.

"İşinin başına dön. Bu konu ikimizin arasında kalacak" dedi Emir masasına dönerken. "Yemeğimi de söyle" diyerek başını ekrana çevirdi.

Melek oyalanmadan dışarı çıktı. Bir süre şaşkın şaşkın kapının önünde dikildi. Hâlâ evet dediğine inanamıyordu. Tekrar arkasını dönerek kapıya baktı.

"Ne oldu?" diyen Şermin'e baktı.

"Bir şey olmadı."

"Yüzün bembeyaz. Bir şey oldu sandım."

"Yok her şey yolunda. İstersen yemeğe çıkabilirsin ben buradayım" dedi kıza gülümsemeye çalışarak.

"Tamam" diyen Şermin çantasını alarak çıktı.

Melek bir süre daha düşüncelere dalmış öylece oturdu. Sonra aklına Emir Bey'in yemeğini istediği geldi. Telefonu kaldırarak sipariş verdi. Yaptığının doğru olup olmadığını düşünerek akşamı etti.

Melek annesiyle salonda çay içiyordu. Kadın kızının gideceğini iki gün önce öğrenmişti. Melek ona Japonya'ya iş için gittiğini söylemişti. Yalan değildi sonuçta. Annesi

Japonya'yı duyar duymaz "Çok uzak Meleğim. Ben şimdiden tedirgin oldum" demişti. Melek çayını yudumlarken hâlâ tedirgin olan kadını rahatlatmaya çalışıyordu.

"Anneciğim lütfen rahat ol. Zaten topu topu dört gün kalacağız. Geldikten sonra da izne ayrılacağım. Seninle birkaç gün harika bir tatil yapacağız."

"Paranı boşuna harcama. Yıllarca çok tatil yaptım ben. Artık yapmasam da olur."

"Bu baş başa ilk tatilimiz olacak. Hem parayı dert etme. Ben bu tatil için kenara para ayırmıştım."

"Ahh kızım gencecik yaşında ne kadar çok sıkıntı çektin. Tek istediğim mutlu olman."

"Ben şimdi de mutluyum anne."

"Benden sonra da olman gerekiyor. Sakın hayata küsme. Sen güçlü bir kızsın. Çok zorluk atlattık ama hep onurumuzla ayakta kalmayı başardık" dedi kadın çayından bir yudum alarak. Sonra kızına bakarak devam etti "Baban bile onurunu hayatının önüne koydu. Onu o kadar çok özlüyorum ki..."

"Ben de çok özlüyorum" dedi Melek ve dolan gözlerini annesinden saklamak için başını eğdi. Kadın onu üzdüğünü anlamıştı. Kendini toparladı hemen.

"Sen beni düşünme. Kendini düşün. Dört gün çok çabuk geçer."

"Tamam anne."

"Senden tek istediğim benden sonra da hayatına devam etmen. Ben bu hastalıkla uzun yıllardır uğraşıyorum. Yoruldum artık."

"Böyle deme anne. Bunu da atlatacağız."

"Bilmiyorum Melek. Bu seferkini atlatamayabilirim. Onun için güçlü ol."

Melek "Anne" diyerek yerinden kalktı ve kadının yanına oturdu. Kollarını boynuna sardı. Birkaç hafta içinde

gözle görülür şekilde kilo vermişti annesi. Melek de yolun sonuna geldiklerini görebiliyordu artık. Ama annesi olmadan ne yapacağını, nasıl yaşayacağını bilmiyordu. Babasından sonra annesini de kaybederse bu dünyada yapayalnız kalacaktı. Anne kız bir süre öylece birbirlerine sarılarak durdular. Birbirlerinden gizli gözyaşı döktüler.

Annesi biraz daha oturup yatmaya gitti. Melek onu odasına kadar götürüp son bir kez sarıldı. Sabah erkenden gideceği için vedalaşmaya vakit olmayacaktı. İlaçları yüzünden eskisi gibi erkenden kalkamıyordu annesi.

Kendi odasına geldiğinde valizini son bir kez kontrol etti. Eksik bir şey kalmasını istemiyordu. Melek'in sabahın köründe havaalanında olması gerekiyordu. Teklifi kabul ettikten sonra Emir Bey onunla bir daha hiç konuşmamıştı. Ne yapması gerektiği hakkında en ufak bir bilgisi yoktu. Büyük olasılıkla adam her şeyi uçakta anlatacaktı. O kadar heyecanlıydı ki. Neredeyse dört yıldır yurt dışına çıkmamıştı. Ondan önce yılda birkaç kez ailece tatile giderlerdi.

Sabah erkenden kalktı Melek. Daha gün ağarmamıştı. Annesinin odasının kapısını açtı. Gülümseyerek bir süre onu seyretti sonra yavaşça kapıyı kapattı. Üzerini giyinip hazırlandı ve bir taksi çağırdı. Havaalanında tam güvenlik kontrolünden geçerken telefonu çaldı. Çantasından çıkardığı telefonu nefes nefese yanıtladı.

"Efendim?"

"Günaydın."

"Günaydın Emir Bey."

"Geldin mi?"

"Evet efendim. Şimdi güvenlikten geçiyorum."

"Oralarda bekle. Beş dakika sonra yanındayım" diyen adam kızın bir şey demesine fırsat vermeden telefonu kapattı.

Emir güvenlikten geçtiği anda arkası dönük olan kızı gördü. Melek uçak saatlerini gösteren panoya bakıyordu. Üzerinde siyah bir pantolon ve beyaz bir gömlek vardı. Onu dün Japonya için alışveriş yapması için Hasan'la butiğe göndermişti. Kızın aldığı şeylerden zevkli olduğunu anlamıştı. Belki de kız tahmin ettiği kadar beceriksiz değildi. Keyfi yerine geldi. Melek'in yanında fazla büyük olmayan bir valiz vardı. Saçlarını toplamıştı. Arkasını döndüğünde Emir'i gördü ve gülümsedi. Emir kızı neredeyse ilk defa gülümserken görüyordu.

Ona böyle bir şey teklif ederek doğru yapıp yapmadığından hâlâ emin değildi. Eğer bu işi de batırırsa onu oracıkta öldürebilirdi. Her şeyin kusursuz olmasını istiyordu. Kendisinin ya da kızın yapacağı en ufak bir yanlış iş piyasasında şirketin adının kötüye çıkmasına yeterdi.

Aslında en doğrusu adamlara evli olmadığını söylemekti. Ama bu işe ihtiyacı vardı. Rusya işini kaybettiklerinde babasının yüzünü görmüştü. Bir daha onun kendisine öyle bakmasına dayanamazdı. Vahit Zorlu koca bir imparatorluk kurmuştu. Oğullarının başarısız olmasına tahammülü yoktu. Acımasızdı ve bu acımasızlığından iki oğlu da nasibini almıştı. Emir gitgide ona benzediğinin farkındaydı ve bu canını çok sıkıyordu. Ama babasına karşı gelmek istemiyordu. Bunları düşünerek kendisine gülümseyen kıza doğru yürüdü.

"Uçağın kalkmasına daha var. Kahvaltı yaptın mı?"

"Hayır."

"O zaman şuradaki kafeye oturalım."

Melek valizini çekiştirerek adamın arkasından gitti. Gelen garsona çay ve tost istediğini söyledi. Emir ise önce menüyü uzun uzun inceledi. Sonra o da Melek'in istediklerinin aynısını sipariş ederek garsonu gönderdi. Siparişleri gelince sessizce kahvaltılarını ettiler. Emir hesabı ödeyerek kalktı. Melek de arkasından gitti.

Uçağa bindiklerinde business classtaki yerlerine oturdular. Melek Emir'e "Pencere kenarında oturabilir miyim?" diye sordu. Emir yana kayarak kızın geçmesine izin verdi. Sonra da onun yanındaki koltuğa oturdu. Havada süzülmeye başladıklarında Emir konuştu.

"Şimdi orada nasıl davranacağımızın üstünden geçelim biraz. Artık bana siz deme. Buna kendini alıştır. Bana resmi davranman tuhaf olur."

"Tamam Emir Bey."

Adam kaşlarını çatarak ona baktı "Daha biraz önce adımı söyle dedim sana."

"Emir" diye düzeltti Melek.

"Pekâlâ bu daha iyi. Bu arada haberin olsun orada biraz daha yakınlaşabiliriz."

"Nasıl yani?" dedi Melek adama doğru dönerek.

"Panik olma. Sadece elini tutabilirim ya da sana sarılabilirim. Benden ürkmüş gibi durman hoş olmaz."

"Tamam."

"Bunları yanlış anlama diye şimdiden söylüyorum. Bunu sadece iş olarak düşün."

"Peki orada asistanınız..." adamın kaşları çatılınca düzelterek devam etti "asistanın olduğumu söyleyecek miyiz?"

"Hayır. Bu doğru olmaz. O zaman şüphelenebilirler."

"Peki bana sorduklarında ne diyeceğim."

"Bilmiyorum bunu hiç düşünmedim. Senin bir mesleğin var mı?"

"Evet. İngilizce öğretmeniyim aslında"

Bunun üzerine Emir kıza şaşırarak baktı. Bu hiç aklına gelmezdi.

"Tamam o zaman senin öğretmen olduğunu söyleyelim."

"Peki nerede tanıştığımızı sorarlarsa."

"Evet bunlara beraber karar verelim. Aynı yerde olduğumuz sürece sorun yok. Bir sürü şeye cevap verebilirim ama ayrı olduğumuzda ortak şeylerden bahsetmeliyiz. Onun için nasıl tanıştığımızı sorarlarsa ortak bir arkadaşımızın tanıştırdığını söyleriz. Genelde hep böyle olur."

"Tamam."

"Beş aydır nişanlıyız ve şimdilik evlilik için bir tarih belirlemedik. Çok sıkıştırırlarsa sene sonuna doğru deriz."

"Tamam."

"Bunları unutmazsın umarım. Ayrıca sana her seslendiğimde de korkmuş gibi davranmazsan iyi edersin"

"Sizden korkmuyorum."

Emir bir kaşını kaldırarak kıza baktı. "Senden demek istedin herhalde."

"Senden korkmuyorum."

"Bu daha iyi" dedi Emir gülümseyerek. Melek haftalardır beraber çalıştığı adamın gülümsediğini ilk defa görüyordu. Onun ne kadar yakışıklı olduğunu yeni fark etmişti. "Bu kadar az gülmesi ne kadar kötü" dedi kendi kendine. Sonra tüm bunları onun yüzüne bakarak düşündüğü için utandı. Gözlerini adamdan kaçırarak önüne döndü. Emir kızın yüzünün kızarmasına bir anlam veremedi ama yine de onu son kez uyarmak istedi.

"Bak bu iş benim için gerekten çok önemli. Kesinlikle başarısız olmamalıyız. Bunu sakın unutma. Tek yapman gereken nişanlım gibi davranmak. Adamı biraz araştırdım. Aile kavramına çok önem veriyor. Onun için de bizi evinde ağırlayabilir. Eşi ve kızları ile tanışabilirsin. Sadece dört gün açık verme yeter."

"Merak etmeyin. Bir sorun çıkmayacak"

"Keşke buna inanabilsem. Ama seni tanıyorum ve bu da beni geriyor."

Melek hiçbir şey demeden önüne döndü. Adam da konuşmayınca çantasından kitabını çıkartarak okumaya başladı. Yemek servisine kadar hiçbir şey konuşmadılar. Daha dört saat olmuştu yola çıkalı. Melek kalan on saatin nasıl geçeceğini bilmiyordu. Yemekten sonra bütün gece tedirginlikten uyuyamadığı için kendini iyice yorgun hissetti. Koltuğun ayaklığını açarak uzandı ve kalkmadan önce verdikleri battaniyeyi üzerine örttü. İçinden bir aksilik çıkmadan bu dört günün bitmesi için dua etti. Sonra aklına on üç yıl önce annesi ve babasıyla yaptığı ilk uzun uçak yolculuğu geldi. On yaşına girmeden birkaç gün önce hep beraber Amerika'ya gitmişlerdi. Doğum gününü Disneyland'da kutlamıştı. On gün kalmışlardı. O kadar güzel günlerdi ki...

Aradan on üç yıl geçtiğine hâlâ inanamıyordu. Üniversitenin ikinci yılında babasının işleri bozulmuştu. Durumun ne kadar kötü olduğunu anladıklarında artık çok geç olmuştu. Son ihalede babasını zorlayan bir rakip çıkınca işler iyice sarpa sarmıştı. Eğer o işi almış olsaydı babası şimdi yaşıyor olacaktı.

O günü daha dünmüş gibi hatırlıyordu. Babası eve gelmiş ve ihaleyi kaybettiklerini söylemişti. Melek bir an onun gözündeki ışığın kaybolduğunu görmüştü. O gün babası kızına ve karısına insanların ne kadar acımasız olduğunu anlatmıştı. Rakibi ihaleye fesat karıştırdığı için işi alamadığını söylemişti. Bu olaydan bir hafta sonra da arabasıyla köprüden geçerken kenara çekmiş ve hızla korkuluklara gidip kendini aşağıya bırakmıştı. Melek o zaman on dokuz yaşındaydı.

Bu olaydan sonra babasının acısını bile yaşayamadan her şey tepetaklak olmuştu. Bankalar çekilen kredilerin karşılığı tüm malvarlıklarına el koymuştu. Önce oturdukları köşk gitmiş sonra babasının yıllarca emek vere-

rek kurduğu iş yeri dağılmıştı. En kötüsü de tüm bunlar olup biterken babasını cesedini bile bulamamışlardı. Allahtan eşyalarını toplarken karşılarına şimdi oturdukları evin tapusu çıkmıştı da başlarını sokacak bir yerleri olmuştu. Bu evi babası onlardan habersiz annesi adına almıştı. Ama ev ipotekliydi. Kredi çekerek ipoteği kapatmışlardı. Annesi o mezun olana kadar mücevherlerini satarak ödemişti kredi taksitlerini. Melek mezun olduktan sonra borçları ödemeyi üstlenmişti. Zaten annesinin satacak mücevheri de kalmamıştı.

Yanında oturan adamın da iş için yapmayacağı şey yoktu. Sırf bir iş alabilmek için hiç tanımadığı bir kızı nişanlısı gibi tanıtıp Japonya'ya götürüyordu. Melek böyle adamlardan ne kadar nefret ettiğini düşündü. Babasının ölümüne de böyle bir adam neden olmuştu. Gözlerini yumdu ve bu rahatsız düşünceler eşliğinde tatsız bir uykuya daldı.

Melek'in yanında oturan Emir de gözlerini yummuştu. Ama bir türlü uyuyamıyordu. Kafası işle ilgili bir sürü huzursuz düşünceyle doluydu. Aklına Emre'yi neredeyse bir haftadır görmediği geldi. Son gün kardeşinin gözlerinde gördüğü keder Emir'in içini acıtmıştı. O kızı hâlâ unutamadığı belliydi. Bir insan nasıl bu kadar aşık olabilirdi? İki yıl önce ölen, bir daha asla göremeyeceği birini hâlâ nasıl düşünebilirdi? Emir bunu anlayamasa da onu çok üzdüğünün farkındaydı. Döndüğünde kardeşinden özür dilemeliydi.

Bir gün o kızın her şeyi hatırlayıp Emre'yi bulmasından korkuyordu. Emre'ye her baktığında vicdan azabı içini kemiriyordu. Belki de o gece babasının dolduruşuna gelip kardeşinin üzerine o kadar gitmeseydi o kaza olmayabilirdi. Bunları düşünmek için artık çok geçti. Hayatında çok hatalar yapmıştı ama en affedilmezi buydu.

Emir sıkıntılı bir şekilde kıpırdandı. Gözünün önünde Emre'nin kederli gözleri varken uyuyamayacağını biliyordu.

Uzun ve sıkıcı geçen on dört saatten sonra Tokyo Havaalanı'nda onları bir şirket yetkilisi karşıladı. Emir ve Melek'i otellerine kadar getirip odalarına yerleşmelerine yardım ettiler.

Gitmeden önce "Bir ihtiyacınız olursa bizi aramaktan çekinmeyin" diyerek kartlarını bıraktılar.

"Tabii ararız" dedi Emir kibarca.

"Umarım hanımefendi odayı beğenmiştir."

"Beğendiğinden eminim."

"Bay Yakamoto bugünü dinlenerek geçirmenizi istedi. Uzun uçak yolculuğu sizi yormuş olmalı. Sabah sizi almaya geleceğim."

"Tamam teşekkürler" diyen Emir kapıyı kapattı ve pencerenin önünde dikilmekte olan kıza baktı. Kapı kapanınca Melek arkasını döndü ve Emir'le göz göze geldi. Bu odanın kendisinin mi yoksa adamın mı olduğunu anlayamamıştı. Artık bir duş alıp uzanmak istiyordu. Bu suit oda çok güzeldi. Büyük ihtimalle Emir'in odasıydı.

"Bu oda hangimizin?" diye sordu.

"İkimiz de burada kalacağız."

"Beraber mi?" diyerek adama doğru bir adım attı Melek.

"Evet" dedi Emir umursamaz bir şekilde ve yan odaya girerek ceketini yatağın üstüne attı. Onun peşi sıra Melek de girdi odaya. Odanın ortasında Tokyo manzarasına bakan tek bir geniş yatak vardı.

"Ama burada tek bir yatak var."

"Görüyorum."

Melek "Emir Bey..." diye söze başlamıştı ki Emir bağırmaya başladı.

"Allahın cezası ne konuştuk uçakta? Hâlâ niye bey diyorsun bana?"

Melek de sinirlenmişti. Bu kadarı fazlaydı. Anlaşmada aynı yatakta yatmak yoktu.

"Seninle burada kalmayacağım."

Emir sinirle ellerini saçlarından geçirip kıza doğru bir adım attı.

"Artık saçmalama. Unutma biz yakında evlenecek olan nişanlı bir çiftiz. Üstelik bu odayı onlar ayarladı. Otelde başka oda tutacak değilim" dedi kendisinden beklenmeyecek kadar sakin bir sesle.

"Ama..."

"Bak biraz sakinleş" diyerek sesinin tonunu iyice düşürdü Emir kıza iyice yaklaşarak. "Sana saldıracak değilim. İnan bana hiç cazip gelmiyorsun. Bu sadece iş. Sadece dört gün kalacak sonra da işi alıp defolup gideceğiz. Sana elimi bile sürmeyeceğim. Anladın mı?"

"Tamam" dedi Melek çaresizce.

"Ayrıca" dedi Emir kafasını çevirip geniş yatağa bakarak "Yatak çok büyük. Emin ol birbirimize dokunmadan yatabiliriz." Sonra gülümseyerek ekledi "Şimdi biraz uzanacağım. Bence sen de biraz dinlen. Akşama beraber Tokyo'yu gezeriz. Anlaştık mı?"

Melek kafasını olur anlamında sallayınca gülümsedi. Onu ikna ettiğine sevinmişti. İtiraz etse kanepede yatmayı teklif edecekti. Ama bu kadar rahat bir yatak varken orada yatmayı tercih etmezdi doğrusu.

Melek gözlerini açtığında hava kararmıştı. Yana doğru hafifçe dönüp göz ucuyla yatağın diğer tarafına baktı. Kimse yoktu. Hatta o taraf hiç bozulmamıştı. Adam

uzanacağını söylediği halde neden gelmemişti? Kalkıp banyoya girdi. Akşam Tokyo'yu gezeriz demişti. Üstünü değiştirdi ve kısa kollu gri elbisesini giydi. Saçlarını açıp hafif bir makyaj yaptı. Ayağına düz siyah babetlerini geçirdi. Odanın kapısını açtığında Emir'i koltukta oturmuş karanlıkta dışarıyı seyrederken buldu.

Emir kapının açılma sesine doğru döndüğünde odadan vuran ışığın önünde dikilen Melek'e baktı. Omuzlarına dökülen kırmızı saçları arkadan vuran ışığın altında ateş gibi parlıyordu. Hiçbir şey demeden öylece seyretti kızı bir süre büyülenmiş gibi. Sonunda sadece "Uyanmışsın" diyebildi. Sanki uyandığını anlamamış gibi.

"Uyandım."

"Dinlenebildin mi?"

Başını sallayan Melek ne yapacağını bilmiyordu. Birkaç adım atarak adamın karşısına geldi.

"Sen uyumadın mı?"

"Uyudum" diyen Emir uzanarak sehpanın üzerindeki ışığın düğmesine bastı. Ortalık aydınlanınca kıza dönüp "Karnın acıktı mı?" diye sordu.

"Evet" diyerek gülümsedi Melek.

"Ben de acıktım. Gidip burada ne yenilirmiş bakalım hadi" dedi Emir. Sonra yan odaya girerek spor bir pantolon ve gömlek giydi. Beraber dışarı çıktılar.

"Ne yemek istersin?"

"Bilmiyorum? Burada ne yenilir?" dedi Melek oda kapısını kapatıp asansöre doğru yürürlerken.

"Ben de bilmiyorum" dedi Emir gülerek. "İstersen otelde de yeriz ama ben dışarıda yemeyi tercih ediyorum. Ne dersin?"

Melek adamın fikrini sormasına şaşırsa da "Dışarıda yiyebiliriz." diyerek asansöre bindi.

"Zehirlenmeden otele gelirsek bunu odada kutlarız"

dedi Emir ve kızın elini tuttu. Melek elini tutan adama baktı başını kaldırarak. Yüzündeki soru dolu ifade Emir'e sevimli gelmişti.

"Bu sadece bir tedbir" dedi kıza gülümseyerek.

Asansörden el ele inip çıkışa ilerlediler. Otelden çıkıp bir süre nereye gideceklerini bilmeden sokak sokak gezdiler. Sonunda gözlerine kestirdikleri bir restoranda karar kıldılar. Menüden anladıkları kadarıyla her ikisi de et yemeği söylemişti ama gelen şey Melek'in midesinin alamayacağı kadar karışık sosluydu.

"Beğenmedin mi?" diye sordu Emir gülerek önüne gelen yemeğe öylece bakan Melek'e.

"Hayalimdeki gibi değil."

"Tadına bak belki beğenirsin. Yiyemezsen başka bir şey söyleriz" diyerek kendi yemeğinden bir lokma aldı. "Hımm" dedi ağzındakini çiğnerken "Bu güzelmiş." Bunun üzerine Melek de kendi yemeğinden küçük bir lokmayı ağzına götürdü. Üzerindeki ekşi tatlı sos neredeyse ağzındakileri çıkarmasına neden oluyordu. Lokmasını zorla yuttu.

"Beğenmedin mi?"

"Hayır."

"Peki o zaman buna bak" dedi Emir tabağını kıza doğru iterek. "Beğenirsen bundan söyleriz."

Melek çatalının ucuyla onun yemeğinden bir parça aldı ve ağzına attı. Soslar yine damak tadına yabancı olsa da en azından kendi sipariş ettiği yemekten lezzetliydi.

"Eee nasıl buldun?"

"Güzel."

Emir garsonu çağırarak kendi yemeğinden bir tane daha söyledi ve kızın önündeki tabağın kaldırılmasını istedi. Aralarında hiçbir gerilim olmadan yemeklerini yediler. Sonra tekrar yürüyerek otellerine geldiler. Odaya

girdiklerinde Emir oda servisinden kırmızı şarap ve peynir tabağı istedi. Oda servisi istediklerini gönderdiğinde "Evet zehirlenmeden odamıza gelebildik" diyerek şarabı açtı ve kadehe koyarak kıza uzattı.

"Ben içmem" dedi Melek ona bakarak.

"Sarhoş ol demiyorum. Bir yudum da olsa iç" dedi Emir.

Melek kadehi adamın elinden alarak koltuklardan birine oturdu. Önüne doğru uzatılan peynir tabağından ağzına bir peynir attı ve bir yudum şarap içti. Sonra da kadehi sehpanın üstüne bıraktı.

"Bu geceyi yarın bizi bekleyen şeyleri düşünmeden rahat geçirmeni istiyorum" dedi Emir.

"Rahatım" dedi Melek.

"Tamam" dedi adam ve bir anda "Neden öğretmenlik?" diye sordu. Bu Melek'in hiç beklemediği bir soruydu. Bu adam onu şaşırtmaktan zevk alıyordu sanki. Bir süre ne söylemesi gerektiğini bilemedi.

"Bilmiyorum. Aslında özellikle istediğim bir şey değildi."

"Hangi bölüm olsa okurdum diyorsun yani."

"Pek öyle değil aslında" dedi Melek gülerek. "Sonuçlar açıklandığında ne yapacağıma bir türlü karar verememiştim. Puanım İngilizce öğretmenliği bölümünü tutuyordu. Bir sene boş oturmayayım diye okula gittim."

"Sonra ne oldu da orada kaldın?"

"Bilmiyorum. Babam devam etmemi istedi. Ben de zamanla sevdim. Öyle işte" diyerek omzunu silkti Melek.

Emir uzanarak tabaktan aldığı peyniri ağzına atarken "Peki neden yapmadın işini?" diye sordu.

"İkinci sınıftayken babam öldü. Mezun olunca da atanmayı bekleyemedim. İşe girmem gerekiyordu."

"Anlıyorum" dedi Emir ve kadehinden bir yudum

alarak kıza bakmaya devam etti. Onun hakkında bir şeyler öğrenmeyi gerçekten istiyor muydu emin değildi ama yaptıkları sohbet hoşuna gitmişti. Melek ise her zamanki gibi çekingenliğini üzerinden atamamıştı. Şarabından sadece bir yudum almıştı. Emir bir saat sonra yerinden kalktı. "Ben yatıyorum" diyerek kıza baktı.

"İyi geceler."

Melek adam odaya girince biraz daha oturdu. Çok uykusu gelmişti ve onunla aynı yatakta uyumak istemiyordu. Alıcı gözle üzerinde oturduğu kanepeye bakarak burada yatıp yatamayacağını düşündü. Kanepe büyük değildi. Üstelik geçirdikleri bir kaç insani saatin hatırına Emir'i sinirlendirmek istemiyordu. Usulca yerinden kalkarak açık olan kapıdan içeriye baktı. Emir yatağın bir kenarına yatmıştı ve hiç kımıldamadığına bakılırsa uyuyor olmalıydı. Valizinden sessizce geceliğini çıkardı ve banyoya giderek giyindi. Yatağın başına gelerek biraz daha düşündü. Sonra kararını vererek içeri girdi.

Kanepenin önüne koltuklardan birini çekerek orada yatmaya karar verdi. Tam ışığı kapatmıştı ki Emir'in sesini duydu.

"Eğer sana tecavüz etmeye karar verirsem koltukta yatman beni durdurmaz." Emir üzerinde bir tişört ve ince bir eşofmanla kapıya yaslanmış kendisine bakıyordu.

"Ben sizi rahatsız etmek istemedim" dedi. Aklına başka bir mazeret gelmemişti.

"Orada yatman beni daha çok rahatsız ediyor. Şimdi yatağa gel."

Melek bir süre ne yapacağını karar verememiş gibi olduğu yerde durdu. Bunun üzerine Emir sinirli bir sesle "Bak yarın çok işim var ve büyük olasılıkla gece yarısına kadar bizi bir dakika boş bırakmayacaklar. İkimizin de iyi bir uykuya ihtiyacı var. Sabrımı zorlama" diyerek

kıza öfkeyle baktı. Melek adamı daha fazla sinirlendirmek istemediği için sesini çıkarmadan odaya doğru yürüdü. Yanından geçerek yatağın açılmamış tarafına girdi. Emir kız bütün bunları yaparken durduğu yerden sessizce onu izledi. Melek yatağa girdiğinde ışıkları kapatarak kendi tarafına uzandı.

Melek bütün gece kımıldamadan yatmış sabahın çok erken bir saatinde de kalkmıştı. Emir uyanmadan aceleyle üzerini giyindi. Dizlerinin hemen üzerinde biten kırmızı bir elbise ve siyah topuklu ayakkabılarını giymişti. Emir uyandığında kızın hazır olduğunu gördü. Yattığı yerden bir süre onu seyretti. Bu bakışlar Melek'i rahatsız etti. Giydiklerini beğenmemişti herhalde.

"Ne giyeceğime karar veremedim. Beğenmediysen başka bir şey giyebilirim."

Emir "Gerek yok. Bu gayet güzel" diyerek banyoya girdi.

Yarım saat sonra otelin restoranında kahvaltılarını yapıyorlardı. Kahvaltı bittiğinde Emir'in telefonu çaldı. Karşıdaki kişiye hazır olduklarını söylediklerinde Melek kahvesini masaya bırakarak kalktı.

Arabaya bindiklerinde kendilerini alan adam Melek'i başka bir yere bırakacaklarından bahsetti. Yarım saat sonra onu Bay Yakamoto'nun ailesiyle yaşadığı eve bıraktılar. Emir de Bay Yakamoto ile buluşmak üzere şirkete gitti.

Bay Yakamoto'nun eşi ve kızları Melek'i çok güzel karşıladılar. Hepsi çok zarif ve güzeldi. Hiçbiri yaşını göstermiyordu. Melek'in Bay Yakamoto'nun eşi olduğunu tahmin ettiği kadın neredeyse annesi yaşındaydı ama bir genç kız havasına sahipti. Tanışma ve sohbet faslından sonra dört kadın bahçeye çıkıp öğle yemeği yediler. Cana yakın tavırları gergin olan Melek'i rahatlatmıştı.

Emir ise şirkette Bay Yakamoto ile buluşmuştu. Yakamoto daha önce birkaç kez Türkiye'ye geldiği için tanışıyorlardı. Akşama kadar anlaşmanın üzerinden tekrar geçerek değiştirecekleri maddeleri kararlaştırdılar. Emir işi alacağından emindi. Buraya kadar boşuna gelmemişti. Bir ara aklı kıza takıldı. Sonra her şeyin yolunda olduğunu umut ederek çalışmaya devam etti.

Akşam şirketten çıkıp Bay Yakamoto'nun evine gittiler. Emir, Melek'in yüzüne bakarak bir aksilik olup olmadığını anlamaya çalıştı. Kız oldukça sakin görünüyordu. Her şeyin yolunda olduğunu anlayınca rahatladı. Bay Yakamoto gibi ailesi de oldukça sıcak kanlıydı. Gördüğü kadarıyla hepsi de Melek'e hayran olmuşlardı. Gece otellerine bırakıldıklarında Emir arabada hiçbir şey konuşmadı. Odaya girdiklerinde kıza bakarak "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

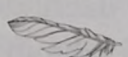
"Evet" dedi Melek. "Bir problem yok. Birçok şey sordular ama hepsine yanıt verdim."

"Konuştuğumuz gibi mi?"

"Evet."

"Tamam. Yarın birlikte vakit geçireceğiz. Sen, ben, Bay Yakamoto ve eşi. Sonraki gün de anlaşma imzalanacak. İmzalar atıldıktan sonra ilk uçakla gideriz."

"Tamam. Çok yorgunum ben yatıyorum" dedi Melek. Emir bir süre onun arkasından baktı. Sonra koltuğuna oturup bilgisayarını açtı. Huzursuz olmasına gerek yoktu. Her şey istediği gibi gidiyordu. Kız her ne kadar sakar da olsa bu akşam onları büyülemişti. Yalnızken de bir problem olmadığına göre bu işi başaracaktı.

Melek ertesi gün kalktığında Emir çoktan uyanmış içe-

ride telefonla konuşuyordu. Banyoya girerek üzerini giyindi. Bugünü de atlatırlarsa yarın sözleşme imzalanacak bir problem çıkmadan eve döneceklerdi. Melek'in tek isteği annesi ile durumu daha da ağırlaşmadan başa bir tatile çıkabilmekti. İçeriye girdiğinde adam başını kaldırarak ona baktı. Mavi gömlek ve lacivert pantolon giymişti.

"Hazırsan çıkalım. Seni bekliyordum."

"Daha vaktimiz var sanıyordum."

"Kahvaltı yapalım. O zamana kadar araba gelir."

"Tamam."

Kahvaltıda Emir kızın hareketlerini seyretti bir süre. Bu kızda bir şeyler kendisini rahatsız ediyordu. Onu gören yıllarca büyük bir zenginliğin içinde yaşadığını sanabilirdi. Ama Emir bu tip kızları iyi tanırdı. Bunların zengin koca bulmak için yapmayacakları şey yoktu. Emir. "Yine de kızın hakkını yememek lazım" dedi içinden. Bugüne kadar iyi idare etmişti. Bugünü sorunsuz atlatırlarsa iş sadece yarınki imzaya kalıyordu. O imzadan sonra Emir şirketini milyon dolarlık getirisi olan bir işe ortak etmiş olacaktı. Bunu duyduğunda babasının yüz ifadesini görmek istiyordu. Babasını düşününce tedirgin oldu. Sorun çıkmaması için Melek'i bir kez daha uyarmaya karar verdi.

"Bugünkü gezi bize buraları tanıtmak için düzenlendi. İş konuşması olmayacak bir etkinlik. Akşam da Yakamoto'nun evinde verilecek yemeğe katılacağız" dedi.

"Biliyorum" diye yanıtladı Melek.

"Çok dikkatli olmanı istiyorum. Bay Yakamoto çok akıllı bir adam. İnsanlar üzerinde de garip bir etkisi var. Senin ağzını arayacağını tahmin ediyorum. Öyle bir şey olursa her şey konuştuğumuz gibi olsun. Fazladan hiçbir şey söyleme."

"Söylemem."

"Yanımdan ayrılma. Onunla yalnız kalmaman için elimden geleni yapacağım. Ama kalırsan da söylediklerime dikkat et. Bugünü atlatabilirsek her şey yoluna girer. Biz de buradan mutlu mesut ayrılırız."

Masada duran telefon çalınca Emir'in konuşması bölündü. On dakika sonra otelin kapısında bekleyen limuzine binip yola çıkmışlardı.

Melek karşılarında oturan Bay ve Bayan Yakamoto'ya bakarak gülümsedi. Çok tatlı bir çifttiler. Uzun yıllardır evli olmalarına rağmen birbirlerine hâlâ sevgi dolu bakıyorlardı. Melek onlara hayran olmuştu. Tokyo'yu gezdikleri süre boyunca Bay Yakamoto karısının elini bir kere bile bırakmamıştı. Bunun üzerine Emir de kızın elini tuttu. Hatta bir ara ona sarıldı ve fotoğraf çekildiler. Emir uzun zamandır bir kadının elini bu kadar uzun tutmamıştı. Bu tip şeyler ona göre değildi. Kadınların elinden tutmayı ve bu kadar yakın olmayı sevmezdi. Karşılarındaki orta yaşlı çiftin gençler gibi göz göze olmaları da ona çok komik geliyordu. Ama işin ucunda milyon dolarlar olunca Emir bu tip şeyleri sorgulamadan yapacak kadar gözü karaydı.

İlk durakları Kitanomaru Parkı'ydı. Melek gördüğü her şeyi hafızasına kazımak ister gibi dikkatle etrafına bakıyordu. Japon İmparatoru ve ailesinin hâlâ bu parkın içinde yaşadığını öğrenince çok şaşırdı. Yaz olması çok kötüydü. Bu parkı kiraz ağaçlarının çiçekleri altında görmek ne güzel olurdu kim bilir? Bir daha böyle bir geziyi yapamayacağını düşünerek her gördüğü yerin fotoğrafını çekmek istiyordu. Gerçi bir sürü fotoğrafta Emir de vardı. "Hiç yoktan iyidir" diye düşündü Melek.

Oradan hep beraber Ueno Parkı'na geçtiler. Melek burada bulunan müzeleri gezmek istiyordu. Yine de sesini

ride telefonla konuşuyordu. Banyoya girerek üzerini giyindi. Bugünü de atlatırlarsa yarın sözleşme imzalanacak bir problem çıkmadan eve döneceklerdi. Melek'in tek isteği annesi ile durumu daha da ağırlaşmadan başa bir tatile çıkabilmekti. İçeriye girdiğinde adam başını kaldırarak ona baktı. Mavi gömlek ve lacivert pantolon giymişti.

"Hazırsan çıkalım. Seni bekliyordum."

"Daha vaktimiz var sanıyordum."

"Kahvaltı yapalım. O zamana kadar araba gelir."

"Tamam."

Kahvaltıda Emir kızın hareketlerini seyretti bir süre. Bu kızda bir şeyler kendisini rahatsız ediyordu. Onu gören yıllarca büyük bir zenginliğin içinde yaşadığını sanabilirdi. Ama Emir bu tip kızları iyi tanırdı. Bunların zengin koca bulmak için yapmayacakları şey yoktu. Emir. "Yine de kızın hakkını yememek lazım" dedi içinden. Bugüne kadar iyi idare etmişti. Bugünü sorunsuz atlatırlarsa iş sadece yarınki imzaya kalıyordu. O imzadan sonra Emir şirketini milyon dolarlık getirisi olan bir işe ortak etmiş olacaktı. Bunu duyduğunda babasının yüz ifadesini görmek istiyordu. Babasını düşününce tedirgin oldu. Sorun çıkmaması için Melek'i bir kez daha uyarmaya karar verdi.

"Bugünkü gezi bize buraları tanıtmak için düzenlendi. İş konuşması olmayacak bir etkinlik. Akşam da Yakamoto'nun evinde verilecek yemeğe katılacağız" dedi.

"Biliyorum" diye yanıtladı Melek.

"Çok dikkatli olmanı istiyorum. Bay Yakamoto çok akıllı bir adam. İnsanlar üzerinde de garip bir etkisi var. Senin ağzını arayacağını tahmin ediyorum. Öyle bir şey olursa her şey konuştuğumuz gibi olsun. Fazladan hiçbir şey söyleme."

"Söylemem."

"Yanımdan ayrılma. Onunla yalnız kalmaman için elimden geleni yapacağım. Ama kalırsan da söylediklerime dikkat et. Bugünü atlatabilirsek her şey yoluna girer. Biz de buradan mutlu mesut ayrılırız."

Masada duran telefon çalınca Emir'in konuşması bölündü. On dakika sonra otelin kapısında bekleyen limuzine binip yola çıkmışlardı.

Melek karşılarında oturan Bay ve Bayan Yakamoto'ya bakarak gülümsedi. Çok tatlı bir çifttiler. Uzun yıllardır evli olmalarına rağmen birbirlerine hâlâ sevgi dolu bakıyorlardı. Melek onlara hayran olmuştu. Tokyo'yu gezdikleri süre boyunca Bay Yakamoto karısının elini bir kere bile bırakmamıştı. Bunun üzerine Emir de kızın elini tuttu. Hatta bir ara ona sarıldı ve fotoğraf çekildiler. Emir uzun zamandır bir kadının elini bu kadar uzun tutmamıştı. Bu tip şeyler ona göre değildi. Kadınların elinden tutmayı ve bu kadar yakın olmayı sevmezdi. Karşılarındaki orta yaşlı çiftin gençler gibi göz göze olmaları da ona çok komik geliyordu. Ama işin ucunda milyon dolarlar olunca Emir bu tip şeyleri sorgulamadan yapacak kadar gözü karaydı.

İlk durakları Kitanomaru Parkı'ydı. Melek gördüğü her şeyi hafızasına kazımak ister gibi dikkatle etrafına bakıyordu. Japon İmparatoru ve ailesinin hâlâ bu parkın içinde yaşadığını öğrenince çok şaşırdı. Yaz olması çok kötüydü. Bu parkı kiraz ağaçlarının çiçekleri altında görmek ne güzel olurdu kim bilir? Bir daha böyle bir geziyi yapamayacağını düşünerek her gördüğü yerin fotoğrafını çekmek istiyordu. Gerçi bir sürü fotoğrafta Emir de vardı. "Hiç yoktan iyidir" diye düşündü Melek.

Oradan hep beraber Ueno Parkı'na geçtiler. Melek burada bulunan müzeleri gezmek istiyordu. Yine de sesini

çıkarmadı. Önemli olan sorunsuz bir şekilde bugünü atlatmaktı ne de olsa. Bay Yakamoto bu sırada onun yüz ifadesini görüp "Müzeleri görmek ister misiniz?" diye sordu. Melek boş bulunup "Evet" derken Emir aynı anda "Hayır" demişti. Melek Emir'e doğru döndüğünde onun kızgınlıkla kendisine baktığını gördü. Yakamoto kıza gülümsedi.

"Emir Bey sizin öğretmen olduğunuzu söyledi."

"Evet" dedi Melek adama gülümseyerek.

"O zaman gerçekten bu müzeleri mutlaka görmelisiniz. Size eşlik etmekten büyük zevk alırım."

"Teşekkür ederim. Ama gerçekten gerek yok."

"Olmaz. Hadi biz beraber müzeleri gezelim. Emir bu sırada eşimle bizi bekler. Öyle değil mi?" diye gülen gözlerle Emir'e baktı adam.

"Tabii bir sakıncası yok" dedi Emir. Bu teklif onu tedirgin etmişti. Bay Yakamoto'nun Melek ile yalnız kalmak istediğini anlamıştı. Bir şeyden mi kuşkulanıyordu yoksa?

"Siz de bana eşlik edin o zaman. Bir şeyler içip serinleyelim" dedi Bayan Yakamoto Emir'e. Emir başıyla kadını onaylayıp gülümserken içinden küfür ediyordu. Melek'i adamla yalnız kalmaması konusunda uyarmasına rağmen dinlemediği için çok öfkeliydi. Bunun acısını akşam ondan çıkaracaktı. Bay Yakamoto garip bir adamdı ve onu Melek ile yalnız bırakmak işine gelmiyordu ama itiraz etmesi daha çok dikkat çekerdi. Kız şimdiye kadar iyi idare etmişti. Bundan sonrasını da halledebilirdi herhalde.

Müzeye doğru kolkola yürüyen Melek ve Bay Yakamoto'nun arkasından endişeyle bakarak yanındaki kadına döndü. Kadın Emir'e "Siz de müzeye girmek isterseniz ben burada bekleyebilirim. Çok fazla yürümek

bana iyi gelmiyor" dedi. Emir "Size eşlik etmekten onur duyarım Bayan Yakamoto" diyerek kadınla birlikte yakındaki kafeye doğru ilerledi.

Melek müzeyi gezerken hayranlıkla Bay Yakamoto'nun anlattıklarını dinliyordu. Melek onu çok sevmişti. Zenginliğini insanın yüzüne vurmayan son derece sade bir adamdı. Bu insanların mütevazı halleri sözde değildi. Hepsi gerçekten çok alçakgönüllüydü.

Müze gezisini bitirdiklerinde ağır adımlarla Emir ve Bayan Yakamoto'nun oturduğu yere doğru yürümeye başladılar.

"Emir ile ne kadar zamandır tanışıyorsunuz?" diye sordu Bay Yakamoto.

"Bir yıldır."

"Ne kadar güzel. Emir bana çok yakında evleneceğinizi söyledi."

"Evet. Annem rahatsız. Onun sağlığında evlenmek istiyoruz."

"Anlıyorum" dedi adam ve durdu. Bunun üzerine Melek de durarak adama döndü. Bay Yakamoto kızın gözlerine bakarak "Emir yakın bir tarih söylemişti ama ben şimdi hatırlayamadım. Neydi evlilik tarihiniz? Eşimle gelmek isteriz" deyiverdi. Melek, Emir'in hangi tarihi söylediğini bilmiyordu. Böyle bir tarih hiç konuşulmamıştı. Sorduklarında yıl sonuna doğru diyeceklerdi. Şimdi bu tarih verme meselesi de nereden çıkmıştı? Melek adama baktı. Ondan bir cevap bekler gibi duruyordu. Hiçbir şey söylememek daha kötüydü. Nasıl olsa adam Emir'in söylediği tarihi hatırlamıyordu. O zaman kendisi bir tarih verebilir sonra da bunu Emir'e söylerdi. O anda aklına gelen ilk tarihi söyledi.

"Ağustos'un son haftası."

"Fazla bir şey kalmamış. Üç hafta var."

Melek bu kadar yakın bir tarih verdiği için bir an pişman olsa da artık olan olmuştu. Geri dönmesi mümkün değildi.

"Evet" dedi gülümseyerek.

"Büyük ihtimalle gelebiliriz. Ama sanki Emir'in söylediği daha uzak bir tarih gibi kalmış aklımda" dedi.

Melek endişe ile adama baktı. Sıkıntıyla yürümeye devam etti. Konuyu değiştirmek istiyor ama aklına bir şey gelmiyordu. Bay Yakamoto "Annenizin nesi var?" dediğinde konu değiştiği için rahatladı.

"Kanser" dedi adama bakarak.

"Üzüldüm."

Yürümeye devam eden Bay Yakamoto ve Melek bir yandan da konuşuyorlardı. Sonunda adam "Biliyor musunuz hayatta en önemli şey dürüstlüktür. Öğretmen olduğunuz için söylüyorum" dedi.

"Biliyorum" dedi Melek huzursuzca. Adam neden böyle bir şey söylemişti acaba? Bir şeyden mi şüphelenmişti? Emir adamın çok dikkatli olduğunu söylemişti. "Keşke onunla yalnız kalmasaydım" dedi Melek içinden. Müzeleri hep beraber gezeceklerini sanmıştı. Bir hata yaptıysa Emir onu öldürürdü. Melek'in içi sıkıldı.

O sırada diğerlerinin yanına geldiler. Melek hiçbir şey demeden Emir'in yanına oturdu. Emir kızı gördüğü anda bir şeylerin ters gittiğini anladı. Melek yanlarından ayrılırken oldukça mutluydu. Şimdi ise gözlerinde endişe vardı. Bir anda tadı kaçtı. Gözlerini Bay Yakamoto'ya çevirdiğinde adamın suratında hiçbir değişiklik göremedi. Her şey normal gibi duruyordu. Uzanarak yanında oturan kızın elini tuttu.

"Yoruldun galiba canım."

"Evet ama çok güzeldi" dedi Melek Emir'e bakarak. Sonra karşısında onlara dikkatle izleyen adama bakarak

"Bay Yakamoto harika bir rehberdi. Onu da yordum sanırım" diyerek adama gülümsedi.

"Uzun zamandır böyle güzel bir hanıma rehberlik yapmamıştım. Benim için zevkti" diye yanıtladı adam içten bir gülümsemeyle. Bu Melek'i rahatlattı. Onun bir şeylerden kuşkulandığını sanmıştı ama adam oldukça rahattı. Tedirgin olmayı bırakıp biraz gevşedi. Biraz daha dolaştıktan sonra güzel bir restoranda akşam yemeği yediler. Yakamoto çifti onları otellerine bıraktı. Emir odaya girene kadar kızın elini bırakmadı. Odanın kapısını kapattıktan sonra sinirle kıza döndü.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Emin misin? Müzeden dönüşte oldukça sessiz ve endişeliydin. Orada ne oldu Melek?"

"Fazla bir şey olmadı. Bay Yakamoto müzedeki parçalarla ilgili bilgi verdi sadece."

"Sonra?"

"Sizin yanınıza gelirken biraz sohbet ettik. O zaman evliliğimizle ilgili sorular sordu."

Emir daha da sinirlenerek kıza doğru yaklaştı. "Adamı çıldırtma da ne sorduğunu söyle" diye bağırdığında Melek olduğu yerde sıçradı.

"Bana ne zaman evleneceğimizi sordu."

"Sen ne dedin?"

"Yakında dedim."

"Evet..."

"Senin bir tarih verdiğini ama hatırlamadığını söyledi. Bana hangi tarih diye sordu."

Emir kıza daha da yaklaştı. Melek bunun üzerine bir adım geri gitti. Artık bütün sinirleri bozulmuştu. Yine kekelemeye başladı.

"Bir... bir tarih konuşmadığımız için ne diyeceğimi bilemedim. Nasıl olsa senin verdiğin tarihi hatırlamadığı için aklıma gelen ilk tarihi söyledim."

"Ne dedin?"

"Ağustos'un son haftası dedim."

"Ağustos'un son haftası mı? Üç hafta sonra mı?" diye sakince sordu Emir.

"Evet."

"Senin yakın anlayışın üç hafta sonra mı?" diye bağırdığında Melek bir kez daha yerinden sıçradı.

"Hiç tarih konuşmamıştık ama sen adama bir tarih vermişsin. Hem de bana söylemedin" dediğinde adam sinirle onun üzerine doğru geldi ve hırsla kolundan tuttu.

"Sana söylemedim çünkü ben bir tarih vermedim geri zekalı." dedi sıkılı dişlerinin arasından konuşarak.

"O zaman endişelenmeye gerek yok."

"Nasıl yok?"

"Şu anda tek tarih var. Sen de onu söylersin sorarsa" diyerek sustu. Adamın gözlerindeki düşmanlık onu korkutmuştu. Daha fazla konuşamadı.

"Haklısın. Adama yakın bir tarihte, mesela sene sonuna doğru evlenmeyi düşünüyoruz deyip sonra da sene Ağustos'un sonunda bitiyormuş mu diyeceğim?"

"Üzgünüm."

"Üzgün müsün?" diye bağırdı kızın kolunu bırakıp. Melek o zaman kolunun ne kadar acıdığını anlamış oldu. Emir kıza bakıp bir kez daha "Üzgün müsün?" diyerek bağırdı.

"Tek yapman gereken şey onların bizi nereye götürdüğüne aldırmadan bir arada vakit geçirmekti. Hanımefendi ne yaptı? Müzeleri görmek istediğini söyledi. Sanki buraya turistik geziye gelmiş gibi."

Kıza bir adım daha yaklaştı ve onun gözlerinin içine bakarak. "Sana adamın ne kadar dikkatli olduğunu ve senden laf almaya çalışacağını söyledim. Sakın seni bu konuda uyarmadığını söyleme."

"Ee...evet."

"Onunla yalnız kalmaman gerektiğini de söyledim mi?"

"Söylediniz."

"Asla belirlediğimiz konulardan başka bir şey konuşmayacağımızı da kararlaştırdık mı?"

"Evet."

"Eğer bir tarih vermek gerekiyorsa yıl sonuna doğru bir tarih verebiliriz. Ama yine de vermemeye çalışalım dedim mi?"

"Dediniz" diyerek bir adım geriye gitmeye çalıştı Melek. Ama Emir'in gözlerini gördüğünde olduğu yerde dikilmeye devam etti.

"O zaman Ağustos'un sonu nereden çıktı söyler misin?"

"Bilmiyorum birden ağzımdan çıktı."

"Birden ağzından çıktı ha" diyerek tekrar bağırdı Emir.

"Yeter artık bana bağırıp durma" diye yanıt verdi Melek sesini yükselterek. Emir hırsla kızın kolunu bir kere daha tuttu.

"Eğer..." dedi yüzünü kıza iyice yaklaştırarak "Eğer en ufak bir şeyden şüphelenmişse ve yarın sözleşme imzalanırken bundan bahsederse inan bana buradan sağ çıkamazsın. Seni pencereden atmakta hiçbir sakınca görmem." Bir süre daha kıza baktı. "Dua et de hiçbir aksilik çıkmasın" diyerek kolunu bıraktı ve hırsla odaya girip kapıyı olanca kuvvetiyle çarptı.

Melek dikildiği yerde bir süre kımıldamadan durdu. Gözlerinden yaş akarak kapalı kapıya baktı. Sonra kanepeye oturup sessizce ağlamaya başladı. Emir ne dese haklıydı. Buraya iş için gelmişti. Müzeleri görmek için bu kadar istekli olmasa tüm bunlar konuşulmuyor olacaktı. İçinden bir aksilik çıkmaması için dua etti. Bay Yakamoto'nun dürüstlükle ilgili söylediği son sözleri bir türlü aklında çıkmıyordu.

Melek o gece sabaha kadar öylece kanepede oturdu. Anlaşma imzalanmazsa Emir'in gazabından onu kimse koruyamazdı. Bir insanın iş konusunda bu kadar hırslı olmasına aklı ermiyordu. Babası da onun kadar hırslı bir adamdı. Bir gecede her şeyini kaybetmişti. "Keşke bunu Emir'e söyleyecek birileri yanında olsaydı" diye düşündü. Düşündükçe daha da korktu. Kardeşinin hayatını bile mahveden bir adamın onun hayatını mahvetmeyeceğini düşünmek hayaldi.

Emir gözlerini açtığında bütün gece uykusuz kaldığı için kendini yorgun hissetti. Allahtan kız gece odaya gelmemişti. Yoksa elinden bir kaza çıkabilirdi. Bu işte yaşanacak bir aksilik bütün iş yaşamını tepetaklak etmeye yeterdi. Üstelik adama yalan söylemişti. Bu duyulduğu taktirde bütün itibarının yerle bir olacağını biliyordu.

Yataktan kalkarak pencerenin önüne doğru yürüdü ve perdeyi çekerek aydınlanmış Tokyo'yu seyretti bir süre. Buradan ya işi alarak ya da rezil olarak ayrılacaktı. Başka alternatifi yoktu. Sonra üzerini giyinip odadan çıktı. Gözüne ilk çarpan kızın ikili kanepede oturarak uyuması oldu. Başını arkaya dayamış ve gözlerini yummuştu. Üzerinde hâlâ bir gün önceki kıyafetleri vardı. Mutsuz ve yorgun görünüyordu. Eğer işi kaybederse bu mutsuz ifadeyi bile arayacak durumda olacaktı.

"Uyan" dediğinde Melek hemen gözlerini açtı.

Hiçbir şey demeden adama baktı. Yerinden kalkarak banyoya gitti. Yarım saat sonra odaya girdiğinde üzerindeki kıyafetleri değiştirmişti. Kahvaltıya indiklerinde hiçbir şey konuşmadılar. Her ikisi de kendi düşünceleriyle meşguldü. Birazdan arabanın gelip Emir'i alması gerekiyordu. Bu akşam Türkiye'ye uçacaklardı ve Emir o uçağa mutlu binmek istiyordu. Kahvaltının sonlarına doğru Emir'in telefonu çaldı. Melek tedirgin bir şekilde adamın telefonu açışını seyretti. Emir konuşmadan telefonun diğer ucundaki kişinin söylediklerini dinledi. Yüzünde değişimi gören Melek iyice gerildi. Hoşlandığı bir haber almamıştı anlaşılan.

"Ne zaman?" diyen Emir kıza baktı. Sonra da teşekkür ederek telefonu kapattı. Hiçbir şey demeden yerinden kalkıp asansöre yürüdü adam. Melek de arkasından gitti. Odaya girdiklerinde kıza döndü.

"Toplantı iptal oldu. Sözleşmeyi Yakamoto'nun evinde yapacakmışız. Anlayacağın sen de geliyorsun."

"Bir aksilik yok değil mi?"

"Sana rağmen yok gibi duruyor."

"Dün için gerçekten üzgünüm."

"Bugün ben ne dersem onu yapacaksın. Sorgulamadan ve neden demeden yapacaksın hem de. Anladın mı? 'Kendini şuradan at' desem bile bana neden demeden yapacaksın."

"Anladım."

"Bizi almalarına bir kaç saat var. Bütün gece uyumadığım için biraz uzanacağım. Sen de yorgun görünüyorsun. Biraz uyu. Zira orada uykusuzluktan saçmalamana dayanamam."

Emir Melek'in cevap vermesini bile beklemeden odaya gitti ve yattı. Melek kanepeye oturup ne yapacağını bilmeden öylece dışarıyı seyretti. Tek isteği hiçbir aksilik

çıkmadan buradan gitmek ve bu adamı bir daha görmemekti. Adam uyandığında Melek hâlâ aynı yerde oturuyordu. Siyah takımı ve beyaz gömleğini giyen Emir onun yatmamasına sinirlendi. Ama giderayak kavga çıkarmak istemediği için sustu. Kapıdan kafasını uzatıp "Hadi giyin. birazdan çıkacağız" dedi. Melek kalkıp banyoya yürüdüğünde arkasından "Arkası açık olan kırmızı elbiseni giy. Resmi bir toplantı olacağı söylendi" diye seslendi.

Bir saat sonra kendileri için gönderilen arabanın arka koltuğunda sessizce oturuyorlardı. Eve vardıklarında onlardan başka birkaç kişi daha olduğunu gördüler. Emir bu kalabalıkta sözleşmeyi nasıl imzalayacaklarını bilmiyordu. Bu toplantı da nereden çıkmıştı böyle? Son anda niye programı değiştirmişlerdi ki? Onları kapıda Bay Yakamoto ve eşi karşıladı. Adam kızı gördüğü anda sıcacık gülümsedi.

"Çok güzel olduğunuzu biliyor musunuz?"

"Teşekkür ederim."

"Bunu iltifat olarak söylemedim. Gerçekten çok güzelsiniz. Emir çok şanslı bir adam."

"Öyleyim gerçekten" dedi Emir de gülümseyerek ve kıza sarıldı. Melek Emir'in elinin temasını sırtında duyduğu anda ürpermesine rağmen başını çevirip ona gülümsedi. Emir ona daha da yaklaştı. Nasıl da güzel rol yapıyordu. Daha birkaç saat önce öfkeden ortalığı kasıp kavuran adamın şimdi kendisini sever gibi davranması midesini bulandırdı.

"Evlilik tarihiniz yakınmış" dedi Bay Yakamoto Emir'in gözlerinin içine bakarak.

"Evet. Melek'in annesi rahatsız olduğu için öne aldık."

"Melek söyledi" dedi Bay Yakamoto. Konuşarak hep beraber içeriye girdiler.

Bir süre sonra Bay Yakamoto Emir'in yanına

gitti. "Biraz konuşalım mı?" diyerek onunla çalışma odasına doğru yürüdü. Melek tedirginlikle onları izliyordu. Adamın davranışlarında kötü bir şey yok gibiydi. Son derece samimiydi. Ama Melek yine de gerildi. "Umarım her şey yolundadır" diye düşündü ve kendisine gülerek yaklaşan Bayan Yakamoto ile konuşmaya başladı.

Çalışma odasına girdiklerinde Bay Yakamoto ciddileşti. Emir adamdaki bu değişimden tedirgin olmuştu. Sessizce adamın konuşmasını bekledi.

"Biliyorsun, benim için aile kavramı çok önemli Emir" diye başladı Yakamoto konuşmasına.

"Biliyorum."

"İyi ailesi olan adamlar hayatta daha başarılı olurlar. Aile kutsaldır. Ailesi olan adamlar sorumluluklarını tam olarak yerine getirir. Çünkü kaybedecekleri daha fazla şey vardır. Ben bu yüzden üst kademelerde çalışan personelimin ve iş yaptığım kişilerin evli olmasına çok dikkat ederim. Eski kafalı olduğumu düşünebilirsin. Ama bugüne kadar böyle düşündüğüm için hep ben kârlı çıktım."

"Haklısınız Bay Yakamoto."

"Seni ve şirketini seçmemizin ilk nedeni elbette başarılarınızdı. Genç yaşında çok iyi bir performans sergilediğini görebiliyorum. Bence tek eksiğin evli olmamandı. Ama nişanlı olduğunu öğrendiğimde 'Emir bu işi alır' dedim."

"Teşekkür ederim. Bu konuda sizi yanıltmayacağıma emin olabilirsiniz."

"Seni ve nişanlını buraya davet etmemin nedeni evleneceğin kadını görmekti. Seni tebrik ederim. Hem güzel hem de çok zeki bir kız seçmişsin. Ama sizi ilk gördüğüm günden beri beni rahatsız eden bir şey var aranızda."

Bunun üzerine Emir gerildi. Yakamoto onun gözlerinin içine bakarak konuşmaya devam etti.

"Hiç de birbiri için deli olan bir çift gibi durmuyordunuz. Sanki aranızda bir mesafe vardı ve sonra onun ne olduğunu öğrendim.

"Bay Yakamoto..." diye söze başlayan Emir'i adam eliyle susturdu.

"Melek çok tatlı bir kız. Bunun onunla bir ilgisi olduğunu düşünmeni istemem. Yine de onunla konuşmasam bunu çözemeyebilirdim."

Emir derin bir nefes aldı. Demek Melek'in ona anlatmadığı şeyler de vardı. Ne duyacağını bilememenin verdiği tedirginlikle iyice gerildi.

"Melek'in annesi ölmek üzere ve o çok baskı altında. Sana söyledim aile benim için çok önemli. Aile derken sadece eşleri değil anne, baba dahil herkesi kast ediyorum. Ailedeki bir kişinin üzüntüsü herkesin üzüntüsü olmalı. Sevinç de herkesin sevinci..."

"Evet annesine gerçekten çok üzülüyor. Bu beni de çok mutsuz ediyor."

"Tamam o zaman. Ben de senden bu sözleşmeyi imzalamadan aileni ne kadar önemsediğini kanıtlayan bir şey yapmanı istiyorum."

"Tabii ki Bay Yakamoto"

"Melek ile burada evleneceksiniz."

"Ne?"

"Buraya birazdan Türk Konsolosluğu'ndan bir görevli gelecek sizi evlendirmek için. Melek'le bu gece evlenmeni istiyorum."

İlknur elinde tepsiyle içeriye giren kadına bakarak boynundaki fularla oynamaya devam etti. Bugün kendini her zamankinden daha iyi hissediyordu. Kadın ona gülümsedi.

"Günaydın İlknur" diyerek tepsiyi masaya bıraktı.
"Günaydın."
"Bugün nasılsın?"
"İyiyim." diyerek tepsideki kahvaltıyı süzdü.
"Acıktın mı?"
"Evet. Emir geldi mi?"
"Hayır gelmedi. İşi çıkmıştır. Merak etme gelir"
"Evet gelir" dedi İlknur dalgın dalgın önündeki kahvaltı tepsisini kendine doğru çekerek. Bir kaza geçirdiğini söylemişlerdi ama hiçbir şey hatırlamıyordu. Tek arkadaşı Emir'di. Her hafta mutlaka ziyaretine gelirdi. Bu hafta niye gelmemişti acaba? Kendini yalnız hissetti. Birazdan yine dersler başlayacaktı. Bir zamanlar bildiği şeyleri ona tekrar öğretiyorlardı.

Önceki yaşamı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bazı geceler kabuslar görerek uyanıyor ve Emir'in gelmesi için dua ediyordu. Yavaşça eline aldığı çatalla kahvaltı tepsisine uzanıp ağzına bir parça peynir attı. Emir'e bu gelişinde artık burada kalmak istemediğini söylemeliydi.

5

Emir az önce duyduklarının şaka olduğunu düşünmek istiyordu. Bay Yakamoto ona Melek'le bu gece evlenmesini mi söylemişti gerçekten? Her şeyi bir yana bırak o inatçı keçiyi buna nasıl ikna ederdi hiç bilemiyordu. Yine de ters bir şey söyleyip adamı şüphelendirmemek için alttan aldı.

"Bay Yakamoto biz zaten üç hafta sonra evleneceğiz. Hem bunu Melek kabul etmez. Annesinin yanında olmasını ister."

"Tamam düğünü gene orada yaparsınız. Sadece önceden nikah kıymış olacaksınız."

"Bay Yakamoto..."

"Emir bu benim şartlarımdan biri. Bu işi ne kadar istediğini bana göster. Ya asistanınla evlenirsin ya da bu iş burada biter."

Emir şaşkınlıkla adama bakıyordu. Yakamoto her şeyi biliyor gibi duruyordu. Bundan sonra inkar etmek adamın zekasını küçümsemekten başka bir şeye yaramayacaktı.

"Melek mi söyledi?"

"Hayır" dedi adam ve masasına doğru giderek çekmeceyi açtı. İçinden bir zarf çıkarıp "Senin fotoğraflarını gönderdiler" diyerek Emir'e uzattı. Uzatılan zarfı alan Emir acele etmeden içindekileri çıkardı. Bunlar Hale ile buraya gelmeden önce gittikleri gece kulübünde çekilmişti. Adamın bu kadar ileriye gitmesine sinirlendi. Yakamoto en başından beri yalan söylediğini biliyordu demek.

"Bunları gördüğümde Melek'in bir fotoğrafını çektirerek adamlarıma gönderdim. Kim olduğunu araştırdılar. Dün bana onun senin asistanın olduğunu söylediler."

"Bay Yakamoto açıklayabilirim. Evet Melek asistanım. Ama size anlattıklarımız doğru. O gerçekten de öğretmen. Yanımda çalışmasını ben istedim." Durdu. Nasıl toparlayacağını bilmeden adama baktı. Sonunda "Biz evlenmeyi gerçekten düşünüyoruz" dedi.

"O zaman burada evlenmenizde bir mahsur yok. Nasıl olsa üç hafta sonra evleneceksiniz. Sadece tarihi öne almış olacaksın. Kendi ülkende güzel bir düğün yaparak ölmek üzere olan Melek'in annesini de sevindirmiş olursun" diyerek Emir'e baktı Yakamoto.

"Bana biraz izin verir misiniz bunu onunla konuşmam gerek" dedi Emir daha fazla tartışmanın bir yararı olmadığını anlayarak.

"Tabii. Gidip onu sana göndereyim" diyen Yakamoto ağır adımlarla odadan çıktı. Emir adamın arkasında öfkeyle baktı.

On dakika sonra Melek kapıdan girdi. Yüzü allak bullak olan Emir'i gördüğü anda kalbi sıkıştı. Kesinlikle kötü bir şey olmuştu. Emir kapıyı kapatan kıza baktı ve ona sadece "Bay Yakamoto her şeyi öğrenmiş" diyebildi.

"Ben bir şey demedim. Dün konuşulanları sana söyledim" diye panik içinde atıldı Melek. Emir hiç sesini

çıkarmadı. Melek tüm bunların kendi suçu olduğunu düşünmeliydi. Zaten bu kadar yakın evlik tarihi verdiği için tüm suçlu oydu.

"Senin dünkü konuşman Bay Yakamoto'nun kafasını karıştırmış. Evlenmemizi istiyor."

"Tamam evleneceğimizi söyledik zaten."

"Birazdan gelecek konsolosluk görevlisinin bizi evlendirmesini istiyor."

"Gerçek bir nikah yani" dedi Melek hayretle.

"Evet."

"Hayır" dedi Melek ona bakarak.

"Hayır mı?"

"Sizinle evlenmeyeceğim. Anlaşmamızda bu yoktu."

Emir kızın kararlılığı karşısında afalladı. Buna Melek'in balıklama atlayacağını tahmin ediyordu. Onun gibi zengin koca avcısı kızların böyle bir teklife atlaması gerekiyordu karşı çıkması değil.

"Ne istiyorsun?"

"Nasıl yani?"

"Kaç para istiyorsun?"

"Emir Bey sizden hiçbir şey istemiyorum. Hatta İstanbul'a döndükten sonra yüzünüzü bile görmek istemiyorum.

"O zaman o elli bini unut"

Melek hiçbir tepki vermeden adama baktı.

"Sizin paranızı da istemiyorum. Artık yeter. Hakaretlerinize sadece annem için katlandım. Benim terk derdim çalışmak. O kıymetli paranızı sizi çekecek birilerine verin. Bu iş burada bitti. Artık ne yaparsanız yapın. İstifa ediyorum."

Emir duyduklarına inanamıyordu. Bu kıza ne olmuştu? Onu böyle yüzüstü bırakamazdı. Oyunu başka kurallarla oynamanın zamanı gelmişti.

"Tüm bunlara neden olan sensin. Adama üç hafta sonra evleneceğimizi söyledin. Şimdi hiçbir şey olmamış gibi elini kolunu sallayarak gidemezsin. Sana otelde söylediklerimi hatırla. Bu anlaşmayı alana kadar ne istersem yapacaksın. Burada olduğun sürece hâlâ benim için çalışıyorsun."

Emir kıza doğru bir adım atınca Melek geriye gitti. Emir ise onun üzerine doğru yürümeye devam etti. "Şimdi pisliğini temizlemek için hiç itiraz etmeden o nikah masasına oturacaksın. İstanbul'a döndüğümüzde bir süre bu evliliği sürdürüp sonra da boşanırız."

"Hayır" dedi Melek. Adamın ona bu kadar yakın olması ve gözlerinin bu kadar öfkeyle bakması onu korkutsa da bu evliliği asla kabul etmeyecekti.

"Sana hayatı zindan ederim. Hem sana hem annene."

"Bunu yapamazsın!"

"Öyle mi? Denememi ister misin?"

Melek hiçbir şey söylemeden bakmaya devam ediyordu. Sırtı biraz önce girdiği kapıya dayanmıştı. Ona iyice yaklaşmış olan adamdan korkmasına rağmen direnmeye devam ediyordu. Bir süre birbirlerinin gözlerinin içine bakarak birbirlerini tarttılar.

Emir kıza eğilip "Tüm bunlar senin yüzünden" dedi. "Şimdi buradan çıkacağız ve bizim için ayarlanan o nikaha katılıp hiçbir şey olmamış gibi evleneceğiz. Ondan sonra hangi cehenneme istersen oraya git!" Sonra kızın kolunu tutarak odadan çıktı. "Yüzün gülsün. Ters bir şey yaparsan bunun bedelini ağır ödetirim sana. Senin saçmalaman olmasaydı şimdi bu halde olmazdık."

Melek hiçbir şey demedi. Odadan çıktıklarında Emir onun elini tutmuş ve Yakamoto'ya doğru gitmişti. Melek olanlara hâlâ inanamıyordu. Biraz sonra bu adamın karısı olacaktı. Ondan kaçmak isterken ona evlilik bağı

ile bağlanacaktı. Bunu annesine nasıl açıklardı? Hiç kimse bilmeden birkaç günlüğüne geldikleri bu yerden evli olarak dönmek istemiyordu. Emir evlenip bu işi alırsa ondan hemen boşanmayacağını biliyordu.

"Tamam. Melek de ikna oldu" diyen Emir'in söyledikle-rine karşı gelmek istedi. Ama adam aklından geçenleri anlamış gibi elini sıktığında sesini çıkaramadı. Melek yarım saat sonra onlar için hazırlanmış yabancılarla dolu bir bahçede, yanında annesi yokken Emir Zorlu ile evlendi. Nikah kıyıldıktan sonra çalan müziği bile duyacak halde değildi. Bayan Yakamoto "Hadi ilk dansınızı yapın" demeseydi öylece oturmaya devam edebilirdi imzayı attığı masada.

Emir kızı kendine çekerek yabancı gözler eşliğinde dans ederken "Zorla evlenmiş gibi davranma" dedi.

"Ama zorla evlendim."

"Bu senin kabahatin ve inan bana bunu sana boşanana kadar hatırlatmaktan büyük zevk alacağım."

Melek gözlerini yumarak kendini müziğe bırakmaya çalıştı. Dans boyunca bu durum annesine nasıl açıklayacağını, onu kollarında tutan bu kaba adamla evliliğe nasıl katlanacağını düşündü. Dansın sonunda Emir'den nefret ediyordu. Kendilerini tebrik eden insanlara baktı zoraki bir gülümsemeyle. Kapana sıkışmıştı.

Birkaç saat sonra Emir bir yıldır peşinde koştuğu anlaşmayı yapmak üzere masa başındaydı. Tek yapması gereken önüne konan kağıtları imzalamaktı. Özgürlüğünden vazgeçmişti ama işi almıştı. Artık hiçbir şey umurunda değildi. Anlaşmayı imzalamıştı ya. Kim ne derse desin keyfi yerindeydi.

Başını kaldırıp kendisine bakan Bay Yakamoto ile göz göze geldi. Eğilerek imzayı attı. Sonunda başarmıştı. Milyon dolarlık bir yatırımın ortağıydı artık. Bu şimdi-

ye kadar yaptığı bütün işlerden daha önemliydi. Bu işle babasına ne kadar iyi bir yönetici olduğunu kanıtlayacaktı. Asistanıyla evlenme meselesini ona nasıl anlatacağını zamanı gelince düşünecekti. Masadan kalkınca Bay Yakamoto'nun uzattığı elini sıktı. Her iki adam yüzlerinde mutlu bir ifadeyle eğlencenin olduğu salona geri döndüler. Emir'in gözleri hemen ev sahibi ile konuşan Melek'e kilitlendi. Bunu fark eden Yakamoto Emir'e doğru eğilip "Çok güzel değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Mutlu olmanızı diliyorum. Tıpkı benimle karım gibi. Bu dünyada her şey gelir geçer. Hep yanında olan ve seni her koşulda seven bir kadının kalbine getirdiği zenginliği ise hiçbir şey veremez. Bunu hiç unutma" dedi Bay Yakomoto.

"Mutlu olacağız Bay Yakamoto."

"Eğer bir sorun çıkmazsa düğününüze gelmeye çalışacağım."

"Tabii ki. Bekleriz"

Beraber kadınların olduğu yere kadar ağır adımlarla yürüdüler. Emir Melek'in yanına geldiğinde elini kızın beline doğru götürdü. Bu adamın yanında olmak bile onu geriyordu. Elinin teması ona sürekli evli olduklarını hatırlatıyordu. Birkaç saat sonra arabayla otele doğru yola çıktılar. Odaya girdiklerinde Melek yatak odasına girerek sinirle kapıyı kapattı. Arkasından giden Emir öfkeyle odaya girerek yatağın kenarında oturan kıza baktı.

"Bir daha sakın yüzüme kapı kapatma" dedi ve hiçbir şey olmamış gibi kızın yanından geçerek banyoya girdi. "Öküz" diye mırıldanan Melek yerinden kalkarak pencerenin yanına doğru yürüdü. Hâlâ içerdeki adamla evli olduğuna inanamıyordu.

Emir banyodan çıkıp pencerenin yanında dikilen kızın yanına doğru yürüdü. Bir süre hiçbir şey demeden Tokyo'nun ışıkları içindeki görüntüsüne baktı. Sonra onu kolundan tutarak kendine doğru çevirdi.

"Tüm bunlar senin yüzünden biliyorsun değil mi?"

"Benim yüzümden mi?"

"Evet. Sana o adamla yalnız kalma demiştim."

"İstanbul'a gider gitmez hiç kimse duymadan boşanmak istiyorum."

"Boşanmak mı?"

"Evet."

Emir gülerek gözlerinden kıvılcımlar saçan kıza baktı. Gözleri sinirlenince daha da koyulaşmış ve parlamıştı. Çok güzel görünüyordu öfkeliyken.

"Boşanmak kelimesini unutsan iyi olur. Uzun bir süre evli kalacağız gibi görünüyor."

"Uzun bir süre mi?"

"Evet bu da senin cezan olacak."

"Emir Bey" diyen kıza bir kahkaha atarak bakan adam kızın sinirlerini daha da bozdu. Melek aklına gelen şeyleri ona sinirle bakarken unuttu.

"Emir Bey mi? Artık kocanım ve sen bana Emir Bey'mi diyeceksin Melek Hanım?" dedi gülerek.

"Bunun dalga geçilecek ya da gülünecek bir konu olduğunu sanmıyorum."

"Bilâkis çok komik" dedi Emir. Yüzündeki gülüş silinerek ciddi bir hal aldı. Kızın gözlerinin içine bakarak devam etti "Koskoca Emir Zorlu asistanıyla evlendi. Bu duyulduğunda ne kadar çok gülüneceğini ben buradan bile duyuyorum. Ama paragöz asistan bunun neden komik olduğunu anlayamaz tabii. Ben de senin yerinde olup benim kadar zengin bir adamla evlensem hiç gülmezdim."

"Ben sizinle evlenmek istemedim."

"İstemem yan cebime koy diyorsun yani."

Melek öfkeyle süzdü Emir'i. Adamın onur kırıcı konuşması canını yakmıştı.

"Herkesi kendinizle bir sanmayın. O çok güvendiğiniz paranız bir gün avuçlarınızdan kayıp gider. O gidince sadece insanlığınız kalır diyeceğim ama sizde o da yok. Paranızın tek kuruşunu bile istemiyorum."

"O istemediğini söylediğin paramın tek kuruşunu bile göremeyeceksin zaten. İstanbul'a iner inmez evlilik anlaşması yapacağız" dedi Emir.

"Ben söyleyene kadar boşanmayı aklından bile geçirme. Sana hayatı öyle bir zindan ederim ki doğduğuna pişman olursun. Ben ne istersem o olacak. Senin yerinde olsam boşanana kadar bu evliliğin sana getirdiği nimetlerden faydalanır, hayatın tadını çıkarırım. Ne de olsa eline bir daha böyle bir şans geçmez. Kendi mahallene döndüğünde bu günleri yaşadığına şükredersin" diyerek diğer odaya gitti.

Melek pencereye yaklaşıp gözyaşları içinde Tokyo'yu seyretti bir süre. Bu adamdan kolay kurtulamayacaktı. Ölmeden evlenmesini bekleyen annesine bu durumu nasıl açıklayacaktı? Kapının kapanma sesini duyduğunda olduğu yerde sıçradı ve arkasını dönerek odaya baktı. Emir'in gittiğini anladığında ağır adımlarla odanın ortasına geldi. Üzerini değiştirdi. Yolda giyeceği giysiyi ayırıp dolaptaki eşyalarını valize yerleştirdi. İşi bitince bir süre ne yapacağını bilmeden öylece oturdu. Nerede yatacağını bilemeden adamın geri gelmesini bekledi. Kimse gelmeyince yatağa girip uykuya daldı.

Emir o sırada otelin barında içki içiyor ve ani evliliğini düşünüyordu. Kıza ağır şeyler söylemişti ama aslında onunla evlenmek işine gelmişti. Bu evliliğin en iyi yanı

babasının ona Hale ile evlenmesi için yaptığı baskıya son verecek olmasıydı.

Hale'den kurtulması iyi bir şeydi. Kız son zamanlarda iyice canını sıkmaya başlamıştı. Babası evlendiği kızın asistanı olduğunu öğrendiğinde deli olacaktı. En iyisi de aylardır uğraştığı işi almasıydı. Tek bir evlilikle bir çok şeyi bir arada yapmanın verdiği hazla barmenden bir içki daha istedi. Melek onun planlarını öğrendiğinde daha da sinirlenecekti. Kızı sinirlendirmek nedense onu neşelendiriyordu. İçkisini bir dikişte bitirip kalktı. Bundan sonra onunla ilgili artık ne isterse yapabilirdi. Ne de olsa artık karısıydı ve şu anda yukarıdaki yatağa uzanmış onu bekliyor olmalıydı. Kızın o halini hayal edince gülümsedi. Odaya girdiğinde ışığı yakmadı. Holün aydınlığında yatağa doğru ilerleyerek uyuyan kıza baktı. Melek üzerindeki örtüyü boğazına kadar çekmişti. Dudakları aralanmıştı. Sessizce nefes alıp veriyordu. Emir parmaklarını saçlarından geçirip banyoya gitti. Çıktığında tekrar yatağın başına geldi. Kız hiç kımıldamamıştı. Biraz daha seyretti. Sonra yataktan bir yastık alıp içerideki kanepeye gitti. Karşı koltuğa ayağını uzatıp yastığı başının altına koydu. Hiç bir şey düşünmeden pencereden dışarıyı seyretti bir süre. Sonra gözleri yavaşça kapandı.

Ertesi sabah erkenden uçakta yerlerini aldılar. Bir önceki akşam yaşanan tartışmadan sonra hiç konuşmamışlardı. Önlerinde uzun bir uçak yolculuğu vardı ve Emir'le yan yana oturmak bile Melek'i geriyordu. Sabah uyandığında yatağın diğer tarafının hiç bozulmamış olması dikkatini çekmişti. Ama adama neden yatağa gelmediğini soracak değildi. Onu endişelendiren tek şey evlilik duyulduğun-

da annesinin ve şirketteki insanların vereceği tepkiydi. Böyle bir evliliği ne kadar saklayabilirdi ki?

İlerleyen saatlerde Emir yanında yüzüne bile bakmadan oturan kızın sessizliğine daha fazla dayanamadı.

"Bana ceza mı verdin?" diye sordu ona doğru eğilerek.

"Tabii ki hayır"

"İyi olur. Bu triplere hiç gelemem sen zararlı çıkarsın. İstanbul'a vardığımızda annene durumu hemen anlatmanı istiyorum."

"Annem hasta ona hemen söyleyemem."

"Bu senin sorunun."

"Aynı evde yaşamak zorunda değiliz."

"Yakamoto sandığımdan daha akıllı biri. Bu riski alamam. Onun için aynı evde evli çiftler gibi yaşayacağız. Bunu annene bir an önce söyle. Bu arada annenin hastalığı ne?"

"Kanser."

"Durumu nedir?"

"Hastalığı nüksetti. Doktorlar bu sefer umutlu değil."

"Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

"Yok. Sadece durumu daha da kötüleşmeden onunla birlikte son bir tatil yapmak istiyorum."

"Gittiğimde ayarlarım. Ona evlendiğini tatilde anlatırsın."

Melek şaşkınlıkla adama baktı. Kızın yüzündeki bakışı gören Emir gülümsedi.

"Sandığın kadar kötü değilim ha?"

Melek cevap vermeden kafasını çevirdi. Emir de sakin bir yolculuk geçirmek istediği için bir dergi alarak okumaya başladı. Kız canı sıkkın başını cama dayadı. Ne biçim adamdı bu? Bir gün önce tehdit edip bir gün sonra ona annesi ile tatil ayarlayacağını söylüyordu. Melek

onun hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Kabaydı. Sürekli bağırıp hakaret ediyordu insanlara. Ama Melek Dimitri'nin kendisine saldırdığı gece onun ne kadar anlayışlı ve sıcak biri olabileceğini de görmüştü. Gerçi ertesi gün tüm olanların suçunu kendi üzerine yıkmıştı. Onun hakkında ne düşünürse düşünsün adam Melek'i bir şekilde yanıltmayı başarıyordu. Melek iç geçirip annesini ve ona bu evliliği nasıl açıklayacağını düşündü. Bekâr olarak gittiği dört günlük Japonya gezisinden evli olarak dönüyordu. Yüzünü bir daha görmek istemediği adam kocası olmuştu. Melek Emir'den kaçmak isterken ona iyice bağlanmıştı.

6

Emir ve Melek'i havaalanında Hasan bekliyordu. Arabaya bindiklerinde yolculuk boyunca sessiz kalan Emir ilk defa konuştu.

"Adresini Hasan'a söyle. Önce seni eve bırakalım."

Melek, Hasan'a adresi verip hiçbir şey demeden dışarıyı seyretmeye devam etti. Emir kızın tavrına sinirlenerek dişlerini sıktı. Bu kız onun canını sıkmak için elinden geleni yapıyordu. Ama şimdilik ona lazımdı. Bu yüzden hiç sesini çıkarmadı. Bostancı'da bir apartmanın önünde durduklarında Hasan bagajdan Melek'in valizini çıkarmak için arabadan indi. Emir bunu fırsat bilip inmek için kapıyı açan kızın kolunu tutarak kendine doğru çekti.

"Yarın işe gelmene gerek yok. Ben işleri organize edene kadar annenle tatile gidebilirsin."

"Tamam" dedi Melek ve başka hiçbir şey demeden arabadan indi. Hasan'ın elinden valizini alarak apartmandan içeri girdi. Emir arabaya binen Hasan'a bakıp "Eve gidiyoruz" diyerek başını koltuğa yasladı.

Melek, kendisine kapıyı açan annesine hasretle sarıldı. Ana kız beş günün özlemini birbirlerinin kollarında

giderirken Melek annesine evlendiğini nasıl söyleyeceğini bilmediği için sıkıntıyla iç çekti.

"Yorgun görünüyorsun. Dinlenmek ister misin?" dedi Seda Hanım.

"Hayır anne. Seninle vakit geçirmek istiyorum."

"O zaman anlat bakalım. Nasıldı oralar?"

"Çok güzeldi. Keşke sen de yanımda olabilseydin" diyen Melek hoşuna giden yerleri anlatırken yalnız çektirdiği fotoğrafları annesine gösterdi. Emir'le çekilen fotoğraflardaki samimiyeti ona açıklayabilmesi şimdilik zordu. Saatlerce konuştular. Melek annesiyle vakit geçirebildiği için çok mutluydu. Konuşmaya devam ettiklerinde söz çıkacakları tatile geldi.

"Çok yoruldum anne. Seninle şöyle güzel bir tatil yapmak istiyorum" dedi Melek.

"Ben de çok istiyorum Meleğim" dedi kadın kızının gülen gözlerine bakarak. Onu bu şekilde hatırlamak ister gibi dikkatle seyrediyordu. Melek annesinin aslında pek de iyi olmadığını, sağlıklı görünmek için kendini zorladığını anlamıştı. Yanına giderek ellerini tuttu. Annesi biraz daha zayıflamıştı. Melek bunu kemikleri çıkmış ellerini tutunca anladı. İçi sızladı.

"Kendini buna mecbur hissetme anne. İstersen biraz daha bekleriz" dedi zamanlarının kısıtlı olduğunu bile bile.

"Ben iyiyim meleğim. Hâlâ gücüm varken birkaç günlüğüne de olsa seninle baş başa bir yerlere gidelim."

"Tamam o zaman. Nereye gitmek istersin?"

"Bilmiyorum. Hiç düşünmedim."

"Bodrum'a ne dersin? Orayı çok seversin sen."

"İyi olur. Hep gittiğimiz otelde kalalım o zaman. Orayı baban da çok severdi." dedi gözleri parlayarak. Oranın ne kadar pahalı olduğunu hatırlayınca gözlerindeki parıltı söndü.

"Ama orası bu mevsimde çok pahalıdır. Daha uygun bir yere gidebiliriz."

"Parayı düşünme anne bu tatil çalıştığım şirketin bana hediyesi olacak. Oraya gidelim eski günleri anarız."

"Tamam" dedi kadın kızına sarılarak.

Ertesi gün Melek elinde telefon evin içinde gezinip duruyor, tatil için rezervasyon yaptırmadan önce Emir'i arayıp aramaması gerektiğini düşünüyordu. Sonunda aramaya karar verdi. Annesinin yanında konuşmamak dışarı çıkmanın iyi olacağını düşündü.

"Marketten bir şey istiyor musun anne. Dışarı çıkacağım" diye seslendi annesine.

"Hayır kızım. Bir şey lâzım değil."

Ayakkabılarını giyerek merdivenlerden indi. Bahçeye çıktığında tedirgin bir şekilde Emir'in cep telefonunu tuşladı.

"Efendim" diyen adamın sesi her zamanki gibi sertti.

"Ben Melek" diyen kız söylediği şeyin saçmalığını fark edip yüzünü buruşturdu.

"Biliyorum."

"Nereye gideceğimizi söylemek için aradım."

"Nereye?"

Adamın tek kelimelik cevapları kızın daha da gerilmesine neden olmuştu.

"Bodrum'a."

"Tamam. Bana kalmak istediğiniz yerin ismini mesaj at. Uçak biletlerinizi ve yerinizi ayarlayacağım. Şu anda çok meşgulüm" diyen Emir telefonu kapattı. Melek yüzüne kapanan telefona sanki karşısında Emir varmış gibi baktı ve "Öküz" diyerek eve çıktı.

Emir telefonu cebine koyup karşısında oturan kardeşine baktı. Ona Melek ile evlendiğini söyleyip söylememeye karar veremiyordu. En iyisi kız tatilden döndükten sonra herkesle birlikte duymasıydı. Sanki aklından geçen ismi duymuş gibi atıldı Emre.

"Melek nerede?"

"Ona izin verdim hafta sonuna kadar. Tatile gitti."

"Kıza kötü davranmıyorsun değil mi?"

"Bu seni ilgilendirmez sen kendi asistanına bak." dedi Emir yerinden kalkarak.

"Vahit Zorlu işi aldığını öğrendiğinde çok sevindi. Burada olsaydı seni kutlardı. Artık biraz daha bekleyeceksin büyük kutlama için."

Emre onlarla birlikte yaşamaya başladığından beri babasına hep adıyla hitap etmişti. Bunun babasını sinirlendirdiğini biliyordu. Ama umurunda değildi.

"Telefonla konuştuk. Hafta sonu geliyormuş."

"Evet artık döndüğüne göre işleri konuşabiliriz. Burada boş boş oturmak istemiyorum. Gitmeden önceki işlerimi devralmak istiyorum."

Emir tekrar yerine otururak kardeşine baktı.

"Tamam ama bu sefer bir aptallık yapma."

"Ne zaman Vahit Zorlu kadar acımasız ve hoşgörüsüz oldun anlamıyorum. İçinde bir parça insanlık kalmamış."

"Babamıza neden adıyla hitap ettiğini sorabilir miyim?"

"O benim babam değil. Senin baban"

"Saçmaladığının farkında mısın?"

"Hiç de saçmalamıyorum."

Emir bir süre sessizce kardeşine baktı.

"İşler senin sandığın gibi yürümüyor. Bu sefer daha dikkatli olman gerekiyor."

"Öyle mi? Başkalarının üstüne basarak mı yürüyor iş-

ler? Belki de başkalarını ezerek? Hayat bu şirketten ibaret değil. Bunu ne zaman anlayacaksın?"

"Sen işlerin ucundan tutmaya başladığın zaman anlarım belki. En azından yaptığım hataların bedelini kaçarak ödemiyorum."

Emre sinirle yerinden kalktı. Doğruca masasında oturan abisinin yanına gitti. Ellerini masanın iki yanına koyarak ona doğru eğildi.

"Haklısın. Hatayı bizim gibiler yapar. Koskoca Emir Zorlu asla hata yapmaz. Her şeyin en iyisini o bilir. Çıkarları uğruna insanları ezer, parçalar ve çiğner geçer. Göğsünde kalp niyetine taş taşıdığını herkes bilir. Bu halini annem görseydi seninle gurur duyar mıydı bunu kendine bir sor istersen."

Emir sinirle yerinden kalkıp kardeşine doğru bir adım attı.

"O kadının adını sakın bir daha benim yanımda ağzına alma. O yıllar önce öldü ve gömüldü. Artık öyle biri yok."

"Tek derdin seni değil de beni seçmiş olması değil mi? O gece evden ayrılırken seni değil de beni almış olması" dedi Emre ağabeyinin gözlerinin içine bakarak.

"Yıllarca senin adını sayıkladı. Ölürken tek istediği seni görmekti. Sen ne yaptın? Bir kere bile onu görmeye gelmedin."

"Çünkü o evden seni de alıp gittiği gün benim için ölmüştü" diyerek doğruldu Emir. Sonra kardeşinin gözlerinin içine bakarak "Şimdi defol buradan. Çok işim var" dedi. Masasına oturup önüne bir dosya çekti.

Emre kapıya doğru yürüdü. Bu sefer fazla ileri gittiğini kendisi de biliyordu. Ona çok öfkeliydi ama söylediklerinden sonra Emir'in gözlerindeki acıyı görmüştü. Dışarı çıktığında durup derin bir nefes aldı ve kendi ofisine doğru yürüdü. İlk defa ağabeyi için üzülmüştü.

Emir telefonu cebine koyup karşısında oturan kardeşine baktı. Ona Melek ile evlendiğini söyleyip söylememeye karar veremiyordu. En iyisi kız tatilden döndükten sonra herkesle birlikte duymasıydı. Sanki aklından geçen ismi duymuş gibi atıldı Emre.

"Melek nerede?"

"Ona izin verdim hafta sonuna kadar. Tatile gitti."

"Kıza kötü davranmıyorsun değil mi?"

"Bu seni ilgilendirmez sen kendi asistanına bak." dedi Emir yerinden kalkarak.

"Vahit Zorlu işi aldığını öğrendiğinde çok sevindi. Burada olsaydı seni kutlardı. Artık biraz daha bekleyeceksin büyük kutlama için."

Emre onlarla birlikte yaşamaya başladığından beri babasına hep adıyla hitap etmişti. Bunun babasını sinirlendirdiğini biliyordu. Ama umurunda değildi.

"Telefonla konuştuk. Hafta sonu geliyormuş."

"Evet artık döndüğüne göre işleri konuşabiliriz. Burada boş boş oturmak istemiyorum. Gitmeden önceki işlerimi devralmak istiyorum."

Emir tekrar yerine oturarak kardeşine baktı.

"Tamam ama bu sefer bir aptallık yapma."

"Ne zaman Vahit Zorlu kadar acımasız ve hoşgörüsüz oldun anlamıyorum. İçinde bir parça insanlık kalmamış."

"Babamıza neden adıyla hitap ettiğini sorabilir miyim?"

"O benim babam değil. Senin baban"

"Saçmaladığının farkında mısın?"

"Hiç de saçmalamıyorum."

Emir bir süre sessizce kardeşine baktı.

"İşler senin sandığın gibi yürümüyor. Bu sefer daha dikkatli olman gerekiyor."

"Öyle mi? Başkalarının üstüne basarak mı yürüyor iş

ler? Belki de başkalarını ezerek? Hayat bu şirketten ibaret değil. Bunu ne zaman anlayacaksın?"

"Sen işlerin ucundan tutmaya başladığın zaman anlarım belki. En azından yaptığım hataların bedelini kaçarak ödemiyorum."

Emre sinirle yerinden kalktı. Doğruca masasında oturan abisinin yanına gitti. Ellerini masanın iki yanına koyarak ona doğru eğildi.

"Haklısın. Hatayı bizim gibiler yapar. Koskoca Emir Zorlu asla hata yapmaz. Her şeyin en iyisini o bilir. Çıkarları uğruna insanları ezer, parçalar ve çiğner geçer. Göğsünde kalp niyetine taş taşıdığını herkes bilir. Bu halini annem görseydi seninle gurur duyar mıydı bunu kendine bir sor istersen."

Emir sinirle yerinden kalkıp kardeşine doğru bir adım attı.

"O kadının adını sakın bir daha benim yanımda ağzına alma. O yıllar önce öldü ve gömüldü. Artık öyle biri yok."

"Tek derdin seni değil de beni seçmiş olması değil mi? O gece evden ayrılırken seni değil de beni almış olması" dedi Emre ağabeyinin gözlerinin içine bakarak.

"Yıllarca senin adını sayıkladı. Ölürken tek istediği seni görmekti. Sen ne yaptın? Bir kere bile onu görmeye gelmedin."

"Çünkü o evden seni de alıp gittiği gün benim için ölmüştü" diyerek doğruldu Emir. Sonra kardeşinin gözlerinin içine bakarak "Şimdi defol buradan. Çok işim var" dedi. Masasına oturup önüne bir dosya çekti.

Emre kapıya doğru yürüdü. Bu sefer fazla ileri gittiğini kendisi de biliyordu. Ona çok öfkeliydi ama söylediklerinden sonra Emir'in gözlerindeki acıyı görmüştü. Dışarı çıktığında durup derin bir nefes aldı ve kendi ofisine doğru yürüdü. İlk defa ağabeyi için üzülmüştü.

Emir kapı kapandığı anda önündeki dosyayı kaldırdığı gibi yere fırlattı. Yıllarca unutmak için çabaladığı acılar ve kalp kırıklıkları hâlâ oradaydı. Artık kabuk bağladığını düşündüğü yara için için kanamaya devam ediyordu. Tıpkı bundan yirmi üç yıl önceki gibi içinin ezildiğini hissetti.

O gece çocuk kalbiyle merdivenin başında yaşadığı acıyı tekrar yaşadı. Bu yara kanamaya devam ettikçe daha da kötü olacaktı. Emre'nin sözlerinin içinde yarattığı fırtınadan bunu anlamıştı. Yerinden kalkarak ne yapacağını bilmeden odasında volta attı bir süre. Sonra cep telefonunu ve ceketini alıp dışarı çıktı. Garaja indiğinde yanına koşarak gelen Hasan'a hiçbir şey demeden arabaya oturdu. Nereye gideceğini bilmeden "Sür" diyerek bir süre arabanın geçtiği yollara dalgın dalgın baktı. Bir zaman sonra Hasan'ın sesiyle kendisine geldi. "Emir Bey devam edeyim mi yoksa durmamı mı istersiniz?"

Emir bir şey demeden dışarı bakmaya devam etti. Şu anda konuşacak ve onu anlayacak birine ihtiyacı vardı. Onu yargılamayan ve geçmişini bilmeyen birine. Anlattıklarını ona karşı kullanmayacak birine ihtiyacı vardı. En acısı da çevresinde bunca insan varken hayatında böyle birinin olmamasıydı.

Emir Zorlu kalabalıklar içinde yalnız bir adamdı. Şimdiye kadar acılarını güçlü ve acımasız duruşunun arkasına saklamıştı. Hiç kimse yüreğindeki yarayı bilmemişti. Ne babası ne de kardeşi bu acının onu yıllarca kavurduğunu anlamamıştı. Emir kendi acısı içinde yanmış ve kora dönmüştü. Dikiz aynasından Hasan ile göz göze geldiğinde ona bir cevap vermesi gerektiğini anlattı. Nedenini bilmeden ağzından "Bostancı" çıkıverdi. Hasan köprü yoluna döndüğünde o tekrar derin düşüncelere dalmıştı.

Melek annesi ile birlikte sahil yolunda ağır adımlarla yürüyordu. Hava çok güzeldi. Bir terslik çıkmazsa yarın bu saatlerde Bodrum'da olacaklardı. Annesiyle böyle bir gün geçirmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Kolluna giren annesinin yavaş adımlarına eşlik ederek onunla sohbet etmeye devam etti.

"Yoruldun mu anne?"

"Biraz."

"Oturalım mı deniz kenarındaki şu kafeye?"

"İyi olur. Hava çok sıcakmış."

Denize yakın bir masaya oturup birer limonata söylediler. Melek limonatasını yudumlamak üzereyken kafeye doğru gelen adamı gördü ve gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Yanlış görüyor olması mümkün değildi. Bu Emir'di. Hızlı adımlarla kafeye geliyordu. Az sonra bahçeye girecek ve onları görecekti. Melek onun burada ne işi olduğunu anlayamadı. Birkaç saat önce onunla telefonda konuştuklarında çok işi olduğunu söylemişti.

Emir kafenin bahçesine girer girmez kendisine şaşkın gözlerle bakan kızı fark etti. Buraya neden geldiğini bile bilmiyordu. Sahil yolunda ilerlerken Hasan'a durmasını söylemişti. Arabada oturmaktan sıkıldığı için sahildeki kafelerde bir şey içmek istemişti. Şimdi karşısında Melek duruyordu. Gözlerini kocaman açmış, kendisine hayalet görmüş gibi bakan kızın şaşkınlığına içinden güldü. Tesadüfün bu kadarına kendi de inanamayarak yavaşça kızın masasına yürüdü. Melek onun yaklaştığını gördüğünde ayağa kalkmıştı.

"Merhaba" diyerek durdu Emir. Masada oturan diğer kadın kendisine doğru döndüğünde onun Melek'in annesi olduğunu anladı. Oldukça zayıftı ve kızına benzeyen gözleri incelmiş yüzünde daha da belirginleşmişti.

"Merhaba" diyen kızın sesi oldukça zayıf çıkmıştı.

Bir süre konuşmadan öylece durdular. İlk şaşkınlık atlatılınca Emir oturan kadına bakarak elini uzattı.

"Merhaba. Ben Emir, Melek'in ...."

"Patronum" dedi Melek adamın sözünü keserek. Adamın sözlerini bitirmesini bekleyememişti. Emir'in evlilikle ilgili bir şey söylemesinden korkuyordu. Annesi bu şoku kaldıramazdı. Hele bunu ondan duymasını hiç istemiyordu.

Emir gözlerini kıza dikerek kısa bir an baktı. Sonra oturan kadına dönerek "Evet Melek'in patronuyum" dedi.

"Merhaba. Oturmaz mısınız?"

"Rahatsız etmeyeyim."

"Rahatsız olmayız buyurun" dedi kadın gülümseyerek.

Emir hâlâ ayakta dikilen kıza hiç bakmadan kadının yanındaki sandalyeyi çekerek oturdu.

"Melek sizden bahsetmişti ama bu kadar genç olduğunuzu sanmıyordum."

"Genç sayılmam" dedi Emir gülerek. Burada oluşunun nedenini açıklaması gerektiğini hissetti. "Ne tesadüf benim de bu tarafta işim vardı. İşim bitince durup bir şeyler içmek istedim."

"Buranın limonatası çok meşhurdur. Tavsiye ederim."

"Uzun zamandır limonata içmedim" diyerek önce kadına baktı sonra da Melek'e.

Melek şaşkın ve tedirgindi. Birbirlerini önceden tanıyormuşcasına sohbet eden annesine ve Emir'e bakıp sıkıntıyla içini çekti. Bu adama ne olmuştu? Kendisine o kadar kaba davranan adamın annesine neden bu kadar kibar yaklaştığını bir türlü anlayamadı. Ağzından evlilikle ilgili bir şey çıkacak diye korku içindeydi. Bu sırada Emir'in telefonu çaldı. Telefona bakan adam masadaki

kadınlara dönerek "İzninizle" dedi ve kalktı. Onlardan biraz uzaklaştıktan sonra telefonu açarak konuşmaya başladı.

"Hiç senin anlattığın gibi değilmiş" dedi Seda hanım giden adamın arkasından.

"Görüntüye aldırma kuzu kılığına girmiş kurt o."

"Abartma kızım. Oldukça hoş sohbet biri."

"Gözünü boyamasın."

"Gören de senin adamdan nefret ettiğini sanır. Bak izin bile verdi sana. Asistanı döndü mü?"

"Hayır önümüzdeki hafta dönecek."

"Ona rağmen sana izin verdiğine göre o kadar da kötü biri değil."

Melek tam ağzını açmıştı ki adamın konuşmasını bitirip yanlarına geldiğini görerek sustu. Emir bu sırada garsona üç tane limonata söyledi ve sohbete kaldığı yerden devam etti. Melek annesi ile konuşan adama ömründe ilk defa görmüş gibi bakıyor ve sessizce sohbetlerini dinliyordu. Annesinin konuştuğu adamdan hoşlandığını anladı. Bu durum onu daha da rahatsız etti. Bir an önce oradan ayrılmak için saatine baktı.

"Kalkalım mı anne? İlaçlarını alma vaktin geldi" dedi annesine dönerek.

"Olur kızım" dedi kadın gülümseyerek.

Hesabı isteyip kalktılar.

"Sizi bırakayım" dedi Emir ağır adımlarla bahçeden çıkarlarken.

"Zahmet etme oğlum. Evimiz çok uzak değil."

"Sizi burada fazla tuttum. Bırakmama izin verin lütfen."

"Tamam" diyen kadın kızının koluna girerek arabaya doğru yürüdü. Melek şaşkınlıkla adama bakıyordu. Bu adamı tanımasa, onun nasıl biri olduğunu bilmese bu

davranışlara inanacaktı. Ama Emir'i tanıyordu. O böyle biri değildi. Bu teklifin altından bir şeyler çıkmasından korkarak arabada diken üstünde oturdu. Apartmanın önüne geldiklerinde Melek önce inip annesine yardımcı oldu. O sırada arabadan inen Emir yeni tanıştığı kadının yanına gitti.

"Sizi tanıdığıma çok memnun oldum" dedi gülümseyerek.

"Ben de sizi tanıdığıma sevindim. Sizin yanınızda çalıştığı için kızım çok şanslı."

Melek'in annesine şaşkın bakışı Emir'in gözünden kaçmamıştı.

"Size iyi günler. Tatilde bol bol eğlenin" diyerek arabaya bindi ve onların apartmana girdiğini gördükten sonra oradan uzaklaştı.

"Nereye gidelim Emir Bey?"

"Eve" dedi Emir gözlerini yumup başını arkaya yaslayarak. Melek'in annesi gerçekten çok hasta görünüyordu. Kadının fazla ömrü kalmadığını anlamak için doktor olmaya gerek yoktu. Artık sinirli ve üzgün olmadığını fark ederek arka koltuğa iyice yayıldı. Telefonu tekrar çaldığında kim olduğuna bakmadan açtı. Duyduğu ses gözlerini açmasını neden oldu.

"Hoş geldin sevgilim."

"Selam Hale" dedi Emir bezgin bir halde.

"Emre ile karşılaşmasak geldiğini öğrenemeyecektim. Ne zaman döndün?"

"Dün."

"Dün geldin ve beni hiç özlemedin öyle mi?"

"Yorgundum Hale."

"Neredesin şimdi?"

"Eve gidiyorum."

"Bana gel. Seni dinlendirebilirim" dedi Hale gülerek.

"Seninleyken dinlendiğim söylenemez."

"Benden kurtulmak ister gibi bir halin var" dedi Hale yarı şaka yarı ciddi bir ses tonuyla. Emir dilinin ucuna kadar gelen "Bunu anladığına sevindim" cümlesini yutarak "Sadece yorgunum" dedi.

"O zaman biraz dinlen. Yarın Nihat'ın düğününe gideceğiz. Planda değişiklik yok değil mi?"

"O düğün yarın mıydı?"

"Evet."

"Tamam akşam seni alırım."

"Heyecanla bekliyorum" diye kapattı Hale telefonu. Emir sıkıntıyla başını koltuğa yaslayıp telefonu koltuğun üzerine attı. Hale'den nasıl kurtulacağını bilmiyordu. Onun ısrarları ve yapışkanlığıyla bu zamana kadar gelmişlerdi. Kötü olabilirdi, yanındaki kadınlara değer vermeyen biri olabilirdi ama evlendiği öğrenildiğinde sadakatsiz bir eş gibi görünmek istemiyordu. Şimdi yapması gereken ilk iş Hale'den kurtulmaktı. Eve geldiğinde kimseyle konuşmadan odasına çıktı ve ceketini çıkarıp kendini yatağın üstüne bıraktı.

Melek ve annesi sabah uçağıyla Bodrum'a gelmişti. Biraz dinlenip öğle yemeği yedikten sonra plaja indiler. Annesi güneşlenirken Melek denize girdi. Odalarına geldiklerinde duş alıp uzandılar. İkisi de çok yorgundu. Melek yattığı yerden kalkıp yan odaya geçti. Televizyon karşısında tembellik yapmayalı çok olmuştu. Koltuğa yayılıp bir süre kanallarda gezindi. Magazin programı yayınlayan bir kanalda durdu.

Aslında bu tür programları sevmezdi. Ama ekranda çocukluk arkadaşı olan bir kızı görünce meraklanmıştı.

davranışlara inanacaktı. Ama Emir'i tanıyordu. O böyle biri değildi. Bu teklifin altından bir şeyler çıkmasından korkarak arabada diken üstünde oturdu. Apartmanın önüne geldiklerinde Melek önce inip annesine yardımcı oldu. O sırada arabadan inen Emir yeni tanıştığı kadının yanına gitti.

"Sizi tanıdığıma çok memnun oldum" dedi gülümseyerek.

"Ben de sizi tanıdığıma sevindim. Sizin yanınızda çalıştığı için kızım çok şanslı."

Melek'in annesine şaşkın bakışı Emir'in gözünden kaçmamıştı.

"Size iyi günler. Tatilde bol bol eğlenin" diyerek arabaya bindi ve onların apartmana girdiğini gördükten sonra oradan uzaklaştı.

"Nereye gidelim Emir Bey?"

"Eve" dedi Emir gözlerini yumup başını arkaya yaslayarak. Melek'in annesi gerçekten çok hasta görünüyordu. Kadının fazla ömrü kalmadığını anlamak için doktor olmaya gerek yoktu. Artık sinirli ve üzgün olmadığını fark ederek arka koltuğa iyice yayıldı. Telefonu tekrar çaldığında kim olduğuna bakmadan açtı. Duyduğu ses gözlerini açmasını neden oldu.

"Hoş geldin sevgilim."

"Selam Hale" dedi Emir bezgin bir halde.

"Emre ile karşılaşmasak geldiğini öğrenemeyecektim. Ne zaman döndün?"

"Dün."

"Dün geldin ve beni hiç özlemedin öyle mi?"

"Yorgundum Hale."

"Neredesin şimdi?"

"Eve gidiyorum."

"Bana gel. Seni dinlendirebilirim" dedi Hale gülerek.

"Seninleyken dinlendiğim söylenemez."

"Benden kurtulmak ister gibi bir halin var" dedi Hale yarı şaka yarı ciddi bir ses tonuyla. Emir dilinin ucuna kadar gelen "Bunu anladığına sevindim" cümlesini yutarak "Sadece yorgunum" dedi.

"O zaman biraz dinlen. Yarın Nihat'ın düğününe gideceğiz. Planda değişiklik yok değil mi?"

"O düğün yarın mıydı?"

"Evet."

"Tamam akşam seni alırım."

"Heyecanla bekliyorum" diye kapattı Hale telefonu. Emir sıkıntıyla başını koltuğa yaslayıp telefonu koltuğun üzerine attı. Hale'den nasıl kurtulacağını bilmiyordu. Onun ısrarları ve yapışkanlığıyla bu zamana kadar gelmişlerdi. Kötü olabilirdi, yanındaki kadınlara değer vermeyen biri olabilirdi ama evlendiği öğrenildiğinde sadakatsiz bir eş gibi görünmek istemiyordu. Şimdi yapması gereken ilk iş Hale'den kurtulmaktı. Eve geldiğinde kimseyle konuşmadan odasına çıktı ve ceketini çıkarıp kendini yatağın üstüne bıraktı.

Melek ve annesi sabah uçağıyla Bodrum'a gelmişti. Biraz dinlenip öğle yemeği yedikten sonra plaja indiler. Annesi güneşlenirken Melek denize girdi. Odalarına geldiklerinde duş alıp uzandılar. İkisi de çok yorgundu. Melek yattığı yerden kalkıp yan odaya geçti. Televizyon karşısında tembellik yapmayalı çok olmuştu. Koltuğa yayılıp bir süre kanallarda gezindi. Magazin programı yayınlayan bir kanalda durdu.

Aslında bu tür programları sevmezdi. Ama ekranda çocukluk arkadaşı olan bir kızı görünce meraklanmıştı.

Haber kızın yeni sevgilisiyle ilgiliydi. Melek babası intihar edip annesiyle köşklerinden atıldıklarından beri onu görmemişti. Oysa bütün çocuklukları beraber geçmişti. Melek paranı kaybettiğinde çevreni de kaybettiğini acı bir şekilde öğrenmişti. Ona bakarken gözünde canlanan anılar canının daha da yanmasına neden oldu. Gözünden bir damla yaşın yanağına doğru süzülmesine engel olamadı. Koltuğun kenarında duran kumandayı eline aldı. Bunu görmeye daha fazla dayanamayacaktı. Tam kanalı değiştireceği sırada ekranda Emir'in görüntüsü belirdi. Yanında sevgilisi Hale vardı. Yaslandığı yerden hafifçe doğrularak televizyonun sesini biraz daha açtı ve o anda muhabirin sorduğu soruyu duydu.

"Emir Bey sizden de arkadaşınız Nihat Bey gibi bir evlilik sürprizi bekleyebilir miyiz yakın zamanda?"

Melek nefesini tutmuş, pür dikkat adamın vereceği cevaba odaklanmıştı.

"Belki biz de bir sürpriz yapabiliriz" dedi adamın koluna ahtapot gibi yapışmış olan Hale.

"Gerçekten mi? Bu konuda siz ne düşünüyorsunuz?" diyerek ısrarla mikrofonu Emir'e tutan adama güldü Melek. Emir adamın suratına yumruk atacak gibi duruyordu. Hale'yle ikisini kol kola görmek Melek için sürpriz olmuştu. Adam hiç vakit kaybetmeden sevgilisine gitmişti demek.

Emir bir an düşündü. Sonra ciddi görüntüsünden sıyrılıp muhabirin mikrofonuna uzandı.

"Ben zaten evliyim." dedi gülerek.

Melek duydukları karşısında şok olmuştu. Aynı şoku adamın kolundaki kadın ve soruyu soran muhabir de yaşıyordu.

"Evli misiniz?"

"Evet."

"Sizi tebrik ederim Hale Hanım. Hiç kimseye duyurmadan bunu nasıl başardınız?"

Hale'nin yüzündeki şaşkınlık Melek'i daha da güldürdü. Kadın o kadar şaşırmıştı ki Melek onun soruyu bile duyduğunu sanmıyordu.

Emir kolundan çıkan kadına baktı ve sonra muhabire dönerek.

"Hale Hanım'la evli değilim. O sadece arkadaşım. Öyle değil mi Hale? Benim evlendiğim kadın şu anda annesi ile tatilde" diyerek yanındaki kadının şaşkın bakışlarına aldırmadan kendisini bekleyen arabaya doğru gitti. Arabanın yanına geldiğinde arkasını dönerek şok geçiren Hale'ye seslendi.

"Orada dikilmeye devam edeceksen ben gideyim."

Hale sinirle adama doğru ilerlerken son kez kameraya bakıp gülümsedi. Emir'in açık tuttuğu kapıdan içeri girerek gözden kayboldu. Bir süre sonra kamera muhabire dönmüştü.

"İnanılmaz bir itiraf duyduk. Emir Zorlu canlı yayında evlendiğini itiraf etti. Peki çapkın iş adamını evliliğe ikna eden kadın kim? Annesi ile tatilde olduğunu söylediği karısı yerine neden eski sevgilisi Hale Sancak ile arkadaşının düğününe katıldı? Karısı bu ilişkiye nasıl bakıyor?"

Melek elinde kumanda hipnotize olmuş gibi ekrana bakıyordu. Oysa ekranda başka bir magazin haberi vardı. O kadar şaşırmıştı ki kapıya yaslanmış en az kendisi kadar şaşkın annesini bile görmemişti. Annesi "Melek" dediğinde yerinden sıçradı. Kapıda dikilen kadının yüzüne baktığında onun bir şeylerden şüphelendiğini anladı. Kumandayla televizyonu kapatıp yavaşça yerinden kalktı. Annesinin yanına gitti.

Seda Hanım kızının yüzünde gördüğü şoktan bir şeyler döndüğünü anlamıştı. Melek her ne kadar Japonya'dan

döndüğünden beri iyiyim dese de onun canının bir şeye sıkıldığını biliyordu. Kızını kendisinden bir şey gizlediğini anlayacak kadar tanıyordu. Aklına gelen şeyi onun gözlerinin içine bakarak sordu.

"Emir Bey'in annesiyle tatile giden karısı sen misin yoksa?"

Melek annesinden böyle bir çıkış beklemediği için afallamıştı. İnkâr etmek istedi ama artık çok geçti. Söyleyecek söz bulamadığı için başını sallamakla yetindi.

"Melek sana inanmıyorum" diyen kadın kızına doğru yürüdü. Ama ayakta fazla kalamayacağını hissederek sendeledi ve yanındaki koltuğa çöküverdi. Melek telaşla annesinin yanına giderek onun yanında diz çöktü. Ellerini tuttuğu kadına "Anne sandığın gibi değil" dedi.

"Gerçekten evlendin mi?" dedi Seda Hanım kızına hüzünle bakarak.

"Evet."

"Bana ne zaman söyleyecektin?"

"Bu tatilde."

"Bu tatil onun için mi ayarlandı?"

"Evet."

Melek olan biteni daha fazla saklamanın bir anlamı olmadığını biliyordu. Annesine olan biteni tek tek anlattı. Yarım saat sonra her şeyi öğrenen Seda Hanım şaşkın bakışlarla karşısında sıkıntıyla oturan kızına baktı.

"Yani bu anlaşmalı bir evlilik. İş bitince bitecek. Öyle mi?"

"Evet anne" dedi Melek. Aynı soruyu kaçıncı defa yanıtladığını unutmuştu."

"Ne zaman bitecek peki?"

Melek annesine bunu bilmediğini söyleyecekti ama kadını daha fazla üzmesinin anlamı yoktu.

"Fazla uzun sürmeyecek anne. En fazla bir sene."

Seda Hanım oturduğu yerden uzanıp kızının ellerini tuttu. Bir süre öylece gözlerinin içine baktı.

"Melek bildiğin gibi ben yakında öleceğim."

Kızı bir şey söylemek için ağzını açtığında elini uzatarak onu susturdu.

"Bunu inkar etmenin anlamı yok. Bu sefer atlatamayacağımın farkındayım. Tek istediğim ölmeden senin evlendiğini görmekti. Bunun olmayacağının farkındaydım. Hayatında hiç kimse yoktu ve benimle ilgilenmekten olacağını da sanmıyordum. Şimdi öğreniyorum ki kızım evlenmiş. Hem de daha iki gün önce tanıdığım biri ile. Bir de bana bunun anlaşmalı bir evlilik olduğunu söylüyor. Neye üzülmeliyim sence, benden habersiz evlendiğine mi yoksa bunun gerçek bir evlilik olmadığına mı?"

"Anne çok üzgünüm."

Seda Hanım kızını tekrar susturarak "Biliyor musun ben o adamı sevdim" dedi.

"Anne..."

"Sözümü bitirmeme izin ver. Anlaşmalı evlilik olduğunu biliyorum ama içimde bir umut var. Belki birbirinizi gerçekten seversiniz. Belki de olmaz bilemiyorum. Tek bildiğim senin gelinlik giymeni ve düğününü görmeyi çok istediğim. Lütfen beni bundan mahrum bırakma."

Melek annesine baktı. Son isteği buysa seve seve o gelinliği giyerdi. Yine de bunu Emir ile konuşması gerekiyordu. Melek onun itiraz edeceğini sanmıyordu. Adam zaten herkesin içinde evli olduğunu söylemişti. Karşı gelmemesi için dua ederek annesine gülümsedi.

"Tamam anne dönünce bunu Emir ile konuşurum. Zaten Japonya'da da üç hafta içinde düğünümüzün olacağını söylemiştik."

"Tamam meleğim. Keşke sevdiğin biriyle evlenmiş olsaydın. Ama gün doğmadan neler doğar belli olmaz" diyerek kızına sarıldı kadın.

Bir süre öyle kalarak birbirlerinin kollarında teselli buldular. Ayrıldıklarında Seda Hanım kızına bakıp "O yanındaki kadın..." diyerek sustu.

"Sevgilisiydi."

"Anlıyorum."

"Anne iyi misin?"

"Evet meleğim iyiyim. Şimdi daha iyiyim merak etme senin düğününü görmeden ölmeyeceğim" diyerek gülümsedi. Melek evlilik meselesini tatlıya bağlamanın keyfiyle annesine sıkı sıkı sarıldı. Annesinin ölümle ilgili söylediklerini düşünmemeye çalıştı.

7

Ertesi gün Emre asistanının getirdiği gazetelere şaşkın şaşkın bakıyordu. Emir canlı yayında, üstelik yanında Hale varken bir başkasıyla evlendiğini açıklamıştı. Vahit Zorlu bu haberi öğrendiğinde kıyamet kopacaktı. Yerinden kalkarak ağabeyinin odasına yürüdü. Yaşadıkları tatsız tartışmadan sonra Emre onu hiç görmemişti.

Odaya girdiğinde Melek'in masasında oturan Şermin'i gördü. Kız Ayşe gelene kadar ikisinin işlerini de yürütmeyi kabul etmişti. "Melek'i neden tatile gönderdi ki bu adam Ayşe gelmeden?" diye düşündü Emre. Japonya'da yine bir şeye sinirlenip kızı kovmuş muydu yoksa? Ama kovsa söylerdi. Bunu saklayacak biri değildi Emir.

"Emir bey yerinde mi?" diye sordu Şermin'e kapıyı açmadan önce.

"Evet efendim biraz önce geldi."

Kapıyı çalmadan içeri girdi. Masasında oturmuş kahvesini içen Emir'i gördüğünde kapıyı kapatıp ağabeyinin karşısındaki koltuğa oturdu.

"Günaydın"

"Günaydın" dedi Emir kafasını okuduğu gazeteden kaldırmadan.

"Kendi haberini mi okuyorsun?"

"Evet. İki kısa cümleden bu kadar uzun haberi nasıl yaptılar şaşırdım"

"Evlendin mi gerçekten?"

"Evet evlendim."

"Ben tanıyor muyum evlendiğin kızı?"

"Tanıyorsun."

"Kim peki?"

"Melek."

"Melek mi?" Emre'nin şaşkınlıktan gözleri büyümüştü.

"Evet Melek."

"Sen Melek'le mi evlendin? Asistanın olan Melek?"

"Aynı soruyu kaç kere soracaksın? Evet dedik ya" dedi Emir gülerek.

"Ne oldu statü kaygın, herkes dengiyle evlenmeli palavralarına? Üstelik o kızdan hiç hoşlanmadığını söylemiştin."

"Hala hoşlanmıyorum ama Bay Yakamoto bir şeyler döndüğünü anladı. Ben de onu ikna etmek için evlenmek zorunda kaldım."

"İşi ve parayı kaybetmemek için Melek'i kullandın, öyle mi?"

"O da beni kullandı. Bu evlilik onun içinde bulunmaz fırsattı. O da eline geçen fırsatı değerlendirdi."

"O kız zengin koca peşinde olan biri değil."

"Onu bu kadar yakından mı tanıyorsun? Her kadın gibi o da parayı seviyor. Bunun için de önüne çıkan şansı kullandı. Ben işi aldım. O da zengin bir hayata sahip oldu. Her ikimizin de kârlı çıktığı bir iş anlaşması yaptık senin anlayacağın. Ve bu anlaşma zamanı geldiğinde bitecek."

"Melek gerçekten annesi ile tatilde mi?"

"Evet. Annesi ağır hasta ve ölmek üzere. Doktoru ile konuştum kadının en fazla iki üç aylık ömrü var. Yapılacak bir şey de yok. Melek hem onunla vakit geçirmek hem de evlilik meselesini anlatmak için tatile çıkmak istedi. Ben de destek oldum."

"Ne kadar da anlayışlı ve ilgilisin." dedi Emre ağabeyinin gözlerinin içine öfkeyle bakarak.

"Bak Emre beni tanımıyorsun. Yirmi yıl ayrı yaşadık. Sonrasında da birlikte hiç vakit geçirmedik. Hakkımda atıp tutmadan önce beni tanıman gerekmez mi?"

"Ben seni çok iyi tanıyorum" dedi Emre gözlerinden ateş saçarak. "Ama sen beni hiç tanımıyorsun ve tanımak için de uğraşmıyorsun. Madem bugünlerde iyi tarafın ortaya çıktı, bana da bir iyilik yap o zaman."

"Ne istiyorsun?"

"İlknur'un mezarının nerede olduğunu öğrenmek istiyorum."

Emir oturduğu koltukta kıpırdandı. Bir gün Emre'nin kendisine bu soruyu soracağını biliyordu. Onun için babasıyla bir mezar yeri alıp taşa kızın adını yazdırmışlardı. Şimdi tek yapması gereken mezarın yerini söylemekti. Emre oraya gidecek ve İlknur'un mezarını görür görmez onu sonsuza kadar unutacaktı.

Kazadan sonra İlknur'un öldüğünü söylediği zaman amacı onu kızdan uzaklaştırmak değil intikam almaktı. Annesi denilen kadının kendisini değil de onu seçmesinin tüm hıncını Emre'den çıkarmak istemişti. Emir babasının katı disiplini altında duygusal olarak körelmiş ve insan olmanın iyi yanlarını unutmuştu. Emre ise annesiyle sevgi dolu bir hayat geçirmişti. Emir İlknur'un öldüğünü söyleyerek babasıyla geçirdiği korkunç yılların acısını Emre'den çıkarmak istemişti. Şimdi tek bir hamleyle onun kalbindeki bütün sevgiyi yok edebilirdi.

"Günaydın" dedi Emir kafasını okuduğu gazeteden kaldırmadan.

"Kendi haberini mi okuyorsun?"

"Evet. İki kısa cümleden bu kadar uzun haberi nasıl yaptılar şaşırdım"

"Evlendin mi gerçekten?"

"Evet evlendim."

"Ben tanıyor muyum evlendiğin kızı?"

"Tanıyorsun."

"Kim peki?"

"Melek."

"Melek mi?" Emre'nin şaşkınlıktan gözleri büyümüştü.

"Evet Melek."

"Sen Melek'le mi evlendin? Asistanın olan Melek?"

"Aynı soruyu kaç kere soracaksın? Evet dedik ya" dedi Emir gülerek.

"Ne oldu statü kaygın, herkes dengiyle evlenmeli palavralarına? Üstelik o kızdan hiç hoşlanmadığını söylemiştin."

"Hala hoşlanmıyorum ama Bay Yakamoto bir şeyler döndüğünü anladı. Ben de onu ikna etmek için evlenmek zorunda kaldım."

"İşi ve parayı kaybetmemek için Melek'i kullandın, öyle mi?"

"O da beni kullandı. Bu evlilik onun içinde bulunmaz fırsattı. O da eline geçen fırsatı değerlendirdi."

"O kız zengin koca peşinde olan biri değil."

"Onu bu kadar yakından mı tanıyorsun? Her kadın gibi o da parayı seviyor. Bunun için de önüne çıkan şansı kullandı. Ben işi aldım. O da zengin bir hayata sahip oldu. Her ikimizin de kârlı çıktığı bir iş anlaşması yaptık senin anlayacağın. Ve bu anlaşma zamanı geldiğinde bitecek."

"Melek gerçekten annesi ile tatilde mi?"

"Evet. Annesi ağır hasta ve ölmek üzere. Doktoru ile konuştum kadının en fazla iki üç aylık ömrü var. Yapılacak bir şey de yok. Melek hem onunla vakit geçirmek hem de evlilik meselesini anlatmak için tatile çıkmak istedi. Ben de destek oldum."

"Ne kadar da anlayışlı ve ilgilisin." dedi Emre ağabeyinin gözlerinin içine öfkeyle bakarak.

"Bak Emre beni tanımıyorsun. Yirmi yıl ayrı yaşadık. Sonrasında da birlikte hiç vakit geçirmedik. Hakkımda atıp tutmadan önce beni tanıman gerekmez mi?"

"Ben seni çok iyi tanıyorum" dedi Emre gözlerinden ateş saçarak. "Ama sen beni hiç tanımıyorsun ve tanımak için de uğraşmıyorsun. Madem bugünlerde iyi tarafın ortaya çıktı, bana da bir iyilik yap o zaman."

"Ne istiyorsun?"

"İlknur'un mezarının nerede olduğunu öğrenmek istiyorum."

Emir oturduğu koltukta kıpırdandı. Bir gün Emre'nin kendisine bu soruyu soracağını biliyordu. Onun için babasıyla bir mezar yeri alıp taşa kızın adını yazdırmışlardı. Şimdi tek yapması gereken mezarın yerini söylemekti. Emre oraya gidecek ve İlknur'un mezarını görür görmez onu sonsuza kadar unutacaktı.

Kazadan sonra İlknur'un öldüğünü söylediği zaman amacı onu kızdan uzaklaştırmak değil intikam almaktı. Annesi denilen kadının kendisini değil de onu seçmesinin tüm hıncını Emre'den çıkarmak istemişti. Emir babasının katı disiplini altında duygusal olarak körelmiş ve insan olmanın iyi yanlarını unutmuştu. Emre ise annesiyle sevgi dolu bir hayat geçirmişti. Emir İlknur'un öldüğünü söyleyerek babasıyla geçirdiği korkunç yılların acısını Emre'den çıkarmak istemişti. Şimdi tek bir hamleyle onun kalbindeki bütün sevgiyi yok edebilirdi.

Emre ölü olduğunu sandığı halde İlknur'u unutamamıştı. Gelir gelmez yine onu sormuştu. Emir bir insanın bir başkasını bu kadar sevmesini anlayamıyordu. Sevgi ona göre yıkıcıydı. Hiç kimseyi sevmeyen kalbi Emre'nin yaşadıklarına ve onun gözlerindeki acıya yabancıydı. Sevgi acı verici bir şeydi. Buna rağmen insanlar ona ulaşmak için her şeyi yapıyorlardı.

Ne istediğini, ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Emre'nin İlknur'un ölmediğini öğrendiğinde kendisine göstereceği tepkiye de hazır değildi. Her ne kadar ona öfke duysa da karşısındaki kişi kardeşiydi. Bu yalanı sürdürmek artık onu rahatsız ediyordu. Emir derin bir nefes alarak düşüncelerinden sıyrıldı.

"Ne yapacaksın İlknur'un mezarını? Aradan iki yıldan fazla zaman geçti. Unut artık onu. Önüne bak."

"Sadece mezarının yerini bilmek istiyorum" diye bağırdı Emre yerinden kalkarak. "Bunu söylemek bu kadar zor mu?"

Emir derin bir nefes alarak kardeşine baktı. Birazdan ağzından çıkacak kelimeler ya onu sonsuza kadar yok edecek ya da bir umut olacaktı.

Başını önüne eğip usulca "Bir mezarı yok." dedi.

"Bir mezarı yok da ne demek?"

"Yok işte. Ölenlerin bir mezarı olur. İlknur yaşıyor."

Emre duyduklarına bir anlam veremeden öylece dikildi. Duyduklarının gerçek olmasını dileyerek tekrarladı "İlknur yaşıyor mu?" Sesi fısıltıdan farksızdı.

"Evet."

"Neden öldüğünü söyledin?"

"Durumu kötüydü. Doktorlar yaşayacağını düşünmüyorlardı. Onun yaşadığını bilirsen buradan çekip gitmeyeceğini biliyordum" diyerek kardeşine baktı. Daha fazlasını söyleyemezdi. Emre'nin bunu anlayabileceğini

sanmıyordu. Kardeşine baktığında onun çöktüğünü gördü. Yaptıkları için bir kez daha pişman oldu. Ama olan olmuştu artık.

"Sen buna nasıl karar verebilirsin? Benim hayatımı nasıl yönlendirebilirsin? Sen kimsin? Acımasızlığının bir sınırı var mı? İnsanların hayatlarını nasıl yok sayabilirsin?" diyerek üstüne yürüyen kardeşine "Emre" diye bağırdı. Ama Emre'nin bunu duyacak hali yoktu. Ağabeyinin yakasına yapışarak ayağa kaldırdı ve olanca kuvvetiyle yüzüne bir yumruk indirdi. Emir karşılık vermedi.

"Sen de tıpkı babam gibisin. Onun anneme yaptıklarını yıllar sonra bana yaptın."

"Ben sadece senin zarar görmeni istemedim" diyen Emir bir yandan da eliyle burnundan gelen kanı durdurmaya çalışıyordu.

"Sen hayatında kendinden başkasını düşündün mü hiç?" dedi Emre karşısındaki adamı nefretle süzerek. "Beni ve İlknur'u bitirdin. Şimdi sırada Melek var. Ama bu sefer sana izin vermeyeceğim. O kızın kılına zarar verirsen seni yaşatmam bilmiş ol. Şimdi çabuk bana İlknur'un yerini söyle?"

"Neler oluyor burada?" sesiyle her ikisi de kapıya dönüp baktı. Vahit Zorlu bütün heybetiyle orada dikiliyor ve öfkeyle oğullarını seyrediyordu.

"Bana kurduğunuz tuzağı anlatıyordu sevgili oğlun" dedi Emre nefretle babasına bakarak.

"Ne tuzağı?"

"Hani İlknur ölmüştü?"

"Sen hâlâ orada mısın? Bu kadar zayıf olmandan nefret ediyorum. Tıpkı annen gibisin."

"Sizin kadar acımasız ve kötü olacağıma annem gibi zayıf olmaya razıyım."

"O kız bize yakışmıyordu. Unut onu artık."

"Kimi unutup unutmayacağıma siz karar veremezsiniz" dedi Emre ikisinin de gözlerinin içine ayrı ayrı bakıp. Sonra babasına dönüp "Çok sevdiğin oğlun da evlendi belki duymamışsındır. Hem de sıradan bir kızla" diyerek sinirle gülümsedi.

"Ne diyor bu? Ne evliliği?" dedi Vahit Bey öfkeyle Emir'e dönüp.

Emir hiçbir şey söylemedi. Şu anda konuşmanın hiç sırası değildi. Ama Emre, İlknur'la ilgili duyduklarından sonra susacağa benzemiyordu.

"Yeni bir gelinin oldu Vahit Zorlu. Duymadın mı daha? Çok sevdiğin oğlun asistanıyla evlendi. Bakalım buna ne diyeceksin?"

"Kes sesini" diyen adam tekrar bakışlarını Emir'e dikti.

Artık söylenecek fazla bir şey kalmamıştı. Emir sakin kalmaya çalışırak "Doğru söylüyor baba evlendim." dedi.

"Bir sekreterle öyle mi?"

"Evet."

"Aklın nerdeydi evlenirken? Hale dururken basit bir kızla mı evlendin?"

"Bu tamamen formalite bir evlilik. Japonya işini almak için mecburdum."

"Ne karıştırdığını bilmiyorum ama hiç kimse duymadan derhal o kızdan boşanacaksın" diye bağırdı Vahit Bey olanca hiddetiyle.

Emre masanın üzerindeki gazeteyi babasının ayaklarının dibine fırlattı. "Geç kaldın. Herkes duydu" diyerek sırıttı.

Emir yavaşça yerinden kalktı. Babasının yanına geldi. Onun önünde duran gazeteye basarak Vahit Zorlu'nun gözlerinin içine baktı.

"Hayır" dedi.

"Hayır ne?" diye bağırdı Vahit Bey.

"Hayır boşanmayacağım. Buna alışsan iyi olur. Ne zaman boşanacağıma sen değil ben karar veririm. Belki de hiç boşanmam belli mi olur?"

"Saçmalama. Seni böyle yetiştirmedim ben."

"Tam da böyle yetiştirdin. İşimde başarılı olmak için her şeyi yapmamı istedin hep. Ben de yaptım. Kardeşime yalan söyledim. İnsanları ezdim. Masumları kullandım" diyerek babasına baktı. "Gördün mü tam da senin istediğin gibi yetişmişim. Fazlası var eksiği yok" diyerek bakışlarını odanın diğer tarafında dikilen kardeşine çevirdi.

"Yarım saat sonra lobiye gel. İlknur'a gideceğiz" diyerek geri döndü ve yan odaya girerek "Emir" diye bağıran babasına aldırmadan kapıyı olanca hızıyla çarptı. Odadaki tuvalete girip aynada gözlerine baktı. Musluğu açarak elini yüzünü yıkadı. Kan bulaşmış ceketini ve gömleğini çıkarıp temiz bir şeyler giydi. Yarın büyük ihtimalle yüzünde morluklar olacaktı. Ama hiç umurunda değildi. O yumruğu çoktan hak etmişti. Şimdi kardeşinden çaldığı hayatı ona geri verecekti.

8

Bodrum Melek'e iyi gelmişti. Emir'le geçirdiği gergin günlerin ardından hiçbir şey düşünmeden deniz ve güneşin tadını çıkarabildiği bu tatil hem ruhunu hem de bedenini dinlendirmişti. Annesine Japonya'da olan biteni ilk günden anlattığı için rahatlamıştı. Seda Hanım korktuğu kadar kötü tepki vermemişti kızının yaptığı bu anlaşmalı evliliğe. En azından bu tatilde Emir'i ve kabalıklarını geride bırakmaya, annesiyle doya doya zaman geçirmeye karar vermişti Melek. Seda Hanım kızının yüzüne renk geldiğini, Melek'in eski ışıltısını geri kazandığını görüyordu. Tatil ilk günden ona bile iyi gelmişti. Geldiklerinin ikinci günü canı balık istemiş, onun bir şey yemek istemesine çok sevinen Melek hemen otelin deniz kıyısındaki balık restoranında iki kişilik yer ayırtmıştı. O gece güzelce giyinip odalarından çıkan ana kız eskiden olduğu gibi gülüşerek kolkola girdiler.

"İyi misin anne?"

"Evet meleğim çok iyiyim" dedi Seda Hanım şefkatle kızına bakarak. "Sen mutlu musun peki? Buraya geldi-

ğinden beri otelden çıkmadın. Bodrum'da arkadaşların vardı senin. Neden onlarla buluşmadın? Biraz eğlenirdin hiç olmazsa."

"Seninle vakit geçirmek daha çok mutlu ediyor beni."

Restorandandan içeri girip kapıda bekleyen garsona rezervasyon yaptırdıklarını söylediler. Adam elindeki listeye bakıp Melek'in isimini aradı ama bulamadı.

"Rezervasyonunuz gözükmüyor hanımefendi" dedi.

"Nasıl olur? Sabah bir bayan ile konuştum. Rezervasyonun yapıldığını söylemişti."

"Üzgünüm efendim. Maalesef hiç yerimiz yok. Bütün masalar dolu ."

"Tamam kızım boş ver. Başka yerde yeriz yemeğimizi" dedi Seda Hanım.

"Olur mu anne? Canın kırk yılda bir balık istedi."

"Yer yokmuş işte. Yarın geliriz meleğim. Israr etme."

Melek inatla "Hayır anne. Bu akşam yiyeceğiz. Ben rezervasyon yaptırdığıma eminim. Bir yanlış varsa düzeltirler" dedi. Bu kadar güzel bir tatilin içerisinde ters giden herhangi bir şeye tahammülü yoktu. Tam adama listeye tekrar bakmasını söyleyecekti ki birinin adını söylediğini duydu. Arkasına döndüğünde çocukluk arkadaşı Tolga'yı gördü. Onları gören Tolga masasından kalkmış yanlarına geliyordu. Gelir gelmez önce Seda Hanım'ın elini öptü sonra sevgiyle Melek'e sarıldı.

"Neden içeri gelmiyorsunuz? Bir sorun mu var?" diye merakla sordu.

"Sabah yer ayırttık ama rezervasyon yapmamışlar."

"Üzgünüm Tolga Bey bir yanlışlık olmuş. Ama elimden bir şey gelmiyor. Hiç boş masamız yok" dedi mahçup olan görevli.

"O zaman benim masama servis açın" dedi Tolga.

"Seni rahatsız etmeyelim oğlum."

"Ne rahatsızlığı Seda Teyze? Ne kadar zaman oldu görüşmeyeli. Bilâkis çok memnun olurum" diyerek kadının koluna girdi adam. Birlikte masaya oturup siparişlerini verdiler.

"Dört yıl oldu mu görüşmeyeli gerçekten?" dedi Seda hanım genç adama bakarak.

"Oldu. Ama siz hiç değişmemişsiniz her zaman ki gibi güzelsiniz" dedi Tolga gülümseyerek.

"Sen de her zamanki gibi çok naziksin" dedi Seda Hanım.

"Teşekkür ederim. Fazıl Amca'yı duydum. Ama biliyorsunuz Amerika'daydım gelemedim. Başınız sağ olsun" dedi Tolga başını eğip.

"Biliyoruz oğlum. Dostlar sağ olsun."

"Sen ne yapıyorsun Melek?"

"Çalışıyorum."

"Öğretmen oldun mu?"

"Hayır. Okul bitince hemen bir şirkette işe başladım. Sen ne yapıyorsun? Temelli mi döndün? Eda ile birlikte misin hâlâ?"

"Evet artık Türkiye'deyim. Eda da üç gün sonra gelecek. Sizi gördüğünde havalara uçacak."

"Biz yarından sonra dönüyoruz" dedi Melek.

"İstanbul'da görüşürsünüz belki" dedi Seda Hanım. Kızının eski arkadaşlarını gördüğü için ne kadar mutlu olduğunun farkındaydı.

"Görüşürüz tabii. Artık döndük nasıl olsa. Dört yıllık arayı kapatırız kısa sürede" dedi Tolga gülerek.

Melek arkasına yaslanıp annesiyle arkadaşının koyulaşan sohbetini dinlemeye başladı. Seda Hanım tıpkı eski günlerde olduğu gibi alımlı ve keyifli görünüyordu. Melek, Tolga'yla karşılaştıkları için şükretti. Yemekleri bittikten sonra birer kahve söyleyip sohbete devam ettiler.

Melek, Seda Hanım'ın yorulduğunu görüyor ancak keyfini bozmak istemiyordu. Ancak saatine bakıp epeyi geç olduğunu fark edince müdahale etmesi gerektiğini anladı.

"Yoruldun mu anne?"

Seda Hanım Melek'in sorusuyla ne kadar zamandır konuştuğunu fark etti. Başı ağrımaya başlamıştı. Birden yorgunluğunun farkına vardı.

"Evet odaya çıkıp dinlensem iyi olacak galiba" dedi. Sonra "Seni tekrar gördüğüme sevindim oğlum" diyerek Tolga'ya sarıldı.

"Ben de çok sevindim Seda Teyze. İstanbul'da daha sık görüşürüz."

"Umarım" dedi Seda Hanım kızına bakarak. Kocası kaybolduğunda yanlarında kalan tek kişi Tolga'nın babası Timur Bey'di. Adam hallerini hatırlarını sormak için hâlâ arıyordu zaman zaman. Eskisi gibi değildi hiçbir şey tabii. İçinde bulundukları durum ve yaşadıkları acı onları herkesten uzaklaştırmıştı.

"Melek saat daha çok erken. Ben de yemekten sonra Bodrum'a inmeyi düşünüyordum. Bana eşlik eder misin?"

Melek tam itiraz edecekken annesi araya girip "Hadi Melek, geldiğimizden beri otelden çıkmadın. Bodrum'u ne çok sevdiğini biliyorum. Tolga ile git de gez dolaş biraz. Ben yukarı çıkıp uyuyacağım zaten" dedi.

Melek gülerek Tolga'ya baktı. Geçmişin güzel günlerini anımsamak onu mutlu etmişti. Eski arkadaşıyla vakit geçirmek iyi gelebilirdi.

"Tamam. Yalnız kalabileceğine emin misin?" dedi annesine endişeyle. Onun kendini kötü hissetmesi Melek'i üzerdi.

"Yatacağım dedim ya meleğim. Hadi git eğlen biraz."

"Fazla geç kalmayız Seda Teyze."

"Önemli değil oğlum. Eğlenmenize bakın."

Yerlerinden kalkarak ağır adımlarla otele yürüdüler. Melek annesi ile birlikte yukarı çıkıp üzerine bir şeyler aldı.

"İstersen gitmeyebilirim anne."

"Gitmeni istiyorum tatlım. Arkadaşınla vakit geçirip kafanı dağıt biraz. Birbirinizi yıllardır görmüyorsunuz. Konuşacaklarınız vardır."

"Teşekkürler anneciğim" dedi Melek. Annesinin kendi derdini bırakıp onu düşünmesi kızı duygulandırmıştı.

"Geç gelirsek merak etme."

"Etmem" diyerek kızını öptü Seda Hanım.

Melek aşağıya indiğinde Tolga lobide onu bekliyordu. Kıza sevgiyle sarıldı yılların özlemiyle. Dışarı çıkıp gülüşerek taksiye bindiler. O sırada onları izleyen bir çift gözden ikisinin de haberi yoktu.

Emir yoğun bir gün geçirmiş, biraz dinlenmek için eve erken gelmişti. Emre'nin İlknur'la karşılaşması onu tahmininden fazla etkilemişti. Yüzü hâlâ Emre'nin attığı yumruk yüzünden sızlıyordu. Bu işin kendisini bu kadar sıkacağını düşünmemişti hiç. Babasına kızıp kardeşine İlknur'un yerini söylediğinde arkasından gelecekleri hesap etmemişti.

Kendine bir içki koyarak koltuğa uzandı. Camdan dışarıyı seyredip kafasını toparlamaya çalışıyordu. Telefonu çaldığında acele etmeden uzanıp ekrana baktı. 'Murat' yazısını görünce açtı. Murat, Emir'in Melek ve annesine göz kulak olması için Bodrum'a yolladığı yardımcısıydı. Kadın hastaydı ve başına bir şey gelmesi halinde haberi

olsun istiyordu Emir. Melek'i tanıyordu. Annesi ölse bile asla onu arayıp yardım istemezdi.

"Efendim Murat?"

"Emir Bey özür dilerim bu saatte sizi rahatsız ettim. Bir durum var..."

"Seda Hanım'a bir şey mi oldu?" diye kesti Emir adamın sözünü.

"Her şey yolunda merak etmeyin. Melek Hanım da annesi de gayet iyiler. Yalnız bu gece tuhaf bir şey oldu. Size haber vermeden edemedim."

"Neymiş o?"

"Melek Hanım ve annesi balık yemek için otelin restoranına geldiler. Ama restoranda yer yoktu."

"Adımı verip bir yer ayarlasaydın ya onlara belli etmeden."

"Tam öyle yapacaktım ki genç bir adam onları kendi masasına davet etti efendim."

"Onlar da gitti mi?" dedi Emir şaşkınlıkla.

"Evet. Önceden tanışıyorlardı sanırım. Oldukça samimilerdi çünkü."

"Kim bu adam? Ben tanıyor muyum?"

"Tolga Tataroğlu."

Emir bu ismi nereden tanıdığını düşündü bir an. Kafası o kadar allak bullak olmuştu ki şu an kendi adını sorsalar hatırlamayabilirdi. Kısa bir süre düşündükten sonra aklına geldi.

"Timur Tataroğlu'nun oğlu Tolga mı?"

"Evet efendim."

"Nereden tanıyorlarmış birbirlerini?"

"Bilmiyorum efendim."

"Şimdi ne yapıyorlar? Herhalde odasına çıkmıştır Melek ve annesi."

Telefonun öbür ucundaki sessizlik Emir'i şüphelendirmişti.

"Efendim Seda Hanım söylediğiniz gibi odasına çıktı. Ancak Melek Hanım ..."

"Evet?"

"Kendisi Tolga Bey'le otelden ayrıldı."

"Ne demek otelden ayrıldı?" dedi Emir sertçe.

"Taksiye binip çıktılar efendim."

"Takip ettin mi?"

"Evet ettim."

"Neredeler peki?"

"Bir gece kulübüne geldiler efendim."

Emir sinirle dişlerini sıktı. Bu kız gerçekten de para avcısıydı. Tolga Tataroğlu ile yaptığı bu gece yarısı gezmesinin başka nasıl bir açıklaması olabilirdi ki?

"Beni iyi dinle. Melek otele girip odasına çıkana kadar takip etmeyi bırakma. Şimdi içeri gir. Fark ettirmeden fotoğraflarını çekip gönder bana" dedi Emir. "Tamam efendim" diyen adamı dinlemeden telefonu kapatıp karşısındaki kanepeye fırlattı hırsla. Bir an eline geçen her şeyi duvara atıp parçalamak istedi. Melek'in bir başka adamla yemek yemesine gösterdiği bu tepki kendisini de şaşırttı. Aç gözlü Melek Hanım bu işten kolayca sıyrılamayacaktı. Parasını ödediği bir tatilde başka erkeklerle gece kulüplerine gitmek neymiş ona gösterecekti.

Duyduklarını unutup biraz gevşemek için kalkıp içkisini tazeledi. Neden bütün problemli insanlar onun etrafında dönüp duruyordu ki? Acımasız bir baba, kendisini bırakıp giden bir anne, sorunları bitmeyen bir kardeş ve şimdi de ne yaptığı belli olmayan, zengin erkek meraklısı bu kız. Cama kafasını dayayarak dışarıyı seyretti bir süre. Balkondan gelen rüzgar sinirini biraz olsun yatıştırdı. Sabah olanları düşünmeye başladı tekrar. Emre'nin İlknur'la karşılaşması gözlerinin önünden gitmiyordu bir türlü.

Emre'yle lobide buluştuklarında onun ne kadar perişan olduğunu önce anlamamıştı Emir. Ama arabaya bindiklerinde kardeşinin solgun yüzünü ve titreyen ellerini görünce içi acımıştı. Emre'nin o hali tekrar gözünün önüne geldi. İçi titredi. Vahit Zorlu'dan ona yaptırdığı bu pis işlerin intikamını alacaktı.

Araba üç katlı binanın önünde durduğunda Emre ona dönerek kolunu tutmuş, ağabeyinin gözlerinin içine bakarak "İlknur'un tam olarak nesi var?" diye sormuştu.

Emir derin bir nefes alıp o anı tekrar hatırladı. Bunu söylemenin kolay bir yanı yoktu. Elini Emre'nin omuzuna koyup "İlknur senin bıraktığın kız değil. Hiçbir şey hatırlamıyor. Kazada aldığı darbeyle hafızasını kaybetti. Komadan çıktığında zihni bomboştu. Seni tanımayabilir. Buna hazırlıklı ol. Bildiği her şeyi yeniden öğretmeye çalışıyorlar. Okuma yazmayı bile" diyerek arabadan inmişti. Duydukları karşısında omuzları düşen Emre'nin "Beni hatırlamayacak mı?" deyişini duymazdan gelerek kapıya doğru ilerlemişti hızlı adımlarla. Sonra karşılaşmışlardı işte. Emir camlı kapının ardından kardeşinin İlknur'a doğru yavaş adımlarla ilerleyişini içi sıkılarak seyretmişti.

Karşılaşmayı tekrar hatırlamak tatsız bir duygu bırakmıştı kalbinde. Ne olduğunu bilmiyordu. Bir insanı bu kadar sevmek iyi bir şey değildi. Olan biten sadece kendi suçu değildi. Bu kadına körü körüne bağlanan kardeşinin de salaklığıydı. Bu aptal aşkın onu perişan ettiğini görmüyor muydu? Camın önünden ayrılıp koltuğa oturdu. O sırada telefonunun ışığının yanıp söndüğünü gördü. Hızla düşüncelerinden sıyrılıp telefonu eline aldı.

Murat nihayet çektiği fotoğrafları göndermişti. Emir öfkeyle Melek'in gece kulübünde çekilmiş fotoğraflarına baktı. Karşısında oturan çocuğu görür görmez hatırladı. Fotoğraflarda oldukça samimi görünüyorlardı.

"Efendim Seda Hanım söylediğiniz gibi odasına çıktı. Ancak Melek Hanım ..."

"Evet?"

"Kendisi Tolga Bey'le otelden ayrıldı."

"Ne demek otelden ayrıldı?" dedi Emir sertçe.

"Taksiye binip çıktılar efendim."

"Takip ettin mi?"

"Evet ettim."

"Neredeler peki?"

"Bir gece kulübüne geldiler efendim."

Emir sinirle dişlerini sıktı. Bu kız gerçekten de para avcısıydı. Tolga Tataroğlu ile yaptığı bu gece yarısı gezmesinin başka nasıl bir açıklaması olabilirdi ki?

"Beni iyi dinle. Melek otele girip odasına çıkana kadar takip etmeyi bırakma. Şimdi içeri gir. Fark ettirmeden fotoğraflarını çekip gönder bana" dedi Emir. "Tamam efendim" diyen adamı dinlemeden telefonu kapatıp karşısındaki kanepeye fırlattı hırsla. Bir an eline geçen her şeyi duvara atıp parçalamak istedi. Melek'in bir başka adamla yemek yemesine gösterdiği bu tepki kendisini de şaşırttı. Aç gözlü Melek Hanım bu işten kolayca sıyrılamayacaktı. Parasını ödediği bir tatilde başka erkeklerle gece kulüplerine gitmek neymiş ona gösterecekti.

Duyduklarını unutup biraz gevşemek için kalkıp içkisini tazeledi. Neden bütün problemli insanlar onun etrafında dönüp duruyordu ki? Acımasız bir baba, kendisini bırakıp giden bir anne, sorunları bitmeyen bir kardeş ve şimdi de ne yaptığı belli olmayan, zengin erkek meraklısı bu kız. Cama kafasını dayayarak dışarıyı seyretti bir süre. Balkondan gelen rüzgar sinirini biraz olsun yatıştırdı. Sabah olanları düşünmeye başladı tekrar. Emre'nin İlknur'la karşılaşması gözlerinin önünden gitmiyordu bir türlü.

Emre'yle lobide buluştuklarında onun ne kadar perişan olduğunu önce anlamamıştı Emir. Ama arabaya bindiklerinde kardeşinin solgun yüzünü ve titreyen ellerini görünce içi acımıştı. Emre'nin o hali tekrar gözünün önüne geldi. İçi titredi. Vahit Zorlu'dan ona yaptırdığı bu pis işlerin intikamını alacaktı.

Araba üç katlı binanın önünde durduğunda Emre ona dönerek kolunu tutmuş, ağabeyinin gözlerinin içine bakarak "İlknur'un tam olarak nesi var?" diye sormuştu.

Emir derin bir nefes alıp o anı tekrar hatırladı. Bunu söylemenin kolay bir yanı yoktu. Elini Emre'nin omuzuna koyup "İlknur senin bıraktığın kız değil. Hiçbir şey hatırlamıyor. Kazada aldığı darbeyle hafızasını kaybetti. Komadan çıktığında zihni bomboştu. Seni tanımayabilir. Buna hazırlıklı ol. Bildiği her şeyi yeniden öğretmeye çalışıyorlar. Okuma yazmayı bile" diyerek arabadan inmişti. Duydukları karşısında omuzları düşen Emre'nin "Beni hatırlamayacak mı?" deyişini duymazdan gelerek kapıya doğru ilerlemişti hızlı adımlarla. Sonra karşılaşmışlardı işte. Emir camlı kapının ardından kardeşinin İlknur'a doğru yavaş adımlarla ilerleyişini içi sıkılarak seyretmişti.

Karşılaşmayı tekrar hatırlamak tatsız bir duygu bırakmıştı kalbinde. Ne olduğunu bilmiyordu. Bir insanı bu kadar sevmek iyi bir şey değildi. Olan biten sadece kendi suçu değildi. Bu kadına körü körüne bağlanan kardeşinin de salaklığıydı. Bu aptal aşkın onu perişan ettiğini görmüyor muydu? Camın önünden ayrılıp koltuğa oturdu. O sırada telefonunun ışığının yanıp söndüğünü gördü. Hızla düşüncelerinden sıyrılıp telefonu eline aldı.

Murat nihayet çektiği fotoğrafları göndermişti. Emir öfkeyle Melek'in gece kulübünde çekilmiş fotoğraflarına baktı. Karşısında oturan çocuğu görür görmez hatırladı. Fotoğraflarda oldukça samimi görünüyorlardı.

İlk fotoğrafta Melek adamının kulağına doğru eğilmiş bir şeyler anlatıyordu. Diğer fotoğrafta ikisi birlikte bir şeye gülüyordu. Melek çok güzel görünüyordu yazlık elbisesinin içinde. Emir kızı ilk defa böyle gülerken görüyordu. Bu kadar mutlu olması onu daha da sinirlendirdi. Geldiğinde bunun hesabı kesinlikle sorulacaktı.

Melek gibi basit bir kız Timur Tataroğlu'nun yıllardır Amerika'da yaşayan oğlunu nasıl tanıyor olabilirdi? Koskoca Tataroğlu holdingin veliahtını tanımaları Emir'i iyice şüphelendirdi. Üstelik yakın zamanda onlarla bir iş bağlantısı yapmıştı. Birlikte çalışma ihtimalleri vardı. Emir duyduklarıyla ilgili ne düşüneceğini bilmeden tekrar koltuğa uzandı. Gözlerini yumup gevşemeye çalıştı.

Emre yatakta bir sağa bir sola dönüyor, bir türlü uyuyamıyordu. Aynı gün hem öldü sandığı sevgilisinin sağ olduğunu hem de onun kendisini hiç hatırlamadığını öğrenmişti. Birisi onu uçuruma düşmekten kurtarmış ama yukarı da çekmemiş gibiydi. Bilmediği bir yerlerde sıkışıp kalmıştı öğrendiği şeylerin ağırlığıyla. Öğlenden beri yaptığı gibi bir daha düşündü İlknur'la karşılaşmasını.

Kapı açılıp da karşısında onu görünce önce ne yapacağını bilememişti. Camın kenarında duran kızı dünya dışından gelen olağanüstü bir varlığı görmüş gibi uzun uzun seyretmişti. Kız kafasını çevirip ona baktığında kalbinin duracağını sanmıştı Emre. İlknur'un öldüğünü söylediklerinden beri geceler boyu bu anın hayalini kurmuştu. Ama kızın kendisine bakan boş gözlerini gördüğünde kurduğu hayaller paramparça olmuştu. İlknur o kadar boş bakıyordu ki Emre onun ruhunu bir yerlerde kaybettiğine yemin edebilirdi. Kızın gözlerinde tanımlayamadığı bir soğukluk görmüştü.

"İlknur" diye fısıldamıştı kıza doğru bir adım atarak "Ben Emre. Tanıdın mı beni?"

İlknur bu isimde birini tanımadığına eminmiş gibi bir süre daha adama bakıp "Hayır tanımadım" diye yanıtlamıştı onu. İlknur'un söylediği şeyden sonra Emre onun biricik aşkı değil onun soğuk bir yansıması olduğunu anlamıştı. İlk andan pes etmek istemediği için "Ben seni tanıyorum ama" diyerek kıza doğru birkaç adım daha atıp yanındaki koltuğa oturmuştu.

İlknur onu uzun uzun seyretmişti hiç bir şey söylemeden. Emre tam bir şey söyleyecekken "Kimim ben?" deyivermişti boynundaki fularla oynayarak. Hayat dolu sevgilisinin küçük bir çocuğa dönüştüğünü gören Emre kıza doğru eğilerek "Sen benim canım, nefesim, hayatım ve yaşama kaynağımsın. Biricik sevgilimsin. Her gün öldü sanarak hayalini kurduğum, unutmamak için dua ettiğim tek aşkımsın" demişti.

"Sen de mi hastasın?" demişti kız.

"Evet hastayım. Hem de çok hastayım. Tek ilacım var o da sensin." diyerek kızın ellerini tutmak için uzanmıştı Emre. Bunu gören İlknur "Bana dokunma" diyerek ondan uzaklaşmıştı. "Sana zarar vermeyeceğim" diye fısıldayan Emre'ye dönüp "Git buradan. Seni tanımıyorum" demişti korku dolu bakışlarla.

Emre konuşmalarını tekrar hatırladığında içinin acıdığını hissetti. Bu acıya rağmen içinde garip bir umut vardı. En azından İlknur hâlâ hayattaydı. Kendini hiç hatırlamasa bile bir ömür onunla kalabilirdi Emre. Onu o kadar çok seviyordu ki... Ama bunu onlara yaşatanlardan intikamını alacaktı. Vahit Zorlu bu kıza ve kendisine çektirdiklerini ödeyecekti. Emir'e de öfkeliydi Emre. Hele İlknur'la aralarındaki yakınlığı ilk gördüğünde çıldıracak gibi olmuştu.

Emre dışarı çıkmak üzereyken bir anda içeri dalan Emir İlknur'a gidip sarılmıştı. İlknur başını Emir'in göğsüne yaslayıp "Neredeydin kaç gündür?" diye sormuştu. Emir kardeşinin o güne kadar hiç duymadığı yumuşak bir ses tonuyla "İşim vardı. Ama bak şimdi buradayım" demişti. "Bir daha bu kadar uzun gitme" diye başını Emir'in göğsüne yaslamıştı İlknur. "Gitmem merak etme" diyerek kızın saçlarını öpmüştü.

Kızın ağabeyine bakışlarının bambaşka duygular taşıdığını görmüştü Emre. Onun kendisini tanımayıp kazadan önce nefret ettiği Emir'e bu kadar yakın davranması Emre'yi şok etmişti. Onları seyrederken bir ara ağabeyinin yakasından tutup duvara fırlatmak, onu kızdan uzaklaştırmak istemişti. Ama İlknur'un yüzündeki mutluluğu görünce olduğu yerde kalmış, yumruklarını sıkıp öylece izlemişti olup biteni. Bir ara dayanamayıp "Sen Emir'i tanıyor musun" diye sormuştu İlknur'a. "Evet tanıyorum. O benim arkadaşım" demişti İlknur Emir'in kollarına başını dayayarak. Emir kıza Emre'yi gösterip "Bu kim" diye sorduğunda bir süre durmuştu İlknur. Sonra "Bilmiyorum ama hasta galiba" diyerek Emir'i güldürmüştü.

"Evet hasta" demişti Emir kıza. "Onunla da arkadaş olur musun?"

"Olmam mı gerekiyor?"

"Olursan sevinirim."

"Tamam o zaman" demişti İlknur Emre'ye tanımaz gözlerle bakarak.

O ana kadar kıskançlıktan kavrulan ve dışarıya çıkınca Emir'i evire çevire dövme isteğiyle yanıp tutuşan Emre ağabeyinin kıza kendisini tanıtmak için geldiğini anlayıp rahatlamıştı. Sonra Emir kızla vedalaşmış, yakında tekrar geleceğini söylemişti. Kız yanağından öperek

uğurlamıştı Emir'i. Emre'nin yüzüne bile bakmamıştı.

Emir şaşkınlıktan donakalmış kardeşini kolundan tutarak odadan çıkarıp hiçbir şey söylemeden arabaya götürmüştü. Emre ona sadece "Seni yaşadığım sürece asla affetmeyeceğim" diyebilmişti.

Emir her zamanki aldırmaz tavrıyla "Sana affet demedim" diye kestirip atmıştı. Yolda uzun süre konuşmamışlardı. Sonra Emre dayanamamış kalbini kemiren o soruyu sormuştu.

"Aranızda ne var?"

"Söyledi ya İlknur. Arkadaşız" demişti Emir kardeşinin gözlerine bakmadan.

"O senden nefret ediyordu."

"Beni hatırlasa belki hâlâ eder" demişti Emir yüzünü ona dönerek.

"Emre İlknur önceki hayatına dair hiçbir şey hatırlamıyor. Hatırlar mı onu bile bilmiyoruz. Kendine geldiği anda beni gördü. İlk zamanlar konuşmayı bile beceremiyordu. Bırak kim olduğunu okuma yazmayı bile unutmuştu. Çocuk gibiydi. Her şeye sıfırdan başladı" demişti. Sonra kızın tedavisinin her aşamasında yanında olduğunu, iki yıl boyunca sadece kendisini gördüğünü anlatmıştı. Boynundaki fuları kazada aldığı yaraları kapatmak için taktığını söylediğinde Emre kızın hem ruhuna hem de bedenine verdiği zararı düşünüp bir kez daha kahrolmuştu.

İlknur'un bütün masraflarını ağabeyinin karşıladığını öğrendiğinde ise şaşırmıştı. Emir'in karşılıksız şefkat gösterilerine alışık değildi. Çıkarı için herkesi ezip geçen bir adamın İlknur'a niye bu kadar iyi davrandığını anlamaya çalışmıştı.

"Belki de tahmin ettiğim kadar kötü biri değilsin" demişti Emre ona.

"Aslında kötüyüm. Belki babamdan bile kötüyüm. İçimde son kalan iyiliği belki de İlknur'a harcadım bilmiyorum" diyerek başını koltuğa dayayıp gözlerini yummuştu Emir.

Emre ağabeyine eskisi kadar kızmadığı halde "Ona iyi davrandığın için teşekkür ederim. Ama bu seni affettiğim anlamına gelmiyor" demişti.

"Affetme zaten. Onun yaşadığını seni çok sevdiğim için söylediğimi zannetme. Senden hâlâ hoşlanmıyorum" diye yanıtlamıştı onu Emir gözlerini açmadan.

"Ben de senden hiç hoşlanmıyorum" demişti Emre de ağabeyine gülerek.

Emre bu anı hatırladığında yaşadığı acıya ve içindeki öfkeye rağmen kendini iyi hissetti. Emir bütün yaptıklarına rağmen ona annesinin anlattığı gibi bir ağabeydi. İlknur hâlâ hayattaydı. Artık yaşamak için bir nedeni vardı. Ne olursa olsun sevdiği kadına kendini hatırlatacak, kendilerine yaşatılan bu acının hesabını Vahit Zorlu'dan soracaktı. İlknur'un güzel gözlerini düşünerek gülümsedi ve gözlerini kapatıp kendini uykuya bıraktı.

9

Melek ertesi sabah valizleri hazırlamış annesinin giyinmesini bekliyordu. Birazdan kahvaltı yapıp otelden çıkacaklardı. Tatilleri sona ermişti. Artık İstanbul'a dönüp onu bekleyen işlerin peşine düşmesinin zamanı gelmişti. Döner dönmez evin borcunu yeniden yapılandırmalı ve annesinin son zamanlarını rahat geçirmesini sağlamalıydı. Emir'le aynı evde oturarak bunu nasıl yapacağını bilmiyordu ama bir yolunu bulacaktı. Uçağa bindiklerinde Melek annesinin elini tuttu. Seda Hanım yanında oturan kızına gülümseyerek baktı.

"Şimdi ne olacak. Bir düğün falan olacak mı?"

"Japonya da bizi evlendiren Bay Yakamoto'ya üç hafta sonra düğün olacağını söyledik. Düğüne katılacağını söylemişti. Gelirse mutlaka olur anne."

"Seni gelinlikle göreceğim desene."

"Evet anneciğim göreceksin."

"Belki senin düşündüğün kadar kötü değildir bu adam" dedi Seda Hanım. Her anne gibi evladının mutlu olmasını istiyordu. Melek ön yargılı davranmazsa bu

adamın iyi taraflarını görebilirdi belki. Hiç kimse salt kötü olamazdı ki.

"Belki de sen haklısındır anne. Adam sandığım kadar kötü değildir. Ben abartıyor olabilirim" dedi Melek annesine bakarak. Adamın anlattığından daha kötü olduğunu söyleyip kadını üzmeye hiç niyeti yoktu. Son günlerini böyle şeyleri düşünerek geçirmemeliydi. Annesinin tuttuğu elini öptü gülümseyerek.

Uçak indiğinde Melek annesini bir yere oturtup valizlerini beklemeye başladı. Kadının kesinlikle yorulmaması gerekiyordu. İki gün sonra kemoterapiye başlayacaklardı. Onları daha kötü günler bekliyordu. Melek valizleri alınca ağır adımlarla çıkışa doğru yürüdüler. Kapıdan çıktıklarında Melek Emir'in şoförü Hasan'ı görüp şaşırdı. Sonra biletleri Emir'in aldığını hatırladı. Hangi gün, saat kaçta döneceklerini bilmesi normaldi. Yine de yaptığı Melek'in tanıdığı Emir'i aşan bir jestti.

"Hoş geldiniz Melek Hanım" diyerek yanlarına gelen Hasan valizleri alarak bagaja yerleştirdi. Melek'le annesi de arabaya oturdular. Hasan şoför koltuğuna geçtiğinde Melek "Evi tarif edeyim mi, yoksa bulur musun?" diye sordu.

"Gerek yok Melek Hanım. Sizi Emir Bey'in evine götüreceğim."

"Hasan Bey annem rahatsız. Dinlenmesi gerekiyor. Lütfen bizi evimize bırakın. Ben daha sonra Emir Bey ile bu konuyu konuşurum."

"İsterseniz hemen arayın. Çünkü Emir Bey'in kesin talimatı var. Annenizi ve sizi eve getirmemi istedi."

Melek çantasından telefonu çıkarmaya yeltendiğinde annesi uzanarak kızının elini tuttu. Kızına usulca "Ben iyiyim canım. Sorun değil gidebiliriz" diyerek kızına gülümsedi.

Melek annesini yormak istemediği için sesini çıkarmadı. Ama adamın neden böyle bir şey yaptığını hâlâ anlayamıyordu. Emir kendisinden hiç hoşlanmıyordu. Niye evinde kalmasını istiyordu ki? O da bu kaba adamla aynı ortamda olduğunda geriliyordu. Ayrıca annesinin yanında kendine laf sokmasını kaldırabileceğini sanmıyordu. Bu annesini de üzerdi.

Melek eve vardığında nasıl davranması gerektiğini düşündü. İnsanların nerede ne yapacaklarını genelde anlardı. Ama bu adamın ruh hali dakika başı değişiyordu. Dengesizdi, sinirliydi ve terbiyesizdi. Üstelik Melek şimdi bir de onun karısı olmuştu. Ne zaman biteceğini bilmediği bir evliliğin içine sıkışıp kalmıştı.

Araba bahçe kapısından içeri girip üç katlı evin önünde durdu. Melek buraya ilk geldiği geceyi anımsadı. O zaman bu kadar büyük görünmemişti gözüne nedense. Arabadan inerek annesine yardım etti. Bu sırada Hasan da bagajdan valizleri indirdi. Kapıya doğru yürüdüklerinde onları gülümseyerek Asiye Hanım karşıladı.

"Hoş geldiniz Melek Hanım"

"Hoş bulduk" dedi usulca. Kadının annesinin yanında kendisini tanıdığını belli etmesinden rahatsız olmuştu Melek.

"Hoş geldiniz efendim. Ben Asiye" dedi kadın Seda Hanım'a dönerek.

"Hoş bulduk Asiye Hanım" diye yanıtladı Seda Hanım ve gülümseyerek içeri girdi. Ana kız bir süre ne yapacaklarını bilmeden salonun ortasında durdular. Kapıdan giren Emir'i gördüğünde Melek gerildiğini hissetti. Emir odanın ortasında dikilen kıza baktı. Hemen sonra gözleri yanındaki kadına kaydı.

"Hoş geldiniz Seda Hanım."

"Hoş bulduk oğlum."

Emir "Lütfen oturun" diyerek onlara yer gösterdikten sonra gözleri tekrar Melek'e takıldı. Melek'in solgun yüzü bronzlaşmıştı. Bu onu daha da çekici yapmıştı. Gözleri karşısında oturan kadına kaydı Emir'in. Artık durumu kendi tarafından anlatmanın zamanı gelmişti.

"Seda Hanım, Melek size durumu anlattı galiba."

"Evet."

"Biz Japonya'da evlendik. Ama nikahta bulunmadığınız için üzülmenizi istemiyorum. İki hafta sonra büyük bir düğün yapacağım."

Seda Hanım önce Melek'e sonra karşısında oturan yakışıklı genç adama baktı. Açık konuşmaya karar verdi.

"Melek bana bunun anlaşmalı bir evlilik olduğunu söyledi" dedi açıklama beklediğini belirtir bir ses tonuyla.

Emir kaşlarını çatarak Melek'e baktı. Göz göze geldiğinde Melek onun ne düşündüğünü her zamanki gibi anlayamadı.

"Belki öyle başlamış olabilir. Ama sizi temin ederim bu anlaşmalı bir evlilik olmayacak."

"Olmayacak mı?" diye atıldı Melek. Ağzından çıkanı kulağı duyuyor muydu bu adamın? Onunla asla gerçek bir evlilik yapmayacaktı. Evlenmiş olabilirdi ama onunla karı koca hayatı yaşamayacaktı.

"Evet olmayacak sevgili karıcığım" diyen Emir gözlerini kızdan çekerek Seda Hanım'a döndü.

"Seda Hanım bundan sonra burada kalmanızı istiyorum. Böyle olması daha uygun. Asiye Hanım size odalarınızı gösterir" diyerek ayağa kalktı. "Benim biraz işim var. Siz yerleşmenize bakın. Yarın kalan eşyalarınızı getirirsiniz. Akşam yemekte görüşürüz. İzninizle" diyerek odadan çıktı.

Melek giden adamın arkasından şaşkınlıkla bakıyordu. Neler söylüyordu bu adam böyle?

"Melek" diye seslenen annesine bakarak bir an ne düşüneceğini bilemedi.

"Efendim anne?"

"Ne oluyor?"

"İnan bana ben de bilmiyorum. Ama burada kalmaya niyetim yok. Toparlan evimize gidiyoruz."

"Bence bunu önce Emir'le konuşman gerek. Ne de olsa kocan."

Melek sinirle "O benim kocam değil. Evlendik ama değil. Yani neyse..." diyerek annesine doğru döndü. "Değil işte" dedi sinirle.

Bunun üzerine Seda Hanım bir kahkaha atarak kızına baktı.

"Ama o kendisini öyle sanıyor."

"Onun ne sandığı hiç umurumda değil" diye kestirip attı Melek.

"Sen ne kadar anlaşmalı desen de bu evlilik onun gözünde gerçek."

"Anladım" diyerek sustu Melek. Sonra yerinden kalkarak annesinin yanına oturdu ve onun ellerini tuttu.

"Üzgünüm anne."

"Üzülme Meleğim. Ben de babanla evlendiğimde onu hiç istemiyordum ama sonra çok aşık oldum. Kızların kaderi annelerine benzer derler. Belki sen de Emir'i seversin."

"Asla!"

"Bu kadar ön yargılı olma ve büyük konuşma. Hayatta hiçbir şey belli olmaz. Beni de merak etme. Duyduklarımdan sonra huzur içinde ölebilirim. Seni yalnız bırakıp gitmeyeceğim için seviniyorum."

Melek annesini üzmemek için hiç sesini çıkarmadı. Onu mutlu eden neyse o olacaktı. O kadar az zamanları vardı ki. Annesinin bu kısa zamanı mutlu ve sorunsuz

geçirmesini istiyordu. Bunun için de ne gerekirse hiç şikayet etmeden yapacaktı.

Emir Melek ve annesinin yanından ayrılıp holdinge geldiğinde ilk olarak Zerrin'i aradı. Melek hakkındaki gerçekleri öğrenmenin zamanı gelmişti. Kızın annesine bu evliliğin anlaşmalı olduğunu söylediğine inanamıyordu. Bu cadı böyle söylemekle ne elde edecekti? Emir'i nasıl çileden çıkaracağını mı hesaplıyordu sürekli?

Zerrin telefonu ikinci çalışında açtı.

"Efendim Emir?"

"Zerrin, Melek'in dosyasını bana gönder."

"Neler oluyor? Daha tatilden dönmedi mi?"

"Döndü. Dosyayı hemen istiyorum" diyerek telefonu kapattı Emir.

Zerrin neler döndüğünü anlayamıyordu. Japonya dönüşü Melek tatile gitmişti. Emir'in Ayşe gelmeden kızı tatile göndermesi Zerrin'i şaşırtmıştı. Şimdi durup dururken Melek'in dosyasını neden istiyordu ki bu adam?

Geçen gün canlı yayında hem de yanında Hale varken evlendiğini açıklamıştı üstelik. Bu adamı uzun yıllardır tanıyordu. İlk defa ne yaptığına dair bir fikri yoktu. Dosyayı alarak yönetim katına çıktı. Bu dosyadan ne öğrenmeyi bekliyordu ki? Kızın kim olduğunu öğrenip ne yapacaktı? Emir'in odasının önünde Ayşe karşıladı onu. Düğünden sonra ilk defa karşılaşıyorlardı. Ayşe iyice güzelleşmişti.

"Merhaba Zerrin Hanım."

"Merhaba. Kim var Emir'in yanında?"

"Kimse yok. Daha yeni geldi. Yine ters tarafından kalkmış."

"Her zaman ki gibi desene."

"Evet" diyerek gülümsedi kız. Sonra dayanamayarak "Melek hakkında bir bilginiz var mı?" diye soruverdi.

"Yok maalesef. Tatilden dönmüş ama. Büyük olasılıkla yarın gelir" diyerek Emir'in odasına girdi. Masasında oturan adam Zerrin'i gördüğünde ayağa kalktı.

"Senin getirmene gerek yoktu. Biriyle gönderseydin Zerrin" dedi.

"Özellikle ben getirmek istedim" diyen Zerrin dosyayı adama uzattı.

Emir kadının uzattığı dosyayı alarak önüne koydu "Bir şey içer misin?" dedi kahvesinden bir yudum alarak.

"Hayır. Neler oluyor Emir?"

"Bir şey olduğu yok. Sadece karımın geçmişini öğrenmek istiyorum."

"Neyin?" diyerek şaşkınlıkla sordu Zerrin.

"Karımın" dedi tekrar kadına bakarak.

"Sen... sen Melek'le mi evlendin?"

"Evet."

"Ama..."

Emir kadına bakınca Zerrin sözlerini tamamlayamadı. O kadar şaşkındı ki ne diyeceğini bilmiyordu. Bu adam daha ilk gördüğü gün kızı kovmuş ve iki hafta kızın canına okumuştu kaprisleriyle. Şimdi onunla evli olduğunu söylüyordu.

"Emir sen ciddi misin?"

"Bu konuda asla dalga geçmeyeceğimi biliyorsun."

"Ama baban ne diyecek? İlknur meselesinde gösterdiği tepkiyi biliyorsun."

"Emre'ye İlknur'un yaşadığını söyledim. Dün onunla birlikte İlknur'a gittik. Ayrıca babamın ne diyeceği zerre kadar umurumda değil."

"İnanamıyorum. Ne oldu sana Japonya'da?" diyerek güldü Zerrin.

"Bir şey olmadı sadece işi almak için Melek'le evlenmek zorunda kaldım. Şimdi o küçük çıkarcının dosyasına bakarak kim olduğunu öğreneceğim."

"Ben sana anlatayım kim olduğunu. Dosyaya bakıp yorma kendini. Zaten öğreneceğin fazla bir şey de yok. Ayrıca o kız çıkarcı biri değil."

Emir bir süre hiçbir şey söylemeden öylece Zerrin'e baktı. Sonra kahvesinden bir yudum alarak sakin bir şekilde "Anlat" dedi.

"Melek, Fazıl Sarıca'nın kızı"

"Hiç yabancı gelmedi bu isim. Nereden tanıyorum?"

"Babanın arkadaşıydı. Dört sene önce iflas edince kendini köprüden attı."

Emir arkasına yaslanarak şaşkınlıkla Zerrin'e baktı. Şimdi hatırlamıştı. Ara sıra babasının yanında o adamı görürdü. Ama o ihale iptal olmuştu galiba adamın ölümünden sonra. Öyle mi olmuştu? Emir tam hatırlayamadı. Babası daha detaylı biliyordu kesin bu meseleyi. İhaleye o hazırlanmıştı. Melek'in kim olduğunu öğrenince babasının ne tepki göstereceğini düşünüp gülmeye başladı.

Parmağını masasının üstünde duran karton dosyadaki ismin üstüne vura vura gülerken Zerrin şaşkınlıkla Emir'e bakıyordu. Emir gülmeye başladığı gibi aniden sustu ve Zerrin'e bakıp. "Bunu neden şimdiye kadar anlamadım bilmiyorum" dedi.

Zerrin adamın tuhaf halleri karşısında içini çekip "Çünkü Melek bunu konuşmayı sevmiyor" dedi.

"Belli" diyerek sustu Emir. Bir süre daha önündeki dosyaya baktı. Melek Sarıca'nın gizemi artık ortadan kallkmıştı. Görmüş geçirmiş halleri gerçekti. Zengin doğmuştu ama sonunda hayat onu bir sekreter yapmıştı.

"Bunları bildiğimi kimseye söyleme. Buna Melek de dahil" dedi Emir buyurgan bir tavırla.

"Emir, o kız ve annesi gerçekten çok acı çekmiş. Çok zor zamanlar geçirmişler. Nasıl evlendiniz, ne olup bitti bilmiyorum ama lütfen onu üzme" diyebildi Zerrin.

"O sahtekar cadıya bunları bana neden söylemediğini soracak değilim." dedi Emir. Sonra durup bir kere daha dosyaya baktı.

"Vay canına Fazıl Sarıca'nın kızı ha."

"Evet."

"Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Hiçbir şey kalmamış mı?"

"Hayır adamın piyasaya o kadar çok borcu varmış ki Melek'le annesi adamın mirası reddetmek zorunda kalmışlar. Bir tek oturdukları ev var. Onun da ipoteği varmış. Kredi çekmişler kapatmak için. Kız hâlâ onun borcunu ödüyor. Annesi de çok hasta" diye yanıtladı adamı Zerrin.

"Bankaya ne kadar borcu var öğren" dedi Emir düşünceli.

"Tamam. Ödeme yapacak mısın?"

"Hayır. Sadece borcu öğren."

"Nasıl evlendiniz peki?"

"Uzun hikâye" diyerek sustu Emir. Sonra dosyayı alıp çekmecesine attı.

"Dosya bende kalsın. Bu konuştuklarımız aramızda kalsın."

"Tamam. Melek nerede şimdi?"

"Benim evimde" dedi Emir.

Sonra birden aklına geldi Zerrin'e sormak istediği diğer konu. "Bana düğün organizasyonu yapan birileri gerekiyor. Fazla zamanım yok. İki hafta içinde büyük ve gösterişli bir düğün yapılacak. Bulabilir misin?"

"Sen bu kıza aşık mısın yoksa?" diye gülümsedi Zerrin.

"Ne aşkı? Aşık olacak kadar delirmedim. Hele o küçük düzenbaza hiç aşık değilim" dedi Emir kadının yüzüne hiç bakmadan.

Zerrin gittikten sonra, Emir uzun bir süre dosyayı inceledi. Kızın özgeçmişini okudu. İnternette Fazıl Sarıca'yla ilgili haberleri okudu. Adam son girdiği ihalenin açıklanmasından sonra kendini Boğaziçi Köprüsü'nden atmıştı. İhale onun atladığı saatlerde iptal olmuştu. Haberleri okuyunca ihaleyi de adamı da hatırladı Emir. Tekliflerin verilmesinden bir hafta önce adam kendilerine gelmişti. Zor durumda olduğunu söylemiş ve ihaleye girmemelerini rica etmişti. Girerlerse kendisinden daha yüksek fiyat vermelerini istemişti. Emir adam gittikten sonra babasına "İhaleye girmeyelim" dediğini hatırladı. Adamın haline üzülmüştü. Ama Vahit Zorlu böyle işleri asla kaçırmazdı. Karşısında değil arkadaşı oğlu olsa ezer geçerdi.

O ihaleye girmişti babası ama kazanamamıştı verdikleri fiyat yüksek kaldığı için. Emir kimin kazandığını hatırlamak için hafızasını zorladı ama bulamadı. Sonra ihale iptal edilmişti. Büyük ihtimalle Fazıl Sarıca ihalenin iptal olduğunu öğrenemeden kendini köprüden atmıştı. Adamın cesedi de bulunamamıştı. Babası, Melek'in Fazıl Sarıca'nın kızı olduğunu öğrendiğinde ne diyecekti acaba? Bunu ona söyleyecek değildi. Düğün günü büyük olasılıkla Melek'in annesini tanırdı.

Melek'in gizemini çözmüştü ama bu kız onun için hala çok bilinmeyenli bir denklemdi. Emir onu çözmekten büyük zevk alacaktı. Para peşinde koşan biri olduğu kesindi. Eski yaşantısına kavuşmak için önündeki fırsatı değerlendirmişti. Madem Melek para için fırsatları kullanıyordu o da Timur Tataroğlu ile yapacağı işte onu kullanacaktı. Kızdan bir an nefret etti. Ama Emir Zorlu ihtiyaç duyduğu kişilere katlanmasını bilirdi. Sonra da onları

yok edip geldikleri çöplüğe geri gönderirdi. Melek'le işi bittiğinde o da geldiği yere geri gidecekti.

Annesi odasına yerleştikten sonra Asiye Hanım Melek'e kendi odasını gösterdi. Melek kadının onu eski kaldığı odaya götüreceğini sanıyordu. Ancak Asiye Hanım Melek'i kocaman bir odaya soktu. Kız odanın ortasında durup şaşkın şaşkın bir etrafına bir de kadına baktı. Burası Emir'in odası olmalıydı. Bu evde bu kadar büyük bir oda ancak Emir'in olabilirdi.

"Sizin odanız burası efendim."

"Geçen sefer kaldığım odaya geçmem mümkün mü?"

"Üzgünüm. Emir Bey buraya yerleşmenizi istedi Melek Hanım."

"Ben o odada kalacağım yine de. Merak etmeyin size bir şey söyleyemez. Ben böyle istediğimi anlatırım ona" diyerek odadan çıktı Melek. Koridorda yürürken sinir içindeydi. Buna nasıl cüret edebiliyordu? Bu evliliğin sadece kağıt üzerinde kalacağını söyleyerek ikna etmişti onu? Şimdi de odasında kalıp onunla aynı yatağı paylaşmasını istiyordu. Diğer odanın kapısına geldiğinde tedirgin kendisini izleyen kadına dönüp gülümsedi.

"Asiye Hanım lütfen endişelenmeyin. Ben Emir Bey'le konuşur bu durumu hallederim."

"Tamam Melek Hanım. Siz nasıl isterseniz" diyerek aşağıya indi kadın.

Melek yatağa oturarak odaya tekrar bir göz attı. Son kaldığından bu yana hiçbir şey değişmemişti.

10

Emir akşam yemeğine yetişmek için eve her zamankinden erken gelmişti. Seda Hanım'la biraz sohbet etmişlerdi yemek hazırlanırken. Melek ise hiç sesini çıkarmadan onları dinlemişti. Emir masada oturan kıza ve annesine baktı göz ucuyla. Kadın sabahkinden daha kötü görünüyordu. Yolculuk onu yormuş olmalıydı. Ama Melek'e bakarken bütün yorgunluğu kayboluyor, gözlerinde tarif edilemez bir sevgi beliriyordu. Emir'in ona böyle bakan bir annesi hiç olmamıştı. Onları izlerken kadının sanki düşüncelerini okumuş gibi kendine de bakmasıyla irkildi. Seda Hanım, Emir'e de kızına baktığı gibi, sevgi dolu bakışlarla gülümsemişti. Emir hayatında ilk defa annesizliğini iliklerine kadar hissetti. Bir annenin kendisine öyle bakmasını ne kadar özlediğini, buna ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmişti. Yıllarca böyle bir bakışın özlemi ile kavrulmuştu. Şimdi küçücük bir bakış bile ne kadar iyi gelmişti. O an Melek'i ne kadar kıskandığını anladı. O da Emre gibi şanslıydı.İkisi de kendilerine koşulsuz sevgi ile bakan birileri tarafından büyütülmüştü.

Emir'in payına ise Vahit Bey'in düşmanca bakan gözleri ve içinde sevgi barındırmayan sözleri düşmüştü. Emir Seda Hanım'ın yakında aralarından ayrılacak olmasına üzüldü.

Yemekten sonra Seda Hanım yorgun olduğunu söyleyerek odasına çıktı. Sonunda Melek ile baş başa kalmışlardı. Emir karşısında huzursuz bir şekilde oturan kızı süzüyordu. Kızın bu durumdan rahatsız olduğunu anlamıştı. Bu da ona ayrı bir zevk veriyordu. Melek'in ne yapacağını bilmeden karşısında öylece oturması hoşuna gidiyordu. Avıyla oynamayı seven bir avcıydı Emir. Bu evlilik sandığından daha eğlenceli olacaktı.

Melek son yarım saattir hiçbir şey söylemeden kendisini seyreden adamdan rahatsız olmuştu. Bakışları onu adeta olduğu yere çivilemişti. Kız kalkıp odasına gidemiyordu bir türlü. Sonunda gözlerini ondan kaçırarak yavaşça ayağa kalktı. Bir an önce odasının güvenli ortamına kendisini atıp bu bakışlardan kurtulmak istedi.

"İyi geceler" diyerek kapıya doğru ilerledi.

Bunu duyan Emir hızla yerinden kalkarak kapının önüne dikildi. Melek arkasında oturan adamın bir anda önünü kesmesine şaşırmıştı.

"Yatmak için erken değil mi?" dedi Emir bir kaşını kaldırarak.

"Yorgunum."

"Bütün gün dinlenmiş olmalısın."

Melek hiçbir şey demeden adamın kapının önünden çekilmesini bekledi ama Emir'in böyle bir niyeti yoktu. Heybetli görüntüsü bütün kapıyı kaplamıştı. Sonunda daha fazla dayanamadı Melek. Yorgundu ve uyumak istiyordu.

"Ne istiyorsunuz?"

"Hala siz mi diyorsun?" diyerek gülümsedi Emir.

"Ne istiyorsun?" dedi düzelterek Melek.

"Karımla sohbet etmek isteyebilirim. Onunla baş başa oturmak isteyebilirim. Ya da ne bileyim odamıza çıkıp sevişmek isteyebilirim" dedi Emir kızın daha önce hiç görmediği arsız bir gülüşle. Melek duyduklarına inanamamış gibi bir süre adama baktı. Bu hali Emir'i daha çok güldürdü.

"Bir karı kocanın bunları yaptığını biliyorsundur umarım. Öyle hayatında ilk defa duymuş gibi bakma."

"Bu gerçek bir evlilik değil."

"Bence gerçek. Kanun önünde evlendik ve iki hafta sonra düğünümüz var. Kim bunun sahte olduğunu söyleyebilir ki?"

"Ben söyleyebilirim."

"Evlenen sen olmana rağmen mi?" diyerek güldü Emir.

"Bana bir söz verdin. Dedin ki..." diyerek sustu Melek. Evlilikle ilgili adamın söylediklerini düşündü. Emir hiçbir zaman bu evliliğin sahte olacağını söylememişti. Anlaşmalı evlilik lafını bile kullanmamıştı. Sadece "boşanana kadar evli kalacağız" demişti. O zaman buna neden dikkat etmediğini anlamıyordu Melek.

Emir kızın cümlenin ortasında susuvermesine bir şey demedi önce. Kızın öylece kalakaldığını fark ettiğinde "Ne dedim?" diye sordu.

"Bu evliliğin anlaşmalı bir evlilik olacağını söylemiştin" dedi Melek söylediğinin yalan olduğunu bile bile.

"Ben böyle bir şey söylemedim. Buna neden olduğun için cezanı çekeceksin dedim. Ve cezanı çekme zamanı geldi Melek Hanım. Bu evlilik herkesin evliliği gibi gerçek olacak ve ben kocalık haklarımı sonuna kadar kullanacağım."

"Hayır" diye sesini yükseltti Melek.

Emir hiçbir şey demeden kıza baktı. Bakışları sert ve yüzü düşmancaydı. Melek adamın söylediklerinde ne kadar ciddi olduğunu anlamıştı. Ne yapacağını, adamı nasıl ikna edeceğini bilemiyordu.

"Bunu yapamam" dedi neredeyse fısıldayarak.

"Neden? İstemediğin kadar bol paraya kavuşacaksın. Tek yapman gereken kocanın isteklerini yerine getirmek."

"Önümden çekil. Yarın boşanmak için başvuracağım."

"Boşanana kadar haklarımı alayım o zaman" diyerek kıza doğru eğildi Emir. Melek'in bir adım geri gitmesine mani olmak için koluyla belini sardı. Dudaklarını kızın kulağına yapıştırdı. Melek onun dudaklarını teninde hissettiği anda irkildi. Tüyleri diken diken oldu ve kaçacak yeri olmadığı için gözlerini sımsıkı yumdu. Emir dudaklarının altındaki kulağı hissederek kısık bir sesle "Şimdi odamıza çıkacağız. Sakın sesini yükseltme. Annenin üzülmesini istemezsin sanırım" diyerek ondan biraz uzaklaştı. Kızın elini tutarak onu merdivenlerden yukarı çıkardı ve kendi odasına götürdü. Melek sabah girdiği odaya girdiğinde titriyordu.

Emir kızın elini bırakmadan onu yatağın kenarına kadar götürüp oturttu. Birkaç adım geriye giderek ona baktı. Kız korkudan bembeyaz olmuş hiç sesini çıkarmadan ona bakıyordu. Ne sanıyordu bu cadı ona tecavüz edeceğini mi? O kadınlara tecavüz etmezdi sadece onu istemelerini sağlardı.

Kızın şaşkın bakışları altında soyunmaya başladı. Önce gömleğinin düğmelerini çözdü. Bunu gören Melek çok öfkelendi. Yanına giderek adama vurmak istedi.

Emir onun kolunu tutarak kendine çekti.

"Vahşi kadınları severim, öfkeli kadınlara ise bayılırım. Bu kadar öfkelendiğine göre yatakta çok eğleneceğiz demektir" diyerek kızı hızlıca yatağa doğru itti.

Sırtüstü yatağa düşen Melek birkaç oda ötede yatan annesini düşününce sesini çıkarmadı. Bağırmak istiyordu ama bir el boğazını tutmuş sıkıyordu sanki. Sesini bir türlü çıkaramadı. Annesi onu böyle görürse üzüntüsünden ölürdü. Bu adamı nasıl durduracağını bilmiyordu. Ondan çok daha kuvvetliydi ve üstelik kocasıydı. "Lütfen" diyebildi sadece. Sesi fısıltı gibi çıkmıştı. Bunu adamın duyduğunu bile sanmıyordu. Ama Emir bunu duymuş ve kıza biraz daha yaklaşmıştı.

"Lütfen ne? Lütfen bırak mı?"

"Evet" diyebildi Melek. Gözleri dolmuştu. Bu adamın karşısında dik durması gerektiğini biliyordu ama şu anda ağlamaktan başka yapacak bir şeyi yoktu. Emir bir süre ağlayan kıza baktı. Sonra Melek'in hiç beklemediği bir şey yaptı. Yanına oturup onu kendisine çekti ve sarıldı. Kızın yüzü çıplak göğsüne değdiğinde ürperdi. Sakinleşmesi için yavaş yavaş sırtını okşayıp gözyaşlarının dinmesini bekledi.

Melek şaşkındı. Adamın tavırları tamamen değişmişti. Ona sarılıp teselli etmeye çalışması gerginliğini almasa da rahatlatmıştı. Bu tavırlarda cinsellik yoktu. Karşısındaki ağlayan birini teselli etmeye çalışan yumuşak kalpli bir adamdı. Az önce kendisini korkutan adamın göğsüne yüzünü gömmüş ağladığına inanamıyordu Melek. Ama kendini tutamıyordu.

Göz yaşları dindiğinde gücü tamamen tükenmişti. Emir onu kendinden biraz uzaklaştırdı. Onu öylece, üzerindeki gömlek ve pantolonla yatağa soktu. Melek'in kalkmasına fırsat vermeden yanına yatarak kızı kendine doğru çekti. Melek'in uykuya dalmadan önce duyduğu tek şey kendisine sarılan adamın kulağına fısıldaması oldu.

"Hadi uyu. Korkma hiçbir şey olmayacak. Güvendesin."

Ertesi gün Melek uyanır uyanmaz yataktan çıktı. Üstü başı buruş buruş olmuş, gözleri ağlamaktan şişmişti. Geçirdiği tuhaf geceyi düşündüğünde kafası karıştı. Emir ona hayatının en büyük korkusunu yaşatmış sonra da sarılıp güvende olduğunu söylemişti. Artık bu adamın dengesizliklerine dayanabileceğini sanmıyordu. Ne zaman ne yapacağı belli olmayan bu adamla bir gece daha geçiremezdi. Adam dün akşam niyetini açık bir şekilde göstermişti. Bu evlilik bir an önce sona ermeliydi.

Aynada yüzünü seyretti bir süre. Annesi görür görmez onun ağladığını anlardı. Hem kendini toparlamak hem de annesine fazla görünmemek için işe gitmeye karar verdi. Kendi odasına gidip bir duş aldı. Hala bir işi olup olmadığını bilmese de holdinge gidip neler olup bittiğini gözleriyle görecekti. Üzerine güzel bir şeyler giyip makyaj yaptı. Dün gecenin izleri biraz olsun silinmişti yüzünden.

Çıkmadan annesiyle konuşmak için onun odasına uğradı. Kimse yoktu. Annesi çoktan inmiş olmalıydı. Aşağıya indiğinde Emir'le annesinin beraber kahvaltı yaptığını görünce şaşırdı. Saat dokuzu geçmişti. Onlara doğru yürürken annesinin kahkahasını duydu.

Emir ne söylemişse ikisi birlikte gülmüşlerdi. Durup bir süre onları seyretti. Annesinin hayran bakışlarından kadının Emir'i çok sevdiğini anlamıştı. Bu adam kesinlikle çift kişilikliydi. Kendisine düşmanca davranırken annesine gösterdiği saygı Melek'i şaşırtıyordu. Ama annesini çok uzun zamandır bu kadar keyifli görmemişti. Melek onun yüzündeki bu gülüş için her şeyi yapardı. Bunun için orada oturan şeytanla birlikte olmaya bile

razıydı. Emir ne istiyorsa yapacaktı Melek. Eğer bu evliliğin gerçek olmasını istiyorsa bunu ona verecekti. Hayattaki tek varlığı olan annesi ellerinden kayıp giderken kendini düşünerek hareket edecek değildi. Durduğu yerden onları seyrederken annesi onu fark etti. Kızına bakarak gülümsedi. "Günaydın meleğim."

"Günaydın anne" diyerek onlara doğru yürüdü Melek. Kendisine "Günaydın" diyen adama soğuk bir "Günaydın"la cevap vererek annesinin yanına oturdu.

"Nasılsın anne?"

"Gayet iyi. Sen biraz yorgun görünüyorsun ama."

Melek cevap vermeden önce karşısında oturan adama baktı. "İyiyim anne" diyerek başını annesine çevirdi.

"Bir yere mi gideceksin?"

"Evet. İşe gideceğim."

Emir hiç sesini çıkarmadan anne kızın konuşmalarını dinliyordu. Melek'in kendisine bakışları soğuktu. Dün gece kızı korkuttuğunu biliyordu. Neden böyle bir şey yaptığını kendine açıklayamazken Melek'e ne söyleyeceğini bilmiyordu. Onları yalnız bırakmak için yerinden kalktı.

"Size afiyet olsun" dedi Seda hanıma bakarak. Sonra karısına dönüp "Geleceksen yarım saat sonra çıkacağım" dedi ve Melek'in bir şey söylemesine fırsat vermeden yanlarından ayrıldı.

"İyi misin kızım?"

"İyiyim anneciğim. Emir seni sıkmıyor değil mi?"

"Bilâkis beni güldürmeyi başarıyor. Anlattığın adamla benim tanıdığım adam aynı kişi değil. Aralarında uçurum var Melek."

Annesinin gülen yüzüne bakarak "Biliyorum anne. Yanıldım galiba." diyebildi Melek. Birkaç aylık ömrü kalmış bir kadını üzmeye hakkı yoktu. Bu süre içinde ne yaşarsa yaşasın bunu annesine belli etmeyecekti.

"Bence de kızım. Ona bir şans ver."

"Tamam anne. Bunu düşüneceğim."

Kahvaltıları bittiğinde Melek saatine baktı. Yarım saat dolmak üzereydi. Annesini öperek "Erken dönmeye çalışacağım anne" diyerek kapıya yürüdü. Bahçeye çıktığında Emir'in arabada oturduğunu, Hasan'ın kapıyı açık tutarak kendisini beklediğini gördü. Adımlarını hızlandırarak arabaya bindi. Emir'i sinirlendirmenin anlamı yoktu. İşe gelene kadar tek kelime konuşmadılar. Beraber yukarıya çıktıklarında onları görenlerin şaşkın bakışlarına maruz kalsalar da tek kelime etmeden yürüdü ikisi de. Asansörün önüne geldiklerinde Emir "Zerrin'le konuş sonra bana uğra" diyerek yanından ayrıldı.

Melek eskiden olduğu gibi merdivenleri kullanarak üçüncü kata çıktı. İnsan Kaynakları departmanına girer girmez önce masasına baktı. Şimdi orada başka bir kız oturuyordu. Kendisine bakan kıza "Günaydın" diyerek Zerrin Hanım'ın odasına doğru ilerledi. Kapıyı çalarak içeri girdi. Zerrin Hanım onu görünce ayağa kalkıp sevgiyle sarıldı.

"Hoş geldin Melek."

"Hoş bulduk Zerrin Hanım."

"Seni beklemiyordum."

Melek durdu. Ne diyeceğini bilemedi.

"Ben... ben ne yapacağımı bilmiyorum. Yani hâlâ burada çalışıyor muyum onu bile bilmiyorum" dedi zorlukla. Kızın halini gören Zerrin'in içi acıdı. Ama kıza yardım edebilmesi için önce neler olup bittiğini anlaması gerekiyordu.

"Bu evlilik meselesi nereden çıktı Melek? Dün Emir söyledi. Duyunca o kadar şaşırdım ki."

"Ben de hâlâ şaşkınım"

"Neler oluyor anlatır mısın? Emir'in ağzından laf almak mümkün değil."

Melek nereden başlayacağını bilemedi.

"Siz tatildeydiniz. Emir bana sahte nişanlısı olarak Japonya'ya gitmeyi teklif etti. İş yapacağı Bay Yakamoto bunu anladı. Anlaşmayı imzalamak için evlenmemizi şart koştu. Sonra kendimi bir anda konsolosluktan gelen bir görevlinin karşısında buldum" dedi Melek kadına bakarak.

"Bu anlaşmalı bir evlilik mi yani?"

"Ben öyle düşünüyordum. Ama Emir'e göre öyle değilmiş."

Zerrin kızın anlattıklarından hiçbir şey anlamamıştı. Yıllarca daldan dala konan Emir şimdi iş için evlendiği bir kızla ömrünü geçirmek mi istiyordu yani? Kafasından mutlaka bir şeyler geçiyor olmalıydı. Emir düşünmeden hareket eden bir adam değildi. Kızı sakinleştirmek için uzanıp elini tuttu.

"Bak sana bir abla tavsiyesi vereyim. Emir'i uzun yıllardır tanırım. Aslında kötü biri değil. Kim ne derse desin ben onun içinde iyi bir taraf olduğunu biliyorum. Sadece sevgiyi bilmeyen biri. Annesi evi terk ederken yanına sadece Emre'yi aldı. Emir o zaman daha on yaşındaydı. Babası gibi acımasız bir adam tarafından yetiştirildi. O adamla büyüyen kimse sevginin ne olduğunu bilemez. O da öğrenemedi. Belki sen ona ihtiyacı olan sevgiyi verirsen içindeki kaybolmuş Emir'i ortaya çıkarırsın. Belki o da senin sayende sevginin ne olduğunu öğrenir. Değişir ve başka bir adam olur" dedi Zerrin. Sonra derin bir nefes alıp yorgun ve düşünceli kendini dinleyen Melek'e baktı. Kızın bu kadar sıkıntısının üzerine bir de Emir'le uğraşmasının haksızlık olduğunu düşündü. Ama şu anda yapılacak başka bir şey yoktu.

Melek Zerrin Hanım'ın söylediklerinin doğru olduğuna inanmak istiyordu. Ama bu adamla uğraşmak öyle kolay değildi.

"O kadar dengesiz ki. Ne yapacağımı, nasıl davranacağımı bilmiyorum."

"Zamanla alışırsın. Madem bunun gerçek bir evlilik olmasını istiyor, ki onun evleneceğini bile düşünmezdim, izin ver olsun."

"Beni korkutuyor" dedi karşısındaki kadının yaşadıklarını anlamasını umarak.

"Onun huyu bu. Aslında öyle biri değil. Ön yargılarını bir köşeye bırakıp öyle bak Emir'e. O zaman o güçlü duruşunun altında ne kadar savunmasız bir adam olduğunu göreceksin."

Melek içini çekti. Konuyu değiştirmek istedi. Kendi dertleriyle kimseyi yormak istemiyordu. Zerrin Hanım'a gülümseyerek "Hala bir işim var mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Bana bir şey demedi. Ama iki hafta sonra evlendiğinizi herkes öğrenmiş olacak. Hâlâ burada çalışmanı ister mi bilemiyorum."

"En iyisi gidip kendim sormam sanırım."

"Onunla konuş Melek. Korkmana gerek yok. Sen onun asistanı değil karısısın artık."

"Umarım yapabilirim."

"Git konuş bakalım. Aklına ne var öğren."

"Tamam" diyerek yerinden kalktı Melek. Dışarı çıktığında kendini daha iyi hissetti. Zerrin Hanım'la konuşunca kendini güçlü hissetmişti. Yönetim katında asansörden indiğinde Nil her zamanki küçümseyen bakışlarıyla onu süzdü. Melek umursamadan Ayşe'nin odasına yürüdü.

Ayşe onu gördüğünde yerinden kalkarak kıza sarıldı. Melek'in yerinde oturan Emre'nin asistanı iki kızın sarılışını gülümseyerek izledi.

"Harika görünüyorsun Melek. Tatil sana yaramış" dedi Ayşe.

"Sen de çok güzelsin. Nasıl gidiyor evlilik?"

Ayşe gülerek "Çok güzel" dedi. Sonra kıza tekrar sarıldı.

"Kararını verdin mi? Artık burada mısın?"

"Bilmiyorum. Emir Bey'le konuşmam gerek. Odasında mı?"

"Evet. Konuştuktan sonra öğle yemeğine çıkalım beraber."

"Tamam" dedi Melek. Emir'in kapısına gittiğinde iyice gerilmişti. Kendini yine ilk günkü kadar heyecanlı hissediyor ve onun karşısında eli ayağı birbirine girmesin diye dua ediyordu.

Kapıyı açıp öylece durdu. Emir masasında oturmuştu ve gözü bilgisayar ekranındaydı. Bir ara kafasını kaldırıp kıza baktı ve hiçbir şey demeden ekrana döndü. Melek girip girmeme konusunda tereddüt ederek kapıda oyalanınca Emir tekrar ona bakarak "Orada daha ne kadar dikilmeyi düşünüyorsun" diye sordu sertçe. Bunun üzerine Melek göz ucuyla Ayşe'ye bakarak içeri girip kapıyı kapadı.

"Zerrin'le işin bitti mi?"

"Evet." Hâlâ ayakta dikiliyordu. Sonunda masanın yanında duran koltuklardan birine oturmaya karar verdi. Zerrin'in dediği gibi onun asistanı değil karısıydı. Tam olarak değilse de olacaktı.

Emir önündeki işle ilgilendi bir kaç dakika. Sonra arkasına yaslandı ve gözlerini dikip Melek'e bakmaya başladı. Melek onun bakışları karşısında iyice gerildi. Üstelik giyinik de olsalar dün gece birlikte yatmışlardı. Melek bu aklına geldiği anda kızardı. Adamın tek kelime etmeden yüzüne bakması onu daha da huzursuz ediyordu. Sessizliğe fazla dayanamadı.

"Burada çalışmaya devam edecek miyim?"

"Hayır. Kovuldun."

"Kovuldum mu?" dedi kız. O kadar şaşırmıştı ki. Böyle bir şeyi beklemiyordu.

"Evet."

"Ama neden?"

"Çünkü evliyiz. Evlendiğim kadın asistanlık yapacak değil."

"Ama... çalışmam lazım."

"Neden?"

"Çünkü..." diyerek sustu Melek. Bunu nasıl söylemesi gerektiğini bilemiyordu. Bankaya elli bin lira ödemişti ama hâlâ borçluydu. Üstelik annesinin masrafları vardı. Çalışmazsa bunları nasıl karşılayacaktı?

"Çünkü..." dedi Emir sabırsız bir tonla.

Daha fazla saklamasına gerek yoktu. Açık konuşmaya karar verdi.

"Bankaya kredi borcum var ve annem de hasta."

"Senin hesabına elli bin gönderdim. O yetmez mi?"

"Hayır."

"Ne kadar borcun var bankaya?"

Emir kıza bakıyordu. Bankaya yüz beş bin lira borcu olduğunu öğrenmişti. Şimdi kızın kendisine söyleyeceği rakamı merak ediyordu. Bakalım ondan ne kadar sızdırmayı düşünüyordu?

Melek ödediği elli bini düşerek "Elli beş bin" dedi.

Emir kızın fazla para istememesine şaşırdı. En azından aç gözlü değildi. Onun hakkında yanıldığını kabul etti.

"Artık evliyiz. Evli olduğum kadının burada çalışmasını istemiyorum."

"Ne yapacağım o zaman?"

"Annen hasta bence son zamanlarını onun yanında geçir. Sonra bakarız."

"Ama kredi borcumu ödemezsem banka eve el koyar."

"Onu ben hallederim. Sorun değil."

"Bunu kabul edemem."

"Neden? Ben neye sahipsem sen de ona sahip olacaksın." dedi kıza doğru eğilerek.

"Evlilik anlaşması yapacağını söylemiştin."

"Evet yapacağım."

"Senin paranı istemiyorum."

"Sahte nişanlılığı para ile kabul eden birinin bunu söylemesi sence de komik değil mi?"

Melek hiçbir şey diyemedi. O teklifi kabul etmesi baştan hataydı. Utanmıştı. Adam ona baktıkça kendini daha da değersiz hissetti. Ne yapacağını bilmez şekilde yerinde kıpırdandı.

Emir ise karşısında kızarmış kıza bakıyordu gözlerini ayırmadan. Babası öldüğünden beri bu kız kendi ayakları üzerinde durmaya çalışıyordu. Onun gibi yetişmiş biri için bu oldukça zor olmalıydı. Emir önceki geceyi düşündü. Ona sarılıp yatmış ve uzun zamandır ilk defa bu kadar huzurlu bir uyku uyumuştu. Onun bakışlarından rahatsız olan Melek hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı. Bu sırada kapı açıldı ve içeriye burnundan soluyan bir kadın girdi. Ayşe de kadının arkasından gelip "Misafiriniz olduğunu söyledim ama..." dedi tedirgin bir şekilde. Yarattığı kargaşa kadının umurunda değildi.

"Merhaba Emir."

"Merhaba Hale" dedi Emir. Sonra hâlâ kapının önünde dikilen Ayşe'yi "Sorun değil. Çıkabilirsin" diyerek gönderdi. Hale asıl misafir kendisiymiş gibi Melek'in karşısına oturdu ve kıza dik dik baktı.

Emir ortalığı yatıştırmak için konuşmaya karar verdi. Ancak "Sizi tanıştırayım..." diye söze başladığı anda Hale onu susturdu.

"Biz tanışıyoruz. Ayşe yokken yerine bakan asistanın, değil mi?"

Emir sinirlendiğini belli etmeden "Evet öyleydi, Ama artık asistanım değil karım" diyerek gülümsedi ve arkasına yaslandı.

Hale önce şaşkınlıkla kıza sonra da Emir'e baktı.

"Karın mı?"

"Evet."

"Bir sekreterle mi evlendin?" dedi Hale gürültülü bir kahkaha atarak.

"Aslında öğretmen" dedi Emir gülerek.

"Ne?"

"Melek öğretmen"

"Ne fark var? Basit biri işte."

Melek oturduğu yerde yumruklarını sıkmıştı. Kalkıp kızın suratının ortasına bir yumruk indirmemek için kendini güç tutuyordu.

"Haklısın bu odada basit biri var." dedi Emir hiçbir duygu belirtisi göstermeden. Bunun üzerine Melek daha da sinirlendi. Bu insanlarla daha fazla aynı odada kalmasına gerek yoktu. Tam yerinden kalkacaktı Emir'in bakışlarını görerek vazgeçti. Ayağa kalkan Emir Hale'ye doğru ilerledi.

"Ama o basit kişi Melek değil sensin. Odamın havasını daha fazla kirletmeden buradan defol" diye bağırdı kadına.

"Sen bana basit mi diyorsun?"

"Aynen öyle diyorum. Bir daha seni buralarda görmek de istemiyorum. Karımdan ve benden uzak dur. Şimdi seni attırmadan buradan git."

Hale sinirle ayağa kalktı ve Emir'e bakarak "Bunun bedelini ödeyeceksin. Herkese senin ne olduğunu anlatacağım" dedi.

Emir kadının kolundan tutarak kapıya kadar sürükledi. "Elinden geleni ardına koyma sakın" diyerek onu dışarı itti. Ayşe'ye "Hale Hanım zorluk çıkarırsa güvenliği

çağırabilirsin" diyerek kapıyı sertçe kapattı. Sonra hiçbir şey olmamış gibi masasına oturdu. Melek'e bakarak "Nerede kalmıştık?" dedi.

"Bilmiyorum" dedi Melek. Çok şaşırmıştı. Ne konuştuklarını bile unutmuştu. Yerinden kalkarak "Ben gitsem iyi olacak" dedi.

Emir yerinden kalkarak kapıya yürüyen kızın yanına gitti. Karşısında durup Melek'in gözlerinin içine baktı. Yeşil gözleri ışıldıyordu. O kadar şaşkın bakıyordu ki Emir dayanamadı gülümsedi. Kıza doğru eğilerek onun karşı koymasına fırsat vermeden dudaklarını dudaklarının üzerine kapadı. Melek gözlerini kocaman açarak adama baktı. Kollarını tutmasa onu itecekti ama kımıldayamıyordu. Emir ise dudakları sımsıkı kapalı olan kızı öpmeye devam ediyordu. Melek'in dudakları aralandığında öpüşü daha da şehvetli oldu. Hâlâ kızın kollarını tutuyordu. Başladığı gibi aniden öpmeyi bıraktı. Melek ne diyeceğini bilemeden adama baktı. Şok yaşıyordu.

"Tahmin ettiğim gibi" dedi Emir kıza fısıldayarak.

"Ne?" diyebildi Melek. Şu anda onun ne dediğini anlaması mümkün değildi.

"Tadın."

Sonra kızı bırakıp önünden çekildi. Melek hâlâ olduğu yerde dikilmeye devam ediyordu. Bacaklarına yürümesi gerektiğini söylemesine rağmen yerinden kıpırdayamıyordu. Bunun üzerine Emir bir kahkaha attı ve kızı kolundan tutarak kapıya doğru yönlendirdi "Gören de senin hiç öpüşmediğini sanacak" diyerek.

Melek, Emir'in kendini zorla öptükten sonra bir de alay etmesine öfkelendi. Annesinin yanında ses çıkarmıyordu ama burada kendilerinden başka kimse yoktu. Bu lafın altında kalmayacaktı. Adama bakarak gülümsedi ve sakince.

"Daha önce hiç öpüşmedim. Bunu da öpüşmekten sayamıyorum. Herhalde bu kadar heyecansız değildir" dedi.

Emir gözlerini kısarak sinirle Melek'e baktı. Küçük cadı öpüşünü beğenmemişti demek. Melek görünürde çok sessizdi ama bazen kendinden beklenmeyecek çıkışlar yapıyordu. Emir ona baktığında kızın öfkelendiğinde ne kadar güzel göründüğünü düşündü bir kez daha.

"Heyecan istiyorsun öyle mi?" diyerek kızı belinden tuttuğu gibi kendine doğru çekti. Şu anda burun buruna duruyorlardı. Sadece birkaç santim daha yaklaşsalar dudakları birbirine değecekti. Yine de duruşunu korudu. Kızı böyle bekletmek daha çok hoşuna gitti. Bekledikçe Melek'in kendine güvenen görüntüsü yavaşça kayboldu. Uzun bir süre kımıldamadan kaldılar. Sonunda Emir konuştuğunda sesi her zaman olduğu gibi buz gibi çıktı.

"Heyecan bekliyorsan akşama kadar sabret karıcığım" diyerek elini kızın belinden çekti. Elini onun sırtına koyarak hafifçe kapıla doğru sürükledi ve gülümseyerek dışarı çıkardı.

Ayşe kapıda dikilen ikiliye baktı. Melek kızarmıştı ve Emir Bey gülümsüyordu.

"Hasan'ı ara. Kapıya gelsin" dedi Ayşe'ye.

"Biz yemek yiyecektik" dedi Melek ona bakarak.

"Tamam. Yemekten sonra gidersin. Seni Hasan bırakacak" dedi ve kapıyı kapatıp içeri girdi.

Emir kız çıktıktan sonra masasında oturup Melek'i düşündü. İlk defa kızı öpmüştü. Dudaklarının tadı hâlâ dudaklarındayken yüzünde keyifli bir sırıtış belirdi. Bu evlilik sandığından bile daha güzel olacaktı galiba.

Bu sırada Ayşe şaşkın şaşkın Melek'e bakıyordu. Onun da kendisine baktığını görünce kendi gibi şaşırmış diğer kıza döndü. "Yemeğe çıksam gelene kadar tek başına idare edebilir misin?"

"Evet."

Çantasını alarak Melek'in koluna girdi. Ayşe asansöre bindikleri anda konuşmaya başladı.

"Ne oldu? Burada çalışmaya başlayacak mısın?"

"Hayır. Beni kovdu."

Ayşe şaşkınlıktan ağzı açık "Nasıl yani?" diyebildi sonunda.

"Ayşe sen olan biteni henüz duymadın galiba. Ben evlendim."

"Ne? Bu kadar kısa sürede. Nasıl? Kiminle?" diye soruları hızla sıralamaya başladı Ayşe. Sonra gülerek "Sanki tanıyacakmışım gibi bende kiminle evlendiğini soruyorum" dedi.

"Aslında tanıyorsun" dedi Melek

"Tanıyor muyum? Çabuk söyle. Kiminle evlendin?"

"Emir'le."

"Emir kim? Sadece bir tane Emir tanıyorum" dedi kız gülmeye devam ederek. Melek'in yüzüne baktığında şaşkınlığı daha da arttı. Elini ağzına götürdü sesini alçaltarak "Emir Bey'le mi? Emir Zorlu ile mi evlendin?"

"Evet."

"İnanmıyorum!" diye ufak bir çığlık attı Ayşe. Asansörden indiklerinde Melek'i kolundan tutarak kapıya sürükledi.

"Bütün havadis sendeymiş. Bana her şeyi anlatmadan hiçbir yere gitmiyorsun."

"Anlatacak bir şey yok."

"Nasıl yok? Bir aylık yokluğumda patronumla evlenmişsin" dedi Ayşe. Sonra şaşkınlıkla Melek'e bakıp "Vay canına hala inanamıyorum" diye bir kahkaha savurdu.

"Doğrusu ben de inanamıyorum" dedi Melek kızın heyecanına gülerek. Yolun karşısına geçip restorana girdiklerinde Melek çoktan anlatmaya başlamıştı.

11

Emre sabahtan İlknur'a uğramış ama kız istemediği için onunla görüşememişti. Heyecanla geldiği kapıdan geri dönmek keyfini kaçırmıştı. Üstelik nedenini bilse bile onun Emir'e yakın davranması kalbini fena acıtıyordu. İlknur'a ulaşabilmenin yolunun Emir'den geçtiğini anlamıştı Emre. Kızı zorladığı takdirde bir daha hiç göremeyebilirdi. Yumuşak ve anlayışlı olması gerekiyordu.

Onun öldüğünü sandığı iki yıl cehennem gibi geçmişti. Onun öldüğüne bir türlü inanmak istememişti Emre. Şimdi hissettiklerinin doğru olduğunu anlıyordu. Kız yaşıyordu. Kazadan önce deli gibi aşık olduğu adamı hatırlamıyordu, küçük bir çocuk gibiydi ama önemli olan hâlâ hayatta olmasıydı. Emre kendini ona ne yapıp edip hatırlatacaktı.

Ağabeyiyle birbirlerinden ne kadar farklı olduklarını düşündü bir an. O hiç umudu olmasa bile aşık olduğu kadına sonuna kadar güveniyordu. Emir ise hiç bir kadına değer vermiyor ve onlara hep şüpheyle bakıyordu. Kendi çıkarları uğruna Melek'le evlenmişti. Emre o iyi

niyetli kızın yüzünün Emir'le evli kaldığı süre boyunca hiç gülmeyeceğinin farkındaydı. "Umarım ona sevgililerine davrandığı gibi davranmıyordur" dedi Emri canı sıkkın. Böyle bir şeyi Melek gibi hassas bir kız kaldıramazdı. Belki de korktuğu gibi olmazdı. Emre ağabeyinin daha iyi bir insan olabilmesi için Melek'in bir şans olduğunu düşündü. Belki gerçekten de Melek'ten etkilenmişti Emir. O gün babasına karşı gelmiş, onu kızdıracağını bile bile boşanmayacağını söylemişti. Şirkete girip de odasına çıktığında, Ayşe'ye bakarak gülümsemişti.

"Emir Bey odasında mı?"

"Evet."

Kapıyı açarak masasının başında öylece oturan abisine baktı Emre.

"Ne oldu? Nedir bu hülyalı bakışlar" dedi Emre gülerek.

"Yok bir şey" dedi Emir geçiştirmeye çalışarak.

"Melek başlamayacak mı işe?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çalışmasına gerek yok. Ayrıca annesi çok hasta. Bence onunla vakit geçirmeli."

"Melek'i düşünmüyorsun ama annesini düşünüyorsun."

"O kadını seviyorum."

Emre şaşkınlıkla ağabeyine bakarak "İlk defa bir kadını sevdiğini söyledin" dedi.

"Ne var bunda?"

"Bilmem. Sen söyle. Evlilik seni yavaş yavaş değiştirmeye başlamış."

"Bunları konuşmak için burada değilsin herhalde?"

"Hayır. İlknur'u görmeye gittim. Benimle görüşmek istemedi."

"Eeeee?"

"Ne eeesi. Şimdi sen gitsen seninle görüşür." dedi Emre sinirle

"Bundan doğal ne var ki? Ben onun arkadaşıyım" diyerek omuzunu silkti Emir.

"Ben de sevgilisiydim."

"Seni tanımıyor bile."

"Emir sana yalvarmamı istiyorsan yalvarayım. İlknur için her şeyi yaparım. Nasıl davranmam gerektiğini söyle. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Emir hiç bir şey söylemeden bir süre Emre'ye baktı. Ne demesi gerektiğini o da bilmiyordu. Kardeşinin gözlerinde gördüğü acı hoşuna gitmiyordu. Ama olan biteni düzeltecek sihirli bir değnek yoktu elinde.

"Hiçbir şey istemiyorum."

"O zaman bana yardım et."

"Ne istiyorsun?"

"İlknur'un benimle görüşmesini sağla."

Emir yerinden kalkarak pencereye doğru gitti. Bir süre öylece dışarıya baktı. Sonra dönüp kardeşinin gözlerinin içine baktı. Kelimelerini seçmeye çalışarak konuşmaya başladı.

"Emre...Bak. İlknur seni hatırlamıyor. Neden onu unutmuyorsun artık? Ona iyi bakılıyor. Zamanla belki hatırlar tabii. Ama ya hiç hatırlamazsa? Ömrünün sonuna kadar seni sevmeyen, kim olduğunu bile bilmeyen ve bilmek de istemeyen birinin mi peşinden koşacaksın? Önüne bak artık."

Emre birkaç adımda ağabeyinin yanına geldi. Öfkeyle onun gözlerinin içine bakarak "Onu ne olursa olsun bırakmayacağım. İsterse hiçbir şey hatırlamasın. Beni sevmeyebilir. Ben onu yine de seveceğim. Bir gün sende o taş kalbine sevmeyi öğretebilirsen ne demek istediğimi

niyetli kızın yüzünün Emir'le evli kaldığı süre boyunca hiç gülmeyeceğinin farkındaydı. "Umarım ona sevgililerine davrandığı gibi davranmıyordur" dedi Emri canı sıkkın. Böyle bir şeyi Melek gibi hassas bir kız kaldıramazdı. Belki de korktuğu gibi olmazdı. Emre ağabeyinin daha iyi bir insan olabilmesi için Melek'in bir şans olduğunu düşündü. Belki gerçekten de Melek'ten etkilenmişti Emir. O gün babasına karşı gelmiş, onu kızdıracağını bile bile boşanmayacağını söylemişti. Şirkete girip de odasına çıktığında, Ayşe'ye bakarak gülümsemişti.

"Emir Bey odasında mı?"

"Evet."

Kapıyı açarak masasının başında öylece oturan abisine baktı Emre.

"Ne oldu? Nedir bu hülyalı bakışlar" dedi Emre gülerek.

"Yok bir şey" dedi Emir geçiştirmeye çalışarak.

"Melek başlamayacak mı işe?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çalışmasına gerek yok. Ayrıca annesi çok hasta. Bence onunla vakit geçirmeli."

"Melek'i düşünmüyorsun ama annesini düşünüyorsun."

"O kadını seviyorum."

Emre şaşkınlıkla ağabeyine bakarak "İlk defa bir kadını sevdiğini söyledin" dedi.

"Ne var bunda?"

"Bilmem. Sen söyle. Evlilik seni yavaş yavaş değiştirmeye başlamış."

"Bunları konuşmak için burada değilsin herhalde?"

"Hayır. İlknur'u görmeye gittim. Benimle görüşmek istemedi."

"Eeeee?"

"Ne eeesi. Şimdi sen gitsen seninle görüşür." dedi Emre sinirle

"Bundan doğal ne var ki? Ben onun arkadaşıyım" diyerek omuzunu silkti Emir.

"Ben de sevgilisiydim."

"Seni tanımıyor bile."

"Emir sana yalvarmamı istiyorsan yalvarayım. İlknur için her şeyi yaparım. Nasıl davranmam gerektiğini söyle. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Emir hiç bir şey söylemeden bir süre Emre'ye baktı. Ne demesi gerektiğini o da bilmiyordu. Kardeşinin gözlerinde gördüğü acı hoşuna gitmiyordu. Ama olan biteni düzeltecek sihirli bir değnek yoktu elinde.

"Hiçbir şey istemiyorum."

"O zaman bana yardım et."

"Ne istiyorsun?"

"İlknur'un benimle görüşmesini sağla."

Emir yerinden kalkarak pencereye doğru gitti. Bir süre öylece dışarıya baktı. Sonra dönüp kardeşinin gözlerinin içine baktı. Kelimelerini seçmeye çalışarak konuşmaya başladı.

"Emre...Bak. İlknur seni hatırlamıyor. Neden onu unutmuyorsun artık? Ona iyi bakılıyor. Zamanla belki hatırlar tabii. Ama ya hiç hatırlamazsa? Ömrünün sonuna kadar seni sevmeyen, kim olduğunu bile bilmeyen ve bilmek de istemeyen birinin mi peşinden koşacaksın? Önüne bak artık."

Emre birkaç adımda ağabeyinin yanına geldi. Öfkeyle onun gözlerinin içine bakarak "Onu ne olursa olsun bırakmayacağım. İsterse hiçbir şey hatırlamasın. Beni sevmeyebilir. Ben onu yine de seveceğim. Bir gün sende o taş kalbine sevmeyi öğretebilirsen ne demek istediğimi

anlarsın. Senin yardımın olsa da olmasa da onu her gün görmeye gideceğim."

"Tamam."

"Tamam mı?"

"Tamam işte. Sana yardım edeceğim. Seninle konuşmasını sağlayabilirim belki. Ama seni sevmesini söyleyemem. Bunu benden bekleme."

"Bir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece benimle görüşmesini sağla yeter. Gerisini ben hallederim" diyerek biraz daha abisine baktı Emre. Sonra yavaşça arkasını dönerek kapıya doğru gitti. Tam kapıya uzanmıştı Emir'in söylediği sözleri duyarak durdu.

"Nasıl bu kadar sevebiliyorsun?"

Emre hâlâ aynı yerde dikilen Emir'e döndü. Yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü anlayamadı. Ama gözlerinde acı vardı.

"Bilmiyorum. Ama onsuz geçirdiğim iki yıl cehennemden farksızdı. Kaç kere peşinden gitmek istedim" dedi. Emir'in gözlerindeki acının sebebini anladı sonra.

"Annemin beni seçmesi onun suçu değildi. Vahit Zorlu annemi tehdit etmişti. Arkada kaldığın için üzgünüm. Seni değil beni seçtiği için gerçekten üzgünüm. Öyle bir adamla büyüdüğün için, dönüştüğün adam için de üzgünüm. Ama tüm bunların suçlusu ben değilim. Sen de değilsin. Annemiz hiç değil. Her şeyin sorumlusu Vahit Zorlu. Onun sevmeyi bilmeyen taş kalbi ve bitmeyen hırsları. Şimdi sana baktığımda gördüğüm kişi o. Onun kadar sevmesini bilmeyen bir adam. İşini her şeyin önünde tutan biri. Belki Melek'i severek o kalbini yumuşatırsın. Belki onun sayesinde sevmeyi yeniden öğrenirsin. O zaman beni anlayacaksın. Annemi anlayacaksın. Umarım tüm bunlar için geç kalmazsın."

Emre sustuğunda Emir hâlâ aynı yerde dikilmeye de-

vam ediyordu. Sonra gözlerini kardeşinden çekerek tekrar arkasını döndü. Cama yaklaşıp dışarıyı seyretmeye başladı. Emre ona bir süre daha baktı. Sonra yavaşça kapıyı açarak Emir'i öfkesi ve isyanlarıyla başbaşa bırakıp dışarı çıktı.

O akşam Melek ve annesi yemeği yalnız yedi. Geç saatlere kadar oturmalarına rağmen Emir eve gelmeyince Seda Hanım yavaşça yerinden kalkarak "Ben yatayım artık" dedi.

Ertesi gün annesiyle hastaneye gideceklerdi. Melek de erken yatmaya karar verdi. "Dur ben de geleyim seninle" diyerek annesinin koluna girdi. Beraberce üstkata çıktılar. Melek annesini odasına kadar götürdü. Seda Hanım Melek tam çıkmak üzereyken uzanıp kızının elini tuttu. Onun yeşil ormanları andıran gözlerine bakarak "Her şey düzelecek göreceksin. Her yeni gün umudun habercisidir" dedi. Sonra kızının yüzüne gülümseyerek bakarak "Kocanı da merak etme. İşi çıkmıştır. Gelir birazdan" diyerek yatağına oturdu.

"Merak etmiyorum" diyen Melek annesini öperek odasına yürüdü. Emir hiç gelmese de olurdu. Adamın gündüz söyledikleri Melek'i korkutmuştu. Henüz gerçek bir evliliğe, Emir'in karısı olmaya hazır değildi.

Melek bunları düşünerek odasına girdiğinde Emir evin kapısından içeri girdi. Doğruca salona giderek kendini koltuğa bıraktı. Emre'yle yaptıkları konuşmadan sonra şirkette fazla kalamamış kendini dışarı atmıştı. Saatlerce arabayla sokaklarda dolaşıp en son soluğu bir barda almıştı. Emre'nin söylediklerini unutmaya çalışarak durmadan içmişti.

Saate baktığında on bire geldiğini gördü. O sırada bir telefon sesi duydu. Ses boğuktu. Sağa sola bakınan Emir yanında duran yastığı kaldırdığında Melek'in telefonunu gördü. Eline alarak bu saatte arayanın kim olduğuna baktı. Ekranda Tolga Tataroğlu ismini görünce sinirlendi. Hiçbir şey yapmadan ekrana bakarken telefon sustu. Emir telefonu aldığı yere koymak üzereyken tekrar çalmaya başlamasıyla iyice öfkelendi. Yerinden kalkıp elindeki telefonu hırsla karşısındaki duvara fırlattı. Telefon olanca hızıyla duvara çarpıp parçalara ayrıldığında sustu. Emir arkasını döndüğünde kapıda gözleri korkudan büyümüş Melek'i gördü. Sinirle kıza doğru yürüdü. Tam önünde durdu. Kızın korktuğunu anlamasına rağmen sinirine hakim olamadı. Melek'i ittiği gibi duvara yapıştırdı.

"Bu saatte seni hiçbir erkek arayamaz. Bodrum'da gece yarılarına kadar Tolga Tataroğlu ile eğlenmene sesimi çıkarmadım. Ama bu canının istediği saatte karımı arayabileceği anlamına gelmiyor."

Melek sadece "Telefonumu kırmaya hakkın yok" diyebildi. Tolga ile Bodrum'da eğlendiğini nereden bildiğini sormaya cesaret edemedi.

"Artık evli bir kadınsın. Ben de senin kocanım. Bu da her şeye hakkım var demek oluyor."

"Sen benim kocam değils..." dudaklarına kapanan dudaklar yüzünden Melek sözlerinin gerisini getiremedi. Emir karısını duvara sıkıştırmış vahşice öpüyordu. Öpüşü duygudan yoksun ve sertti. Melek ellerini adamın göğsüne doğru kaldırmıştı. Onu olanca gücüyle itmeye çalıştı ama başarılı olamadı.

Emir ise bir elini kızın boynuna doğru götürmüş onu öpmeye devam ediyordu. Sert başlayan öpüşü daha yumuşak ve şehvetli hale geldiğinde Melek hâlâ ondan kurtulmak için çırpınıyordu. Dudakları ile kızın dudaklarını

talan ederken aynı zamanda elinin biriyle kızın sırtını okşuyordu.

Melek vahşi ve sert başlayan öpücüğün ne zaman yumuşak ve baştan çıkarıcı bir hâl aldığını anlayamadı. Ama bedeniyle onu duvara hapsetmiş olan Emir şimdi onu cezalandırmak ister gibi değil de zevk vermek ister gibi öpüyordu. Duygu geçişi o kadar ani ve sert olmuştu ki Melek içindeki heyecanı bastırmaya çalıştıkça daha da heyecanlanıyordu. Bu şekilde biraz daha öpülürse nefessiz kalmaktan korkuyordu.

O sırada Emir dudaklarını kızdan çekip onun kızarmış yüzüne baktı. Burnunun dibine kadar kıza yaklaşıp gözlerinin içine bakarak "İstediğin kadar heyecanlı mıydı?" diye sorduğunda Melek adamın ne demek istediğini bir süre anlayamadı. Kızın suskunluğu Emir'i daha da çileden çıkardı. Hâlâ bedeniyle onu duvara sıkıştırmaya devam ederek kımıldamasını önlüyordu. Sinirle kıza bakmaya devam etti. Sonunda tekrar öpmeye başladığında onu duvardan kurtarıp kendine doğru çekti.

Melek kurtuluşu olmadığını anlamıştı. Emir kararlıydı ve kızın artık mücadele edecek gücü kalmamıştı. Üstelik bu öpüşmelerinde cezalandırma ve hırs değil şehvet ve heyecan vardı. Adam onu tutmasa ayakta duramayacaktı Melek. Bunu Emir de anlamıştı sanki. Öpüşüne kısa bir ara verip kızı kucakladı. Bir süre birbirlerinin gözlerine baktılar. Emir dudaklarını kızın öpülmekten kızarmış dudaklarına sürdüğünde Melek mücadele etmeyi çoktan bırakmıştı.

Melek kızı kucağından indirmeden merdivenlerden çıktı. Kapıyı açarak acele etmeden odaya girdi. Melek, Emir'in yüzündeki "İstediğimi yaparım" ifadesine sinirlenmişti. Teslim oluşu içindeki fırtınayı tetiklemişti. Tüm bunların üstüne Emir'in alaycı bakışlarıyla "Hoşuna gitti

mi?" diye sorması kızın sabrını taşırdı. Melek bu aşağılanmaya daha fazla dayanamayacağını anladığında elini adamın suratına doğru indirdi. Duyulan tokat sesine kendi bile şaşırdı.

Emir'in gözlerinde gördüğü karanlık ondan daha çok korkmasına neden oldu. Bu tokadın hesabının sorulacağı o kadar belliydi ki Melek'in tüyleri diken diken oldu.

Emir ise hayatında ilk kez bir kadından ilk tokat yemişti. Bunu kucağındaki sessiz kızın yaptığına inanamıyordu. Melek yalnız olduklarında tam bir amazon olabiliyordu ve onun bu vahşi halleri Emir'i daha da tahrik etmekten başka bir işe yaramıyordu. Kızı yatağa doğru fırlatıp kalkmasına fırsat vermeden yanına uzandı. Adamın yüzünde gördüğü vahşi ifade Melek'i iliklerine kadar titretti. Korkuyla kendini biraz geri çekebilmek için yattığı yerden kalkmaya çalıştı. Emir kızı kolundan tuttuğu gibi kendine çekince Melek tekrar yatağa düştü.

"Zor olmasını seviyorsun demek" dedi ona doğru eğilen Emir. Kızın gözlerinin korkudan açılmasına sırıtarak baktı.

"Lütfen bunu yapma" dedi Melek dinlenmeyeceğini bile bile.

"Yapmamam için bana bir neden söyle."

"Sonra... sonra pişman olursun."

Emir bir kahkaha atarak kıza daha da yaklaştı. "Hâlâ anlamadın değil mi?" diyerek Melek'e iyice yaklaştı. Yüzlerinin arasında birkaç santim kalmıştı. "Ben asla pişman olmam. Benim için hiçbir değerin yok. Senin aptallığın yüzünden evlendik o kadar. Madem evlendik ben de bu evliliğin tüm nimetlerinden yararlanacağım. Sana tavsiyem sen de aynısını yap."

"Yapmak istemiyorum. Hemen şimdi boşanmaya hazırım. Senden hiçbir şey istemiyorum. Lütfen beni bırak."

Emir hiçbir şey demeden kıza bakmayı sürdürdü. Onun tedirginliğine sinirlendi. Sonra ağır ağır konuşmaya başladı.

"Bu evde ve bu evliliğin içinde kalacaksın. Senin cezan bu. Ben bitti demeden bu evlilik bitmez. Ancak bitti dediğimde gidersin. Şimdi sırtüstü yat ve sana vereceğim zevke odaklan."

Bunları duyduğu anda Melek adamı olanca kuvvetiyle iterek yataktan kalkmaya çalıştı ama Emir hazırlıklıydı. Onu tekrar yatağa çektiğinde Melek buradan kurtulamayacağını anladı. Gözlerini sımsıkı yumarak hareketsiz bir şekilde yattı. Ona karşı koymayacaktı. Emir bu gece kendisi ile sevişecekse bu bir cesetle sevişmekten farklı olmayacaktı. Melek kılını bile kıpırdatmamaya karar verdi.

Emir gözlerini kapayıp kımıldamadan sırtüstü yatan kıza baktı. Küçük cadı bunu elinden geldiği kadar zorlaştıracaktı demek. Ama bilmediği bir şey vardı. Emir'in sabrı kayayı bile çatlatırdı. Bu kadının kendini isteyerek vermesi için elinden geleni yapacaktı. Hiçbir şey demeden yerinden kalktı. Kapıda durup son kez yatakta kımıldamadan yatan kıza baktı. Sonra sessizce dışarı çıktı.

Melek kapının kapanma sesini duyduğu anda gözyaşlarını serbest bıraktı. Ne yapacağını, nasıl davranacağını bilmiyordu. Psikolojik bir işkenceydi bu. Adama tokat attığında bakışlarında gördüğü karanlık Melek'in gözlerinin önünden gitmiyordu. Bir süre yatakta öylece ağladıktan sonra yavaşça doğruldu ve kapıya yürüdü. Kapıya uzandığı anda kapı açıldı. Emir orada dikilmiş kendisine bakıyordu.

Emir biraz sakinleştikten sonrageri dönmüş odanın kapısını açmak üzereyken Melek'le burun buruna gelmişti. Kızın çoktan gittiğini sanmış, bu kadar oyalanacağını düşünmemişti. Melek'in çok ağladığı belliydi.

Yanaklarında hala göz yaşlarının izleri vardı. Bu gece bu kadar yeterdi. Kızı artık rahat bırakmalıydı. Bunları düşünmesine rağmen ağzından bambaşka kelimeler çıkınca kendi de şaşırdı.

"Nereye" dedi gülümseyerek.

"O... odama"

"Senin odan burası" diyerek kızı elinden tuttu ve onu yatağa doğru götürdü.

"Üzerime giyecek bir şeyler almam gerek" dedi Melek. O anda aklına gelen bahane buydu.

"Gerek yok. Soyun ve yatağa gir" dedi Emir buyurgan bir sesle. Yaşadığı bunca şeyden sonra Melek'in artık itiraz edecek gücü kalmamıştı. Gözlerine hücum eden gözyaşlarını tuttu. Artık ne olacaksa olsun buna karşı koymayacaktı. Bugün olmazsa yarın olacak bir şey için kaçmasına gerek yoktu. Emir bu evliliği gerçek yapmaya kararlıydı. Sessizce soyunmaya başladı.

Emir hiç kımıldamadan gözlerini dikmiş kızı seyrediyordu. Melek yavaş hareketlerle üzerindeki elbiseyi çıkardı ve adamın önünde iç çamaşırları ile kaldı. Utanarak başını eğdi Melek. Emir bir adımda kızın yanına gelerek eliyle kızın çenesini tuttu ve yüzünü kendisine çevirdi. Gözleri buluştuğunda Melek'in yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına yerleştirdi. Parmaklarının teması ile Melek ürpermişti.

"Üşüdün mü?" diye soran sesin sahibine hayretle baktı. Biraz önce kendisine zorla sahip olmak isteyen adamın sesinin yumuşaklığı Melek'in karmakarışık olan duygularını iyice içten çıkılmaz bir hale sokmuştu. Hiçbir şey demeden öylece baktı önünde dikilen adama.

Emir ise önünde yarı çıplak dikilen kıza daha fazla işkence çektirmemek ve onu utandırmamak için yumuşak bir sesle "Yatağa gir" dedikten sonra kenara çekildi.

Melek söyleneni yaparak yatağa girdi. Biraz sonra arkasında hissettiği hareketlilikle adamın da yatağa yattığını anladı. Emir kıza doğru yanaştı ve onu kollarına aldı. Bakalım dün geceki gibi bu gece de ona sarılıp yatmak kendini rahatlatacak mıydı?

Melek adamın kollarında gözleri açık sessizce yattı. Duyguları karmakarışıktı. Ne düşüneceğini ve ne yapacağını bilmez halde uzun bir süre öylece kaldı. Göz kapakları yavaşça kapanırken kendini Emir'in kollarına bıraktı.

Emir kollarındaki kızın nefesleri düzene girene kadar ona sarılarak yattı. Onun taze bahar kokusunu içine çekti. Bu kız onu sinirlendirdiği kadar huzur da veriyordu. Uyuduğundan emin olduktan sonra yavaşça yataktan kalktı. Pencerenin önüne giderek aydınlatılmış bahçeyi seyretti bir süre. Ne yapıyordu? Bu soruya kendisinin de verecek cevabı yoktu. Şimdiye kadar hayatından gelip geçen hiçbir kadına Melek'e yaptıklarını yapmamıştı. Bu kız onun ezberini bozuyordu. Üstelik içindeki nefret ve şiddeti de açığa çıkarıyordu. Onun hakkında yanıldığını anladıkça kıza daha çok eziyet etmek istiyordu. Bu kadar kötü müydü? Bu kadar kalpsiz? Belki de gerçekten kötüydü. Emre'nin dediği gibi zamanla babasına benzemişti.

Hayatında ilk defa yaşayacağı bir ilişkiden korkuyordu. Hem Melek'ten hem de onu kaybetmekten korktuğunu fark ettiği. Öpüşmekten öteye hiçbir şey yapmadığı biri neden bu kadar değerli olmuştu? Ona nasıl davranacağını bilmiyordu. Kendisini en çok da bu bilinmezlik yoruyordu.

Arkasını dönerek yatakta yatan kıza baktı. Saçlarına vuran loş ışığın altında çok güzel görünüyordu. Pencerenin önündeki sandalyeyi yatağın kenarına çekti. Melek'in yüzünü görebileceği şekilde yerleştirip oturdu. Uyuyan

Yanaklarında hala göz yaşlarının izleri vardı. Bu gece bu kadar yeterdi. Kızı artık rahat bırakmalıydı. Bunları düşünmesine rağmen ağzından bambaşka kelimeler çıkınca kendi de şaşırdı.

"Nereye" dedi gülümseyerek.

"O... odama"

"Senin odan burası" diyerek kızı elinden tuttu ve onu yatağa doğru götürdü.

"Üzerime giyecek bir şeyler almam gerek" dedi Melek. O anda aklına gelen bahane buydu.

"Gerek yok. Soyun ve yatağa gir" dedi Emir buyurgan bir sesle. Yaşadığı bunca şeyden sonra Melek'in artık itiraz edecek gücü kalmamıştı. Gözlerine hücum eden gözyaşlarını tuttu. Artık ne olacaksa olsun buna karşı koymayacaktı. Bugün olmazsa yarın olacak bir şey için kaçmasına gerek yoktu. Emir bu evliliği gerçek yapmaya kararlıydı. Sessizce soyunmaya başladı.

Emir hiç kımıldamadan gözlerini dikmiş kızı seyrediyordu. Melek yavaş hareketlerle üzerindeki elbiseyi çıkardı ve adamın önünde iç çamaşırları ile kaldı. Utanarak başını eğdi Melek. Emir bir adımda kızın yanına gelerek eliyle kızın çenesini tuttu ve yüzünü kendisine çevirdi. Gözleri buluştuğunda Melek'in yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına yerleştirdi. Parmaklarının teması ile Melek ürpermişti.

"Üşüdün mü?" diye soran sesin sahibine hayretle baktı. Biraz önce kendisine zorla sahip olmak isteyen adamın sesinin yumuşaklığı Melek'in karmakarışık olan duygularını iyice içten çıkılmaz bir hale sokmuştu. Hiçbir şey demeden öylece baktı önünde dikilen adama.

Emir ise önünde yarı çıplak dikilen kıza daha fazla işkence çektirmemek ve onu utandırmamak için yumuşak bir sesle "Yatağa gir" dedikten sonra kenara çekildi.

Melek söyleneni yaparak yatağa girdi. Biraz sonra arkasında hissettiği hareketlilikle adamın da yatağa yattığını anladı. Emir kıza doğru yanaştı ve onu kollarına aldı. Bakalım dün geceki gibi bu gece de ona sarılıp yatmak kendini rahatlatacak mıydı?

Melek adamın kollarında gözleri açık sessizce yattı. Duyguları karmakarışıktı. Ne düşüneceğini ve ne yapacağını bilmez halde uzun bir süre öylece kaldı. Göz kapakları yavaşça kapanırken kendini Emir'in kollarına bıraktı.

Emir kollarındaki kızın nefesleri düzene girene kadar ona sarılarak yattı. Onun taze bahar kokusunu içine çekti. Bu kız onu sinirlendirdiği kadar huzur da veriyordu. Uyuduğundan emin olduktan sonra yavaşça yataktan kalktı. Pencerenin önüne giderek aydınlatılmış bahçeyi seyretti bir süre. Ne yapıyordu? Bu soruya kendisinin de verecek cevabı yoktu. Şimdiye kadar hayatından gelip geçen hiçbir kadına Melek'e yaptıklarını yapmamıştı. Bu kız onun ezberini bozuyordu. Üstelik içindeki nefret ve şiddeti de açığa çıkarıyordu. Onun hakkında yanıldığını anladıkça kıza daha çok eziyet etmek istiyordu. Bu kadar kötü müydü? Bu kadar kalpsiz? Belki de gerçekten kötüydü. Emre'nin dediği gibi zamanla babasına benzemişti.

Hayatında ilk defa yaşayacağı bir ilişkiden korkuyordu. Hem Melek'ten hem de onu kaybetmekten korktuğunu fark ettiği. Öpüşmekten öteye hiçbir şey yapmadığı biri neden bu kadar değerli olmuştu? Ona nasıl davranacağını bilmiyordu. Kendisini en çok da bu bilinmezlik yoruyordu.

Arkasını dönerek yatakta yatan kıza baktı. Saçlarına vuran loş ışığın altında çok güzel görünüyordu. Pencerenin önündeki sandalyeyi yatağın kenarına çekti. Melek'in yüzünü görebileceği şekilde yerleştirip oturdu. Uyuyan

kızı seyretmeye başladı. Melek uykuda hafifçe kaşlarını çatmıştı. Yüzündeki huzursuzluğun nedeni büyük olasılıkla kendisiydi. Onu ilk defa üzerinde sadece iç çamaşırları ile görmüştü ve çok istemişti. Yine de ona zorla bir şeyler yaptırmak istemiyordu. Eğer aralarında bir şeyler yaşanacaksa Melek'in de en az kendi kadar istemesi gerekiyordu. Emir bunun hiç de kolay olmayacağının farkındaydı. Ona baktıkça içindeki huzurla gülümsedi. Bu kız onu ne kadar yanıltmıştı.

Emir'in huzur dolu dakikaları fazla sürmedi. Melek uykusunun arasında yavaşça arkasını döndü. Sırtı açıldı. Emir gülümseyerek yerinden kalktı. Yavaşça kızın sırtını örttü. Saçlarını tutarak yüzünden çekti. O anda Melek gözlerini açtı. Kendine doğru eğilmiş Emir'i görünce korksa da hiçbir şey söylemedi. Adam yatağın kenarında oturmuş öylece kendisini seyrediyordu. Sonra usulca "Hadi uyu" dedi fısıltıyla. Melek tekrar gözlerini yumduğunda usulca odadan çıktı. Aşağıya inerek doğruca mutfağa gitti ve masada oturmuş Seda Hanım'ı görünce kadını korkutmamak için yavaşça mutfağa girdi.

"Uyuyamadım" dedi kendisini fark eden kadına gülümseyerek.

"Ben de. Bir şey içer misin?" dedi Seda Hanım.

"Bilmem. Siz ne içiyorsunuz?"

"Su."

Bunun üzerine Emir'de kendine bir bardak su alarak kadının karşısına oturdu.

"Kemoterapi öncesi nedense bir türlü uyuyamıyorum."

"Sabah gideceksiniz değil mi?"

"Evet. Melek'le birlikte."

"Sizi Hasan götürsün. Dönerken de alsın"

"Gerek yok oğlum. Biz gideriz sen düzenini bozma."

Kendisine "oğlum" diyen kadına gülümsedi. O anda fark etti. On yaşından sonra kimse ona oğlum dememişti. Hele bunu annesi yaşında bir kadından duymak daha da güzeldi.

"Sorun değil" diyerek gülümsemesini korudu. Sonra önündeki bardakla bir süre oynadıktan sonra "Melek nasıl bir çocuktu?" diye sordu.

"Neşeli ve yaramaz bir çocuktu" dedi Seda Hanım gülümseyerek. "Aynı zamanda çok mutlu" diyerek daldı. O günleri düşündüğü çok belliydi. Yüzündeki hüzün Emir'in gözlerinden kaçmadı. Bir an o hüznü silmek istedi. Bu kadının ölecek olmasına çok üzülüyordu. Yıllarca bulamadığı anne sevgisini onunla yaşamaya başlamışken hayatından çıkmasını istemiyordu. İnsanın böyle bir annesi varken mutlu olmak çok kolaydı. Tanıdığı Melek'i düşündü. O kadar neşeli bir kız değildi. Mutlu hiç değildi. Mutsuzluğunun baş nedeninin kendisi olduğunu biliyordu. Emir mutlu değildi. Mutlu olmayan biri çevresini de mutlu edemezdi.

Bu sırada kadın uzanıp Emir'in masanın üzerinde duran elini tuttu. Emir daldığı düşüncelerden kafasını kaldırıp karşısındaki kadına baktı. Acaba annesi yaşasaydı o da böyle mi yapardı? Elini mi tutardı konuşurken?

Ona şimdi Melek'in annesinin baktığı gibi sevgi dolu bakar mıydı? Bu temas onu rahatsız etmedi. Hatta derinlerde bir yerlerde böyle bir teması hep beklediğini düşündü. Kendi annesi onu sevmezken, Melek'in annesi onda sevecek bir şeyler buluyordu demek. Kızına yaptıklarını bilse yine böyle sevgi dolu bakar mıydı? Büyük ihtimalle bakmazdı. Elinin üzerinde duran ele tekrar baktı. Diğer elini kadının elinin üzerine koydu.

"Emir" dedi Seda Hanım kısık bir sesle. Adamın gözlerinin içine bakarak devam etti. "Kızımı sana emanet

edebilir miyim?" Emir kadının bu sözleri karşısında ne diyeceğini bilemedi. Kızını emanet edebileceği son insan kendisiydi. Ona yaptıklarını bir bilse bırak emanet etmeyi kızını alarak arkasına bakmadan bu evden çekip giderdi. Ellerinin içindeki ellere bakarak bu teması kaybetmek istemediğini düşündü. Bu kadının kendisine bakarken gözlerinde parıldayan sevgiyi kaybetmeye hazır değildi. Aslında Melek'ten çok bu kadını kaybetmek istemediğini fark ediyordu. Emir düşündü. Seda Hanım kızını kendisine emanet edebilir miydi? Daha iki gün olmuştu Melek bu evde yaşamayalı başlayalı. Ona yapmadığını bırakmamıştı. El ele oturduğu ve yakında ölecek olan bu kadın kızını yanlış kişiye emanet ediyordu. Sonunda dürüst olmaya karar verdi.

Zorlanarak "Bilmiyorum. Nasıl evlendiğimizi göz önünde bulundurursanız... Melek'in benden pek hoşlandığını sanmıyorum." dedi.

"Sana ön yargılı yaklaşmıştım ama tanıdıkça yanıldığımı anladım. Tek isteğim kızımın mutlu olması Emir."

"İyi davranmaya çalışacağım."

"Ölmekten korkmuyorum. Çok uzun zamandır bu hastalığı çekiyorum. Bir kere yendim ama bu sefer o beni yenecek. Hissediyorum. Melek babasının ölümünden beri mücadele ediyor. Senin asistanın olana kadar hep iki işte birden çalıştı. En büyük korkum onu yalnız bırakmak. Senden tek istediğim onu mutlu etmen. Yeniden gülmeli meleğim. Yeniden güvenebilmeli. Aslında her annenin istediğini istiyorum."

"Her anne sizin istediğinizi istemez. Benim annem istemedi" diye atıldı Emir.

"Yanılıyorsun. Mutlaka istemiştir. Anneni tanırdım."

"Tanır mıydınız?"

"Evet. Çok samimi olmasak da arada görüşürdük. O zamanlar babanla evliydi ve kardeşinle seni canından çok severdi."

"Emre için olabilir ama benim için canını vermezdi."

"Neden öyle diyorsun?"

"Çünkü giderken..." dedi Emir devamını getiremedi. Bir süre sustu. Karşısındaki kadının gözlerinin içine baktı. Şimdiye kadar hiç kimselere anlatmadığı anılarını, kendisine ilk defa anne şefkatiyle yaklaşan bu kadına anlatmak istiyor muydu? Evet istiyordu. Bu kadının yüzündeki huzur içini rahatlatıyordu. Belki bir daha bu kadar içten konuşma imkanları olmayabilirdi. Elleri hâlâ avucunun içindeydi ve ona ruhunu görebiliyormuş gibi bakıyordu. Emir bir solukta aklından hiç çıkaramadığı o geceyi anlatmaya başladı. Sanki uzun zamandır birinin kendisine bunu sormasını beklemiş gibiydi.

"Gittiği günü hatırlıyorum. Oturuyorduk. Babam Emre ve beni göstererek hangisini istiyorsun diye sordu. O, hiç tereddüt etmeden Emre'yi istedi. Bana bir kere bile bakmadı. Birkaç saat sonra Emre ile evden çıkarken merdivenin başında dikiliyordum. Tam kapıdan çıkmak üzereyken arkasını döndü ve bana baktı. Ona "Beni burada bırakma anne. Seni hiç üzmem" dedim. Öylece baktı. Hiçbir şey demedi. Kardeşimin elini tutarak evden çıktı."

"O böyle bir şey yapacak kadın değildi."

"Ama yaptı. Onu bir daha hiç görmedim. Ne onu ne de kardeşimi. Yirmi yıl sonra Emre aradı. Ölmek üzere olduğunu ve beni görmek istediğini söyledi. Gitmedim. Beni merdivenin başında bırakıp giden annem benim için yirmi yıl önce ölmüştü. O saatten sonra bir anneye ihtiyacım yoktu."

"Her çocuğun yaşı kaç olursa olsun bir anneye ihtiyacı vardır Emir."

"Benim yok. On yaşından sonra bir anneye hiç ihtiyacım olmadı. O gittiği gün ölmüştü ve yaşıyor olması bu gerçeği hiç değiştirmedi."

"Ben annenin küçükken size karşı davranışlarını gördüm. O kadar zenginliğe rağmen sizlerle kendisi ilgilenirdi. Hem sana, hem de kardeşine bakarken yüzündeki sevgiyi hâlâ hatırlıyorum. O iyi bir anneydi. Seni yanına alamadıysa mutlaka çok geçerli bir sebebi vardır."

"Önemi yok. Artık çok geç."

"Ama seni yaralamış."

Emir gözlerini kaçırdı. Ellerini kadının zayıf ellerinin arasından çekti.

"Ben iyiyim" diyerek masadan kalktı. Kapıya doğru yürüdü. Sonra masada oturan kadına döndü.

"Melek çok şanslı sizin gibi bir annesi olduğu için" diyerek mutfaktan çıktı. Seda Hanım bir süre üzgün gözlerle onun arkasından baktı. Sonra odasına çıkmak için kalktı. Yarın zor bir gündü. Daha önce de kemoterapi görmüştü. Sonuçlarının ne olacağını biliyordu.

12

Melek ve annesi için zor günler başlamıştı. Seda Hanım aldığı kemoterapilerden sonra bitkin düşüyordu. Sağlığı giderek bozulmasına rağmen kızının düğünü için oldukça heyecanlıydı. Emir'i seviyordu ve onun sabırla kızının içine saklandığı kabuğu kırmasını bekliyordu. Birbirlerini anladıklarında gerçekten mutlu olacaklarına emindi.

Emir ise yıllar sonra kalbini yumuşatan bu kadını gerçekten seviyordu. Kendini yeniden on yaşında ve annesinin yanında hissediyordu. Onunla aynı evde yaşamaya başladıktan sonra çok daha huzurlu bir adam olmuştu.

Melek'le yaşadıkları son tatsızlıktan sonra kız kendi odasında kalmak istemiş Emir de sesini çıkarmamıştı. Düğünden sonra kaçacak bir odası da olmayacaktı nasıl olsa. Onu düşündüğünde yüzündeki gülümseme daha da genişledi. Cadı günlerce onu diken üstünde yaşatmıştı. Şimdi gerçekten karısı oluyordu. Bay Yakamoto ve karısı da geliyordu düğüne. Arkasına yaslanarak nereden nereye geldiğini düşündü.

Biraz sonra İlknur'u görmeye gitmesi gerekiyordu.

"Benim yok. On yaşından sonra bir anneye hiç ihtiyacım olmadı. O gittiği gün ölmüştü ve yaşıyor olması bu gerçeği hiç değiştirmedi."

"Ben annenin küçükken size karşı davranışlarını gördüm. O kadar zenginliğe rağmen sizlerle kendisi ilgilenirdi. Hem sana, hem de kardeşine bakarken yüzündeki sevgiyi hâlâ hatırlıyorum. O iyi bir anneydi. Seni yanına alamadıysa mutlaka çok geçerli bir sebebi vardır."

"Önemi yok. Artık çok geç."

"Ama seni yaralamış."

Emir gözlerini kaçırdı. Ellerini kadının zayıf ellerinin arasından çekti.

"Ben iyiyim" diyerek masadan kalktı. Kapıya doğru yürüdü. Sonra masada oturan kadına döndü.

"Melek çok şanslı sizin gibi bir annesi olduğu için" diyerek mutfaktan çıktı. Seda Hanım bir süre üzgün gözlerle onun arkasından baktı. Sonra odasına çıkmak için kalktı. Yarın zor bir gündü. Daha önce de kemoterapi görmüştü. Sonuçlarının ne olacağını biliyordu.

12

Melek ve annesi için zor günler başlamıştı. Seda Hanım aldığı kemoterapilerden sonra bitkin düşüyordu. Sağlığı giderek bozulmasına rağmen kızının düğünü için oldukça heyecanlıydı. Emir'i seviyordu ve onun sabırla kızının içine saklandığı kabuğu kırmasını bekliyordu. Birbirlerini anladıklarında gerçekten mutlu olacaklarına emindi.

Emir ise yıllar sonra kalbini yumuşatan bu kadını gerçekten seviyordu. Kendini yeniden on yaşında ve annesinin yanında hissediyordu. Onunla aynı evde yaşamaya başladıktan sonra çok daha huzurlu bir adam olmuştu.

Melek'le yaşadıkları son tatsızlıktan sonra kız kendi odasında kalmak istemiş Emir de sesini çıkarmamıştı. Düğünden sonra kaçacak bir odası da olmayacaktı nasıl olsa. Onu düşündüğünde yüzündeki gülümseme daha da genişledi. Cadı günlerce onu diken üstünde yaşatmıştı. Şimdi gerçekten karısı oluyordu. Bay Yakamoto ve karısı da geliyordu düğüne. Arkasına yaslanarak nereden nereye geldiğini düşündü.

Biraz sonra İlknur'u görmeye gitmesi gerekiyordu.

Her hafta onu mutlaka ziyaret ediyordu. İki yıldır iş seyahatleri hariç hiç aksatmamıştı gidişini. Üstelik Emre'nin o kızla evlenmesine en az babası kadar karşı çıkmıştı kazadan önce. Kaza yüzünden kendini suçluyordu Emir. O gece Emre'ye o kadar yüklenmeseler, önüne içki koymasalar o kazanın olmayacağını biliyordu.

Emre'yi apar topar yurt dışına gönderdikten sonra hastaneye gidip onun makinelere bağlanarak verdiği yaşam mücadelesini görmüştü. O günden sonra ne hastanede ne de çıktıktan sonra kızı hiç bırakmamıştı. Onun uyanıp da kendisini ilk görüşünü ilk günkü gibi hatırlıyordu. Bütün perişanlığına rağmen kendisine gülümsemişti. Kim olduğunu, neler yaptığını hatırlasa gülümsemeyeceğini biliyordu. Onu görmesinin doğru olmadığını da biliyordu. Ama kızı yalnız bırakamamıştı bir türlü. Yerinden kalkarak ceketini aldı. Ayşe'ye "Önemli bir işim var dışarıda. Acil bir şey olmadıkça beni arama" diyerek çıktı.

Garaja indiğinde Hasan yanına geldi. Emir onu "Sana gerek yok, ben kullanacağım" diyerek geri gönderdi. Arabaya atlayıp İlknur'un kaldığı bakımevine geldi. İçeri girdiğinde İlknur onu gülerek karşıladı ve "Geç kaldın" diyerek sarıldı.

"Biliyorum ama çok trafik vardı" dedi yumuşak bir sesle. Sonra o da kıza sarıldı.

"Bugün nasılsın?"

"İyiyim."

"Dışarıda dolaşalım mı? Hava çok güzel."

"Olur. Ben de sıkılmıştım."

Kızın elini tutarak onunla birlikte bahçeye yürüdü. Bir süre ağaçların altında gezindikten sonra birlikte bir banka oturdular. İlknur ona "Daha ne kadar burada kalmam gerekiyor" diye sordu.

"Bilmiyorum. Burada güvendesin."

"Ama burası evim değil. Artık burada kalmak istemiyorum. Ben iyiyim."

"O zaman sana bir ev bulalım."

"Tamam" diyerek susan kıza baktı. Bir süre kendi düşüncelerinde dalmış ve etrafı seyretmişlerdi. Neden sonra İlknur tekrar konuşmaya başladı.

"Senin arkadaşın var ya?"

"Kim?" dedi Emir şaşkınlıkla.

"Emre."

"O benim arkadaşım değil."

"Ama bana öyle söyledin."

"O benim kardeşim" dedi Emir gülümseyerek. Bu kelimeyi o kadar uzun zamandır kullanmıyordu ki neredeyse bir kardeşi olduğunu bile unutacaktı.

"Kardeşin mi?" dedi İlknur şaşkın.

"Evet."

"Kardeşin her gün buraya geliyor ve bana bir sürü şey söylüyor. Benim aklımı karıştırıyor. Artık onu görmek istemiyorum."

"Ne söylüyor?"

"Beni buradan götürmekten bahsediyor ama onunla gitmek istemiyorum. Onu tanımıyorum ve bazen beni korkutuyor."

"Korkutuyor mu?"

"Evet. Bana hatırlamadığım şeylerden bahsediyor. Onu ne kadar sevdiğimi anlatıyor. Beni korkutuyor."

Emir gülerek İlknur'a baktı ve onun elini tutarak "Bazen çok ısrarcı olabilir ama iyi biridir İlknur ona güvenebilirsin" dedi.

"Peki onu gerçekten sevdim mi?"

"Evet. Hem de çok."

"O zaman neden ayrıldık?"

Emir bir süre ne diyeceğini bilemeden öylece uzaklara daldı. Emre'nin acı çekmesi ve İlknur'un tüm geçmişini unutmasının tek suçlusu babası ve kendisiydi. Bunu ona nasıl söyleyeceğini bilmiyordu ama başını çevirdiğinde İlknur'un sabırla ona baktığını gördü. "İsteyerek ayrılmadınız"

"Onu seviyordum öyle mi?"

"Evet İlknur seviyordun. Ona bir şans daha verirsen yine seveceğine eminim."

"Bana o kadar yabancı ki. Hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Belki Emre hatırlamana yardımcı olur."

"Korkuyorum"

"Neden?"

"Ya onu bir daha eskisi kadar sevemezsem. Çok üzülür."

"Biliyorum ama o bu riski alıyor. Bence sen de al."

"Bilmiyorum. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Kim olduğumu bile bilmiyorum. Sadece kocaman bir boşluk var."

"Bir gün o boşluk dolacak. Belki şimdilik böylesi daha iyidir. Kendine yeni bir sayfa aç ve oradan başla yazmaya. Yıllar geçtikçe, sen bir şeyler yaşadıkça bir sürü hatıran olacak. O zaman kendini bu kadar boşlukta hissetmeyeceksin. Bırak seni tanıyan insanlar ve seni sevenler yanında olsun."

İlknur gülerek Emir'e baktı. "Bugün de gelir mi sence?"

"İzin verirsen buradan bir dakika bile ayrılmaz" dedi Emir de gülerek.

"O kız ne oldu?"

"Hangi kız?"

"Bana anlattığın kız."

Emir gülerek ona baktı. Melek'i ona anlattığını unutmuştu bile.

"İki gün sonra onunla evleniyorum."

"Evleniyor musun? Bana hiç söylemedin."

"Şimdi söylüyorum işte. Sen de davetlisin."

"Gelemem. Giyecek hiçbir şeyim yok."

"Bunu düşünme. Ben hallederim. Onunla tanışmak istemiyor musun?"

"Çok istiyorum" dedi İlknur hevesle.

"O zaman geliyorsun demektir. Hem Emre'de sevinir buna."

Emir başını çevirdiğinde kendilerine doğru gelen Emre'yi görüp kıza "Sana geleceğini söylemiştim" dedi. İlknur kendilerine doğru yürüyen Emre'ye bakarak "Keşke onu hatırlayabilseydim" dedi.

Emre bankta el ele oturan çifte gözlerini kısmış bakıyordu. Emir'in onunla konuşmasına memnun olmuştu. Son günlerde İlknur görüşme teklifini hep geri çeviriyordu. Onları görünce biraz umutlanmıştı. İlknur'un Emir'i dinleyeceğini biliyordu. Yanlarına geldiğinde her ikisini de gülümseyerek "Merhaba" dedi.

"Merhaba" diyen Emir kızın elini bıraktı ve yerinden kalkarak İlknur'a baktı.

"Benim gitmem gerek. Söylediklerimi düşün olur mu?"

"Tamam" diyen kız yerinden kalkıp Emir'e sarıldı.

Emir kardeşinin yanından geçerken onun omzuna elini koydu ve kulağına "Her şey yolunda diye fısıldadı. Binadan içeri girmek üzereyken son bir kez arkasına baktı. Bankta yan yana oturup konuşan çifti görüp gülümsedi.

Emir gittikten sonra İlknur yanında oturan adama bakmadan fuların uçları ile oynamaya devam etti bir süre. Sonunda sessizliği Emre bozdu.

"Beni görmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim."

"Emir istedi" dedi kız. Bunun üzerine Emre sinirle dişlerini sıktı.

"İlknur" diyerek ona doğru döndü. Kızın kucağında duran elini tutmak için elini uzattı ama İlknur hemen elini çekti. Sinirlenmeyecekti. Tüm bunlara kendini hazırlamıştı. Kıza hak veriyordu. Onun gözünde sadece yabancı biriydi. Bir zamanlar ne kadar yakın olduklarını bilmediğinin farkındaydı. Sabırlı olmalıydı. Acele ederse kızı kaybedebilirdi. Bir süre ne diyeceğini bilemeden durdu. Sonra konuşmaya karar verdi.

"Biz bir zamanlar sevgiliydik."

"Biliyorum. Emir söyledi."

"Tekrar olmak istiyorum" diyerek kıza gülümsedi.

"Seni tanımıyorum ve senden hoşlandığım pek söylenemez"

"Sadece beni görmeye devam etsen olur mu peki? O zaman belki beni tanırsın."

"Olur ama bana dokunmanı istemiyorum."

"Dokunmam."

"Bir de eskilerden bahsetme. Beni korkutuyorsun."

"Bahsetmem."

"O zaman belki arkadaş olabiliriz."

"Tamam. Sen neden konuşmak istersen onu konuşuruz. Ne istersen onu yaparız."

"Neden hoşlandığımı bilmiyorum" dedi İlknur uzaklara bakarak. Sonra yavaşça "Ama burayı sevmiyorum ve buradan gitmek istiyorum" diye tamamladı cümlesini.

"Bunu ayarlamamı ister misin? Sana hoşlanacağın bir ev buluruz. İster misin?"

"Senin bir şey yapmana gerek yok. Emir ayarlayacak" dedi İlknur. Emre sinirden kendini tekmelemek istiyordu. Bunun bu kadar zor olacağını hiç düşünmemişti. Ama İlknur Emir'e hayrandı. Onu kötülerse kızı kendinden uzaklaştırırdı. Ona doğru döndüğünde yine boynundaki fularla oynadığını gördü.

"Neden bu sıcakta onu takıyorsun?"

"Seviyorum."

"Sevmediğin belli. Rahatsız ediyor seni."

"Evet ama..." diyerek sustu İlknur. Söyleyip söylemeyi düşündü bir an. Sonra yanında gözlerini dikmiş kendini izleyen adama bakarak "Bir kaza geçirdim ve boynumda yaralar var" dedi.

"Görebilir miyim?"

"Hayır."

Bir süre daha iki yabancı gibi konuşmaya devam ettiler ve sonunda İlknur yorulduğunu bahane ederek kalktı. Emre işinin ne kadar zor olduğunun bir kere daha farkına vardı.

Bay Yakamoto ve eşi düğünden bir gün önce İstanbul'a geldi. Emir akşam yemeğini onlarla birlikte yedi. Melek annesinin rahatsızlığı nedeniyle onlara katılamamıştı. İçeri girdiğinde kanepeye uzanmış dergileri karıştıran Melek'i gördü. Kız onun geldiğini görünce oturur pozisyona geçip dergiyi sehpaya bıraktı.

"Merhaba" diyen sesi çekingendi.

"Merhaba" diyerek kızın karşısındaki koltuğa oturdu ve kravatını gevşetti.

"Uzun ve yorucu bir gündü. Annen nerde?"

"Odasında. Erkenden yattı."

"İyi mi?"

"Sayılır."

Sessizlik uzadıkça Melek de iyice tedirgin oldu. Yavaşça yerinden kalktı. "Geç oldu ben yatıyorum" diyerek adamın yanından geçerken Emir uzanıp kızı bileğinden tuttu. "Biraz daha otur." diyen sesi emir verir gibiydi.

Melek hiçbir şey demeden bileğini bırakan adamın karşısındaki yerine tekrar oturdu. Adam hiçbir şey demeden öylece kendisine bakıyordu. Bakışlarının ne anlam ifade ettiğini bir türlü anlayamadı. Kızgın değildi. Sadece biraz yorgundu. Uzun bir sessizlikten sonra Emir konuştuğunda sesi oldukça yumuşak ve ilgiliydi.

"Her şey hazır mı? Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Yok."

"İstediğin bir şey varsa söylemen yeter."

"Teşekkür ederim ama yok."

Emir ilk defa bir kadının yakınlığına bu kadar ihtiyaç duyduğunu hissetti. Melek'in uyumak için bile yukarı çıkması onu rahatsız etti. Şu anda karşısında oturan bu şaşkın kızı sarıp sarmalamak istiyordu. Ona sarılmak, onun varlığını, yumuşaklığını ve kokusunu hissetmek istiyordu. Bir şey demeden ayağa kalktı ve bir adımda kızın dibine giderek ona elini uzattı. Melek bir an tereddüt etse de kendine uzatılan eli tuttu ve ayağa kalktı. Emir ise kızın elini bırakmadan onunla birlikte odadan çıktı ve merdivenlere doğru yürüdü.

Melek ilk iki geceden sonra onu rahat bırakan adamın neden şimdi kendisine bu kadar yakınlık gösterdiğini anlayamadı. Onu sinirlendirmemek için sesini çıkarmadan yönlendirmesine kendini bıraktı. Emir kendi yatak odasının kapısını açtığında Melek'in elini bırakmadan ona doğru döndü.

"Bu gece benimle kalır mısın?" diye sordu.

Sesindeki yumuşaklık ve ilgi Melek'i etkilemişti. Emir ilk defa kendisiyle bu kadar yumuşak konuşuyordu. Ne diyeceğini bilemedi. En iyisi hiç konuşmamaktı. Sadece başını salladı. Bunun üzerine Emir kızın elini bıraktı ve ona biraz daha yaklaştı. Dudakları kulağına değecek şekilde eğildi. "İstemediğin hiçbir şey olmayacak" diyerek ondan uzaklaştı.

Melek hala aynı yerde dikilmeye devam ediyordu. Emir giyinme odasına girerek soyundu. Melek de hiçbir şey söylemeden gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

"Yapma."

Emir'in sesini duyduğu anda başını kaldırıp kapının önünde dikilen adama baktı. Üzerinde sadece pantolonu vardı. Melek'in elleri düğmesinin üstünde öylece kaldı. Emir yanına gelerek onun ellerini tuttu ve düğmesinin üstünden çekti.

Kızın gözlerinin içine bakarak ellerini bıraktı ve gömleğin düğmelerini kendi açmaya başladı. Son düğmeye geldiğinde Melek'in gözlerinin yeşilliğinde kaybolmuş gibiydi. Gömleği omuzlarından sıyırdı. Bu sırada elleri kızın tenine değmemişti bile.

Melek ise nefesini tutmuş adamı seyrediyordu. Gömleği üzerinden sıyrılınca sutyenle adamın karşısında kalmıştı. Tenine değen hava ürpermesine neden oldu. Yüzü kızarmıştı ve gözlerini Emir'den kaçırdı. Bunun üzerine Emir parmaklarını Melek'in çenesine doğru götürdü ve kızın yüzünü yukarıya kaldırdı. "Utanmana gerek yok. Gözlerini kaçırma benden" diye fısıldadı.

Melek altüst olmuş durumdaydı. Ne söylemesi ve ne yapması gerektiğine dair en ufak fikri bile yoktu. Gözlerinin onun gözlerine sabitledi. Emir'in parmakları çenesinden yanağına ve oradan şakaklarına doğru yükseldi. Sonra aynı yolu izleyerek bu sefer dudağının kenarında durdu. Melek gözünü kırpmadan onu izliyordu. Emir bir süre daha parmağını kızın dudağının yanında tuttu. Parmakları boynundan omuzlarına doğru hareket ettiğinde Melek ürperdi.

"Üşüdün mü?"

"Hayır" dedi Melek fısıltıyla ama adam ona resmen işkence ediyordu. Emir kızın kollarını okşayarak ellerini

tuttu ve öptü. Sonra kızı yatağa oturtup önünde diz çök-
tü. Adamın elleri pantolonun fermuarına gittiğinde Me-
lek dünya ile bağını çoktan koparmıştı. Emir yavaş ha-
reketlerle Melek'in pantolonunu bacaklarından sıyırdı.
Ayaklarını tek tek kaldırıp pantolonunu çıkardı. Melek
elleriyle yatağın örtüsünü sıkı sıkı tutmuş öylece adama
bakıyordu. Emir ayağa kalktığında bir kez daha yatağın
kenarında oturan utancından kızarmış kıza baktı Giyin-
me odasına giderek elinde bir tişörtle geri geldi. Melek'in
şaşkın bakışlarına aldırmadan onu başının üstünden ge-
çirerek giydirdi. Kıza gülümseyerek onu kaldırdı ve ya-
tağın örtüsünü kaldırarak. "Hadi yatağa gir" dedi.

Melek adamın dediğini ikiletmeden yatağa girdi.
Emir'de üstünü çıkarıp yatağa yattığında kıza doğru
yaklaştı ve ona sarıldı. Melek'in titrediğini gördüğünde
kulağına "Sakin ol istemediğin hiçbir şey olmayacak. Sa-
dece uyuyacağız" diye fısıldadı.

Melek ise ne istediğini artık bilmiyordu. Adamın yap-
tıklarının yanında zor kullanması daha masum kalıyor-
du belki. Duyguları birbirine karışmış bir şekilde Emir'in
kollarında öylece yattı.

13

Melek aynada son kez kendine baktıktan sonra arkasını döndü ve kendisini gözyaşı dökerek seyreden annesiyle göz göze geldi. Seda Hanım kızını karşısında gelinlikle görünce çok duygulanmıştı. Melek onu böyle görünce hüzünlendi. Gidip yanına oturdu.

"Ağlamak yoktu anne. Söz vermiştin."

"Çok güzelsin meleğim. Duygulandım sadece. Keşke baban da bugünleri görebilseydi."

"Keşke" diyerek annesinin ellerini tuttu Melek. "Hadi ağlama, beni de ağlatacaksın" diye öptü avucundaki zayıf elleri.

Seda Hanım gözyaşlarını silerken kızına gülümsedi. Çektiği tüm acıları unutmuş gibi parlıyordu gözleri. Yavaşça yerinden kalktı. Büyük bir düğün olmasına karşın kendi taraflarından pek kimseler yoktu. Bütün gelenler Emir'in tanıdıklarıydı. Gerçi ortak tanıdıkları çok fazlaydı ama yine de bunca olay ve yıldan sonra onları görmek Seda Hanım'ı çok mutlu etmeyecekti.

Kapı açıldığında içeri giren Emir önce karşısında

gelinlikle dikilen kıza baktı. Sonra da Seda Hanım'a bakarak gülümsedi.

"Sizi yalnız bırakayım" diyen Seda hanım sessizce dışarı çıktı.

Emir karşısında beyazlar içinde dikilen kıza baktı. Tıpkı adı gibi meleklere benzemişti. Bu haliyle çok daha masum duruyordu. Gelinliğin sade olmasına rağmen içinde muhteşem görünüyordu.

"Seni biriyle tanıştırmak istiyorum" diyerek kapıya doğru yürüdü. Kapı açılınca içeri çekingen bakan bir kız girdi. Melek onu tanımadı önce. Ama arkasından giren Emre'yi gördüğünde onun İlknur olduğunu anladı. "Ne kadar güzel bir kız" diye düşündü Melek. Koyu kahverengi uzun saçlarını topuz yapmıştı. Saçları kadar koyu renk gözleri vardı. İnce askılı siyah bir elbise giymişti. Boynuna aynı kumaştan bir fular takmıştı. Çok hoş görünüyordu. Melek'in karşısında gelen Emir "Seni İlknur'la tanıştırayım" diyerek karısının beline elini koydu. Melek kıza elini uzattı. İlknur ona sıcak davranınca dayanamayıp sarıldı. İlknur Emir'e sevgiyle bakıyordu. Melek kızın başlarına o kadar derdi açan bu adama yakınlık duymasına hayret etti. Kız ondan ayrıldığında "Çok güzelsin. Tıpkı Emir'in anlattığı gibi" dedi. Bunun üzerine Melek gözlerini yanında dikilen adama çevirdi. İlknur'a kendisini mi anlatmıştı? Neden hala şaşırıyordu ki? Emir'i tanımıyordu. "Sen de çok güzelsin" diyerek kıza gülümsedi.

"Teşekkür ederim."

Emre yanlarına geldiğinde Melek'e sarıldı. Kulağına "Aramıza hoş geldin" diyerek kızı yanağından öptü.

"Teşekkür ederim."

"Düğün başlamadan biraz yalnız kalın bence. İçeri girelim mi İlknur?"

"Evet" diyen kız Melek'e doğru bir adım attı ve bir-

birlerine sarıldılar. Emir ile göz göze geldiğinde onun da yüzünün güldüğünü gördü.

Tam bu sırada "Demek buradasınız" diyerek hızlı adımlarla Vahit Zorlu girdi içeri. Gözleri önce Melek'i sonra da İlknur'u süzerek bakışlarını oğullarına çevirdi.

"Ne yaparsam yapayım avamlıkta annenize benzemenizi önleyemedim."

"Baba sözlerine dikkat et" dedi Emir sinir içerisinde.

"Yalan mı?"

Emre, İlknur'a doğru yürüdü. Kızın elini tutarak "Biz gidiyoruz. Aşağıda görüşürüz" diyerek babasına bakmadan kapıya doğru gitti.

Vahit Bey onların gidişin alaylı bakışlarla seyretti. Sonra Melek'e dönüp "Babanı tanısam da sen bir hiçsin" dedi. Bunu duyan Emir yumrukları sıkılı babasıyla Melek'in arasına girdi.

"Baba karıma bu şekilde hitap etmeni hoş karşılamayacağımı sana daha önce söyledim. Hoşlanmıyorsan düğüne kalmak zorunda değilsin. Melek asla bir hiç değil ve olmayacak. İstesen de istemesen de bu düğün gerçekleşecek."

"Çok pişman olacaksın ve o zaman bu söylediklerini sana hatırlamaktan zevk alacağım" dedi Vahit Zorlu.

"Bunu on yaşımdan sonra her defasında hatırlattın. Ama artık benim için bir anlamı yok söylediklerinin."

"Emre'yi anlayabiliyorum o zayıf bir kadın tarafından yetiştirildi. Ama seni ben yetiştirdim ve böyle biriyle evleniyor olmanı affetmeyeceğim."

"Yeter" diye bağıran Emir sinirle babasının üzerine yürüdü.

"Böyle biri dediğin kişi benim karım. Karıma saygı duyman gerektiğini bir kere daha hatırlatıyorum. Beceremeyeceksen buradan git."

Vahit Bey gözlerini oğlundan çekerek köşede dikilen kıza tekrar baktı. Sonra da hiçbir şey söylemeden odadan çıktı. Emir kapanan kapıya baktı öfkeyle. Sonra usulca Melek'in yanına geldi. Kızın yüzü allak bullak olmuştu. Dokunsan ağlayacak durumdaydı. Derin bir nefes alarak kıza baktı ve "Sakın ağlama" dedi.

Melek gözyaşlarını durdurmaya çalıştı. Adamın yüzüne bakarak sözcükleri bulamıyormuş gibi kafasını iki yana salladı. "Evlenmek istemiyorum" diyebildi sonunda.

"Bunun için geç kaldın. Unuttun galiba biz zaten evliyiz."

"Tüm bunlara katlanmak zorunda değilim. Sizin gibi zengin olmayabilirim ama bana böyle hakaret etmenize izin veremem. Bu evliliği en başından beri istemediğimi biliyorsun. Artık yeter" diyerek eteklerini topladı ve kapıya doğru yürüdü. Emir kızın çekip gitmemesi için ona doğru bir adım attı ve kolundan tutarak kendine çekti.

"Bırak beni."

"Melek sakin ol."

"Olmak istemiyorum. Yeter! Senin hakaretlerin yetmiyormuş gibi bir de babanı çekmeyeceğim."

"Onu çekmek zorunda değilsin. İstemezsen bir daha görmek zorunda da değilsin."

"Seni ne yapacağım? Seni görmek zorundayım ama."

Emir kıza gülerek baktı. "Maalesef görmek zorundasın" dedi yumuşak bir ses tonuyla ve ona sarıldı. Sonra onu yatıştırmak içini sırtını okşayarak "Hadi bu sadece formalite. Biz zaten evliyiz. Hiç kimsenin seni ezmesine izin vermem buna babam da dahil. Karım olarak hak ettiğin saygıyı herkesten göreceksin" dedi. Melek hiçbir şey demeden öylece adamın kollarında durdu bir süre.

"Hadi gül artık. Bu halin ilk önce anneni üzer" diyerek kıza gülümsedi Emir ve elini tutarak odadan dışarı çıkarttı.

Balo salonuna girdiklerinde Melek gülümsemeyi başarmıştı. Gözü annesine takıldığında gülüşü daha da genişledi. Aynı gülüşü annesinin de yüzünde gördüğü an dünyalar onun oldu. Bir süre sonra kendini eğlenmeye bıraktı. Düğün beklediğinden daha güzel gidiyordu. Melek kendini çok mutlu hissediyordu. Emir annesiyle yaptığı uzun sohbetlerde Melek'in nelerden hoşlandığını öğrenmiş ve hepsini düğünde kullanmıştı. Gösterişli düğün için hiçbir masraftan kaçınmamıştı.

Emir karısının misafirler arasında dolaşıp onlarla konuşmasını seyretti bir süre. Melek, Emre ve İlknur'un masasına oturmuştu. İki kız Emre'nin anlattığı bir şeye gülüyorlardı. Emir İlknur'un onu ilk gördüğü anda sevdiğini anlamıştı. Bu kızda bir sihir vardı. İnsanlar onu tanıyınca seviyorlardı. Uzun uzun Melek'i seyretti Emir gülümseyerek. Tam bu sırada sırtına dokunan bir elle irkildi. Arkasını döndüğünde karşısında dikilen kişinin Tolga Tataroğlu olduğunu gördüğü anda yüzü soldu.

"Sizi tebrik etmedim" diyen adama "Etmene de gerek yok" diyerek ters ters baktı. Genç adamın gülümseyen yüzü asıldı.

"Melek'in dediği kadar varsınız."

"Karım ne demişse ondan daha kötü olduğumu sana ispatlayabilirim. Seni bir daha onun çevresinde görmek istemiyorum."

"Biz onunla arkadaşız."

"Umurumda bile değil. Bundan sonra değilsin"

Tolga kendisine öfkeyle bakan adama tepki vermeden önce gözleri Melek'e kaydı. Onun da kendisine baktığını görüp kıza gülümsedi. Bu Emir'in gözünden kaçmadı. Tolga tekrar Emir'e döndüğünde adam ona daha da yaklaştı.

"Biraz önce dediklerimi anlamadın galiba. Seni doğduğuna pişman ederim. Şimdi burayı efendi gibi terk et" dedi.

"İş yaptığımızı unutuyorsunuz galiba."

"Sence umurumda mı?"

Tolga burada biraz daha kalması durumunda tatsızlık çıkacağını anladı. Hiçbir şey söylemeden babasının oturduğu masaya doğru gitti. Emir gözleriyle onu takip ediyordu. Bir süre Melek'in annesi ve babasıyla konuşan genç adam bir süre sonra masada oturan sarışın bir kızla oradan ayrıldı. Emir kızgınlıkla Melek'e doğru yürüdü. Kendisi hakkında bu zibidiye ne anlatmışsa bunun hesabını soracaktı. Kızın yanına gittiğinde ona elini uzatarak "Dans edelim mi?" diye sordu.

Melek adamın suratından biraz önce Tolga ile yaptığı konuşmanın iyi geçmediğini anlamıştı. Çevresindeki insanlar kendilerine baktığı için itiraz etmeden kocasının uzattığı eli tuttu. Birlikte dans pistine yürüdüler. Dans etmeye başladıklarında herkes onların mutluluklarına gülümsedi. Ancak durum sanıldığı gibi değildi. Emir kaşlarını çatmış, sinirle karısına bakıyordu. Melek sesini çıkarmadan adamın hareketlerine uyum sağladı. Emir kızı kendine doğru çekip kulağına "Bir daha sakın benim hakkımda hiç kimse ile konuşma" diye fısıldadı. Melek adamın kollarında gerildiğini hissetti. Bunu Emir de hissetmişti ve konuşmaya devam etti.

"Şimdi mutlu bir gelin ol ve sakın suratını asma."

"Sen de mutlu et o zaman"

"Mutlu olmak istiyorsan, mutlu etmeyi öğreneceksin."

Melek hiçbir şey demeyince ona bakarak gülümsedi. "Her şey karşılıklı. Ne verirsen onu alırsın. Şimdi sevgili karıcığım o asık yüzün gülsün. Ne de olsa biz mutlu bir çiftiz öyle değil mi?"

"Ben mutlu değilim."

"Ben mutluyum bu ikimize de yeter."

"Bu evliliği neden bu kadar ciddiye aldın anlamıyorum. Sadece iş bitene kadar evli kalacağız."

"Yanılıyorsun, ben bitti diyene kadar evli kalacağız ve sen de buna uyacaksın" dedikten sonra kıza gülümsedi. O sırada müzik susmuş ve Emir karısının elinden tutarak onu masalarına yönlendirmişti.

Melek elini tutan adamdan kaçıp kurtulmak isterken zincirlerle bağlanmış gibi hissetti bir an. Emir elini sıkı sıkı tutmuştu. Bu gece ve bundan sonraki geceler gidecek bir yeri yoktu. Bu adam kocasıydı ve bu evlilik düğüne katılanların sandığı kadar mutlu olmayacaktı.

14

Melek huzursuzca odanın ortasında dikiliyordu. Yarım saat önce eve gelmişlerdi. Annesi yorgunluğunu bahane ederek hemen yatmıştı. Şimdi gelinliği içinde Emir'in odasındaydı ve haftalardır kaçmak için çaba harcadığı an gelmişti. Buraya nasıl geldiklerini hâlâ anlamış değildi. Kapı aniden açıldığında bulunduğu yerde sıçradı. Emir her zamanki gibi dünyaları ben yarattım edasıyla içeriye girip kapıyı kapattı.

"Sonunda yalnız kalabildik" diyerek kızın karşısında dikildi.

Melek sessizce ona baktı. Çenesindeki bir kas sürekli seğiriyor bunu gören Melek'in daha da gerilmesine neden oluyordu. Düğün dağılırken onu en son babası ile konuşurken görmüştü. Kendisini istemeyen adam kim bilir oğluna ne demişti? Bu sırada Emir kızın eline bir ilac kutusu tutuşturdu.

"Bu ne?" dedi Melek adamın uzattığı kutuya bakarak.

"Doğum kontrol hapı."

"Ama..."

"Aması yok. Evli kaldığımız sürece bunu içeceksin. Bu evliliğin tek eksiği bir çocuk olacak. Anladın mı?"

"Bunu kabul edemem."

"Sana kabul eder misin diye sormuyorum. Sadece bunu kullanacaksın diyorum."

"Çocuğunun olmasını istemiyorsan birlikte olmak zorunda değiliz."

Emir bir kahkaha atarak kıza baktı. "Sen bu evliliği ne sanıyorsun çok merak ediyorum. Senin için yanıp tutuştuğumu sanıyorsan yanılıyorsun. Benim için diğer kadınlardan farkın yok. Sadece bana daha yakın olacaksın o kadar. Ben de bunun keyfini süreceğim."

"Emir" diyen kız ondan bir adım uzaklaştı.

Emir sinirle kıza baktı. Bunun nedeni babasıydı ama kıza bunu itiraf edecek değildi. Emir kendisinden uzaklaşan kıza doğru yürüyüp sertçe kollarını tuttu.

"Bu evlilikte çocuk lafı hiç geçmeyecek. Bu hapları düzenli kullanacaksın. Dediklerimi yaparsan her şey daha kolay olur. Yapmazsan sana hayatı zindan ederim bilmiş ol."

Melek sessizce karşısında duran adamı izliyordu. Terk edilmişliğinin acısından çocuk yapmaktan kaçarak kurtulmaya çalışan bu adam Melek'i zaten cehenneme dönmüş hayatının içinde ne kadar korkutabilirdi ki? Emir hiç tepki vermeden kendisine bakan kıza daha da sinir oldu. Kızın tutmuş olduğu kolunu sarsarak "Dediklerimi anlıyor musun?" dedi bir kez daha.

"Evet."

"O zaman tepki ver" diyerek kızı bıraktı ve hırsla ceketini çıkardı.

Melek eline tutuşturulan hapa baktı. Gözlerinden akan yaşları durdurmaya çalışmasına rağmen birkaç damlanın yanaklarından aşağı süzülmesine mani olamadı. Banyoya gitti.

Titreyen elleriyle kutunun içinden çıkardığı hapı bir bardak suyla yuttu. Banyo kapısına yaslanarak derin bir nefes aldı. Annesinin yüzündeki mutluluk gözlerinin önüne geldi. Annesi yanından ayrılana kadar içerideki zorba ne isterse yapacaktı.

Onun gözlerinin önünde soyunmamak için yavaşça gelinliğin yanındaki fermuarı çekti. Üzerindekileri çıkardı. Artık ne kaçacak bir yeri vardı ne de derdini anlatabileceği birileri. Kadınlardan nefret eden bir adamın karısı olmaya dayanacaktı. Banyo kapısını yavaşça açarak giyinme odasına geçti. Bir sabahlık alarak üzerine geçirdi. Emir üzerindeki elbiseleri çıkarmamıştı. Elinde bir içki kadehiyle koltuğa oturmuş onu seyrediyordu.

"Sonunda çıkabildin oradan. Neden soyundun?"

Melek şaşkınlıkla adama baktı. Ne diyecekti? Bu adamın ne düşündüğünü ne hissettiğini anlamak mümkün değildi. "Yatacağım" diyerek odanın ortasına doğru yürüdü.

"Bensiz mi?"

"Keşke öyle olsa" dedi adamın gözlerinin içine bakarak.

Emir bir kahkaha atarak elindeki bardağı kıza doğru uzattı ve "Senin şerefine içiyorum" diyerek bardağı bir dikişte bitirdi. Bardağı sertçe sehpaya koyarak yerinden kalktı. Kızın yanına gelerek durdu. Melek onun nefesindeki içki kokusunu almıştı. Ona elini sürmeden öylece karşısında dikilen adama bakarak bir süre bekledi. Kulağına eğilerek "Madem yatacaksın, o zaman yatalım sevgili karıcığım" diye fısıldayan adam daha da sinirlenmesine neden oldu.

Emir kızdan uzaklaşarak soyunmaya başladı. Melek bu sırada hiç hareket etmeden durdu. Giysilerini çıkardıktan sonra kızın karşısına gelerek onu kendine doğru

çekti. "Gelinliğini ben çıkarmak isterdim ama madem çıkardın o zaman bari sabahlığını çıkarayım" diyerek kızın üzerindeki sabahlığı çekip aldı.

Dudakları Melek'in boynuna doğru gittiğinde kız gözlerini sımsıkı kapadı. Dudakları tenine değdiği anda elinde olmadan ürperdi.

"İğreniyor musun yoksa?"

"Hayır."

Emir karısının boynunu öperken bir eliyle de sırtını okşuyordu. Sonra beklenmedik bir hareketle onu kucağına alıp yavaşça yatağa yatırdı. Melek kendisine doğru eğilmiş adama bakıp ne yapacağını bilmezmiş gibi bir süre bekledi. Emir'in dudakları dudaklarını bulduğu anda yavaşça gözlerini yumdu.

Emir o kadar yavaş hareket ediyordu ki Melek'e öpüşmeleri saatlerdir sürüyormuş gibi gelmişti. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Bu anı çok düşünmüştü. Ama bunu sevmediği biri ile paylaşacağı aklına hiç gelmemişti. Emir dudaklarını kızın boynuna doğru kaydırdığında kulağına "Bakire misin?" diye fısıldadı. Melek'in beklemediği bu soru karşısında şaşırdı. Utanarak "Evet" dedi.

Hiçbir şey demeyen Emir ellerini kızın yanaklarına koyarak ona biraz daha eğildi. Gözlerinin yeşilinde bir an kendini kaybetti ve sonra Melek'in yarı aralık dudaklarını öpmeye başladı. Başlarda tepki vermeyen Melek öpüşme uzadıkça adama eşlik etmeye başladı. Bunun üzerine Emir'in öpüşleri daha arzulu oldu. Tenine değen dudaklar alev alev yanmasını sağlıyordu. Kolları yavaşça kalktı ve kocasının boynuna doğru gitti. Emir dudaklarını çektiğinde Melek de gözlerini açarak kendisine doğru eğilmiş adama baktı.

"Her şey çok güzel olacak, söz veriyorum" diye fısıldayan adam bu sefer dudaklarını kızın boynuna götürdüğünde Melek kafasındaki tüm soruları unuttu. Emir

kollarındaki kızın her santimetresini öperek iki haftadır çektiği işkenceye son vermek niyetindeydi. Onun tenin-den gelen kokuyu içine çekerek dudaklarını boynundan göğüs çukuruna doğru kaydırdı. Bir yandan da eliyle kızın geceliğini sıyırmaya çalışıyordu. Elinin biri karnının üstündeyken dudaklarını çekti ve kızın geceliğini çıkardı. Bir an gözleri Melek'in göğüslerine takıldı. Sonra başını eğerek kızın göğüslerinden birini öpmeye başladı. Dudaklarının teması ile Melek'in göğüs uçları belirgin şekilde büyümüştü. Kızın göğsünün ucunu ağzına aldığında onun hafifçe inlediğini duydu. Bu inleme onu daha da ateşledi. Öpüşleri daha ısrarcı ve can yakıcı olmaya başlamıştı. Melek tırnaklarını adamın sırtına batırdığında da farkında olmadan kendini ona doğru yükseltiyordu.

Emir'in dudakları göğüslerinden karnına geldiğinde artık dünya ile bağını çoktan koparmıştı. Adam başını kaldırarak altında yatan kıza baktı ve gülümsedi. Melek gözleri kapalı, dudakları yarı aralık ve öpülmekten kızarmış halde hızlı hızlı nefes alıyordu. Durduğunun bile farkında değildi. Melek adamın dudaklarını karnında hissettikten sonra kendini kaybetmemek için büyük bir çaba sarf ediyordu. Onun temasını kaybettiğini hissettiğinde gözlerini açtı ve kendine gülümseyen Emir'e şaşkınlıkla baktı. "Çok güzelsin" diye fısıldayan adama gülümsemeye çalıştı. "Aklımı başımdan alıyorsun" diyerek kızın dudaklarını öpmeye başladığında Melek kollarını sıkı sıkı ona sarmış ve kendine doğru çekmişti. Emir'in dudakları boynuna oradan göğsüne indiğinde Melek neredeyse acele etmesini söyleyecek kadar mest olmuştu. Bütün vücudu alev alev yanarken tek yapabildiği adama daha çok yapışmaktı.

Emir karısının karnında fazla oyalanmadan dudaklarını daha aşağılara kaydırdığında Melek kısık bir çığlık

atarak adamın saçlarına yapıştı. Emir yavaş hareketlerle kızın üstünde kalan son parça giysisini de çıkartarak ona arzuyla baktı. Yavaş olması gerektiğini kendine ne kadar hatırlatırsa hatırlatsın artık hiçbir şeyi düşünemeyecek haldeydi. Kollarındaki kız kesik kesik nefes alıp göğsü hızla inip kalkarken kendisinin de en az Melek kadar yandığını hissediyordu.

Yavaşça karısının bacaklarını açıp arasına girdiğinde son bir gayretle kendini Melek'i uyarmaya çalışırken buldu. "Melek gözlerini aç" diyerek karısının kendisine bakmasını istedi. Melek arzudan koyulaşmış gözlerini açıp da adamın gözlerine kilitlediğinde "Biraz canın yanacak. Bunun için üzgünüm ama sonrası çok güzel olacak" diyerek kızın dudaklarını öpmeye başladı ve o anda da Melek'in içine girdi. Gözlerini kızdan bir saniye bile ayırmamıştı. Melek gözlerini kocaman açtığında ağzından çıkan çığlığı kendi ağzının içinde kayboldu. Bir süre hareket etmeden kıza bakıp. "Geçti artık" diyerek karısını öpmeye devam etti.

Melek yoğun acının azalması ile birlikte adamın öpüşlerine karşılık vermeye başlamıştı. Bunun üzerine Emir hareketlerini hızlandırmaya başladı. Bir bakireyle sevişmenin bu kadar güzel olabileceğini söyleseler inanmazdı. Kollarındaki kız harikaydı ve onu harika yapan aslında onu istiyor oluşuydu. Sona geldiğinde son bir hamle ile kıza yüklendi. Melek'in sıkı sıkı kendini sarması neticesinde içine boşaldı. Her ikisi de nefes nefese kalmışlardı. Onu ezmemek için yana doğru kaydı ve kalbinin atışlarının düzelmesini bekledi. Yanında yatan kızın kalbi en az kendi kalbi kadar hızlı atıyordu.

Melek yanında yatan adamın kendisine sarılmasına tepki vermeden öylece yattı. Emir onu gerçekten de çok şaşırtmıştı. Kelimeleriyle canını yakan adam yatakta son

derece şefkatli ve sabırlı davranmıştı. Kollarında yatarken artık her şeyiyle bu adamın olmuştu. O bitti demeden bu evliliğin bitmeyeceğinin farkına varmıştı.

Emir ise kollarındaki kızın bahar kokusunu içine çekerek gözleri açık yatıyordu. Melek çok sessizdi. Uyuduğunu sanmıyordu ama nedense tüm sevişmeleri boyunca kız tek kelime konuşmamıştı. Bu beklediği bir şey değildi. Elinin biri kızın göğsüne doğru gittiğinde onun gerildiğini hissetti. Kulağına doğru "Çok sessizsin" diye fısıldadı.

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Hoşuna gidip gitmediğini söyleyebilirsin."

Melek bu soruyu duyduğunda utandı. Bütün bu yaşananlardan sonra adamın kendisiyle alay etmesine dayanamazdı. Emir sessiz kalan kızı kendine doğru çevirdi ve onun loş ışıkta kızarmış yüzünü gördüğünde gülümsedi.

"Eeee?"

"Ne?"

"Bekliyorum."

"Neyi?"

"Hoşuna gidip gitmediğini öğrenmeyi?"

Melek gözlerini kaçırdığında kızın çenesinden tutarak kendisine bakmaya zorladı.

"Utanmana gerek olmadığını sana daha önce söyledim. Gözlerini benden kaçırma. Sadece duygularını öğrenmek istiyorum."

"Bilmiyorum."

"Bu kaçamak bir cevap oldu. İstersen bir kere daha yapıp senin hoşlanıp hoşlanmadığına karar verebiliriz."

Melek aceleyle "Hoşlandım" dediğinde Emir bir kahkaha daha atarak kızın başını göğsüne iyice yaklaştırdı. Saçlarını okşayan adam onun başının üstünü öptüğünde "Çok tatlısın" diye fısıldadı. "Benim hoşlanıp hoşlanma-

dığımı merak ediyorsan sorman yeterli" diyerek kıza gülümsedi.

"Sormak istemiyorum" diye fısıldayan Melek gözlerini adamdan kaçırdı.

"Yine de ben söyleyeyim utangaç karımı biraz daha utandırmak istemesem de ben de hoşlandım." dedi kıza göz kırparak.

Melek adamın göz kırpmasına mı şaşırsın yoksa itirafına mı bilemedi. Emir ona gülümseyerek bakarken yüzüne düşen saçlarını eliyle kulağının arkasına doğru itti. "Hadi uyu" diyerek kızın alnına bir öpücük kondurdu ve yataktan kalkarak banyoya doğru yürüdü.

Melek sabah uyandığında yatakta yalnız olduğunu anladı. Dün geceye dair en son hatırladığı şey adamın ona uyumasını söyledikten sonra yataktan kalkmasıydı. Bütün gece nerede olduğunu merak etti ama bir daha yatağa gelmediğine emindi. Gerinerek kalktı. Banyoya giderek bir duş aldı. Giyindiğinde perdeleri çekerek bahçeye baktı. Emir'le annesini gördüğünde gülümsedi. Annesi her zamanki mutluydu. Melek onun bu adama bakarak bu kadar çok gülünecek ne bulduğunu merak ediyordu.

Karşılıklı oturup kahve içerken seyretti bir süre ikisini. Emir bir süre sonra kalkıp kadına elini uzattı. Annesi onun koluna girdi ve birlikte içeri yürüdüler. Melek ne düşüneceğini bilmez halde odadan çıkıp merdivenlerden inmeye başladığında Emir'le annesi de içeri girmişti.

"Günaydın meleğim" diyen annesi bugün daha iyi görünüyordu.

"Günaydın anne."

"Biz de Emir'le kahvelerimizi içiyorduk ama hava bana serin geldi nedense."

"İyi misin anne?"

"Evet çok iyiyim kızım"

Emir kadını bir koltuğa oturttu ve "Kahvaltı yapmak için seni bekledim hayatım" diyerek kıza gülümsedi.

"Keşke kaldırmış olsaydın bu kadar beklemene gerek olmazdı."

"Çok güzel uyuyordun."

Emir Seda Hanım'a dönerek "Bize biraz izin verir misiniz? Melek'e düğün hediyesini vermek istiyorum" dedi.

"Tabii oğlum" dedi Seda Hanım gülümseyerek.

Emir karısının elini tutarak onu çıkış kapısına yönlendirdi. Kapıyı açtığında Melek kapının önünde duran siyah üstü açık arabaya bakakaldı. Şaşkınlıkla "Sen nereden biliyorsun?" diyebildi sadece.

"Annen söyledi."

Adamın yanından geçerek merdivenleri indi. Elini pırıl pırıl parlayan arabanın kaportasında gezdirdi.

"Üniversiteyi bitirdiğimde babam bunu almaya söz vermişti."

"Biliyorum."

Melek durdu. Hediye onu çok duygulandırmıştı ama çok pahalıydı. Başını öne eğerek "Teşekkür ederim beni düşündüğün için ama kabul edemem" dedi.

"Kabul edemez misin? Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır."

"Bu karıma aldığım bir araba sadece. Annene nasıl bir arabayı seveceğini sordum. O da anlattı. Şimdi sen kalkmış bunu kabul edemeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Evet. Bu çok pahalı"

"Biliyorum parasını verirken öğrendim merak etme."

"Bunu ödeyemem."

"Ödemeni bekleyen yok. Evli kaldığımız sürece bu senin. Benimle tartışma" diyerek sinirle kıza baktı.

"Bu arada evlilik sözleşmesi de olmayacak haberin olsun."

"Neden? Yapacağını söylemiştin."

"Vazgeçtim. Böylesi babamı daha da sinirlendiriyor." diyerek kızı arabanın yanında bırakarak içeri girdi.

Emir içeri girince Melek tekrar arabaya baktı. Emir'in babası kendisini gelin olarak istemedikçe Emir ona pahalı hediyeler almaya devam edecekti. Bu babasını sinirlendirmek için bulduğu bir yoldu. Bu uğurda kendisini kullanmaktan çekinmeyecekti. Elini tekrar kaportanın üzerinde dolaştırdığında gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Düşünceleri dört yıl öncesine, babasıyla bu araba üzerine yaptıkları sohbete gitti. Mezuniyet hediyesi olarak alınmasına karar verilen araba ne yazık ki bu sohbetin üzerinden bir yıl geçtikten sonra babasının ölümü ile unutulup gitmişti.

"Seni çok özledim babacığım" diyerek arabanın yanında dikilmeye devam etti kız. Emir çalışma odasından kızın ağladığını görebiliyordu. Büyük ihtimalle aklına babası gelmişti. İnsanın ebeveynlerini sevmesinin nasıl bir duygu olduğunu merak etti. Ne yazık ki bu duyguyu hiç tadamamıştı. Babası Melek'in bu arabayı kullandığını gördüğünde sinirden delirecekti. Bu düşünce onu daha da gülümsetti.

15

Emre heyecanla İlknur'un dairesinin ziline bastı. Düğünde aralarında oluşan sıcaklığı kaybetmemek için kızı ziyarete gelmişti. Kapı açıldığında kendisine şaşkınlıkla bakan İlknur'a gülümsedi. Kızın üzerinde hâlâ pijamaları vardı. Haline bakılırsa zilin sesine uyanmıştı.

"Günaydın" dedi Emre gülümseyerek.

"Günaydın. Saat kaç?" diyerek kapının önünden çekildi İlknur.

"On bir. Erken mi geldim?"

"On bir mi? Bu kadar uyuduğuma inanamıyorum. Dün gece çok geç yattım. Beklersen hemen hazırlanırım"

"Beklerim" diyen Emre kızı öpmemek için kendini güç tuttu. Kızı korkutacak bir şey yapmak istemiyordu.

İlknur ise heyecanlandığını gizleyerek hemen yatak odasına girdi. Dolabı açarak giyecek bir şeyler bulmaya çalıştı. Nasıl bu kadar uyumuştu? Yatarken sabah erkenden kalkıp hazırlanması gerektiğini kendi kendine söylemesine rağmen yine uyanamamıştı. Aynada kendisini gördüğünde bir kez daha sinir oldu. Kapıyı böyle mi

açmıştı adama? Saçı kuş yuvası gibi karman çormandı. Üstelik üzerinde erkek pijamaları vardı. En önemlisi boynunda fuları yoktu. Emre'nin boynundaki yaraları gördüğünü bilmek onu daha da üzdü.

Emre'den hoşlanmaya başlamıştı. Onun kendisinden bıkmasından korkuyordu. Birlikte geçirdikleri günleri hatırlamak için gayret göstermesine rağmen hiçbir şey hatırlayamaması zaten canını yakıyordu. Bir de bu şekilde karşısına çıkınca iyice canı sıkılmıştı. Üzerini giyinip kendine çeki düzen verdikten sonra son kez aynaya baktı. Boynundaki yarayı saklamak için fularını bağladı. Hava sıcak olmasına sıcaktı ama kendi bile o yaraya dayanamazken bir başkasının görmesine gerek yoktu.

İçeri girdiğinde Emre'yi balkondan bakarken buldu. Yavaşça onun yanına doğru yürüdü. Korkuluklardan tutarak kendisine gülümseyen adama baktı.

"Ben hazırım."

"Çok güzelsin" diyen Emre kızın elini tutarak onu içeri soktu. Yavaşça boynundaki fulara doğru uzandı. Onu boynundan almak üzereyken İlknur elini tuttu.

"Lütfen yapma."

"Dışarısı çok sıcak."

"Biliyorum ama..." diyen kız kendisine sevgiyle bakan adamın elini yavaşça indirdi. Emre eli serbest kaldığında kızın fularını boynundan çekip aldı. Kaza anında batan camların ve kesiklerin iz bıraktığı boynundaki yaralara baktı. Kızın şaşkın bakışları altında elini onun boynuna götürdü. Parmakları yaranın üzerine değdiğinde kızın irkilmesini görmezlikten geldi.

"Çok güzelsin."

"Değilim. Rahatsız olmuyor musun?"

"Hayır" dedi Emre ve kızı kendine çekerek dudaklarını yaranın üzerinde gezdirdi. Sonra kıza sarılıp "Hiç

rahatsız olmuyorum. Sen de olma. Benim için dünyanın en güzel kadını sensin İknur. Hep öyleydin ve öyle kalacaksın. Vücudunun her yeri bu şekilde olsa bile bu hiçbir şeyi değiştirmez" dedi.

Kızın hıçkırığını duyduğunda onu kendinden uzaklaştırdı ve gözlerindeki yaşları dudaklarıyla sildi. "Sen benim her şeyimsin. Sensiz geçen günler cehennemden farksızdı benim için. Lütfen ağlama sevgilim" diyerek dudaklarını onun aralık dudaklarına bastırdı. İki yıl ve onun öldüğünü sandığı onca geceden sonra onu öpmek bambaşka bir duyguydu. Onu o kadar çok özlemişti ki. İlknur'un öpüşüne karşılık verdiğini anladığında kıza daha sıkı sarıldı. Dudaklarını öpmeye doyamadığı dudaklardan çektiğinde kulağına doğru "Seni bir daha asla bırakmayacağım. Asla" diye fısıldadı.

"Seni hatırlamıyorum" diyen kıza bakarak gülümsedi.

"Önemli değil sevgilim. Bunun için kendini zorlama. Ben seni hatırlasan da hatırlamasan da yine de çok seviyorum."

İlknur gülümsedi. Ona bakarak "Gidelim mi? Karnım çok acıktı" dedi.

"Gidelim" diyen Emir kızın elini tutarak onu kapıdan çıkardı.

İlknur'un eli boynuna doğru gitmesine rağmen adamın ona bakışı kendini iyi hissettiriyordu. Elini boynundan çekerek gülümsedi. Uzun zamandır ilk defa kendinden iğrenmediğini hissetti. Bu adamı sevmek o kadar kolaydı ki! Sadece kendini bırakması yeterliydi. Ona duyduğu sevgiyi her hareketiyle hissetiriyordu. Keşke o günleri hatırlayabilseydi ama hatırlamasa bile bu adamı yine sevebilirdi.

Kazadan bu yana Emir'den başka arayanı yoktu. Şimdi ona isterse dünyaları verebilecek Emre de yanındaydı.

Eski günleri düşünmeyecekti. Emir'in dediği gibi yeni bir sayfa açıp oraya yaşanmışlıklarını yazabilirdi. Böyle bir adamın kendini sevmesi büyük bir şanstı ve artık bunu sorgulamadan anı yaşayacaktı.

Emir ve Melek, Seda Hanım'ın hastalığından dolayı balayına çıkamadılar. Zaten Emir'in böyle bir isteği de yoktu. Düğünün ertesi günü işe başlamıştı. Odasına girip masasına oturmuştu ki kapısı hızlıca açıldı. Kafasını kaldırıp gelen kişiye bakınca soğuk bir ses tonuyla "Günaydın baba" diyerek önündeki dosyayı çekmeceye koydu.

"Gün hiç de aydın değil. Sen ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Hangi konuda?"

"Tataroğlu Holding konusunda. Senin derdin ne onlarla?"

"Hiç bir derdim yok" dedi Emir arkasına yaslanıp babasına bakarak.

"Onları bu işe ikna edene kadar göbeğim çatladı. Sen de kalkmış işi bozmaya çalışıyorsun. Adamın oğlunu düğünden kovmak da ne demek?"

"O çocuktan hoşlanmıyorum ve karımın etrafında gezmesini de istemiyorum."

"Bana bak Emir kendine gel. O kız daha ilk günden seni olumsuz etkilemeye başladı."

"Beni kimse etkilemiyor baba. Bu arada bu şirketi artık ben yönetiyorum. Sen uzun zaman önce emekli oldun. Şimdi burada neyi nasıl yaptığıma karışmana için vermem."

"Emir artık seni tanımakta zorluk çekiyorum."

"Tanımak için uğraşmadın da ondan. Sana tek bir soru soracağım ama buna dürüst cevap ver."

Vahit sinirle oğluna baktı. "Sor" diyerek masanın karşısındaki koltuğa oturdu.

"Melek'in babasının batmasında parmağın var mı?"

"Bu ne demek?"

"Soruma cevap ver baba. Adam ölmeden bize gelmiş ihaleden çekilmemizi istemişti."

"Evet hatırlıyorum."

"O ihaleye katıldığında bir şeyler çevirdin mi? Eğer o adamın ölümünden sorumluysan bunu bilmek istiyorum.

"Değilim ama ihaleye katıldım."

"Arkadaşının söyledikleri seni hiç durdurmadı değil mi?"

"İş konusunda hiç kimseyi dinlemem. Buralara kadar nasıl geldiğimi sanıyorsun? İş hayatında duygusallığa yer yok. Akıllı olmayanlar oyundan çekilir bunu sen de biliyorsun."

Emir bunu çok iyi biliyordu. Bunu öğrenerek büyümüştü. Yine de duyduğunda kulağına oldukça acımasız geldi

"Onun batmasında parmağın var mı?" diye ısrarla sordu.

Vahit bir süre oğluna baktı. Fazıl'ın ona yalvardığını hatırlıyordu ama bu onu durdurmamıştı. Amacı onu yok etmek değildi. Sadece o işi çok istemişti. Tataroğlu burnunu sokmasaydı işi alacaklarını biliyordu. Fazıl, Tataroğlu'na da gitmişti ihaleden çekilmesi için. Ama Tataroğlu onu dinlememiş ihaleye girmiş ve kazanmıştı. Yine de tüm bunları oğluna anlatacak değildi. Fazıl'ın kızı ile evlenmişti ve kızın onu etkilediğini hissediyordu. Oğlunun cevap beklediğini bildiği için "Yok" diyerek konuyu kapatmak istedi.

"O zaman başka kim katıldı o ihaleye"

"Tataroğlu."

"Kimde kaldı?"

"Tataroğlu'nda. Ama ihale sonradan iptal edildi. Bir daha da açılmadı. İşin şekli değişti ve devlet ihaleye çıkmadan yabancı bir şirkete verdi."

"Biliyorum araştırdım."

"Bunu senden karın mı istiyor?"

"Hayır. Sadece babasının ölümünde sorumlu olup olmadığımızı bilmek istiyorum."

"Bak Fazıl fazla becerikli bir adam değildi. Fazla dürüsttü. Bu işlerde dürüstlük iyi değildir. Güvenilmeyecek kişilere güvendi. Ben dahil herkese her şeyini anlatırdı. Birisi zamanı gelince bunları kullanacaktı. Sonunda kullandılar da. Batması tamamen kendi suçuydu. Ama kimse onun intihar etmesini beklemiyordu. Herkesi şaşırtan bu oldu" dedi oğluna bakarak.

"Sence gerçekten öldü mü?"

"Bilmiyorum. Cesedini bulamadılar. Görgü tanıkları onu tarif etti. Ama bu tür oyunlara kafası basan bir adam değildi. Bence öldü" diyerek oğluna baktı.

Sonra "İçin rahat olsun. Onun ölümüyle alakamız yok" diyerek ayağa kalktı. Bu konuşmayı daha fazla uzatmak niyetinde değildi. Emir babasına bakarak "Timur Tataroğlu ile iş yapmayacağım bunu bil. Orası için başka ortağa ihtiyacımız yok. Japonlarla yaptığımız işten sonra orayı tek başımıza yapabiliriz" dedi.

"Sen öyle diyorsan sorun yok o zaman."

"Şimdilik yok" diyerek önündeki dosyayı açtı Emir. Bunun üzerine Vahit Bey kapıya doğru yürüdü. Çıkmadan masada oturan oğluna baktı. Emir'i anlamakta zorlanmaya başlamıştı. Oğlunu kaybettiğinin farkındaydı. Annesinin ölümünden sonra Emre'nin hayatlarına geri gelmesiyle değişmeye başlamıştı Emir. Evlendiği kız bu değişimi daha da hızlanmıştı.

Emir babası çıktıktan sonra çekmecesini açıp bir başka dosya çıkardı. Eğer Melek'in babasının batmalarında kendilerinin bir parmağı yoksa o zaman ihaleye giren Timur Tataroğlu'nun vardı. "Geçmişte de şimdiki samimilerse ve Fazıl Bey'in sırları hep ortadaysa onu batırmak zor olmamıştır" diye düşündü Emir.

Bir an gözlerini dosyadan çekip arkasına yaslandı. Bu işle neden uğraştığını bilmiyordu. Galiba Seda Hanım'la samimi oldukça kocasının akıbetini öğrenmek istemişti. O kadını gerçekten seviyordu. Kendisi gibi sevgiyi bilmeyen biri için oldukça farklı bir duyguydu bu. Kadının sıcacık gülümsemesi içini ısıtıyordu. Seda Hanım'ı düşününce aklı ister istemez Melek'e kaydı.

Melek'in naifliği çok hoşuna gidiyordu. Ona çok sert davrandığının farkındaydı ama elinde değildi. Melek'e bağlanmak istemiyordu. O bir amaç için hayatındaydı ve günü geldiğinde çekip gidecekti. Sevişmelerini düşününce yüzündeki gülümsemeyi gizleyemedi. Hayatına girmiş hiçbir kadına benzemiyordu. O kadar yaralı ve savunmasız bir hali vardı ki... Ama damarına basıldığı zaman kendine karşı gelmeyi beceriyordu. Melek ilk günden beri çok etkiliyordu onu. Yine de ona bağlanmayacaktı. Hayatta hiçbir kadın için üzülmeye değmezdi. Japonların işi bittiğinde Melek de çekip gidebilirdi. Umurunda bile değildi. Melek'le evli olmak ona çok şey kazandırmıştı ve bunu sonuna kadar kullanmaya niyetliydi.

Melek annesini seyrediyordu düşünceli bir şekilde. Az önce doktoruyla konuşmuştu. Doktor test sonuçlarına bakarak alınan kemoterapilerin işe yaradığını söylemişti. Yine de umutlu değildi. Melek'in şu anda en çok istediği

şey annesinin son günlerini kendisini düşünmeden rahat geçirmesiydi. Emir ve bu evdeki hayatı annesini mutlu ediyordu.

"Bugün düşüncelisin kızım."

"Yok bir şey anne" diyerek gülümsedi Melek.

Seda Hanım kızına bakarak yerinden kalktı. Onun yanına kanepeye oturdu. Ellerini tutup yeşil gözlerine baktı. Bakışları babasına benziyordu Melek'in. Seda Hanım kocasını çok özlemişti ve yakında ona kavuşacağını biliyordu.

Artık ölümü düşünürken Melek'in ne olacağını düşünüp tedirgin olmuyordu. Emir gerçekten iyi biriydi ve bunu kızının da görmesini çok istiyordu.

"Melek, mutlu değil misin yoksa?"

"Mutluyum anne."

"Ama birkaç gündür hiç de mutlu değilmiş gibisin."

"Bilmiyorum anne. Emir kafamı çok karıştırıyor. Aldığı araba, evlilik sözleşmesi yapmak istemediğini söylemesi beni şaşırtıyor. Ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum."

"Belki de seni sevmeye başladı."

"Bilmiyorum" dedi Melek annesini üzmemek için. Emir kendisini sevmek bir yana ona eziyet etmekten ayrı bir zevk alıyordu. Ona iyilik diye yaptığı her şey birilerinden intikam almak içindi. Onun annesine gösterdiği sevginin bile rol olduğuna emindi. Emir insanları kullanmayı seviyordu ve bu uğurda her şeyi yapabilecek gibi duruyordu. Onun gözünde hiçbir değeri yoktu. Bunu evlendiği akşam ondan bir kere daha duymuştu. Bu evliliğe katlanmasının tek nedeni şu anda ellerini tutan annesiydi.

"Bak canım Emir'in sana anlatamadığı acıları, annesiyle ilgili kapanmayan yaraları var. Onun kendisini hiç sevmediğini düşünüyor. Oysa ki annesini tanırdım. O kadının çocukları için yapmayacağı hiçbir şey yoktu.

Gidişinde bence çok fazla sır var. Emir'i bırakmasını babası zorlamış olabilir. Vahit o zaman da hırslı bir adamdı. Babanın yakın arkadaşlarından biriydi ve beni çok iyi tanımasına rağmen düğünde sanki hayatında ilk defa görüyormuş gibi davrandı. Emir yaralı ve içinde kaybolmuş bir çocuk var. O çocuğu bulmasına yardımcı ol. O kadar kötü olmadığını sen de göreceksin."

"Nasıl davranacağımı bilmiyorum anne. Bazen bana davranışları yumuşak ve sevgi dolu. Ama bir an sonra o Emir gidiyor, yerine bambaşka biri geliyor. Ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Sen çok sevgi dolusun meleğim. Ben inanıyorum ki kocan da bir süre sonra bunu görecek. Sen onun huzursuz ruhunun huzuru olabilirsin."

Melek annesinin endişeli yüzüne baktığında onu daha fazla üzmemek için gülümsedi. "Umarım anne" diyerek ona sarıldı. Kapıdan giren Emir birbirine sarılmış anne kıza özlemle baktı. Sonra da onlar kendisini görmeden oradan uzaklaşmak istedi. Ama Seda Hanım onun geldiğini görmüştü.

"Emir oğlum ne zaman geldin?"

"Biraz önce" diyerek onlara doğru yürüdü. Seda Hanım'ın ona oğlum demesi inanılmaz şeyler hissettiriyordu Emir'e. Kendini iyi hissetmesine neden oluyordu.

"Bugün nasılsınız?"

"Daha iyiyim" dedi kadın gülümseyerek.

Emir onun iyi olmadığının farkına varsa da gülümsemeyi başararak "Öyle görünüyorsunuz" dedi.

Seda Hanım Emir'le biraz sohbet ettikten sonra "Benim biraz dinlenmem gerekiyor" diyerek kalktı. Emir'e doğru yürüdü. Onun yanına geldiğinde adamın omzuna vurarak yürümeye devam etti. Emir, Melek'le yalnız kaldığında kızın endişeli yüzüne baktı.

"Bir şey mi oldu?"

"Bugün testlerinin sonuçlarını öğrendim. İyi olmasına rağmen doktor umutlu değil."

Emir kızın yanına doğru yürüdü ve biraz önce kadının kalktığı yere oturdu. "Bu beklenen sonuç öyle değil mi?"

"Evet ama yine de insan bunu kabul etmek istemiyor" diyen Melek daha fazla dayanamadı ve gözlerinden birkaç damla yaş döküldü. En son istediği Emir'in kendisini ağlarken görmesiydi. Birazdan onunla dalga geçecek ya da kızacak ve kalbini kıracaktı. Ama Emir onu yanılttı. Kıza biraz daha yanaşarak ona sarıldı.

"Kabul etmek zor biliyorum" diyerek göğsünde ağlayan Melek'in saçlarını okşadı. Bir süre o şekilde kaldılar ve Melek'in hıçkırıkları dindiğinde onu kendinden biraz uzaklaştıran Emir kızın gözyaşları ile ıslanmış yanaklarını parmakları ile sildi.

"Özür dilerim" diyen kıza gülümsedi.

"Dileme. Ağlamak insani bir davranış"

Melek içini çekerek gözlerini kocasından çekti.

"Yemek yedin mi?" diye soran adama bakarak "Hayır" dedi.

"Ben de yemedim. Hadi dışarı çıkıp yemek yiyelim"

"Olur" dedi Melek. Birkaç gündür hastane ve evde kalmak onu sıkmıştı.

Emir kalkarak onu da kaldırdı ve "Ben üstümü değiştireyim çıkalım" dedi.

Kızın elini bırakmadan birlikte odalarına çıktı. Emir odanın kapısını kapattığında karısının elini bıraktı. Giyinme odasına doğru yürürken ceketini çıkarmıştı. Melek ise banyoya girerek kendine baktı. Gözleri kıpkırmızı olmuştu. Elini yüzünü yıkadı. Yüzünün renksizliğini gidermek için hafif bir makyaj yaptı. Banyodan çıktığında Emir'in kot pantolon ve spor gömlekli haline bakıp şaşırdı. Kendisi onun yanında çok resmi görünüyordu.

"Ben de üzerimi değiştireyim o zaman" diyerek giyinme odasından Emir'in çıkmasını bekledi. Ama adamın hiçbir yere kımıldamaya niyeti yoktu. Melek onun karşısında soyunmak istemiyordu. Bunu Emir de anlamış olmalıydı.

"Hâlâ utanıyor musun?"

"Hayır" dedi Melek ona bakmadan.

"Yalancı" diyen Emir kıza yaklaştı ve onu kendine çevirip yüzünün kızardığını görüp güldü. "Yüzün hiç de öyle söylemiyor" diyerek kızın gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Gözlerini bir an olsun karısının güzel gözlerinden ayırmıyordu. Son düğmeye geldiğinde gömleği omuzlarından sıyırdı ve başını eğerek onun boynunu öptü. "Çok güzelsin" diyen sesi boğuktu.

Melek, Emir'in dudakları bedenine değdiği anda ürperdi. Kızın boynundan başlayan dudaklar yanağına ve oradan şakağına çıktığında Emir kızı bıraktı. "Fikrimi değiştirmeden giyinsen iyi olacak" diyerek odadan çıktı.

Melek hâlâ anın büyüsü ile olduğu yerde dikilmeye devam etti. Sonra da adam odaya girmeden hızlıca giyindi. O da kot pantolon ve üzerine beyaz bir tişört giymişti. Askıdan kahverengi montunu alarak dışarıya çıktığında Emir'in telefon ile konuştuğunu duydu.

"Tamam orada buluşuruz" diyen Emir telefonu kapattı. "Hazırsan çıkalım" diyerek kızı beklemeden yatağın üstündeki yeşil kazağını aldı ve kapıdan çıkıp merdivenleri inmeye başladı. Melek de arkasından indi. Kapının önüne çıktığında Emir çoktan arabasına oturmuştu. Kapıyı açıp da yanına bindiğinde hiçbir şey demeden arabayı hareket ettirdi. Melek kimlerle buluşacaklarını merak etmişti. Yine de soru sorup canını sıkmak istemiyordu. Emir yola çıktıktan sonra "Emre ve İlknur'da gelecek" diyerek Melek'i rahatlattı.

"İlknur iyi mi?"

"Hiçbir şey hatırlamaması dışında iyi."

"Emre'yi hatırlıyor mu?"

"Hayır."

Aldığı kısa cevaplar Melek'in de içindeki konuşma istediğini öldürmüştü. Hiçbir şey konuşmadan sessizce yol aldılar. Emir arabayı park ettiğinde Melek geldikleri yere bakarak şaşırdı. Burası hiç de Emir'in gideceği bir yer gibi durmuyordu. Salaş bir mekandı. Dışarıya konulmuş birkaç tahta masadan başka bir şey yoktu.

Emir ise şaşkınlıkla bakan kıza gülümseyerek "Beğenmedin mi?" diye sordu.

"Beğendim" diye mırıldandı Melek.

"Burada yediğin balığı başka hiçbir yerde yiyemezsin" diyerek arabadan indi Emir. Sonra kızın kapısını açarak onun da inmesine yardım etti. Kapıda onları karşılayan güler yüzlü adamı gördüğü anda Melek, Emir'in buraya çok sık geldiğini anladı.

"Nasılsın Emir?"

"İyiyim Yiğit. Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim."

"Bu karım Melek" diyerek kızın sırtına elini koydu.

"Memnun oldum. Evlendiğini duymuştum sizi tebrik ederim."

"Teşekkür ederim" diyen kız adamın Emir'in arkadaşı olmasına şaşırmıştı.

"Başka gelecek var mı?"

"Emre gelecek."

Yiğit gülerek "Emre mi?" dedi şaşkınlıkla.

"Evet."

"Onu o kadar uzun zamandır görmedim ki!"

"Yanında İlknur'da var."

"Vay canına yine beraberler öyle mi?"

"Evet ama İlknur hiçbir şey hatırlamıyor. Büyük olasılıkla seni de hatırlamayacak."

"Hatırlamaması daha iyi. Yoksa seni bir kaşık suda boğabilir" diyerek güldü adam.

Onlar kapıda konuşurlarken Emre ve İlknur da gelmişti. Emre hızla gelip adama sarıldı. İlknur da Melek'e sarıldı sevgiyle. Melek o zaman İlknur'un fular takmadığını fark etti. Boynundaki yaralarıyla bile çok güzel bir kızdı İlknur. Emre ile de çok samimi görünüyorlardı.

Melek ilerleyen saatlerde İlknur'un Emre'den çok Emir'in yanında rahat olduğunu hissetti. Yaptıklarını hatırlasa Emir'le hâlâ bu kadar samimi olur muydu Melek çok merak etti. Keyifle kardeşine laf atan Emir'e baktı Melek. Onun bir başka yüzünü daha da görüyordu. Şu anda yanında kahkahalar atan adam onun tanıdığı Emir'den o kadar farklıydı ki. Çatık kaşlı, çabuk sinirlenen o adam gitmiş yerine bambaşka biri gelmişti. Daha çok gülen ve daha çok konuşan bu adam Melek'i şaşırttı. Ama bu Emir diğerinden kesinlikle daha insani ve sevimli duruyordu.

Emir bir an susup geldikleri andan beri sadece birkaç kelime konuşan karısına baktı. Şaşkın bir hali vardı. Bu onu daha da sevimli yapmıştı. Uzanıp elini tuttuğunda Melek de bakışlarını İlknur'dan çekip ona doğru döndü.

"Balık hoşuna gitti mi?"

"Evet çok güzeldi."

"Başka bir şey ister misin?"

"Hayır doydum" diyen kız adama gülümsedi. O an Emir burada daha fazla oturmak istemediğini fark etti. Şu anda tek istediği Melek'i kollarına almak ve onunla sevişmekti. Aniden yerinden kalkarken elinden tutup kızı da kaldırdı. Emre'ye dönerek "Biz gidiyoruz. Hesabı ödersin" dedi. Karısının elini bırakmadan İlknur'la vedalaştı ve çıkışa doğru gitti.

"Yine gelin" diye arkasından bağıran Yiğit'e dönmeden elini kaldırdı ve arabaya bindiğinde hızlıca otoparktan çıktı. Melek adamın davranışından tedirgin olmuştu. Ne güzel oturuyorlardı. Onun neden birdenbire kalktığını anlayamadı. Yanlış bir şeyler mi yapmıştı?

Emir yola çıktıklarında uzanıp karısının elini tuttu. Melek eve gelene kadar konuşmayan ama elini de bırakmayan adamın hareketlerini düşünerek öylece yanında oturdu. Yukarıya çıktıklarında Emir karısına sarıldı ve onu öpmeye başladığında Melek de anın büyüsüne kendini kaptırdı. Emir onu bıraktığında kulağına doğru "Hapları kullanıyor musun?" diye fısıldadı.

"Evet."

"Güzel" diyen adam kızın tişörtünü çıkardığında onu tekrar öpmeye başladı. Sevişmeleri ilk geceki gibi güzeldi ve Melek adamın kollarında yatarken bu adamın nasıl bu kadar değişken olabileceğini düşünüyordu. Bu gece bambaşka bir Emir vardı karşısında. Melek bu Emir'i sevmekten korkuyordu. Emir ise kollarındaki kızın varlığının verdiği huzurlu gevşemişti. Eliyle karısının bedenini okşarken yüzünü onun saçlarına gömerek uykuya daldı.

16

Emir ile Melek arasında sular durulmuştu. Arada Emir'in yaptığı sert çıkışlar Melek'in canını yaksa da durumları eskisinden daha iyiydi. Seda Hanım'ın kemoterapi süreci bitmiş ama durumunda bir düzelme olmamıştı. Doktorlar Melek'e annesinin bir kaç aylık ömrü kaldığını söylemişlerdi. Artık yapılacak tek şey kadının bu süreyi ağrısız ve sıkıntısız geçirmesi için uğraşmaktı. Melek annesinin yanında mutlu görünüyordu ama aslında içi kan ağlıyordu. Seda Hanım biraz daha zayıflamıştı ve son günlerini yaşadığının o da farkındaydı. Birlikte geçirdikleri zamanın süresi Seda Hanım'ın aldığı ağır ilaçlar yüzünden kesintiye uğramıştı.

Melek yarım saattir koltukta uyuklayan annesine bakıyordu. Onsuz olmaya nasıl alışacağını bilmiyordu. Hayattaki tek varlığı ellerinin arasından kayıp gidiyordu. Melek'in tek tesellisi onun kendisini mutlu sanmasıydı. Son zamanlarda annesine o kadar odaklanmıştı ki Emir'in dediklerini duymuyordu bile. Evleneli iki ay geçmesine rağmen adamın hareketlerinde hiçbir değişik-

lik olmamıştı. Bazen dünyanın en iyi insanı gibi davranıyor bazen de dünyanın en çekilmez insanı oluyordu.

Emir'in evde falso vermeden iyi davrandığı tek kişi annesiydi. Melek onun annesine aşırı düşkünlüğünün nedenini anlayamıyordu. Emir kadının bir dediğini iki etmiyor, sabırla yanında oturuyor ve bazen saatlerce sohbet ediyordu.

Bu sohbetlerde nelerin konuşulduğunu bilmiyordu Melek. Merak etmesine karşın bunu ne annesine ne de Emir'e soramıyordu. Yavaşça gözlerinden akan yaşları sildi ve yerinden kalkarak annesinin uyukladığı koltuğa doğru yürüdü. Omuzuna dokunduğunda gözlerini açan kadın kızına gülümsedi.

"Orada rahat mısın anne?"

"Evet" diyen kadın biraz doğrulmaya çalıştı ama artık en basit hareketleri yapmak bile çok zorluyordu onu. Yine de yüzündeki gülümsemeyi korudu ve kızına baktı.

"İstersen yerine yat. Daha iyi dinlenirsin."

"Uyumuyorum. Sadece gözlerimi yummuş düşünüyordum."

"Ne düşünüyorsun anne?" diyen Melek annesinin dizlerinin dibine çökerek yere oturdu.

"Geçmişi, babanla tanışmamı, onunla geçirdiğim günleri, senin doğumunu. Hatırlamak istediğim tüm o güzel günleri tek tek gözlerimin önünden geçiriyordum. Ne kadar mutlu olduğumuzu hatırlıyor musun sen de?" diyerek sustu. Nefes nefese kalmıştı.

"Evet anne hatırlıyorum."

"Çok güzel günlerdi."

"Evet öyleydi. Babam doğum günümde bizi Disneyland'a götürmüştü. Midem bulanmasına rağmen bütün oyuncaklara bineceğim diye tutturmuştum. Hatırlıyor musun?

"Evet. O kadar çok kusmuştun ki otele döndüğümüzde bitkin bir haldeydin. Babana çok kızmıştım bütün oyuncaklara binmene izin verdiği için" diyerek gülümsedi Seda Hanım.

"Evet hatırlıyorum. Tüm o eziyete rağmen çok eğlenmiştik."

"Çok mutlu bir çocuktun ve beni hiç üzmedin. Umarım senin çocukların da seni hiç üzmezler."

"Umarım üzmezler anne" diyerek annesinin ellerini tuttu Melek. Emir'le evli kaldığı sürece hiç çocuğu olmayacağını biliyordu. Adam çocuğa karşıydı ve bu konuda taviz vereceğini sanmıyordu.

Emir kapıdan içeri girdiği anda arkası kendisine dönük anne kızı gördü. Melek annesinin dizleri dibinde yerde oturuyordu. Ne konuşuyorlarsa attıkları kahkahalar koridordan duyuluyordu. Bir süre onlara baktı. Seda Hanım'ın sayılı günlerinin kalması kendisini bile çok üzüyordu. Annesini bu kadar seven Melek için durumun ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemiyordu Emir.

Canı çok sıkkındı. Ertesi günün gazetelerini gördüğünde karısının üzüleceğini biliyordu. Hale uzun zamandır koruduğu sessizliğini bozmaya karar vermişti. Emir bu konuda kadının babasından destek aldığını düşünüyordu. Babası evlilik sözleşmesi meselesine takılmıştı. Onun bu rahatsızlığı Emir'i eğlendiriyordu ve Vahit Zorlu bunu anlamıştı. Oyunun kurallarını değiştirip Melek'in üzerinden canını sıkmaya karar vermişti. Şimdi tek amacı karısını üzüp onun onurunu ayaklar altına almaktı. Kendisi de aptal gibi babasının ve Hale'nin tuzağına düşmüştü. Birlikte çekilmiş fotoğrafları yarın bütün gazetelerin magazin sayfalarında yayınlanacaktı. Karısının neler olup bittiğini gazetelerden değil kendisinden öğrenmesi gerekiyordu.

Emir onun çevresine mahçup olmasını istemiyordu. Gerçi şimdiye kadar onun Zerrin ve Ayşe dışında bir arkadaşını görmemişti. Bu kızın ya hiç arkadaşı yoktu ya da kendisinden gizli birileriyle görüşüyordu. Emir ona giderek daha çok alışmasına sinir oluyordu. Melek zamanı geldiğinde çekip gidecek biriydi. Emir onu hâlâ tam olarak çözebilmiş değildi. Kendisinin her dediğini karşı çıkmadan yapıyordu ama adam onun bütün bunlara annesi için katlandığını biliyordu. Annesi öldükten sonra Melek'in bu kadar uysal olmayacağının farkındaydı. Emir onun içindeki ateşi görmüştü. Melek o ateşle hem kendini hem de başkalarını yakabilirdi. Emir kızın içindeki tutkuyu yatakta da görüyordu. Melek ilk günkü tecrübesizliğinin verdiği tutukluğu atmaya başlamıştı. Onunla olmak kendisine ayrı bir zevk veriyordu. Adam ondan yakın zamanda bıkmayacağının farkındaydı. Tek sorun kızın kendisinin yanında gergin ve tutuk olmasıydı.

Melek Seda Hanım'ın söylediği bir şeye kahkahalarla güldü. Emir hayranlıkla onu seyretmeye başladı. Kendisinin yanında Melek'in böyle içten gülmediğinin farkındaydı. Kızın kendisine canavarmış gibi davranması son zamanlarda çok canını sıkıyordu. Gerçi davranışları yüzünden bunu hak ettiğinin farkındaydı Emir. Ona karşı biraz daha anlayışlı ve yumuşak olması gerektiğini biliyordu. Elinde tuttuğu pakete bakarak birkaç adım attı. Kırdığı cep telefonun yerine yeni bir telefon almıştı Melek'e. Onu bu kadar uzun zamandır onu telefonsuz bıraktığı için kendisine kızıyordu. Ama Tolga serserisi karısını bir kez daha ararsa bu telefonu da gözünü kırpmadan kıracağını biliyordu. Tataroğlu ismi artık onu daha çok öfkelendiriyordu. Son zamanlarda yaptığı araştırmada Melek'in babasının batmasında Timur Tataroğlu'nun parmağı olduğunu öğrenmişti. Şimdi o ailenin Melek'e

ve annesine neden bu kadar ilgi gösterdiklerini biliyordu. Fazıl Sarıca'nın ölümüne neden olduklarını bildikleri için vicdan azabı çekiyorlardı. Emir Melek'in tüm bunları bildiğini sanmıyordu. Ama yeri geldiğinde bunu ona söylemekten hiç çekinmeyecekti.

Melek başını çevirdiğinde Emir'i gördü. Neden bu kadar erken geldiğine anlam veremedi. Genelde daha geç saatlerde geliyordu. Yerinden kalkarak "Hoş geldin" dedi.

"Selam" diyen Emir elindeki paketi Melek'e verdi. Seda Hanım'ın karşısına geçip kadına gülümsedi. "Bugün nasılsınız?"

"İyiyim oğlum" diyen kadının iyi olmadığını bilmek onu üzmüştü. Ama Seda Hanım asla mızmız bir kadın değildi. Hastalığını ve yakında ölecek olmasını büyük bir metanetle karşılıyordu.

Emir "Sizi iyi gördüm" diyerek onun karşısındaki koltuğa oturdu ve elindeki paketle hâlâ ayakta dikilen karısına işaret ederek yanına oturmasını istedi. Melek, Emir'in yanına oturduğunda adam elini karısının omzuna atarak gülümsedi.

"Aç bakalım hediyeni beğenecek misin?"

Melek elindeki kutuda telefon olduğunu anlamıştı. Yavaşça kutuyu açtı ve yeni çıkan modeli gördüğünde başını kaldırıp "Teşekkür ederim" dedi.

"Rica ederim. Daha önce alınması gerekiyordu"

Seda Hanım karşısında oturan çifte bakarak gülümsedi. Hayatta tek istediği kızının mutlu olması ve bu hayatta yalnız kalmamasıydı. Şimdi karşısında birbirlerine gülümseyen çifte bakarak bu isteğinin yerine geldiğini görebiliyordu. Koltuğun kenarından destek alarak yerinden kalktı. Bunun üzerine Emir de yerinden kalkarak kadının koluna girdi. Birlikte onun odasına doğru yürüdüler.

Seda Hanım son iki aydır merdivenleri çıkmakta zorlandığı için aşağıdaki odalardan birine geçmişti. Emir kadını odasına doğru götürdüğünde onun için tutulan yardımcı da hemen yanlarına gelerek kadını adamın kolundan aldı.

"İyi geceler oğlum."

"Size de."

Emir tekrar karısının yanına gelerek yanına oturdu. Karısının elindeki telefonu göstererek "Beğendin mi?" diye sordu.

"Evet çok beğendim. Teşekkür ederim."

"Biraz gecikti farkındayım."

"Önemli değil."

"Annen nasıl?"

"Pek iyi değil. Bugün doktoru ile konuştum. İlaçların dozunu artırdı. Ağrılarını biraz daha azaltmak istiyorlar. Korkarım yakında hastaneye yatırmamız gerekecek."

"Peki sen nasılsın?"

"İyiyim" diyen Melek adamın yanından kalktı. Emir kızın kolundan tutarak yanından ayrılmasına mani oldu.

"Biraz daha otur" diyerek kızı yanına oturmaya zorladı. Melek hiçbir şey demeden oturdu. Bu iki ayda öğrendiği tek bir şey varsa o da Emir'in dediklerine şimdilik boyun eğmesi gerektiğiydi. Emir elinin birini karısının omzuna atmış saçlarını okşarken "Dışarı çıkmak ister misin? Son zamanlarda hep evdesin" dedi.

"Sorun değil. Annemle vakit geçirmek beni mutlu ediyor."

"Biliyorum ama kendini bırakmanı istemiyorum. Zayıfladın farkında mısın?"

"Canım bir şey istemiyor."

Emir kızın elindeki paketi alıp onu yanına koydu ve karısının boşalan ellerini tuttu.

"Melek sen iyi olmak zorundasın. Sen ne kadar iyi olursan annen de o kadar iyi olur. Kendine bakman lazım."

"Biliyorum ama elimde değil."

"Zor olduğunu tahmin edebiliyorum" dedi Emir karısının gözlerinin içine bakarak. Sonra "Hadi dışarı çıkıp bir şeyler yapalım. Biraz değişiklik sana da iyi gelir" diyerek ona sarıldı.

"Tamam" diyen Melek adamdan biraz uzaklaştı. Emir karısının yüzüne düşen saçı kulağının arkasına doğru itti. Parmakları yüzüne değdiği anda ona doğru eğilerek kızın dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Sonra yerinden kalktı ve karısının elini tutarak onu da kaldırdı. "Üstümü değiştireyim çıkarız" diyerek onun elini bırakmadan üst kata çıktı.

Yarım saat sonra arabayla boğazın kıyısından geçiyorlardı. Melek denize bakarak gülümsedi. Dışarı çıkmak gerçekten de iyi gelmişti. Emir yanında sessizce oturan kıza kısa bir bakış attı. Melek evden çıktığından beri daha mutlu görünüyordu.

"Ne yemek istersin?"

"Bilmiyorum, canım bir şey istemiyor ama açık havada oturalım."

"Tamam, üşümeyecek misin?"

"Hayır"

Emir bir süre sonra deniz kenarında oldukça hoş bir mekanın önünde durdu ve arabayı valeye teslim etti. Melek'le birlikte denize açılan bahçeye doğru yürüdüler. Yerlerine oturduklarında karısına baktı. Melek'in yüzüne renk gelmişti. Onun bu kadar mutlu olacağını bilse bunu çoktan yapardı. Bundan sonra onu daha sık dışarıya çıkarması gerektiğini aklına not etti ve ona gülümsedi.

Yemeklerini yerken sıradan konulardan konuştular.

Bu Emir için de farklı bir gündü. Karısıyla dışarıda olmaktan hoşlandığını hissetti. Tatlının yanında gelen kahvelerini içerlerken Melek böyle bir güne ihtiyacı olduğunu hissetmişti. Kocasına içtenlikle gülümsedi. Bugün Emir gerçekten de onu şaşırtmıştı. Geldiklerinden beri sinirli hiçbir hareket yapmamıştı. Melek onun bu kadar uzun bir süre sakin kalabildiğini ilk kez görüyordu.

"Emre ve İlknur nasıllar?" diye sordu gülümseyerek.

"Bilmiyorum ama her gün görüşüyorlar sanırım. Bizimki elinde olsa kızı hiç yalnız bırakmayacak."

"Onların adına seviniyorum. Emre'nin İlknur'a ne kadar aşık olduğunu görmemek için kör olmak lazım."

"Gerçekten öyle. Onun öldüğünü bildiği halde vazgeçmedi. Bir insanı bu kadar sevmek nasıl bir şey hiç bilmiyorum" dedi Emir. Melek bunu duyduğu anda kocası için üzüldü.

"Güzel olmalı."

"Bilmiyorum bana göre değil" diyen Emir karısının gülen yüzünün solduğunu gördüğünde söylediği şeyin onu ne kadar kırdığını anladı. Yine de söylediklerini düzeltmedi. Sevgiyi bilmiyordu. Bir insanı o kadar sevmek gerçekten de ona göre değildi. Bunca zaman geçmesine rağmen Melek'e sevgiyle ilgili hiçbir şey söylemediğini fark etti.

Melek konuyu değiştirmek için atıldı.

"Onları eve davet etmek istiyorum. Senin için bir sakıncası yoksa tabii."

"Ne sakıncası olabilir? Orası senin de evin. Kimi istersen davet edebilirsin."

"Kızarsın diye sormadan bir şey yapmak istemedim."

"Ben zaten her şeye kızıyorum. İçimde olan tek şey o. Bu benim kendimi ifade biçimim."

"Biliyorum" diyen Melek gülümseyerek bakıyordu.

"Bugün Ayşe seni sordu. Arada şirkete gel de seni öldürmediğimi görsünler."

Bunun üzerine Melek bir kahkaha atarak adama baktı. Emir karısının kahkaha atmasını gülümseyerek seyretti. Sonunda Melek'i güldürmeyi başarmıştı.

"Gelirim."

Emir konuyu açmak için doğru zamanın geldiğini anlamıştı.

"Bir de yarın gazetelerde beni ve Hale'yi görürsen yanlış anlama. Babamın oyununa geldim sadece."

Melek hâlâ gülümseyerek adama bakıyordu. Ne diyebilirdi ki?Umurumda değil diyerek işin içinden çıkmalı mıydı? Ama umurundaydı. Hem de çok umurundaydı. Yine de sessizliğini korudu.

"Bir şey söylemeyecek misin?"

"Ne söylemem gerektiğini bilmiyorum."

Emir masanın üzerinden uzanıp karısının elini tuttu.

"Babam asla vazgeçmeyecek. O böyle bir adam. Ama Bay Yakamoto'nun evinde o imzayı attığımız andan itibaren hayatımda senden başkası yok. Evli kaldığımız süre boyunca da olmayacak. Sadece bunu bilmeni istiyorum. Hayatımda bir başkası olduğu gün sen olmayacaksın demektir. Anladın mı?"

"Evet."

"Bunu tekrar deneyecekler ama ben bir daha bu tuzağa düşer miyim bilmiyorum."

"Umarım düşmezsin."

Emir karısından böyle bir cümle beklemediği için şaşırdı.

"Kalkalım mı?" dedi gülerek.

"Tamam" diyen Melek üzerindeki şalı sandalyesine bırakarak yerinden kalktı. Emir çıkarken karısının elini tutmayı ihmal etmedi. Uzun zamandır ilk defa birbirle-

rini incitmeden bir gece geçirmişlerdi. Bundan keyif aldığını hissetti. Arabaya oturduklarında "Bunu daha sık yapmalıyız" diyerek arabayı çalıştırdı.

Eve gelmeleri gece yarısını bulmuştu. Odalarına çıkıp yatağa girdiklerinde Emir kızı kendine doğru çekmişti. Onun kulağına doğru "Yorgun musun?" diyerek fısıldadı. "Hayır" dedi Melek kocasına doğru dönerek. Bir süre loş odada birbirlerinin gözlerine baktılar. Emir karısını öpmeye başladığında hayatında ilk defa içinde öfkeden çok mutluluk olduğunu hissetti.

17

İlknur içerde oturan adama ne diyeceğini bilmiyordu. Emre'nin gitme zamanı yaklaşıyordu. İlknur onun yanında kalmasını istiyordu. Ne söyleyeceğini bilmeden mutfakta dolanıp dururken Emre'nin "Yardıma ihtiyacın var mı?" diyen sesini duydu. İçerde oturan adamın duyacağı şekilde "Hayır yok. Geliyorum hemen" diyerek mutfaktan çıktı. Emre eli boş gelen kıza şaşkınlıkla baktı. İlknur o zaman neden mutfakta olduğunu hatırladı. "Meyveleri unuttum" diyerek gülümsedi. Tekrar mutfağa girdiğinde Emre de peşinden geldi. Tezgahın üstünde duran tabakları almaya çalışırken yaklaşıp arkasından sarıldı. Kulağına"Neyin var senin? Çok dalgınsın. Gitmemi istersen gidebilirim" diye fısıldadı.

Gitmesini tabii ki istemiyordu. Yavaşça adamın kollarında döndü. Onun gözlerinin içine bakarak "İstemiyorum" diye fısıldadı. Emre bunun üzerine kızı öpmeye başladı. O da gitmek istemiyordu ama İlknur'u sıkmaktan ve zor yakaladıkları bu büyüyü bozmaktan korkuyordu.

"İstersen kalırım. Hep yanında olurum İlknur biliyorsun."

"Biliyorum. Kalmanı istiyorum."

Emre kızın elinden tutarak onu içerdeki kanepeye oturttu. Sonra mutfağa giderek hazırlanmış meyve tabaklarını getirip önlerine koydu. Kızın yanında oturdu. Tabaktan aldığı bir üzüm tanesini İlknur'un dudaklarına götürdü. İlknur üzümü yedikten sonra "Bana bizi anlat sana, nasıl tanıştık? Nasıl sevgiliydik? Tüm bunları merak ediyorum" dedi.

Emre derin bir nefes aldı. Neyi ne kadar anlatması gerektiğini bilmiyordu. İlknur Emir'i çok seviyordu. Onlara yaşattıklarını öğrenirse üzülmesinden korkuyordu. Onun hayallerini yıkmak istemiyordu.

"Bu sana acı verecekse anlatma" dedi İlknur uzun bir süre susan adama.

"Bana acı vermiyor sevgilim. Ben senin üzülmeni istemiyorum."

"Beni acıdan ve üzüntüden koruyamazsın. Bilmek istiyorum."

"Tamam o zaman."

"Annem öldükten sonra ona verdiğim söz yüzünden yıllardır görmediğim babam ve ağabeyimin yanına gittim. Bana şirkette iş verdiler. Ama her ikisi de hayatımın bir parçası değildi. Beni sevmiyorlardı. Orada çalışmak işkence haline gelmişti. Ayrılmayı kafaya koyduğum anda seni gördüm."

"Orada mı çalışıyordum?"

"Evet. Bir şirket yemeği vardı. İçerideki havadan bunalıp dışarıya çıkmıştım. Koşarak kapıya doğru geliyordun. Beni görünce yemeğin başlayıp başlamadığını sordun. Ben de sana başladığını ama içerisinin çok sıkıcı olduğunu söyledim. Sen de hangi şirket yemeği eğlenceli

oluyor ki bu olsun dedin" diyerek gülümsedi. İçini çekerek kızın gözlerinin içine baktı ve anlatmaya devam etti.

"İlk görüşte aşktı benimki. O kadar tatlıydın ki. Seninle birlikte içeri girdim. O gece orada olan tek güzel şey sendin. Ertesi gün şirkette yanına gelip seni yemeğe davet ettim. Kabul ettin. Ondan sonra hiç ayrılmadık" diyerek sustu Emre.

İlknur karşısında öylece duran adamın bir şey söylemesini bekledi. Emre konuşmayınca "Bu kadar mı?" dedi gülümseyerek.

"Hayır. Hikâyenin bundan sonrası biraz tatsız. Seni üzmek istemiyorum."

"Duymak istiyorum. Lütfen anlat"

"Sana aşık olmuştum. Sen de bana. Çok mutluyduk. Ama bu aşkı babam ve ağabeyim duyunca kıyamet koptu. Bana senden ayrılmam gerektiğini söylediler."

"Neden?"

"Babama göre sen ailemize lâyık biri değildin. Hiç kimsen yoktu. Yıllarca kendi ayakların üzerinde durman onun için bir şey ifade etmiyordu. Onun gözünde basit bir çalışandın."

"Anlıyorum."

"Ayrılmamız için baskı yapmaya başladılar. Olmayınca seni işten çıkardılar."

"Çok zalimlermiş" dedi İlknur gülerek. Aslında duydukları onu üzmüştü ama bunu anlarsa Emre'nin anlatmayı bırakacağından çekinerek gülümsemişti.

"Öylelerdi. Gerçi babam hâlâ öyle ama Emir çok değişti."

"Onun yeri benim için ayrı. Hastanede gözümü açtığımda ilk onu gördüm. Ondan sonra her gün geldi. Hiç şey konuşmuyordu ama saatlerce yanımda oturuyor ve elimi tutuyordu. Kim olduğunu bilmiyordum. Bana o

kadar yabancıydı ki. Ama o zamanki acılarımın ilacı gibiydi. Şimdi anlattığın Emir ile tanıdığım Emir arasında o kadar büyük bir uçurum var ki başka birinden bahsediyorsun sanki."

"Biliyorum. Ben de hâlâ onu sevmeye çalışıyorum. Ama her zaman başaramadığımı söylemeliyim" diyerek güldü Emre.

"Ben onu seviyorum."

"Biliyorum." dedi Emre. Sonra kızın anlatılanlar karşısında beklediğinden daha sakin durduğunu düşündü. Olan biten her şeyi anlatabilirdi belki onu üzmeden.

"O kaza gecesi oradan ayrılmaya karar vermiştik. Seninle buluştuk. Bu şehirden gidecek ve kendimize yeni bir hayat kuracaktık. Seninle olmama kimse engel olamazdı. Onlarla gitmeden son bir konuşma yapmaya karar verdim. Sen gelmek istemedin. Beni yakınlarda bir kafede beklemeye karar verdin. Ben tek başıma gittim. Ben onlara kararımızı açıkladığımda hem ağabeyim hem de babam senin hakkında kötü şeyler söyleyerek beni vazgeçirmeye çalıştı.Onlar konuştukça sinirlendim. Sinirlendikçe de içtim. Ne söylerlerse söylesinler senden vazgeçmem mümkün değildi. O sırada babam senin hakkında bir dosya attı önüme. Eğer ona bakarsam zaten seni bırakacağımı söyledi."

"Ne vardı o dosyada?" dedi İlknur fısıltıyla. Tedirgin olmaya başladığı yüz hatlarından belliydi.

Emre kızın yüzüne düşen saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Kızın tedirginliğini anlamıştı. Onu rahatlatmak için gülümsedi.

"Bilmiyorum. O dosyaya hiç bakmadım" dedi.

"Bakmadın mı?"

"Hayır. Baksam da fikrim değişmezdi zaten. Seni çok seviyordum. Sen başıma gelen en güzel şeydin. Sensiz olmak istemiyordum."

"Emre" diye fısıldayan İlknur'un dudaklarına işaret parmağını bastırarak onu susturdu Emre.

"Aşkım, sensiz olmaktansa ölmeyi yeğlerdim. O dosyada ne olduğu inan benim için önemli değildi. Ben seni tanıyordum. Sevimli, neşeli, geveze İlknur'u seviyordum. Sen de beni seviyordun gerisinin hiç önemi yoktu."

"Bu anlattıklarını hatırlamayı çok isterdim. Beraberliğimizi, sevgimizi... Ama hatırlayamıyorum."

"Geçmişi düşünüp üzülme artık. Şu anda birlikteyiz ve ben seni çok seviyorum. Sen de bir gün eskisi gibi seveceksin beni. Sevmesen bile ben hep senin yanında olacağım."

"Seviyorum" diye fısıldadı İlknur.

"Ben de seni çok seviyorum. Seni ilk gördüğüm andan bu yana hep sen vardın İlknur. Hep de sen olacaksın."

"Kaza nasıl oldu?"

"O gece sinirle evden çıkıp seni almaya geldim. Bir an önce onlardan uzaklaşmak istiyordum. Seni aldıktan sonra yol yapımı olduğunu bildiğim halde kaza yaptığımız yola girdim. Çok şiddetli bir yağmur vardı ve sarhoştum. Farkında olmadan çok içtiğimi anlamıştım. Hızlı gidiyordum. Bana korktuğunu söyledin. "Yavaşla" dedin. O sırada sana baktım. Önüme döndüğümde artık her şey için çok geçti. Son bir hamleyle direksiyonu kırdım ama arabayı önümdeki kamyona çarpmaktan kurtaramadım." diyerek sustu Emre.

Anlattıkları ona da fazla gelmişti. Geçmişi bütün ayrıntılarıyla anımsamanın onu bu kadar yoracağını tahmin etmemişti. Yaşadığı olaydan sonra geceler boyu gördüğü kabuslar aklına gelince rengi soldu. Uzanıp kızın ellerini tuttu ve anlatmaya devam etti.

"O an sana baktım. Kanlar içindeydin. Seslendim. Gözlerini açman için yalvardım. Sen öylece hareketsiz

yatmaya devam ettin. Sonra ambulans ve polisler geldi. Bende fazla bir şey yoktu. Sadece kolum kırılmıştı. Hastanede abim senin öldüğünü söyledi."

"Öldüğümü mü?"

"Evet" diyen Emre'nin ellerini titrediğini gördü İlknur. Bu adamın yaşadıkları kendi yaşadıklarından daha zordu. Hiç olmazsa o hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Bu suçlulukla, bu acıyla iki yılı nasıl geçirmişti? Bunu düşününce İlknur'un içi titredi.

"Kendimi suçladım. O kadar içmeseydim, hızlı araba kullanmasaydım ya da o yola girmeseydim her şey farklı olabilirdi. O kadar uyuşmuştum ki beni birkaç gün sonra apar topar İngiltere'ye gönderdiler. Tam iki sene her gün, her an seni düşündüm. Defalarca ölmek istedim. Ama yapamadım. Çünkü seni hep hissettim. Her gece rüyalarımdaydın. Seninle mutlu günlerimizi görüyordum. Sonra o rüyalar seninle kanlı bedeninle kabusa dönüyordu."

İlknur ağlamaya başladı. Kazayı Emre yapmıştı. Emir ve babası ayrılmaları için Emre'ye baskı yapmışlardı. Yine de Emir'e kızamıyordu. O olamasaydı çoktan ölmüş olabilirdi. O hayata tutunmasına yardımcı olmuştu. Ondan nefret etmesi gerekiyordu ama etmiyordu. Kimseyi bunun için suçlamayacaktı. Yaşaması gerekenleri yaşıyordu. Onların kaderi de böyleydi işte.

Karşısında gözleri dolan adama baktı. Onunda acı çektiğini görebiliyordu. Uzandı elini onun yanağına koydu.

"İyi ki ölmedin. O zaman hep eksik kalacaktım" diyerek onu öptü.

Emre bunun üzerine kıza sımsıkı sarıldı.

"Ben o eksikliği iki sene boyunca yaşadım. Bundan sonra sensiz bir dakika bile geçirmek istemiyorum. Beni affetmeni istiyorum İlknur."

"Affetmek mi?"

"Evet sevgilim. Seni bırakıp gittiğim için beni affet. Sana tüm bunları yaşattığım için de affet. O kaza benim yüzümden oldu."

"Affedecek bir şey yok. Bu bizim hayatla imtihanımız belki de."

"Yine de affettiğini duymaya ihtiyacım var. Çünkü ben kendimi hiç affetmeyeceğim."

"Affediyorum ama sen de kendini affet. Hayat kimseye kin tutmayacak kadar kısa."

"Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Bu akşam burada kalır mısın?"

"Kovsan da gitmem" diyerek kızı öpmeye başladı. Bu özlem artık yüreğini kavuruyordu. Bundan sonra onları hiç kimse ayıramazdı. Öpüşmeleri uzadıkça İlknur adama daha da sokuldu ve sonunda ayrıldıklarında nefes nefese "Biz..." diyerek sustu mahçup bir gülüşle. Emre onun ne demek istediğini anladı."Birlikte olduk" dedi gülümseyerek.

Bunun üzerine İlknur daha da kızardı ve adama bakarak "O zaman nasıl olduğunu bana hatırlatır mısın?" dedi. Emre bir kahkaha atarak sevdiği kıza baktı. "Seve seve" diyerek onu tekrar öptü. Bu kadarını rüyalarında bile görmüyordu. Ama şimdi İlknur kollarındaydı ve onu öpmekten asla vazgeçmeyecekti. Dudakları kızın yaralı boynuna kaydığında onun irkildiğini hissetti.

"Sakın bundan utanma İlknur. Ben seni her şeyinle seviyorum. Yaraların beni rahatsız etmiyor, seni de etmesin"

"Etmiyor" dedi kız gülümseyerek.

Emre yerinden kalkarak İlknur'u kucağına aldı. Yatak odasının kapısını açtığında artık tüm acıları geride bırakacaklarını biliyordu.

18

Melek gözlerini açtığında Emir çoktan gitmişti. Tembellik edip yatakta biraz daha oyalandı. Sonra aklına Emir'in gazetedeki fotoğrafları gelince hızla kalktı. Giyinerek aşağıya indi. Annesinin yardımcısı mutfakta çay içiyordu. Kadın onu gördüğünde "Günaydın Melek hanım" diyerek gülümsedi.

"Günaydın. Annem uyuyor mu hala?"

"Evet efendim."

"Dün gece nasıldı? Gece bakamadım ona."

"İlaçlarını aldıktan sonra biliyorsunuz hiç uyanmıyor."

"Biliyorum."

Melek kendisine çay koyduğunda, masada duran gazeteleri aldı. Magazin ekine bakar bakmaz Emir ve Hale'yi görmüştü. Haberin başlığı can sıkıcıydı. 'Evliliğin üzerinden iki ay geçmeden Emir Zorlu eski sevgilisine döndü' yazmışlardı fotoğrafın altına büyük puntolarla. Fotoğrafların yeni çekildiği belliydi. Bir restoranda oturan Hale ve Emir oldukça samimi görünüyordu. Fotoğraflar pek

Emir'in anlattığı gibi değildi. Melek babasının ve Hale'nin ona nasıl bir tuzak kurduklarını bilmiyordu ama çok samimi görünüyorlardı. Hatta Hale, Emir'in elini tutmuştu. Kendini kötü hissetti.

Umursamaması gerektiğini biliyordu ama umursamıştı işte. Dün gece yaşadıklarını düşündüğünde sinirle elindeki gazeteyi katladı ve hepsini çöp kutusuna attı. Annesi kalktığında bunları görmesine gerek yoktu. Tekrar masaya oturduğunda hâlâ çayını içmekte olan kadın "Ben annenize bakayım. Uyanmıştır" diyerek mutfaktan çıktı.

Melek önündeki soğumuş çayı sinirle lavaboya boşalttı. Pislik bir de kendisine tuzak kurduklarını söylemişti. Tuzak falan yoktu ortada. O fotoğraflar kendisini aldattığının kanıtıydı.

Aynı saatlerde Ayşe, Emir'in kahvesini ve gazeteleri getirdi. O kadar sinirliydi ki elindeki kahveyi patronunun üzerine boca etmemek için kendini zor tutuyordu. Daha evleneli ne kadar olmuştu? Emir Bey nasıl hemen eski sevgilisine gitmişti. Melek için gerçekten üzüldü Ayşe. Bu fotoğrafları herkes görecekti. Masasında hiçbir şey olmamış gibi oturan adama sinirle baktı.

Emir kahvesini getiren kaşları çatık kıza bakarak gülümsedi. Ayşe ile yıllardır çalışıyordu ve ilk defa kızın kendisine bu kadar öfkeli baktığını görmüştü. O anda gazeteleri gördüğünü anladı.

Umursamadan "Sıraya girmen gerekiyor" dedi.

"Anlamadım" diyen Ayşe kahveyi ve gazeteleri masasına bıraktı.

"Bana kızmak istediğini biliyorum. Onun için sıraya gir. Biraz önce Zerrin canıma okudu."

"O zaman ben de kızgın olduğumu söylemeliyim."

"Göründüğü gibi değil Ayşe."

"Ben Melek için üzüldüm."

"Dün onunla konuştum"

"Konuştunuz ve her şey halloldu öyle mi?"

"Evet"

"Peki arkadaşları ve akrabaları ne olacak? Onu arayıp neler olup bittiğini soracaklar. Ama siz açıkladınız olay bitti."

Emir sinirle kıza baktı.

"Ayşe, fazla ileri gittiğinin farkında mısın?"

"Özür dilerim ama kızgınım."

"Kızgınsan gidip Melek'le konuşabilirsin. Cep telefonu çalışıyor."

"Öyle yapacağım" diyerek kapıya doğru yürüyen kızın arkasından baktı. Kız kapıdan çıkmak üzereyken "Ayşe" diye seslendi. Kız kendisine doğru döndüğünde "Kahveme bir şey koymadın değil mi?" diyerek gülümsedi. Kızın şaşkın bakışları altında kahvesinden bir yudum aldı. Ayşe şaşkın bir şekilde, hiç bir şey söylemeden dışarı çıktı.

Emir sinirle önündeki gazeteleri aldı. Fotoğrafları gördüğü anda siniri daha da katlandı. Adamlar öyle fotoğraflar çekmişlerdi ki bunlara bakan hiç kimse kendi söylediklerine inanmazdı. Üstelik Hale'nin eli kendi eli üzerinde duruyordu. Onu karşısında gördüğü an o kadar sinirlenmişti ki kadının poz verdiğini çok sonra anlayabilmişti.

Hâlbuki babası ile yemeğe çıkacağını sanıyordu. Gittiğinde babası onu bekliyordu. Tam masaya oturmuştu ki Vahit Zorlu izin isteyerek kalkmış ve bir süre sonra Hale gelerek yanındaki sandalyeye oturmuştu. Ona doğru eğilip burada ne işi olduğunu sorduğunda nereden

çıktığını anlamadığı gazeteciler poz poz fotoğraflarını çekmeye başlamışlardı. Melek bu fotoğrafları gördüğünde ona inanmayacaktı. Durum Gerçekten de kötü gözüküyordu. Elinin tersi ile masanın üstündeki gazeteleri fırlattı ve sinirle kahvesini içmeye devam etti. Bir dakika geçmeden telefonu çaldığında gazeteyi görenlerin aramalarının başladığını anladı. Telefonunu sessize alarak bilgisayarını açtı.

Melek öğlene kadar sinirden ne yaptığını bilmez halde evin içinde öylece dolaştı. Yalancı pislik fotoğraflarda gerçekten de sevgilisine gitmiş gibi duruyordu. Melek tüm bunların hesabını bir gün soracaktı. O gün bu gün değildi ama zamanı gelecekti. Kapı çaldığında kimin geldiğini anlamak için kafasını uzattı. Emre'yi görünce şaşırdı. Bu eve geldiğini ilk defa görüyordu.

"Hoş geldin Emre."

"Hoş bulduk yengelerin en güzeli" diyerek kızı öptü Emre.

"Sürpriz oldu?" dedi Melek ona bakarak.

Emre oldukça neşeli bir şekilde "Belki ağlayacak bir omuz ararsın diye düşündüm" diyerek güldü.

"Emir için ağlamam" dedi Melek gülerek.

"Ben de öyle tahmin etmiştim zaten."

İçeri geçip oturduklarında, Melek Emre'yi özlediğini hissetti. O yemekten sonra bir daha görüşmemişlerdi.

"İlknur nasıl?"

"İyi. Durumu biliyorsun işte. Beni hatırlamıyor. Bir araya geldiğimizde konu dönüp dolaşıp sevgili ağabeyime geliyor. Bu da beni yeteri kadar sinir ediyor."

"Tek arkadaşı o gibi duruyor."

"Biliyorum ve bana onu öyle bir anlatıyor ki bazen acaba başka bir insandan mı bahsediyor diye şaşırarak dinliyorum. Benim tanıdığım Emir ile uzaktan yakından alakası olmayan bir adam onun arkadaşı."

"Belki ona öyle davrandığı içindir. O gün yemekte ne kadar samimi olduklarını gördüm."

"Beni de deli eden de bu zaten. İlknur eskiden Emir'den zerre kadar hoşlanmazdı. Onu görmeye bile tahammülü yoktu. Sonra ne olduysa adam sevgilimin kahramanı oldu."

Melek gülerek "Senin olmadığın zamanlarda yanında Emir vardı. Ondandır" dedi.

"Biliyorum ama bu sinir bozucu bir durum oluşunu değiştirmiyor. Yine de her şey yolunda. Yakında bir sürpriz yapabiliriz."

"Ne sürprizi?" dedi Melek gülerek.

"Evlilik teklif edeceğim. Acele mi ediyorum bilmiyorum ama artık onsuz olamam."

"Çok sevindim. Zaten çok beklediniz. Bence hiç acele etmiyorsun."

"Bunu senden duymak iyi geldi" dedi Emre kıza gülümseyerek.

"Gazeteler..." diye devam etti konuyu Melek'i sıkmadan nasıl açacağını bilemeden. Sonra açık konuşmaya karar verdi. Buraya geliş nedenlerinden biri de bu değil miydi zaten?

"Bunu babam ayarlamış olabilir. Emir de Hale'yle babamın tuzağına düştüğünü söylüyor. Oraya babamla birlikte yemek için gitmiş ama sonra masaya Hale gelmiş."

"Biliyorum. Bana da anlattı."

"Ne düşünüyorsun? İste ağzını burnunu kırayım."

"Bunu aklımda tutarım ama gerek yok. Dün akşam bana söyledi. Sürpriz olmadı yani" dedi Melek gülerek.

"Aranız nasıl?"

"Bilmiyorum bazen çok iyi bazen de çok kötü."

"Bu adam dengesiz. İş yerinde de öyle. Önüne gelene kızıyor. Tam bir sinir küpü."

"Evde de öyle çoğu zaman."

"Annen nasıl?"

"İyi değil Emre. Tek isteğim fazla acı çekmemesi. Bugüne kadar çok canı yandı zaten."

"Üzgünüm. Keşke elimden bir şey gelse."

"Keşke" dedi Melek üzgün bir sesle.

Emre cebinden bir zarf çıkararak Melek'e uzattı. Sararmış zarfa bakan Melek gözlerini Emre'ye çevirdi.

"Bu nedir?"

"Bu annemin ölmeden önce Emir'e yazdığı mektup."

"Benim ne yapmamı istiyorsun?"

"Bunu Emir'e vermeni istiyorum."

"Emre bunu yapamam. O konuda ne kadar hassas olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum ama bu mektup yıllardır bende. Eğer annem ölmeden onu görmeye gelseydi burada yazılanları annem ona anlatacaktı ama gelmedi. Son ana kadar bekledi. Gelmeyeceğini anladığında, ölmeden bir gece önce bunları yazdı. Ona vermemi istedi ama ben yıllardır bunu bir türlü yapamadım. Ne zaman annemin adı geçse Emir her defasında bağırıp çağırarak konuyu kapattı. Verseydim okumadan yırtar atardı. Sonra kaza oldu ve mektup benimle İngiltere'ye geldi" diyerek kıza baktı. Derin bir nefes alıp devam etti.

"Birkaç kere iş yerindeyken vermeyi denedim ama sakin bir zamanını bulamadım. Dediğim gibi yırtıp atmasından korkuyorum. Bunu ona sen vermelisin."

"Ama..."

"Bak Emir senin annene inanılmaz düşkün. Sen de far-

kındasındır. Hiç yaşamadığı anne sevgisini onda buluyor büyük ihtimalle. Yani sen bu mektubu vermek için benden daha uygun bir zaman bulabilirsin. Sadece okumadan yırtıp atmasına dayanamam. Burada yıllarca onun özlemi ile yanıp tutuşan bir kadının son sözleri var."

"Emre..."

"Hadi bunu ona ancak sen verebilirsin."

Kız uzanarak Emre'nin elindeki zarfı aldı. Oldukça kalın bir zarftı. Melek bunun bir annenin evladına yazdığı duygu yüklü bir mektup olduğunu tahmin ediyordu. Bunu Emir'e nasıl vereceğini bilmiyordu ama bir şekilde yapması gerekiyordu. Evlat hasretiyle yazılmış bu mektubu Emir okumalı ve artık annesini affetmeliydi. Belki de annesi mektupta onu neden bırakıp gitmek zorunda olduğunu açıklamıştı.

"Tamam vermeye çalışacağım."

"Teşekkür ederim Melek. Sen çok iyi bir kızsın. Emir seni hak etmiyor."

"Ben teşekkür ederim" dedi gülümseyerek. Sonra saatin geç olduğu aklına geldi.

"Yemek yedin mi?"

"Hayır. Ne yemek var?"

"Bilmiyorum birlikte öğrenebiliriz" diyerek yerinden kalktı ve beraber mutfaka doğru yürüdüler. Melek mutfağa girmeden elindeki mektubu gösterip "Bunu kaldırıp geliyorum. Sen keyfine bak" diyerek üst kata çıktı. Odaya girdiğinde onu Emir'in görmeyeceği bir yere koydu. Aşağıya indiğinde annesini de odasından alıp hep beraber öğle yemeğini yediler. Sevdiği bir insanla sohbet etmeyeli uzun zaman olmuştu. Melek kendini çok keyifli hissetti. Emre'nin gelmesi iyi olmuştu yoksa akşama kadar gazetelerdeki fotoğrafları düşünerek sinir olacaktı. Emre gittiğinde annesi ile vakit geçirdi. Ayşe ve Zerrin

Hanım'la telefonla konuştu. Bir ara şirkete gitmesi gerekiyordu. Onları da çok özlemişti. Annesi akşam olunca yemeğini yiyerek yattı. Kendisi de odaya çıkmış yatağın üzerinde uzanmıştı. Kapı açıldığında yerinden sıçradı.

"Korkuttum mu?" diyerek içeriye Emir girdi.

"Dalmışım biraz" diyerek yerinden doğruldu.

Emir karısının yüzüne dikkatle baktı. Bütün gün onu aramak istemiş ama ne söylemesi gerektiğini bilmediği için vazgeçmişti. Üzgün görünüyordu. Bunun sorumlusu sabah gördüğü fotoğraflar olamazdı. Melek'in bunu o kadar da taktığını sanmıyordu. Ama yine de aşağılandığını düşünmüş olabilirdi. Sonuçta bu fotoğrafları düğünlerine gelen herkes görmüş olmalıydı. Gerçi Melek çoğuyla görüşmüyordu ama bu yine de kötü bir durumdu. Yine de bir şeyler söylemek istedi.

"Ne yaptın bütün gün?"

"Hiç. Annemle vakit geçirdik."

"Anlıyorum" diyerek giyinme odasına geçen Emir takım elbisesini çıkarıp rahat bir şeyler giydi. Odaya girdiğinde Melek hâlâ yatağın kenarında oturmaya devam ediyordu.

"Yemek yedin mi?" diye sorduğunda Melek "Hayır" dedi.

"Ben de yemedim. O zaman beraber yiyelim" diyerek ona doğru yürüdü. Kız yerinden kalkmayınca gidip yanına oturdu.

"Keyifsizsin. Annen yüzünden mi? Fotoğrafları kafana taktığını sanmıyorum?"

"Tabii annem yüzünden. O fotoğrafları ciddiye almam için bu evliliği ciddiye almam gerekiyor."

Emir sinirle kıza baktı. Melek'in bu ani çıkışları bazen öldürücü olabiliyordu. Öfkesini bastırıp kıza gülümseyerek "Melek bu evlilik senin için yeteri kadar ciddi değil mi?" diye sordu.

"İstediğim bir evlilik olsaydı ciddi olurdu ama zamanı geldiğinde gideceğim için bana göre ciddi değil."

"Biliyorsun ben git demeden çekip gidemezsin."

Melek hiçbir şey söylemedi yerinden kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Bunun üzerine Emir de kalkmış ve o kapıdan çıkmadan kızı tutmuştu. "Konuşurken bana arkanı dönüp gidemezsin" diyerek sinirle kızı kendine doğru çevirdi.

"Ne istiyorsun?" diye bağırdı Melek. Artık sabrının sonundaydı. "Her istediğini yapıyorum. Daha ne istediğini sorabilir miyim?"

"Hiçbir şey istemiyorum."

"O zaman beni rahat bırak."

"Ne oldu sana. Gören de beni kıskandığını sanacak" dedi Emir kızın üzerine giderek. Bu kızı arada kızdırmakta fayda vardı. O zaman bambaşka biri olabiliyordu.

"Kimi? Seni mi? Kendini bu kadar önemli sanma!"

"O zaman bu kadar sinirli olmana gerek yok."

"Sinirli değildim. Beni sen sinir ediyorsun."

"Kimbilir belki de bu hoşuma gidiyordur. Sinirli olduğunda gözlerinin yeşili daha da ortaya çıkıyor belki. Bundan hoşlanıyor olamaz mıyım?"

Melek şaşkınlıkla adama bakmaya devam etti. Böyle bir şey beklemiyordu. Şimdi bu neydi? İltifat mı etmişti hakaret mi? Emir kızın bir şey söylemeyeceğini fark ettiğinde biraz daha üzerine gitti. "Bir de bu sinirliliğin üstüne şaşkınlık eklenince dayanılmaz olduğunu biliyor musun?" diyerek kıza yaklaştı ve onu kapı ile kendi bedeni arasına sıkıştırdı. Sonra kulağına "Çok güzel olduğunu söylememe gerek var mı?" diye fısıldadı.

Melek ellerini adamın göğsüne koydu ve "Bırak beni" diyerek onu itmeye çalıştı. Emir kızın ellerinin üstüne kendi ellerini koydu. "Bırakırım ama istediğimi alınca"

diyerek eğildi ve kızı öpmeye başladı. Melek'in beklediği bir şey değildi bu öpücük. Üstelik adam hiç de yumuşak değildi. Canını acıtacak kadar sert öpüyordu. Melek tüm gücüyle onu itti. Emir bir adım geri giderek kıza baktı. Yüzü ve dudakları kızarmıştı. Sinirlenmişti ve bu daha da hoşuna gitti. Sonra tekrar bir adım atarak kıza iyice yaklaştı. "Aklımı başımdan alıyorsun sevgili karıcığım. Onun için kıskanmana gerek yok. Gözüm senden başkasını görmüyor" dedi gülerek. "Şimdilik" diye ilave etmeyi de unutmadı ve kızdan uzaklaştı. Kapıyı açıp dışarı çıktığında Melek arkasından bağırdı.

"Seni kıskanmıyorum Allahın cezası."

"Belli oluyor bir de kıskansan neler yapacaksın kimbilir" diyerek merdivenleri inen Emir bir de kahkaha atınca Melek sinirle kapıyı çarptı.

"Pislik, sen kendini ne sanıyorsun? Seni neden kıskanayım? Kiminle olmak istiyorsan onunla ol" diyerek söylendi.

Emir mutfakta oturmuş karısının gelmesini bekliyordu. Bir süre sonra Melek aşağıya indiğinde Asiye Hanım'ı göremedi.

"Asiye hanım yok mu?"

"Gönderdim. Senin ellerinden yemek istiyorum"

Melek içinden "Zıkkım ye" demek istiyordu. Hatta bunu neredeyse yüksek sesle söyleyecekti ama sustu. Emir'in önündeki tabağı alarak ocağın üzerindeki tencereden yemek doldurdu. Tabağı adamın önüne koydu. Kendi de yemeğini alarak onun karşısında geçti. Emir onunla konuşmak istediğini fark etti.

"Özür dilersem konuşacak mısın?"

Melek hiçbir şey söylemedi.

"Hadi ama. İnan bana Hale ile aramda hiçbir şey yok."

"Beni ilgilendirmiyor."

"Emin misin?"

"Evet."

"İstediğim kişiyle beraber olurum ve bu da seni hiç ilgilendirmez mi demek bu?"

Melek yemeğinden başını kaldırarak Emir'e baktı. "Evli kaldığımız süre boyunca hiç kimse olmayacak dedin." Bunu söylediği anda adamın yüzündeki gülümsemeyi görüp onun kendisiyle dalga geçtiğini anladı. Bu tuzağa düştüğü için kendini kötü hissetti.

"Umurunda olmayacağını söylüyorsun" dedi Emir gülümseyerek. Sonra da devam etti "Ama umurunda sanırım."

Melek cevap vermedi. Küçük lokmalar alarak yemeğini bitirmeye çalışıyordu. Emir masanın üstünden uzanarak kızın elini tuttu. Melek başını kaldırarak adama baktı. Emir karşısında gülümsüyordu.

"Kıskandıysan bunu söylemelisin?"

"Kıskanmadım."

"Ne kadar inatçı olduğunu biliyor musun?"

"İnatçı değilim."

"Hem kıskanç hem de inatçısın."

Melek bir şeyler demek için ağzını açtı ama söz yarışına girmeyecekti. Bu adamın bugün nesi vardı bilmiyordu ama onu çekecek durumda da değildi.

"Demek kabul ettin" dedi Emir kızın elini bırakarak.

"Neyin var senin?"

"Hiçbir şeyim yok sadece karımla konuşmaya çalışıyorum" dedi Emir. Melek karşısında oturan adama öylece baktı. Adam ona göz kırptığında ağzındaki lokma neredeyse boğazında kalacaktı. Bu adama bugün ne olmuştu anlayamadı. Melek'in tanıdığı Emir'e hiç mi hiç benzemiyordu karşısındaki adam.

19

Emir son birkaç gündür eski haline dönmüş, karşısına kim çıkarsa esip gürlüyordu. Onun niye bu kadar sinirli olduğunu bilmemek Melek'i gereğinden fazla yoruyordu. Diken üstünde yaşamaktan bıkmıştı. Adam sürekli kendisini iğneleyip sinirini bozuyordu. Melek annesine durumunu belli etmemeye çalışmaktan yorulmuştu. Kapana sıkıştığını hissediyordu. Kaçıp gitmek istiyordu ama annesi Emir'i bu kadar severken bunu yapamayacağının farkındaydı.

Melek iç çamaşırı çekmecesini açtığında kenara gizlenmiş mektubu gördü. Bunu Emir'e nasıl vereceğini bilmiyordu. Bir kere konuyu açmaya çalışmış ama adam hemen sinirlenip onu susturmuştu. Bir daha da uygun zaman olmamıştı. Bu mektup onu son derece rahatsız ediyordu. Mektubu eline almadan uzun süre baktı. Gözlerinden süzülen yaşları parmaklarıyla sildi. Bu mektupta bir annenin acıları vardı. Melek de yakında anne acısını tadacaktı. Çekmeceyi tekrar kapattığında yavaşça arkasını döndü. Kapıda kendisini seyreden Emir'i gör-

düğü an irkildi. Adam kollarını göğsünde kavuşturmuş kendisini seyrediyordu.

"Korkuttum mu?"

"Hayır" dedi Melek adam irkildiğini gördüğü halde. Neden bu kadar erken gelmişti? Son zamanlarda daha da erken gelmeye başlamıştı. Sonra aklına mektup geldi Melek'in. Ne zamandır orada dikiliyordu acaba? Mektubu görmüş müydü?

Emir hiç kımıldamadan karısının yüzüne baktı ve yine ağladığını fark etti. Bir insan nasıl bu kadar ağlardı? Üstelik ağlayan kadınları da sevmezdi Emir.

"İyi misin?" diye sordu iyi olmadığını bile bile.

"Evet."

"Biraz dışarı çıkalım mı?" dediğinde Melek hiç de istekli davranmadı.

"Nereye gideceğiz?"

"Bilmiyorum. Dışarıda karar veririz" diyerek karısının yanından geçip giyinme odasına girdi Emir. Melek'in üzgün olmasına dayanamıyordu. Onun kafasını dağıtacak bir şeyler yaparlarsa yüzünün tekrar gülebileceğini düşündü. O fotoğraflardan sonra Hale'nin canına okumuştu ama kadının durmaya niyeti olmadığını biliyordu. Hale gazetecilerin önünde küçük düşürülmesini unutmamıştı. Zamanı geldiğinde bunun intikamını alacağını biliyordu. Bu arada Emir Melek'in babasının batıran kişinin Tataroğlu olduğunu öğrenmişti. Bunu Melek toparlandığında ona anlatacaktı. Şu anda söyleyemezdi. Seda Hanım iyice ağırlaşmıştı ve hastaneye yatırılması gerekiyordu. Kadının durumu Melek kadar Emir'i de etkiliyordu.

İşleri iyi gitse de özel hayatındaki bu çalkantılar Emir'i iyice sinirli biri haline getirmişti. Üstelik annesi öldüğünde Melek'in bu evliliği ne kadar daha sürdüreceğini

bilmiyordu. Büyük olasılıkla iş bitene kadar kalırdı. Ama sonrasında çekip gideceğinden adı gibi emindi Emir. Gitmesini mi yoksa kalmasını mı istediğini de bilmiyordu. Bazen bir dakika bile yanından ayrılmasını istemezken bazen onu görmeye tahammül bile edemiyordu. Bu belirsizlik ise canını daha çok sıkıyordu.

Üstünü değiştirip odadan çıktığında doğruca aşağıya indi. Melek kapıda onu gördüğünde yerinden kalkarak yanına gitti. Emir karısını gördüğü anda hiçbir yere gitmek istemediğini fark etti. Tek istediği onunla birlikte olmaktı. Onun tenine ihtiyacı vardı.

Birkaç adımda kızın yanına gelerek onun elini tuttu ve yavaşça merdivenleri çıkardı. "Dışarıya çıkmayacak mıydık?" diyen kıza bakıp odanın kapısını kapattı. "Vazgeçtim" diyerek onu öpmeye başladı. Öpüşü derinleştikçe kıza sıkıca sarıldı. Melek başlarda çekingen davransa da bir süre sonra o da kendisine ayak uydurmaya başladı. Yavaşça karısının üstündeki kazağı tutarak başından çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diyen Melek adama bakmaya devam ediyordu.

"Ne yaptığımı sanıyorsun? Seninle sevişmek istiyorum."

"Ama" demesiyle Emir'in dudakları tekrar dudaklarını buldu. Melek konuşmanın devamını getiremedi. Emir'in öpüşleri onu heyecanlandırmıştı. Kollarını yavaşça kaldırıp kocasının boynuna doladı. Bu sırada Emir kızı çoktan kucağına almış ve öpüşünü kesmeden yatağa yatırmıştı. Evliliklerinde tek anlaşabildikleri konu sevişmeleriydi. Karı koca olduklarını tek hissedebildikleri yerdi yatak. Emir kızdan uzaklaştığında ona bakarak gülümsedi. Gözleri ihtirastan koyulaşmış ve o güzelim yeşil renk daha da parlak olmuştu. Melek hiç sesini çıkarma-

dan ve gözlerini kocasından çekmeden anın büyüsüne kendini kaptırmıştı.

Emir ellerini kızın yüzünden çektiğinde Melek gözlerini yumdu. Emir kızın pantolonunun fermuarını açıp yavaşça üzerinden çıkardı. Birkaç yıl önce bir kadını bu kadar isteyebileceğini söyleseler inanmazdı. Normalde bir kadını elde ettiğinde büyü bozulurdu Emir için. Ama bu kadınla ne yaşarsa yaşasın büyü yerindeydi.

Üzerindeki kazağı bir hamlede çıkaran Emir karısının yanına uzanarak onu üstüne doğru çekti. Melek gözlerini kaçırmadan kocasına bakarak gülümsedi. Evliliklerinde sevgiye, aşka dair hiç bir şey yokken sevişmenin bu kadar güzel olmasını nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Ama Emir'le birlikte olmak ona kendini kötü hissettirmiyordu.

"Bana ne hissettiğini anlat" dedi Emir karısının bedenini okşarken.

Melek bu soruya nasıl bir cevap vermesi gerektiğini bilmiyordu.

"Bilmiyorum."

"Hadi ama. Ne hissettiğini öğrenmek istiyorum. Benden hala nefret ediyor musun?"

"Hayır."

"O zaman bana hislerini söyle" diyerek karısının şakağını öpmeye başladı.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum" diyen kıza baktı. Melek utanmıştı. Onu rahatlatması gerektiğini hissetti.

"O zaman ben ne hissettiğimi söyleyeyim. Sonra sen söylersin olur mu?" dedi yumuşak bir sesle. Melek bu soruya başını sallamakla yetindi.

"Seninle olmak hoşuma gidiyor. Sana dokunmak, öpmek, benim olduğunu bilmek, tenini tenimde hissetmek... Bazen kendimi seni özlerken buluyorum. Tıpkı bugün olduğu gibi. O zaman sana gelmek, seni

hissetmek istiyorum. Kollarımda kendinden geçmiş halini seviyorum. Yumuşaklığını, sessizliğini ve gözlerini..." diyerek sustu Emir.

Melek şaşkınlıkla adama bakıyordu. Evlendiklerinden beri ilk defa bu kadar güzel şeyler söylüyordu Emir. Şimdi kollarında yatarken, adam onu öpücüklere boğarken hissettiklerini söylemesi gerektiğini biliyordu. Emir kızı kendinden uzaklaştırdı. Yeşil gözler kendisine bu kadar sevgiyle bakarken doğru yolda olduğunu biliyordu.

"Şimdi sıra sende." dediğinde Melek derin bir nefes aldı.

"Şey... ben..." diye başlayıp ne diyeceğini bilmez halde adama baktı. Onun yumuşak ve sabırla bakan gözlerini görünce ne diyeceğini hepten unuttu. Kocası kendisine ilk defa bu kadar yumuşak bakıyordu. Melek ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Evet sen..." diyerek ona gülümseyerek öptü Emir.

Melek derin bir nefes alarak "Bana dokunmandan hoşlanıyorum" dedi.

"Bana ne hissettiğini söyle. Seninle sevişmem sana neler hissettiriyor?"

"Ben... kendimi o anlarda çok mutlu hissediyorum. Her şeyi unutuyorum. Tüm o acıları, mutsuzlukları... O anda tek düşündüğüm sen oluyorsun. Sonra bunu başkaları ile yaşadığını düşünüyorum ve o zaman..." diyerek sustu Melek. O kadar çok şey itiraf etmişti ki zamanı geldiğinde adamın bunları kullanmasından korkuyordu.

Emir kızın bir şey demeyeceğini anladığında onu daha çok sardı ve kulağına doğru "Seni dinlemeye devam ediyorum sevgilim" diye fısıldadı. Emir'in ona 'sevgilim' demesi Melek'i çok şaşırtmıştı. Emir onu tekrar öptü. Hiç acelesi yoktu. Sonunda Melek'in hislerini öğrenecekse gerekirse sabaha kadar bu şekilde kalabilirlerdi. Bir

yandan karısının çıplak bedenini okşarken diğer yandan dudaklarını kulağına doğru götürdü ve ona "Duymak istiyorum. Lütfen devam et" diye fısıldadı.

"Başkalarıyla bunu yaptığını düşününce üzülüyorum."

Emir gülümseyerek karısının burnunun ucunu öptü.

"Başkası yok Melek, sadece sen varsın."

"Buna inanmak istiyorum"

"İnanabilirsin. Sadece sen.." diyerek karısının dudaklarını öpmeye başladı. Melek ilk defa adama kendini bu kadar istekle verdi. Onun sevgilim demesi hala kulaklarında çınlarken bunun gerçek olmasını çok istediğini fark etti.

Yüreğinde başka kadınları düşünerek oluşan kıskançlığı gerilere itmek istedi. Kendini anın büyüsüne kaptırmış kocasına istekle karşılık verirken belki de evlendikleri andan beri ilk defa kendini kocasına açtı.

Emir ise kollarındaki kızın itirafından sonra onun kolay kolay çekip gideceğini sanmıyordu. Melek farkında olmadan kendisine aşık oluyordu. Bu düşünce onu daha da mutlu etti. Bu duygular onu bambaşka bir kadın yapmıştı. Melek tüm bunları yaşadığı adamı sevmek istiyordu. Sevdiği biriyle bunları yaşamak istiyordu. Sevgilim kelimesi bile kızın bambaşka olmasını sağlamıştı. Emir Melek'i kendine bağlamanın yolunu bulmuştu. O da her kadın gibi sevildiğini hissetmek istiyordu. Bundan sonra evlilikleri daha güzel olabilirdi. Birkaç güzel söz her kadının olduğu gibi Melek'in de aklını başından almaya yeterdi.

Bu düşüncelerle onu öpmeye başladı. Bu sefer birliktelikleri başka bir boyut kazanmıştı. İlk defa kollarında çekinmeden onun hareketlerine eşlik eden bir Melek vardı. Bu sefer sevişmeleri hepsinden daha güzel olacaktı. Kızın nefeslerinin sıklaşmasına gülümseyerek baktı ve

dudakları onun göğüslerini bulduğunda Melek başka bir dünyaya geçmiş gibi inledi.

Her şey bittiğinde yana kayarak Melek'i kollarına aldı. Kalbinin ritminin düzene girmesini beklerken eli kızın kalbine doğru gitti. Onun da göğsünde bir kuş çırpınıyordu ve Emir o kuşu elinde tuttuğunu hissetti. Karısının omuzunu öperek onu yavaşça kendine doğru çevirdi. Kızın güzel gözlerine bakarak dudaklarına kısa bir öpücük kondurdu.

"Çok güzeldi."

"Evet" diyerek fısıldadı Melek.

Emir gülümseyerek kızın başını göğsüne yasladı ve onun ipeksi saçlarına yüzünü gömdü. Artık Melek için endişelenmesine gerek yoktu.

Yataktan kalktıklarında Emir kızın elini bırakmadan onu kendiyle birlikte duşa soktu. Bu Melek'i daha çok utandırdı ama buna aldırmadı. Melek ilk defa kocası ile birlikte duş alıyordu. Yatakta yaptığı itiraf nedeniyle kendine kızmak istiyordu. Bunu daha fazla düşünmemeye karar verdi. Huzura ihtiyacı vardı. Kocası ile iyi geçinmek bu huzuru sağlayacaksa buna razıydı.

Aşağıya indiklerinde büyülü anlar bitmiş ve hayatın gerçekleri ile karşılaşmışlardı. Annesine bakan kadın heyecanla odasından çıkmış "Melek Hanım" diye bağırmıştı. Melek'in dizlerinin bağı çözülmüştü. Emir hemen ambulansı aradı. Melek ambulansı endişeyle takip ederken bu gidişin bir dönüşü olmayacağını fark ederek ağlamaya başladı. Emir yanında sessizce ağlayan kızın elini sıktı. O da artık sona geldiklerinin farkındaydı.

Hastanede beklerken zaman bir türlü geçmek bilmedi. Melek neyle karşılacağını bilmediği için endişeden harap olmuştu. Sonunda doktor çıktığında yerinden kalkıp birkaç adım attı. Son anda bacaklarının kendini

taşımadığını hissetti. Bunu yanında dikilen kocası da anlamış olmalıydı ki Melek'i tutarak sarıldı.

"Şu anda endişe etmenize gerek yok. Bunları yaşayacağını biliyordunuz. Ama artık hastane ortamında kalmalı. Nefesini düzene soktuk. Birazdan odaya alacaklar. O zaman onu görebilirsiniz" dedi Doktor.

"Teşekkür ederiz" diyen Emir kızı en yakın koltuğa oturttu ve onun ellerini tutarak kendisine bakmaya zorladı.

"Tamam Melek. Sakin ol geçti."

"Onun yanından ayrılmamalıydım."

"Bunun seninle bir ilgisi yok Melek. Yanında olsan da bunu yaşayacaktı. Artık kabul etmelisin sona gelindi."

"Biliyorum ama kabul edemiyorum. Onu kaybetmek istemiyorum."

"Lütfen ağlama. Seni böyle gördüğünde daha çok üzüldüğünü biliyorsun. Annen seni mutlu görmek istiyor bunu ondan esirgeme Melek."

Melek gözyaşlarını silerek adamı başıyla onayladı. Bir süre sonra hıçkırıkları dinmişti.

Emir karısına bakarak "Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet" dedi Melek.

"Hadi o zaman yanına gidelim" diyerek karısını kaldırdı Emir. Onun titreyen ellerini tutarak asansöre doğru yürüdü.

20

İlknur elindeki mumu belki yirmi kere masaya koymuş sonra beğenmeyip kaldırmıştı. Emre'ye romantik bir yemek hazırlamak istemişti ama masa ona hâlâ yeterince romantik gelmiyordu. Zil çaldığında kapıya doğru gitti. Elindeki mumu fark ettiğinde geri dönüp masaya koydu. Sonra da aceleyle kapıyı açtı.

"Bir an evde yoksun sandım" diyen Emre elinde tuttuğu kocaman kırmızı gül demetini kıza doğru uzattı.

"Çok güzeller" diyerek gülleri eline alan İlknur yanaşarak adamı yanağından öptü.

"Bu neydi böyle?"

"Teşekkür öpücüğü."

"Anlaşılan bunu da unutmuşsun. Teşekkür öpücüğü böyle olur" diyen Emre kızı belinden tutarak kendine doğru çekti ve dudaklarına oldukça ateşli bir öpücük kondurdu. Onu bıraktığında İlknur başının döndüğünü hissetti. Ayakları resmen yerden kesilmişti.

"Bu daha güzelmiş" dedi adama gülerek. "Hatırlattığın iyi oldu. Bundan sonra hep bunu isterim."

"Memnuniyetle veririm sevgilim" diyerek kıza sarıldı. İçeri girdiklerinde Emre masaya bakarak güldü.

"Neler hazırlamışsın? Dışarıda yeriz diye düşünüyordum."

"Sadece sen ve ben olalım istedim."

"Tamam bana uyar."

"Hadi otur bakalım. Yaptıklarımı beğenecek misin? Ama önce güllerimi vazoya yerleştireyim" diyerek mutfağa doğru gitti İlknur.

"Yardım gerekiyor mu?"

"Bu sefer gerek yok. Sen otur" diye içerden bağıran kıza gülümsedi Emre.

Masadaki kırmızı mumu yaktı ve İlknur'u beklemeye başladı. Cebindeki yüzüğü gördüğünde ne yapacağını merak ediyordu. Bir süre sonra İlknur elinde tuttuğu güllerle dolu vazoyu masaya koydu ve Emre'nin karşısında oturdu. Uzanıp onun elini tutan Emre kızın gözlerinin içine bakarak diğer elindeki kutuyu ona doğru uzattı. İlknur şaşkın gözlerle masanın üzerindeki küçük kutuya bakıyordu. İçinde ne olduğunu tahmin ediyordu. Onun beklemediği bu kadar çabuk olmasıydı. Elini bırakan adama son kez baktı ve uzanıp kutuyu eline aldı. Yavaşça açtığında içinde parlayan tek taşı gördü.

O sırada Emre yerinden kalkmış ve kızın önünde diz çökmüştü. İlknur'un elini tutarak gözlerinin içine baktı.

"Benimle evlenmeni ve geleceğimizi birlikte yazmayı teklif ediyorum" diyerek İlknur'un gözlerinden akan yaşlara aldırmadan kızı öptü.

"Emin misin? Geçmişini bilmeyen biriyim ben."

"Eminim İlknur. Sensiz uzun bir zaman geçirdim artık her an yanında olmak istiyorum."

"Tamam o zaman. Ben de kabul ediyorum" dedi kız adamın boynuna sarılarak.

"O zaman yüzüğü takıp elinde ne kadar güzel durduğunu görelim" diyerek kutudan çıkardığı yüzüğü kızın parmağına taktı Emre.

"Çok güzel oldu" dedi İlknur elini kaldırıp parmağında parlayan pırlantaya bakıp.

"Onu takan daha güzel" diyerek kızı kollarına alan Emre bundan sonra hiç ayrılmayacaklarını biliyordu.

Yemeklerini sohbet edip gelecekten konuşarak yediler. Her ikisinin de beklemeye tahammülleri yoktu. Bir hafta içinde evlenmeye karar verdiler. Tek istedikleri sevdikleri kişilerin yanlarında olmasıydı. Onların sayısı da bir elin parmaklarını geçmiyordu zaten.

"Düğün istemediğine emin misin?"

"Evet" diye fısıldadı kız "Eminim."

"İstersen büyük bir düğün organize edebilirim."

"Edeceğini biliyorum" dedi İlknur sevdiği adamın gözlerinin içine bakarak. "Ama istemiyorum. Tek isteğim bir an önce evlenmek."

"Sen yeter ki iste! Benim de beklemeye sabrım yok artık."

"Biliyorum. Onun için sana güzel bir haber vermek istiyorum" diyen İlknur yanında oturan adama baktı.

Emre kızın yüzündeki sıcacık gülüşte eridiğini hissetti.

"Merakta bırakma beni."

"Tamam sıkı dur o zaman. Yedi ay sonra baba olacaksın."

"Ne?"

"Hamileyim."

Emre ağzı bir karış açık kıza bakıyordu.

"Gerçekten mi?" diyebildi şaşkınlıkla.

"Evet sersem" diyerek güldü İlknur.

"Yani baba oluyorum."

"Bu durumda öyle oluyorsun."

Emre kıza sarıldı ve onu kendine doğru çekti. "Beni nasıl mutlu ettiğini anlatamam" diyerek arka arkaya öptü onu.

"Sen de beni mutlu ediyorsun" diyen İlknur adama iyice sokuldu.

"Hemen yarın evlenelim."

"O kadar acele etme bir hafta beklerim" diyerek kahkaha atan kıza sevgiyle baktı Emre. Şu anda dünyada ondan daha mutlu biri olamazdı.

Bir hafta sonra çok az kişinin katıldığı sade bir nikahla evlendiler. Melek hastanede olduğu için nikahta bulunamadı. Annesini yalnız bırakmak istemiyordu. Onun bu isteğine herkes saygı duydu. Nikaha çağrılmayan tek aile bireyi Vahit Zorlu'ydu. Emre babasının orada olmasını istememişti.

En mutlu gününde onun uğursuzluğunu üzerinde hissetmek istemiyordu. Emir her hallerinden çok mutlu oldukları belli olan gelinle damadın yanına gitti. "Ailemize hoş geldin" diyerek İlknur'a sarıldı.

"Hoş bulduk" diyen İlknur da kendisi için önemli olan adama sarılmıştı. "Her şey için teşekkür ederim" diye fısıldadı Emir'in kulağına.

"Bir şey yapmadım."

"Çok şey yaptın. Bana tekrardan Emre'yi verdin."

Emir gülerek kıza baktı ve sonra da yanında dikilen kardeşine "Onu sana vermedim aslında. Hatta senden uzaklaştırmaya çalıştım aklımca. Ama bu ailenin inatçılığını unutmuşum. Emre eninde sonunda seni mutlaka bulurdu" dedi Emir.

"Güzel haberi sana da verelim o zaman" diyen Emre abisine sarıldı. Emir'in bir kaşı kalkmış kardeşine bakıyordu.

"Yakında amca olacaksın."

"Amca mı?"

"Evet" dedi İlknur sıcacık gülümseyerek "Hamileyim."

"Bu hepsinden daha güzel bir habermiş. Tebrik ederim sizleri" diyerek her ikisine de sarıldı.

"Vay canına amca ha!"

"Evet."

Emir saatine bakarak geç olduğunu gördü. Mutlu çifti görünce keyfi yerine gelmişti ama bu zor günlerinde Melek'in yanında olması gerekiyordu.

"Benim gitmem gerekiyor artık. Çok mutlu olun" diyerek tekrar ikisin de tekrar sarıldı ve oradan ayrıldı. Arabasına oturduğunda Emre'nin nasıl bir baba olacağını düşündü. Kesinlikle harika bir baba olacağına emindi. Kendisinin ve babasının olamayacağı kadar harika bir baba. Sonra da yavaşça arabasını hareket ettirerek hastaneye doğru yola çıktı.

21

Seda Hanım hastaneye yattıktan on gün sonra uykusunda öldü. Yanında çok sevdiği kızı vardı. Melek son günlerde artık bilinci tamamen kapanmış olmasına rağmen annesini bir dakika bile yalnız bırakmadı. Hastanede kaldığı süre boyunca her akşam Emir karısının yanında kaldı. Eve gecenin ilerleyen saatlerinde gitti. Hem Melek'in hem de annesinin rahat etmesi için her şeyi yaptı.

Cenaze töreni fazla kalabalık olmadan yapıldı. Melek annesini yıllar önce alınmış aile kabristanında toprağa verdi. Yan yana duran iki mezara baktığında gözyaşlarına hakim olamadı. Bir tanesi yıllar önce babası için yaptırılmıştı. İçi boştu. Babası köprüden atladıktan sonra tüm aramalara rağmen cesedi bulunamamıştı. Ama annesi yine de babası için bir mezar yaptırmıştı. Bir zamanlar anne kız içi boş olan mezara gider saatlerce orada otururlardı.

Melek herkes gittikten sonra hâlâ mezarın başında dikiliyordu. Emir son gidenleri de yolcu ettikten sonra başını çevirip karısına baktı. Melek birkaç günde çökmüştü. Son iki gündür ise ağzını bıçak açmıyordu. Zaten sessiz olan kız iyice suskunlaşmıştı.

Emir için de kolay olmamıştı Seda Hanım'ı kaybetmek. Onun öldüğünü öğrendiği akşam yıllar sonra ilk defa ağlamıştı. Annesinin bırakıp gittiği o küçük çocuk olmuştu. Birkaç adım atarak karısının yanına gitti. Omuzuna dokunarak "Artık gidelim Melek" dedi.

Melek sesini çıkarmadan son kez annesinin mezarına baktı. Ağır adımlarla arabaya doğru yürüdü. Artık yalnızdı. Hayatta kimsesi olmayan yalnız biriydi. Daha yirmi dört yaşında tüm sevdiklerini kaybetmişti.

Hiçbir şey konuşmadan eve geldiklerinde Melek doğruca odasına çıktı ve gecenin bir yarısına kadar da aşağıya inmedi. Emir karısını bir süre yalnız bırakmaya karar verdi. Melek acısını yaşamalıydı. Zaten onu teselli edecek sözcüklerin ne olduğunu bile bilmiyordu.

Emir ertesi gün eve geldiğinde Asiye Hanım'dan Melek'in hiç aşağıya inmediğini ve yemek yemediğini öğrendi. Ağır adımlarla merdiveni çıktı. Odasının kapısına geldiğinde derin bir nefes alarak kapıyı açtı. Melek yatağın üzerinde giysileriyle büzülmüş yatıyordu. Emir yatağın kenarına oturduğunda hiç kımıldamadı.

"Melek uyumadığını biliyorum."

"Git başımdan."

"Gitmeyeceğimi biliyorsun. Bu şekilde olmayacağını biliyorsun değil mi?"

"Lütfen beni rahat bırak."

"Hadi kalk yemek yiyeceğiz. Hiçbir şey yemediğini biliyorum."

"Lütfen Emir bir şey istemiyorum."

"Biliyorum acına saygı duyuyorum ama annen bu şekilde olmanı istemezdi. Onun için şimdi o yataktan kalk ve birlikte aşağıya inelim. Sen de bir şeyler ye."

Kızın bir şey demesi için bekledi. Hiçbir şey söylemeyince yataktan kalkıp onun elini tuttu ve kaldırdı. Banyoya götürüp yüzünü yıkadı ve sonra sıkı sıkı sarıldı.

"Hadi Melek güçlü olman lazım" diyerek onu aşağıya indirdi. Melek önüne konulan yemekten sadece birkaç kaşık aldı ve bıraktı. Midesi almıyordu.

"Biraz daha ye."

"Yiyemiyorum" diyerek yerinden kalktı ve içeriye geçerek koltuğa oturdu. Emir de arkasından gidip yanına oturdu. Emir karşısında ağlayan Melek'i teselli edecek kelimelerin ne olduğunu bilmiyordu. Kendi kalbi de en az annesine ağlayan kız kadar acıyla doluydu. O da kendisine oğlu gibi davranan bir anne kaybetmişti ama bunu Melek'e söylemek istemedi. Sadece onun yanına oturdu ve elini tuttu.

Konuşurlarsa kızın rahatlayacağını düşünerek laf açmaya çalıştı. Nereden başlayacağını bilemedi.

"Sen çok şanslısın Melek. Hiç olmazsa annenin seni ne kadar çok sevdiğini biliyordun" diyebildi.

"Senin annen de seni çok sevmiştir eminim" dedi Melek.

"Asla" dedi kıza bakarak. Bir süre öyle kaldı ve sonra tekrar "Asla sevmedi" dedi kızın gözlerinin içine bakarak.

"Yanılıyor olabilirsin."

"Yanılmıyorum. Keşke sevseydi. O zaman uzakta olmasını bile anlayabilirdim" diyerek kızın ellerini bıraktı ve ayağa kalktı.

Melek onu bırakıp üst kata çıktı hiçbir şey söylemeden. Çekmeceden haftalar önce Emre'nin verdiği mektubu aldı ve elindeki sararmış zarfa bakarak aşağıya indi. Bundan daha uygun bir zaman bulamayabilirdi. Odaya girdiğinde Emir koltuğa oturmuş, başını arkaya yaslamış ve gözlerini yummuştu. Geldiğini duyduğu anda gözlerini açarak kendisine bakan karısına gülümsedi. Melek elindeki mektubu Emir'in önündeki sehpaya koydu. Adam gözleri kızarmış kıza bakarak "Bu nedir?" diye sordu.

"Bir annenin mektubu" diyen Melek başka bir şey demeden odadan çıktı. İçinden umarım yırtmazsın ve sonuna kadar okursun diye düşündü.

Emre, Melek'in bıraktığı zarfa elini sürmeden bakıyordu. Seda Hanım ona ne yazmış olabilirdi? Kadını sevmişti ama onun kendisine bir mektup bırakacağını hiç düşünmemişti. Uzanıp sehpanın üzerindeki mektubu eline aldı ve zarfı yırtarak açtı. Oldukça kalın mektubu zarftan çıkardı ve katlarını yavaşça açtı. Titrek el yazısına baktı. Bunu Seda Hanım son anlarında yazmış olmalıydı.

Sevgili oğlum,

Sana oğlum demek için bunca yıl bekledim. Son dakikalarımda yanımda olursun diye düşünmüştüm. Yanılmışım. İçinde bir yerlerde birlikte olduğumuz zamanlarda taşıdığın sevgi kaldı mı bilmiyorum. Ama sana asla kızgın ya da kırgın olmadığımı bilmeni istiyorum.

Emir elindeki mektubu hırsla koltuğa fırlattı. Bunu Seda Hanım yazmamıştı. Bunu yazan annesi olacak kadındı. Bu mektubun Melek'te ne işi olduğunu bilmiyordu. Hırsla yerinden kalkarak pencereyi açtı. Soğuk havayı derin derin içine çekti. Nefessiz kaldığını, parmaklarının uçlarının yandığını hissediyordu. Soğuk incecik gömleğinden vücudunu titretirken kalbi yanıyordu.

Arkasını dönerek koltuğun üstünde dağılmış mektuba baktı. O kadınla ilgili hiçbir şeyi öğrenmek istemiyordu. Ne şimdi ne de sonra. Öldükten sonra bile kendisini rahat bırakmıyordu. O yıllar önce annesi olmaktan vazgeçmişti. Şimdi 'Sevgili oğlum' diye başlayan yalanlarla dolu mektubuna ihtiyacı yoktu. Hırsla koltuğa yürüdü camı kapatıp. Kağıtları topladığı gibi hırsla avucunun içinde

buruşturdu. Şömineye doğru gitti. Kapağını açtı ve avucunu yakan kağıt tomarına baktı. Bütün vücudu alev alev yanarken şöminenin kapağını kapattı ve tekrar koltuğa oturdu. Kağıtlara baktı uzun süre. Sonra yavaşça onları açtı ve elleriyle düzelttikten sonra tekrar okumaya başladı.

Seni göremesem de kalbim ve düşüncelerim hep seninle dolu. Bugüne kadar hep uzaktan çekilen fotoğraf arınla hasret giderdim. Sen büyürken yanında olamasam da hep şahittim. Okuldan mezun olduğun o gün seninleydim. Uzaktan da olsa senin birincilik ödülünü almanı seyrettim. Sen beni görmesen de ben hep seninle olmayı bildim. Seni öpüp koklayamasam da her özel anında yanındaydım.

Tüm bunları sana söylemek isterdim ama kısmet değilmiş. Olsun yazmak da beni mutlu ediyor. Şimdi seni duyar gibi oluyorum. "Bunca sene ortada yokken şimdi neden tüm bunları yazıyorsun?" diye soruyorsun öfkeyle. Aslına bakarsan bu sorunun yanıtı benim için de belirsiz. Belki senden af dilemek için yazıyorum bütün bunları. Bilemiyorum.

Belki bu mektubu hiç okumayacaksın. Belki eline aldığın an yırtıp atacaksın. Biliyorum çok geç kaldım. Yine de beni affetmeni dilemekten ve gerçekleri anlatmaktan başka bir şey gelmiyor elimden. Belki bunların artık senin için bir önemi yoktur ama ben yine de anlatacağım. Sen beni affetmesen de ben ölmeden önce kendimi affetmek için yapacağım bunu.

Babanla evlendiğimde on sekiz yaşındaydım ve o hayallerimin erkeğiydi. Benden büyük olmasına rağmen o kadar özel ve ilgili davranıyordu ki beni ikna etmeyi başardı. Okulumu bırakıp ailemin tüm karşı çıkışlarına rağmen onunla evlendim. Onun yanımda olması yeterliydi. Ailem ve onu yanıma yakıştıramayan arkadaşlarımı umursamadım. O benim beyaz atlı prensimdi.

Ama inandığım peri masalı evlendikten sonra değişti. Benim için deli olan adam gitti yerine hiç tanımadığım bir insan geldi. Sürekli beni eleştiriyor ve yaptığım hiçbir şeyi beğenmiyordu. Sonra gerçekleri görmeye başladım. Onun istediği şey ben değildim. Benim ve ailemin temsil ettiği şeylerin peşindeydi. Benimle evlenerek onları elde etmişti. Benim sayemde kendini hayal bile edemeyeceği bir yaşantının içinde bulmuştu. Ailemin statüsü ona istediği kapıları açmıştı. O İşinde büyüdükçe ben küçüldüm. O güç kazandıkça ben zavallı, kocasını körü körüne seven biri oldum.

Sana hamileyken ilk kez şiddetle tanıştım. Anneme mutsuz olduğumu söylediğimi duymuş. O gittikten sonra altı aylık hamile olmama rağmen beni dövdü. Sen doğduktan sonra bu şiddet aralıklarla devam etti. O kadar utanıyordum ki kimselere bundan bahsedemedim. Özgüvenimi o kadar yerle bir etmişti ki şiddeti hak ettiğime inanmaya başlamıştım. Yediğim dayağın yaptığım yanlış şeyler yüzünden olduğunu düşünüyordum.

Sonra Emre doğru. Emre'ye hamileyken hayatında başka kadınlar olduğunu öğrendim. Bunun için bile kendimi suçluyordum. "Ben ona yeteri kadar ilgi göstersem başka kadınlar olmaz" diyordum. 12 yıl boyunca başka kadınlar ve şiddetle evliliğimiz devam etti.

Sonra bir gün beni karşısına aldı. Annem ve babam ölmüş, bütün serveti ağabeyime bırakmışlardı. Onun nasıl bir karakteri olduğunu biliyorlardı. Bana bir şey bırakmazlarsa beni istemeyeceğini ve ondan bu şekilde kurtulacağımı sanıyorlardı. Sandıkları gibi de oldu. Miras açıklandığı anda boşanmak istediğini söyledi. Bana zorluk çıkarmadan Emre'yi alıp gitmemi aksi takdirde iki oğlumu da benden koparacağını söyledi. Bir annenin yüreğini ikiye bölen bir istekti bu. Kabul etmedim. İkinizi de istiyordum. Onun elinde büyümenize razı olamazdım. Ben bunu ona söylediğimde her zamanki gibi şiddet gördüm.

Birkaç gün sonra bana kararımı sordu. Hâlâ aynı kararda olduğumu söyledim. Beni öldürse bile ne seni ne de Emre'yi ona bırakmayacaktım. Sonra çekmecesini açtı ve önüme bir sürü fotoğraf fırlattı. Bunlar benim fotoğraflarımdı. Yataktaydım ve çıplaktım. Yanımda hiç tanımadığım çıplak bir adam vardı. O fotoğraflar ne zaman çekildi bilmiyorum. Bir insan nikahlı karısına, çocuklarının annesine bunu nasıl yapabilirdi? Saçlarımdan tutarak fotoğrafları tekrar tekrar bakmaya zorladı beni. Seni bırakıp gitmediğim sürece iki oğluma da bu fotoğrafları göstereceğini ve bir daha her ikinizi de göremeyeceğimi söyledi. Bana

seçme şansı bırakmadı. İkinizi de kaybedemezdim. Sizi görmeden yaşayamazdım. Onun tek istediği sendin. Ne Emre ne de ben onun umurunda bile değildik. Çünkü sen onun imparatorluğunu devam ettirecek kişiydin.

Emre küçüktü ve sürekli hastalanan bir çocuktu. Onun gözünde işe yaramaz biriydi. Ona ihtiyacı yoktu. Senin bana düşkünlüğünü biliyordu. Benim peşimden geleceğini biliyordu. Onun için kendince yaptığı planı uyguladı. Evden giderken senin yanında Emre'yi seçecek ve sana seni bir daha görmek istemediğimi söyleyecektim. Bana bunu söyletip senin benden nefret etmeni sağlayacaktı.

O gece kendimi öldürmeyi bile düşündüm. Her ikinizden de vazgeçmem mümkün değildi. Kalbimi kendi ellerimle parçalara ayırmak gibiydi bu seçim. Ama Emre küçüktü ve ben ölürsem onu evden uzaklaştıracaktı. Gitmediğim taktirde her ikiniz de benden nefret edecektiniz. Çünkü o fotoğrafları herkese göstermekten çekinmeyecekti. Çok düşündüm sonunda onun dediklerini yapmaya karar verdim. Zaman geçtikçe yumuşayacağını ya da sen büyüdüğünde beni görmek isteyeceğini düşündüm. Ama düşündüğüm gibi olmadı. Sen o geceden sonra beni unutmuş gibi davrandın.

Hastalandığımda tek düşündüğüm seni son kez görmek, gözlerinin içine bakarak tüm bunları anlatmaktı. O zaman bana inanacağını biliyordum. Seni çok sevdiğimi, sensiz geçen yıllarda her zaman bir parçamın eksik olduğunu, yarım bir insan olduğumu,

seni uzaktan gördüğüm her an gurur duyduğumu anlatacaktım sana.

Yıllarca senin hasretin içimi kavurdu oğlum. Her gece fotoğra arına bakıp öyle uykuya dalıyordum. O fotoğra arı okşuyor ve onları öpüyordum. Mutlu olmanı istedim. Anneni kötü biri olduğunu düşünmeni istemedim. Sensiz geçen günler benim için bir işkenceden farksızdı.

Bunca yıldan sonra senden tek bir şey istiyorum. Kardeşine sakın kin duyma. Ölmeden önce ona tüm bu gerçekleri anlattım. Bu mektubu ona veriyorum. Bir gün bunu okuyacağını düşünerek ya da umut ederek. O gün geldiğinde seni çok sevdiğimi bilmen teselli olacak mı bilmiyorum. Olmasa da babanın nasıl biri olduğunu bilmen bile beni rahatlatacaktır. Kalbinin ne kadar güzel ve sevgi dolu olduğunu hatırlıyorum. O sevgiyi umarım kaybetmemişindir.

Seni çok seviyorum ve kardeşini sana emanet ediyorum. Onu hayatına katarsan o sana unuttuğun sevgiyi hatırlatır. Bir annenin evladı için isteyeceği tüm güzel şeyleri senin için istiyor ve bunun için dua ediyorum. Seni çok sevdiğimi bilmen benim için yeterli...

Annen

Emir mektubu bitirdiğinde elindeki kağıtları sehpanın üstüne bıraktı. Buruşmuş kağıtlara bakarak uzun bir süre ne hissedeceğini bilmeden öylece oturdu. Mektuba baktıkça içindeki öfkeyi nereye sığdıracağını bilmiyordu. Hırsla yerinden kalktı. Mektubu katlayarak cebine koydu. Sinirinden sehpanın üstünde ne var ne yoksa hepsini yere fırlattı. Kırılan camların sesi odada yankılanırken kapıya doğru yürüdü. Kapının önüne geldiğinde merdivenlere doğru baktı. Bu mektubu büyük olasılıkla Melek'e Emre vermişti. Kardeşinin bildiği şeyi şimdi öğrenmenin verdiği acı kalbini daha da acıttı. Emre'nin neden babasına bu kadar düşman olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. Kapıyı açarak dışarıya çıktı ve olanca şiddetiyle kapıyı çarptı.

Melek odasının açık kapısından önce yere düşen eşyaların, sonra da çarpan kapının sesini duydu. Pencerenin yanına giderek arabasına doğru yürüyen Emir'e baktı. Emir'in sinirli olduğunu buradan bile görebiliyordu. Üzerine bir şey almadan buz gibi havada gömleğiyle dışarı fırlamıştı. Birden aklına Emre geldi. Mektubu onun verdiğini tahmin etmiş olmalıydı. Bu sinirle oraya giderse araları daha da kötüleşir diye korktu Melek. Hemen Emre'yi aradı.

"Efendim Melek."

"Emre" diyerek sustu. Derin bir nefes aldı. Emre bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

"Melek ne oldu! Kötü bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Mektubu verdim."

"Yırttı mı?"

"Hayır büyük ihtimalle okudu. Ama biraz önce evden çıktı. Çıkmadan önce de önüne ne çıkarsa kırıp parçaladı. Nereye gidiyorsa çok sinirli. Sana geliyor olabilir."

"Okuduysa bana değil babama gidiyordur."

"Emre çok endişeleniyorum. Bir şey yapacak gibi duruyor."

"Melek sakin ol. Bundan sonrasını ben hallederim."

"Tamam."

"Melek?"

"Efendim."

"Teşekkür ederim. Sen olmasaydın o mektubu asla okumazdı" diyerek telefonu kapattı Emre. Melek ne yapacağını bilemeden elinde telefonla kalakaldı.

22

Emir arabayı son hızla sürüyordu. Bir an önce babasının yanına gidip annesinin mektubunda okuduklarının hesabını soracaktı. Onun ne kadar acımasız olduğunu bildiği halde böyle bir şey yapmış olmasını hâlâ anlayamıyordu. İnsan çocuklarının annesine bunu nasıl yapardı? Yıllarca annesiz ve kardeşsiz büyümesine göz yummuş, annesine akla hayale gelmeyecek kötülükler yapmıştı. Emir hepsinin hıncını almak istiyordu. Kalbinde pişmanlıklar kor gibi yanarken gözlerinin önüne annesinin evden ayrıldığı zamanki hali geldi. O zaman daha çocuktu ve bir çok şeyi yanlış anlamıştı. Bunu düşündüğünde arabanın gazına biraz daha yüklendi. Babasının oturduğu köşke geldiğinde kapının açılmasını beklemeden demir kapıların önünde sert bir frenle durdu. Sinirle arabadan inerek küçük kapıdan geçti. Güvenlikteki adam başını kaldırıp da Emir'in geldiğini gördüğünde hiçbir şey demedi.

Emre bu kadar uzak bir yerde oturduğu için kendi kendine küfrederek biraz daha gaza bastı. Emir'in ne yapacağını bilemediği için geç kalmaktan korkuyordu.

Onun ne yapacağını kestiremiyordu. Yıllarca ayrı büyümenin verdiği uzaklık aralarında kalın bir duvar gibiydi. Birbirlerini gördükten sonra bile o duvar hiç incelmeden korunmuştu. Emir bir tek İlknur'un ölmediğini söylediği zaman o duvarda bir delik açmıştı.

Onun yerinde olmak istemezdi. Emir o mektupta yazılanlara inandıysa onu büyük pişmanlıklar bekliyordu. Ona yardımcı olması gerektiğini biliyordu. Bunun için annesine söz vermişti. Şimdi de yapması gereken şey Emir'in babasına yapacaklarını geç olmadan önlemekti.

Emir parmağını zilden çekmeden öylece kapının önünde durdu. Beklemek sinirlerini daha da geriyordu. Sonunda emektar hizmetli kapıyı açtığında. "Babam nerede" diye sinirle sordu. "İçeride ama misafiri var Emir Bey" diyen kadının hızla yanından geçti. Kapıyı açtığında önce yemek masasında oturan babasına sonra da misafire baktı. Bu onu daha da sinirlendirdi. Masada oturan Hale'ydi.

"Bakıyorum iki yılan baş başa vermiş yemek yiyor. Şimdi neyin peşindesiniz acaba?"

Vahit Zorlu ayağa kalkarak kızarmış gözlerle kendisine bakan oğlunun karşısına dikildi.

"Evime bu şekilde gelip hem bana hem de misafirime hakaret edemezsin."

"Öyle mi? Buna kim engel olacak?"

"Ben" dedi adam ona doğru birkaç adım atarak.

Emir adamı iterek masaya doğru yürüdü ve şaşkın gözlerle kendisine bakan kadının yanına doğru gitti. Bir zamanlar bu kadını güzel bulduğuna inanamıyordu. Melek'in tırnağı bile olamayacak kadar aşağılık biriydi. Masada oturan kadın tedirginlikle yerinden kıpırdadı.

"Seni uyardığımı hatırlıyorum. Bir daha arkamdan iş çevirdiğini anladığımda seni mahvedeceğimi söylemiştim değil mi?"

"Ben bir şey yapmıyorum sadece Vahit Bey'le yemek yiyorum" dedi Hale. Sakin olmaya çalışsa da Emir'in surat ifadesini görünce paniklemişti.

"Sadece yemek öyle mi?" dedi Emir sakince. "Masum bir yemek. Plan yok mu?" diyerek bir kaşını kaldırıp kadına baktı.

Vahit Zorlu oğlunun yanına gelerek "Onu rahat bırak" diye bağırdı. Emir önünde dikilen babasına baktı. O da sinirlenmişti. Çocukken onun bu halinden ne kadar korktuğunu hatırlıyordu. Ama o günler çok gerilerde kalmıştı. Ona doğru bir adım attı. "Ne o artık oğlunun eski sevgilileri ile mi birlikte oluyorsun?" dedi gözlerinin içine bakarak.

"Saçmalama. Böyle bir şeyi nasıl düşünürsün."

"Senin hakkında öğrendiğim şeylerden sonra her şeyi düşünebilirim."

"Ne öğrendiysen doğru değildir."

"Bana öyle gelmedi. Öğrendiklerimi bu yılanın yanında mı söyleyeyim yoksa yalnız mı? Benim için hiç fark etmez" dedi Emir Hale'yi göstererek.

"Ben zaten gidiyordum" diyen Hale masadan kalkarak kapıya doğru yürüdü. Kaçmanın tam sırasıydı. Az sonra burada kıyamet kopacakmış gibi duruyordu. Üstelik artık Emir'in peşini bırakmalıydı. Bu akşam ondan gerçekten korkmuştu. Bu aile ile işi bitmişti artık.

Emir kapıdan çıkan kadına gözlerini kısarak baktı ve "Gördün mü batan gemiyi önce fareler terk eder" dedi babasına dönerek.

"Emir kendine gel. Benimle böyle konuşmayı sana yasaklıyorum."

Bunun üzerine Emir bir kahkaha atarak babasına baktı. "O günler çok uzaklarda kaldı. Artık senden korkan on yaşındaki Emir yok karşında. Artık sen benden korkmalısın. Yapacaklarımdan korkmalısın."

"Sana ne olduğunu bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" dedi sırıtarak "İnsan kendi çıkarlarını devam ettirmesi için yetiştirdiği bir çocuğun ne düşündüğünü bilmez mi?"

"Saçma sapan konuşma."

Emir birkaç adımda babasına doğru yürüdü ve onu yakasından tutarak sertçe duvara dayadı. Vahit oğluna baktığında onun gözlerindeki düşmanlığı görmüştü. İliklerine kadar ürperdi. Her ikisine de uzun gelebilecek bir süre öylece birbirlerine baktılar. Emir ne öğrendiyse canını fena halde yakmıştı. Annesi hakkında gerçekleri öğrendiğini sanmıyordu. O konuda rahattı. Emir annesinden o kadar çok nefret ediyordu ki kadının adını bile anmıyordu. Başka bir şeyler olmalıydı. Emir konuştuğunda Vahit Bey uzun süren sessizliğin bitmesine sevindi.

"Simdi sana tek bir soru soracağım. Anladın mı? Tek bir soru..."

"Emir kendine gel."

"Kendimdeyim. Hatta hiç bu kadar kendimde olmadım diyebilirim."

"Bak ne öğrenmişsen ya da ne duymuşsan doğru değil."

"Ne duyduğumu ya da öğrendiğimi bilmeden buna nasıl karar veriyorsun?"

"Tamam sor ama yakamı bırak."

Emir tutuşunu biraz gevşetti ama bırakmadı. Babasının gözlerinin içine bakarak sorusunu sordu.

"Annem neden gitti?"

Vahit bunu duyduğunda Emir'in gerçekleri öğrendiğini anladı. Büyük olasılıkla Emre söylemiş olmalıydı. O yılanın başını küçükken ezmeliydi. Emre'nin yıllar sonra kendilerine gelmesine mani olmalıydı. Ona her baktığında annesi olacak o silik kadını hatırlıyor ve daha da sinirleniyordu.

Derin bir nefes alarak oğlunun gözlerinin içine baktı. Şimdi her şeyi inkar etmenin zamanı gelmişti. Emir'i kardeşinin yalan söylediğine inandırmalı ve ondan kurtulmalıydı.

"Bizi istemedi. Daha iyi birini buldu ve bizi terk etti. Giderken sana dediklerini unutmuş olamazsın."

Bunun üzerine Emir babasının gözlerinin içine bakarak gülümsedi.

"Yanlış cevap. Biraz daha düşünmek ister misin?"

"Bunca seneden sonra neden şimdi bunları öğrenmek istiyorsun?" diye bağırdı Vahit Zorlu.

"Bunu sana neden sormadığım yeni aklıma geldi."

"Tüm bunların sebebi evlendiğin o kadın. Melek..."

"Sakın" diyerek onu biraz daha duvara dayadı Emir. Gözleri öfkeden çakmak çakmaktı. "Sakın bir daha karımın adını ağzına alma."

"Ne öğrenmek istiyorsun? Kişiliksiz, silik bir kadındı. Sana hiçbir şey veremezdi. Kendinden başkasını hiç düşünmedi ve sonunda kendi gibi beceriksiz oğlunu da alıp gitti. Hayatında başka adamlar vardı. Bunu sana söylemek istemezdim ama annen bir fahişeydi" dedi bu sefer oğlunun gözlerinin içine bakarak. Emir sinirle gevşettiği elini daha da sıktı. Vahit Bey bir an boğulacağını düşündü. Emir'in yüzü kararmış ve gözleri daha da düşmanca bakar olmuştu. Emir babasının burnunun dibine kadar yaklaştı. Tam o sırada açık kapıdan içeri giren Emre duvarın dibinde duran adamlara bakarak konuştu.

"Yalan söyleme pislik. Ben onunla büyüdüm. Hayatında hiç kimse yoktu. Ona nasıl tuzak kurduğunu ölmek üzereyken bana anlattı. Son sözleri Emir'in adı oldu."

Vahit gözlerini kapıdan giren diğer oğluna çevirdi ama Emir hiç kımıldamamıştı. Eli hâlâ babasının yakasındaydı ve tüm gücüyle onu duvara doğru bastırıyordu.

Emir ise kardeşinden duyduklarıyla bir kez daha sarsıldı. Ölürken kendi adını söyleyen annesini düşünmeye çalıştı. Bu sözler yakasını tuttuğu adamdan daha da nefret etmesini sağladı. Elinin kuvvetini daha da artırdı. Şimdi karşısında gözleri büyümüş zorlukla nefes alan adama bakıyordu. Birkaç saniye sonra son nefesini vereceğini biliyordu. Bunu kapıda dikilen Emre de anlamıştı. Hızla ağabeyinin yanına giderek kolunu tuttu.

"Bırak onu Emir."

Emir hiçbir şey söylemeden babasının boğazını tutmaya devam ediyordu. Emre tekrar "Bırak onu Emir" diye bağırdı. "Ölüm onun için kurtuluş olur. Yaptıklarından bu kadar çabuk kurtulmamalı. Annemle aynı acıları çekmeli. Lütfen onu bırak. Baba katili olmak seni rahatlatmayacak."

Emir'in kulakları, Emre'den gelen kelimeleri duyuyor ama nedense boğazını tuttuğu adamı bırakmak istemiyordu. Tüm o yaşananları, annesizliğin verdiği acıları, bu acımasız adamın içinde bir zamanlar var olan sevgiyi öldürdüğünü,onu kendi gibi acımasız birine dönüştürdüğünü düşündü. Tüm o yıllarda anne özlemi içini yakarken bu adama inanmış ve ölmek üzere olan bir kadının son arzunu yerine getirememişti. Bunun için hem kendisinden hem de boğazını tuttuğu adamdan nefret ediyordu.

"Bırak onu Emir" diye bağırdı Emre tekrar. Onun adamın boğazını tutan elini çekmeye çalıştı. "Bırak onu ölmek üzere" diye bağırdığında Emir içinde bulunduğu ruh halinden çıktı ve başını kardeşine doğru çevirdi. "Lütfen abi. Bırak onu" diyen Emre artık yalvarıyordu. Emir hiçbir şey söylemeden babasının boğazını tutan elini gevşetti. Vahit kendini boğan baskıdan kurtulduğu anda duvarın dibine çöktü. Deli gibi öksürüyordu. Emre olmasaydı burada öleceğini anlamıştı.

Emre yerde nefes almaya çalışan adama bakmış ve sonra abisine sarılmıştı. "Gidelim buradan" diyerek onu kapıya yönlendirdi.

Vahit ölümden son anda dönmenin rahatlığıyla derin bir nefes aldı. Her ikisini de mahvedecekti. Ona gelip yalvaracaklardı. Vahit Zorlu oğlu da olsa hiç kimsenin gözünün yaşına bakmazdı. Madem Emir'i kaybetmişti o da oyunun kurallarını değiştirecekti.

23

Emir ve Emre evden çıktıklarında hiçbir şey konuşmadılar. Emir robot gibi kardeşinin yanında sessizce yürüyordu. Kimin arabasına bindiklerinin bile farkında değildi. Yüreğindeki pişmanlıkların içinde kaybolmuş gibiydi. Bunca sene hep anlatılanlara ve duyduklarına inanmıştı. Kaybolan ve anne özlemi ile geçen onca yıl. Şimdi vicdanı pişmanlıklar içinde sızlıyordu.

Emre yanında sessizce oturan Emir'e bir an baktı. Sonra gözlerini yola çevirdi. İçeride ilk defa ağabeyinden bu kadar korktuğunu hissetmişti. O gelmese babasını öldürebilirdi. Emre nereye gittiklerini bilmeden öylece araba kullanıyordu. Arabada derin bir sessizlik vardı. Emir'in bu kadar sessiz olması normal değildi.

Emir önünde akıp giden yola bakıyor ama hiçbir şey görmüyordu. Şu anda tek düşündüğü annesiydi. Onun yüzünü bile hatırlamıyordu. Evde tek bir fotoğrafı olmadan büyümüştü. Cebinde tenini ateş gibi yakan mektubu yazan kadını düşünmek ruhunu ve vicdanını acıtıyordu. Ölmek üzere olduğunu bildiği halde çağrılara kulak tıka-

yarak annesini görmeye gitmeyen bir evladı düşünerek son dakikalarını geçirmişti kadın. Anne sevgisini hissetmek için eline geçen son fırsata da sırtını dönmüştü Emir. Yüreğini dağlayan bir kor vardı ve o kor onunla birlikte etrafını da yakacaktı.

Yavaşça başını çevirerek arabayı kullanan kardeşine baktı. Emre gözlerini yola sabitlemişti. Ona yaptıkları için bir kez daha pişman oldu. Gözlerini yumarak başını koltuğa yasladı. Bir süre sonra gözlerini açarak yanındaki adama bakmadan "Bana onu anlatır mısın?" dedi.

Emre hiçbir şey söylemeden arabayı sürmeye devam etti. Deniz kenarında uygun bir yer bulduğunda durup kontağı kapattı. Emir arabadan inerek kıyıya yürüdü. Üzerindeki incecik gömleği dalgalandıran soğuk rüzgara aldırmadı. Şu anda hiçbir şey hissetmiyordu. Uyuşmuş ve hissizleşmişti. Emre arabadan inerek arabanın bagajındaki montu aldı ve ağabeyinin yanına gitti. Kendi üzeri kalın olmasına rağmen üşümüştü. Elindeki montu hiç hareket etmeden dikilen adamın omuzlarına koydu. Onun yanında dikilerek bir süre boğazın karanlık sularına baktı.

"Bu şekilde hasta olacaksın" dedi. Hiç ses gelmeyince devam etti.

"Bir yere gidelim orada konuşalım. Hava çok soğuk."

"Üşümüyorum."

"Ama ben üşüyorum" dedi Emre onun kolunu tutup arabaya yönlendirerek.

Sıcak arabanın içine girdiklerinde Emir üzerindeki montu arabanın arkasına doğru attı.

"Şimdiye kadar o mektubu neden vermedin?"

"Nedenini biliyorsun. Eğer vermiş olsaydım onu okumazdın bile."

"Haklısın okumazdım."

"Yırtıp atabilirdin."

"Yapardım. Neden her şeyi bilirken bizimle kaldın?"

"Çünkü anneme senin yanında olacağıma dair bir söz verdim. Doğrusu benim için kolay olmadı."

"Çekip gidebilirdin."

"Evet giderdim ama yapamadım. Sonra İlknur'u tanıdım ve gitmem daha da zorlaştı."

"Hep yargısız infaz yapmışım. Onun için bile beni affetmemen lazım."

"Zaten affetmedim" dedi Emre abisine bakarak. "İlknur'un öldüğünü düşündüğüm tüm o anlarda kendimi o kadar suçlamıştım ki ölmek istedim. Vicdanım onun katilinin ben olduğumu söylüyordu. Ölmeyi bile düşündüm. Ama yapamadım. Anneme verdiğim sözü tutmam gerekiyordu" diyerek sustu.

Emir hiç kımıldamadan gözlerini ileriye dikmiş öylece oturuyordu. Emre önüne dönerek anlatmaya devam etti.

"En büyük acıları yaşamama neden olan babam ve sendin. Onun nasıl bir adam olduğunu zaten biliyordum. Ama annem seni başka türlü anlatmıştı. Onun anlattığıyla benim gördüğüm Emir arasında uçurumlar vardı. Sen de en az babam kadar kötüydün. Belki ondan daha kötüydün. Ama kulaklarımda annemin sözleri varken yapamadım. Geri dönmeli ve seninle yüzleşmeliydim. Giderken yanımda olan mektubu alarak geri döndüm. Onu sana nasıl vereceğimi bilmiyordum. Sen bıraktığım gibiydin. Acımasız ve sert. Bu işimi daha da zorlaştırdı. Sonra Melek'le evlendin. Onun annesine nasıl davrandığını görüp Melek'in anlattıklarını dinlediğimde annemizin senin hakkında yanılmadığını fark ettim. Yine de kötüydün. Kötü olmaya inatla devam ediyordun."

"Seni hayal kırıklığına uğratmış olmalıyım."

"Uğrattın. Ama sonra İlknur'un ölmediğini söyledin. Beni ona götürdün. İlknur'un gözlerinde seni ne kadar

çok sevdiğini gördüm. Hayatımda tanıdığım ve benim için değerli olan üç kadın da seni seviyordu. Onlar sende ne görmüş, seni sevecek ne bulmuşlarsa ben de onu görmek istiyordum."

"Üç kadın mı?"

"Evet. Annem, İlknur ve Melek"

Emir gözlerin çevirerek kardeşine baktı.

"Her üçünün de benden nefret etmesi için o kadar çok sebebi var ki"

"Evet var ama nefret etmiyorlar. Annem hiçbir zaman etmedi zaten. Onun seni ne kadar çok sevdiğine büyürken şahit oldum."

"Nasıl biriydi? Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve bildiklerimi de unuttum."

"Her gece ağlardı ve ben senin için olduğunu bilirdim. Yıllarca senin doğum günlerini kutladı. O gün akşama kadar uğraşır senin için pasta yapardı. Akşam olduğunda masada duran pastaya bakar gülümserdi. Yıllarca senin pastanı birlikte oturup yerdik. Bana sürekli seni anlattı. Tam yirmi yıl senin nasıl bir çocuk olduğunu dinledim annemden."

"Bu senin için işkence olmalı" dedi Emir gülerek.

"Öyle sayılır" dedi Emre.

"Ben de annem ve sen gittikten sonra hiç doğum günü kutlamadım. O günden nefret ederdim. Küçük bir çocukken annemin yaptığı pastayı düşünür ve beni sevmeyen birinin neden bunca sene severmiş gibi yaptığına bir anlam veremezdim. Onun için de o günden sonra ne doğum günü kutladım ne de pasta yedim. Bunu babam da fark etmedi. Zaten bunu düşünecek bir adam değildir."

"O hiçbir şeyi düşünmez kendinden başka."

"Nasıl geçindiniz? Mektupta ailesinden hiçbir şey kalmadığını yazıyordu."

"Evden gittikten sonra dayımda kaldık bir süre. Sonra dayım dedemden kalan mirastan annemize payını verdi. Rahat yaşadık. Babamdan tek kuruş almadı. Onun da vermeye niyeti yoktu zaten. Vahit Zorlu'nun oturduğu ev annemin biliyor musun?"

"Annemin mi?"

"Evet. Evlenirken ailesi düğün hediyesi olarak vermiş. Kendini kötü hissetmesin diye de evi onun üstüne yapmışlar."

"Yani annemi kendi evinden mi kovmuş?"

"Evet. Dayım dava açarak evi geri almak istedi ama annem müsaade etmedi."

"Neden kendisine tüm bunları yapan adamı o evde oturttu."

"Çünkü o evde sen de oturuyordun. Senin o evde büyümeni istedi."

"Duyduğum her yeni şey vicdanımı daha çok kanatıyor."

"Kanayacak bir vicdanının olmamasından iyidir."

"Neden beni görmeye gelmedi?"

"Babam onu o fotoğraflarla hep tehdit etti. Seni görmeye ya da seninle konuşmaya kalkarsa o fotoğrafları herkese göstermekten çekinmeyeceğini söyledi. Bazen sana olan özlemi dayanılmaz oluyordu. Senin ne yaptığını nereye gittiğini gün gün takip ediyordu.

Mezun olduğunda mezuniyetine gitti. Özel davetlerde sana ve babama görünmeden orada oldu. Sadece yanına yaklaşamadı. Nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordu. Babamın o fotoğrafları herkese göstereceğini bildiği gibi. Ne senin ne de benim adımı lekelemek istemiyordu."

"Hep yanımdaydı ve ben onu tanımıyordum."

Emre abisine baktı. Emir bundan sonra daha çok vicdan azabı çekecek ve bu durum onu daha da çekilmez biri yapacaktı.

"Seni hiç suçlamadı. Son dakikalarında, senin gelmeyeceğini anladığında bile seni suçlayacak hiçbir şey demedi. Ölmeden üç gün önce yazdı o mektubu. Yazacak hali bile yoktu aslında. Tam bir gün uğraştı onu yazabilmek için. Sonra bana senin her zaman yanında olmam için söz verdirdi. "Onun kaybettiği sevgiyi bulmasını sağla" dedi. Aslında o kadar çağrılmana rağmen onu görmeye gelmediğin için senden nefret ediyordum. Bunu anneme de söyledim. "Ben ona kırgın değilim. Sakın sen de olma. Her ikiniz de benim için çok değerlisiniz. Birbirinizi tanımaya ve anlamaya çalışın" dedi. Son sözleri bu oldu zaten."

Emre sözlerini bitirdiğinde yavaşça ağabeyine doğru döndü. Karanlıkta yüz hatlarını göremese de gözünün kenarındaki parlaklıktan ağladığını anladı. Hiçbir şey demeden arabayı çalıştırdı ve Emir'in evine doğru yola çıktı. Kapının önüne geldiklerinde durdu. Emir başını çevirerek geldiği yere baktı. Nereye geldiklerini yeni fark etmişti.

"Orada olduğumu nereden bildin?" dedi kardeşine dönerek.

"Melek aradı. Sakın ona kötü davranma bu benim fikrimdi. Biraz dinlen sonra konuşuruz."

Emir arabadan indi. Eğilerek kardeşine baktı. "Teşekkür ederim" diyerek kapıyı kapattı ve kafası önünde eve doğru yürümeye başladı. Kapıya yaklaştığında kafasını kaldırdı ve Melek'i gördü. Bir süre kapının önünde durmuş endişeyle kendisine bakan kızı seyretti. Sonra ona doğru yürümeye devam etti. Melek, Emir'in perişan halde olduğunu görüyordu. Ama ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Gözleri arabanın içinde oturan Emre'ye kaydı. Emre ona gülümseyerek arabayı hareket ettirdi.

Emir karısının yanına geldiğinde hiçbir şey demeden yanından geçerek eve girdi. Öfkeliydi, üzgündü

ve pişmanlıklar içinde boğuluyordu. Şimdi bir şeyler söyleyip onun da kalbini kırmak istemiyordu. Sessizce merdivenleri çıktı ve kendi odası yerine misafir odasına gidip kapısını kapattı. Cebinden mektubu çıkararak pencerenin önündeki koltuğa oturdu. Katlı ve buruşmuş mektuba bir süre baktı. Sonra yavaşça mektubun katlarını açarak tekrar okumaya başladı. Bu sefer öfkenin yanında ona eşlik eden duygu hüzündü. Gözlerinden akan yaşları saklama gereği duymadan mektubun her satırını defalarca okudu.

Melek üst kata çıktığında Emir'i yalnız bırakması gerektiğini anlamıştı. Şu anda onu nasıl teselli edeceğini bilmiyordu. Annesinin acısı bu kadar yeniyken bir başkasına nasıl teselli olabilirdi? Bir süre her şeyi oluruna bırakmaya karar verdi. Kendini toparladıktan sora ne yapması gerektiğini, bu evliliği sürdürüp sürdürmeyeceğini düşünecek ve artık bir karar verecekti.

Ertesi gün sabah erkenden kalktı. Emir'in kaldığı odanın önünden geçerken kapının önünde durdu. Yavaşça kapıyı açtı ve koltukta oturup başını arkaya dayamış adamı gördü. Yatak hiç bozulmamıştı. Usulca odaya girip ona doğru yürüdü. Boynu tutulmuş olmalıydı. Kucağında duran dağılmış ve buruşmuş kağıtlara baktı. Elini uzattığı anda Emir gözlerini açtı ve kendisine doğru eğilmiş kızı gördüğü an toparlandı. Kucağındaki kağıtlar yere düştü.

Melek yerdeki kağıtları toplamak üzere eğildiğinde Emir yerinden kalkmış ve kızın kolunu tutarak onun eğilmesine mani olmuştu. "Onlara elini sürme" dedi sertçe. Bu arada Melek'in kolunu sıktığını fark etmiyordu. Melek "Kolumu bırak" dediğinde ellerini gevşetti ve "Beni yalnız bırak" diyerek tekrar koltuğa oturdu. Bunun üzerine Melek çıktı.

Emir önce kapanan kapıya sonra yerdeki kağıtlara baktı. Eğilerek onları topladı. Hepsini sehpanın üzerine koydu. Şimdi ne yapması gerektiğini düşünmeliydi. Bu yaptıklarını Vahit Zorlu'nun yanına bırakmayacaktı. Şirketin çoğunluk hissesi Emir'deydi. Tek yapması gereken babası yetkilerini kısıtlamadan bazı önlemleri almaktı. Hemen bir duş aldı. Odasına geçip giyindi. Çıkmadan diğer odadaki mektubu aldı. Hızla merdivenleri inerek çıktı.

Melek kapının kapanma sesine bakarak pencereye doğru yürüdü. Emir arabasına binmek üzereydi. Arabanın hızla bahçeden çıkışına baktı. Bundan sonra her şey daha da zor olacak gibi gözüküyordu.

24

Melek kahvaltıdan sonra uzun bir süre masada ne yapacağını bilmeden oturdu. Kalktığında öğlen olmak üzereydi. Bu evde durmak nefes almasını güçleştiriyordu. Şu anda birileriyle konuşmaya çok ihtiyacı vardı ve konuşacak kimsesinin olmaması yüreğini daha da acıtıyordu.

Kararlı adımlarla üst kata çıktı ve üzerini değiştirerek aşağıya indi. Sonuçta bir arabası vardı. Emir onu aldığından beri neredeyse hiç binmemişti. Anahtarları nereye koyduğunu hatırlamaya çalıştı. Girişteki konsolun çekmecesinde buldu onları. Dışarı çıktı ve kapının önünde derin bir nefes aldı.

Arabaya bindiğinde yeni arabanın kokusunu içine çekti. O kadar uzun zamandır araba kullanmamıştı ki kendisini acemi hissediyordu. Dikkatlice garajdan çıktı. Demir kapılarının açılmasını beklerken heyecandan ellerinin titrediğini hissetti.

Evden uzaklaşmaya başladığında kendine güveni gelmişti. Araba kullanmayı her zaman çok severdi. Özgürlük hissi tüm hücrelerine yayılırken yüzündeki gülümseme-

yi gizleyemedi. Nereye gideceğini bilen insanların emin sürüşü ile duvarlarla çevrilmiş mezarlığa geldiğinde arabayı park edip indi. Her iki tarafında yüksek selvilerin olduğu parke taşlı yolda yavaşça yürüyerek annesinin ve babasının mezarının olduğu yere geldi. Birkaç mezarın yanından geçerek onların mezarının başında durduğunda gözlerinden akan yaşlara da engel olamadı. Yapılı mezarın mermer taşına oturarak bir süre elini babasının mezar taşında dolaştırdı. Sonra da annesinin taşına baktı. Henüz annesinin ismi mezar taşına yazılmamıştı.

"Çok yalnızım" diye fısıldadı.

Melek mezarlıkta uzun bir süre kaldı. Kafası düşüncelerle dolu, ne yapacağını bilmeden öylece oturdu. Sonra arabasına binerek sokaklarda dolaştı. Eve gitmek istemiyordu. Orası onun evi miydi ondan bile emin değildi. Uzun süre amaçsızca arabayla dolaştı. Eve gitmeye karar verdiğinde saatin beş olduğunu görmüştü.

Emir kafasını kaldırmadan bütün gün Emre ile birlikte nasıl bir yol izleyeceklerini konuşmuş ve ayarlamalar yapmıştı. Şirkette Emre'nin çok az hissesi vardı. Kendi hissesi ile birlikte çoğunluk onlarda sayılırdı. Yine de babasını devirmeye yetmezdi. Şimdilik yetki ondaydı ama babası yetkilerini geri alırsa eli zayıflardı. Bunları düşünerek arabayı park etti. Eve her geldiğinde onu kapıda karşılayan Melek'in ortalarda olmadığını gördü. Kapıda dikilen Asiye Hanım'a "Karım yukarıda mı?" diye sordu.

"Hayır efendim. Öğlen çıktı henüz gelmedi" dedi kadın.

Hiçbir şey demeden yukarı çıkan Emir bu saate kadar Melek'in nerede olduğunu merak etti. Ona bu sabah kötü davrandığının farkındaydı ama o öfkeyle onunla konuşmak istememişti. Arabanın sesini duyduğunda pencereden baktı. Melek bahçede arabasıyla duruyor ama kendi

arabası yüzünden garaja giremiyordu. Emir onu bu arabayı kullanırken ilk defa görüyordu. Park edip arabadan çıktığında eve doğru yürüyen kıza bakarak ona yaptığı haksızlığı düşündü. Her şeye rağmen bu kadın yanında kalmaya devam ediyordu. Bir gün onun için de yüreğinde pişmanlıklar olacağını biliyordu.

Melek içeri girdiğinde kapıda kendisini karşılayan Asiye Hanım'a gülümsemişti. Kadın "Emir Bey geldiler" diyerek mutfağa yürüdü.

Melek merdivenleri çıkıp da odaya girdiğinde pencerenin önünde dikilen Emir'i gördü.

"Neredeydin?" diye sordu Emir duygusuz bir ses tonuyla.

"Dolaştım biraz. Ne zaman geldin?"

"Biraz önce" diyerek karısına doğru yürüdü. Onun önünde durarak bir süre yüzünü seyretti. Melek burnunun dibinde duran adamdan tedirgin olsa da kımıldamadan ona baktı.

"Sabahki davranışım için özür dilerim" diyen Emir kızın ağzının şaşkınlıkla açılmasına neden oldu.

Emir gülümseyerek karısına baktı.

"Seni şaşırttım değil mi?"

"Evet" diye fısıldadı Melek.

Ona biraz daha yaklaşarak sarıldı. Melek de kollarını kaldırarak kocasının beline sarıldı. Emir kızın kokusunu içine çekti. Melek annesi öldüğünden beri daha da içine kapanmış ve sessizleşmişti. Emir kızın sessizliğini sevmese de onun insana huzur veren yanına hayrandı.

Karısını biraz kendinden uzaklaştırarak ellerini onun yüzünün iki tarafına koydu. Başını eğerek onun dudaklarına dokundu. Öpüşü yumuşak ve şehvetten uzaktı. Melek gözlerini yummuş, kocasının öpüşlerine kendisini bırakmıştı. Emir ise karısı karşı çıkmayınca öpüşünü

derinleştirmişti. Yumuşak başlayan öpücük hafifçe sertleşmiş ve önüne geçemedikleri bir şehvete dönüşmüştü. Emir kızın dudaklarından zorlukla dudaklarını çekti ve onun yanağından şakağına doğru öpmeye başladı. Kulağına geldiğinde "Aşağıya inmek zorunda mıyız?" diye fısıldadı.

"Hayır" dedi Melek. Kocasının kollarında olmak hoşuna gitmişti.

Bunun üzerine Emir gülümseyerek karısını kucakladı ve onu yatağın üstüne yatırdığında başında dikilerek onu bir süre seyretti. Şimdi birkaç gündür gergin olan vücudunu rahatlatması gerekiyordu. Aynı zamanda Melek'in kollarında ruhunu da rahatlatacaktı. Kızın gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Melek neredeyse nefes bile almadan kocasının hareketlerine kilitlenmişti. Emir o kadar ağır hareket ediyordu ki Melek için bu işkenceye dönmek üzereydi.

Emir gömleği kızın kollarından çıkardıktan sonra hiç acele etmeden pantolonunu çıkardı. Sonra aynı yavaşlıkla ayak bileklerinden başlayarak kızın bacaklarını okşayarak yukarıya doğru çıktı. Göbeğinin üstüne geldiğinde eğilerek karısının göbeğini öptü. Dudakları vücudundan ayrılmadan yavaşça karısının göğüslerinde durduğunda başını kaldırarak ona gülümsedi.

Boğuk sesiyle "Çok güzelsin" diyerek onun gözlerinin içine baktı. Melek üzerine eğilmiş adama bakarak gülümsedi. Aslında çok da utanmıştı. Bunun üzerine Emir'de gülümsedi.

"Hâlâ kızardığına inanamıyorum."

"Üzgünüm" diye fısıldadı Melek.

Bunun üzerine Emir'in gülümsemesi daha da genişledi.

"Neden?"

"Bilmiyorum" diyerek güldü Melek.

"O zaman üzgün olma" diyerek karısının dudaklarını tekrar öpmeye başladığında Melek çoktan kollarını kocasına sarmış ve onu kendine çekmişti. Emir kısa bir an kızı bırakıp üzerindeki gömleği çıkarttı. Onun yanına uzanarak saçlarını yüzünden çekti ve tekrar öpmeye başladı. Bu andan sonra başka bir şey düşünmesine gerek yoktu.

Melek Emir'in bu ani duygu değişimlerinden her zamanki gibi yorgundu. Yine de kocasının kollarında olmaktan mutluydu. Anın büyüsüne kapılarak kollarını adamın boynuna sardı ve öpüşlerine karşılık vermeye çalıştı.

Emir ise pişmanlıklar mengene gibi yüreğini sıkarken aslında Melek'i kullandığını biliyordu. Gün gelecek bu kadın için de yüreğinde pişmanlıklar duyacaktı. Ama şu anda bunları düşünemeyecek kadar yaşadığı ana odaklanmıştı.

Yavaşça yatakta dönüp onu altına aldı ve onu öpmeye devam etti. Melek kollarında heyecandan titriyordu. Onun hazır olduğunu anladığı anda acele etmeden kızın içine doğru kaydı. Melek gözlerini açmış kocasına sevgiyle bakıyordu. Bu bakış Emir'in vicdanını daha da çok sızlattı. Bu kızı hak etmiyordu. Melek ondan çok daha iyi birilerine layıktı ama bencil tarafı onu bırakmaya hazır değildi. Melek'le tamamlandığında karısının gözlerinden gözlerini hiç ayırmadı. Şu anda tek huzur bulduğu yer onun yanıydı. Melek ise heyecanla kocasına kendini açmış ve adamın öpüşleriyle başka bir boyuta geçmişti. Emir'e her geçen gün daha fazla bağlanıyordu. Parmaklarını onun hafif sakallı yüzünde gezdirdi. Dakikalar sonra Emir'in kollarında huzurla yatarken adamın elinin saçlarının arasında olmasından son derece memnundu. Gözlerini açık tutmaya çalışmasına rağmen daha fazla dayanamayacağını biliyordu.

Emir kızın saçlarından gelen mis gibi kokuyu burnunda duyarken onun ipeksi saçlarını avuçlarının içinde tutuyordu. Sonra yavaşça onun omzunu öptü. "Çalışmak ister misin?" diye fısıldadı kulağına.

Gözlerini açan Melek duyduklarına inanamadı. Sevinçle "Evet" dedi.

"O zaman yarın Zerrin'le konuşmaya gel. Sana bir şeyler ayarlasın."

"Teşekkürler."

"Evde sıkılmanı istemiyorum. Bu aralar işlerim yoğun. Eve biraz geç geleceğim."

"Çalışmam iyi olur. Ben de kendimi boşlukta hissetmeye başlamıştım."

"Artık bir işin olduğunu bilmek seni rahatlatsın o zaman."

"Teşekkür ederim" dedi Melek.

Emir ise kollarında karısı düşünceler içinde kaybolmuş gibiydi. Onun bir şey söylemeyeceğini anladığında gözlerini yumdu. Kollarında karısı derin bir uykuya daldı. Birkaç saat sonra uyandığında yatakta yalnız başınaydı. Melek kalkmış ve odadan çıkmıştı. Gözleri dağınık yatağa kaydığında gülümsedi ve kalkıp banyoya girdi. Aklındaki tek şey babası olan adamdan annesinin ve kendisinin intikamını almaktı. Yaşadıkları aklına gelince dişlerini sıktı. Banyodan çıktıktan sonra saatine baktı. Telefonu eline alarak bir numara çevirdi.

Telefonun diğer ucundaki kişinin sinirle "Hangi cehennemdesin, saatlerdir burada bekliyorum" dediğini duydu.

"Geliyorum. Biraz uzandım uyuyakalmışım"

"Çabuk ol."

Telefonu kapattı. Üzerine bir kazak, altına da kot pantolon giyerek merdivenlerden indi. Kapıdan çıkmak üzereyken Melek kapının önüne gelerek kocasına baktı.

"Geç geleceğim" diyerek başka hiçbir açıklama yapmadan kapıdan çıktı.

Melek kapanan kapıya öylece bakakaldı. Akşamın onunda Emir'in nereye gittiğini bilmiyordu. Kapıya gelmese bir açıklama bile yapmayacağını anlamıştı. Sinirle yukarıya çıkarak onun için hazırladığı yemeği masanın üstünde öylece bıraktı.

25

Emre sessizce eve girdi. İlknur'un kanepede ayaklarını altına almış oturduğunu gördüğü anda bir sorun olduğunu anladı. Yanına gidip "Günaydın" diyerek karısını öptü.

"Sabah olduğunu anladın demek ki."

"Üzgünüm. İşler sandığımdan daha uzun sürdü."

"Hiçbir şey demeden gidiyorsun ve bu saatte kadar da gelmiyorsun. Üstelik telefonun kapalı."

"Şarjım bitti. Uyuduğunu düşündüm."

"Sen yokken nasıl uyuyabilirim? Seni merak ettim. Telefonla da ulaşamayınca başına bir şey geldi sandım."

"Bebeğimize de panik yaptırmışsındır sen şimdi." diyerek elini kızın artık belli olan karnında gezdirdi Emre.

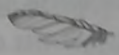
"Onun rahatı yerinde" diyerek güldü İlknur.

"Özür dilerim sevgilim. Hadi gel gidip yatalım. Çok yorgunum ve bütün gece burada oturduğuna bakılırsa sen de öylesin."

"Bir daha beni bu kadar merakta bırakma" diyen İlknur kocasının elini tutarak yerinden kalktı. Birbirlerine sarılıp yatak odalarına doğru yürüdüler.

"İşleri halledebildiniz mi bari?"

"Hallettik sayılır. Ama şimdi konuşmak istemiyorum. Tek istediğim karıma sarılıp uyumak."

Emir de Emre gibi eve sabaha karşı gelmişti. Ev karanlığa gömülmüştü ve herkes uyuyordu. Kapıyı yavaşça açtı ve yukarıya çıkmadan salona geçerek ışığı açtığı anda hazırlanmış masayı gördü. Yavaşça masaya doğru gitti. İki kişilik, özenle hazırlanmış masada duran yemekler soğumuş ve mumlar erimişti. Masanın ortasında duran küçük pasta şeklini kaybetmek üzereydi. Gözüne ilişen hediye paketini uzanarak aldı. Üzerinde küçük bir not vardı.

Notta "Doğum günün kutlu olsun" yazıyordu. O anda doğum günü olduğunu hatırladı. Melek bunu nereden biliyordu? Doğum günü olduğunu kendisi bile fark etmemişti. Hâlâ elinde tuttuğu kutuya baktı. En son hediye aldığı günden bu yana tam yirmi üç yıl geçmişti. Kutuyu açarak içinden çıkan kalemlere baktı. Oldukça şıktı. Üzerinde kendi adı yazıyordu. Birden evden öyle çıkıp gittiği için pişman oldu. Melek doğum gününü hatırlamış ve ona bir sürpriz hazırlamıştı. Bunun için uğraştığı belliydi. Kapıdan çıkarken çok önemsemimişti ama geç geleceğini söylediğinde kızın yüzündeki hayal kırıklığının nedenini şimdi anlayabiliyordu. Üstelik o Melek'in doğum gününü bile bilmiyordu. Merak bile etmemişti.

Mutluluk bu kadar yakınında dururken onu görmüyor oluşuna bir kez daha sinir oldu. Elini uzattığı anda mutluluğu tutacağını biliyordu. Sorun mutlu olmayı hak edip etmediğiydi. Melek onun hayatına gerçek bir melek gibi dokunmuştu. Ama o dokunduğu her şeyi soldurmayı başarıyordu. Her şeyi berbat etmekte üstüne

yoktu. Kendisi hiçbir şey vermezken ondan aldıkları o kadar fazlaydı ki. Hoşlanmayacağını düşündüğü evliliği bile sevmeye başlamıştı. Akşam eve geldiğinde onu karşılayan birinin olması hoşuna gidiyordu. Tüm bunları Melek'e göstermiyor oluşu onu düşünmediği için değildi. Sadece sevgisini nasıl göstereceğini, hatta nasıl seveceğini bilmiyordu Emir. Nasıl bir koca olunur ondan bile haberi yoktu.

Elindeki kutuya tekrar bakarak yukarıya çıktı. Yatak odasına girdiğinde Melek'in uyuduğunu gördü. Bir süre loş ışıkta uyuyan kızı seyretti. Yatağın kenarına oturduğunda Melek gözlerini açtı. Kendisine bakan adamı gördüğünde hiçbir şey demeden arkasını döndü. Emir elini uzatıp onun omzuna dokunduğunda Melek "Bana dokunma" diye fısıldadı.

"Özür dilerim. Lütfen bana döner misin?"

Melek hareket etmeden yatmaya devam etti.

"Hadi Melek. Bana arkanı dönme"

Bunun üzerine kız sinirle ona dönerek "Beni rahat bırakır mısın?" dedi.

"Ben on yaşından beri hiç doğum günü kutlamıyorum. Bugün aklıma bile gelmedi."

Kızın bir şeyler söylemesini bekledi ama Melek ona sessizce bakıyordu.

"Annem gittiğinden beri hiç kutlamadım ve o günden beri hiç hediye almadım" dedi gülümseyerek. Sonra da elindeki kutuyu kıza gösterip devam etti. "Bu yıllardır aldığım en güzel hediye. Teşekkür ederim. Bana küs olduğunun farkındayım ama susarak beni cezalandırma olur mu? Gitmem gerekiyordu. Bugün bütün gün beraber olup bunu telafi edebiliriz. Ne dersin?"

"İşim var."

"Ne işin var?"

"İşim var işte" dedi Melek omzunu silkerek.

"Tamam işin bitince gideriz biz de" dedi Emir gülerek. Kıza doğru eğilip onun dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu ve başını kaldırıp ona tekrar gülümsedi.

"Barıştık mı?"

"Hayır."

"Ama bugün benim doğum günüm. Doğum günü çocuğuna küsülür mü?"

"Senin doğum günün dündü. Neredeyse sabah olacak."

"Yıllarca doğum günü kutlamadığımı göz önünde bulundurursan birkaç gün kutlamaktan zarar gelmez" diyerek kıza sarıldı. Sonra onun kulağına doğru "Özür dilerim" diye fısıldadı.

Melek kendisini affettirmek için uğraşan adama ne diyeceğini bilmiyordu. Kapris yapmasına gerek yoktu. Yavaşça yaklaşıp "Beğendin mi?" diye sordu.

"Evet. Hem de çok. Yanımdan hiç ayırmayacağıma emin olabilirsin."

"Nereye gittin?"

"Emre ile buluştum. Konuşmamız gereken şeyler vardı. Saatin bu kadar geç olduğunu fark etmemişiz."

Kızın alnına bir öpücük kondurup ayağa kalktı. Üzerini değiştirirek karısının yanına yatağa uzandı. Bir süre sustular.

"Emir?"

"Efendim"

"Neden doğum gününü kutlamıyorsun?"

Emir bir süre gözleri tavana bakarak kollarında Melek'le öylece yattı. Sonra bir anda konuşmaya başladı.

"Annem o kadar güzel doğum günleri hazırlardı ki kendimi bir masalın kahramanı gibi hissederdim. Gitmeden bir hafta önce onuncu yaşımı kutlamak için bir

doğum günü partisi hazırladı bana. Her zamanki gibi harikaydı. Pastaları kendi yapardı annem. Çok güzel pastalar yapardı. O tadı bazen damağımda hissederim... Sonra Emre'yi de alarak gitti. Ondan sonra hiç pasta yemedim biliyor musun? O gittikten sonra doğum günü kutlamanın bir anlamı kalmamıştı. Zaten doğum günümü hatırlayacak bir babam da yoktu. Yıllar içinde unutuldu gitti" diyerek sustu. Melek'in gözleri parladığında parmakları ile kızın yüzündeki yaşları sildi.

"Bunları ağlaman için anlatmadım."

"Biliyorum ama artık istersen doğum günlerini hep kutlayabiliriz. Annen gibi olmasa da ben de sana pasta yapabilirim. Gerçi yaptığım pasta bozulmuştur ama..."

"Masadaki pastayı sen mi yaptın?" diye hayretle sordu.

"Evet."

Bunun üzerine Emir karısının başını göğsüne yaslayarak ona sıkı sıkı sarıldı. Onun için pasta yapan bir kadını daha kaybetmeyecekti. Artık nasıl bir koca olması gerektiğini öğrenmeliydi. Bu kızı hak etmemişti ama onu mutlu edebilirdi. Onu biraz kendinden uzaklaştırdı ve gözlerinin içine bakarak gülümsedi.

"Seni üzdüğümün farkındayım ama bunu isteyerek yapmıyorum. İçimde fırtınalar esiyor ve duygularımı savruluyor. Annemin mektubu vicdanımı kanatıyor. Yıllarca onu suçlayarak içimdeki öfkeyi büyüttüm. Ama suçlu o değilmiş. Şimdi o öfkeyi bir görsen burada kalmazsın."

Melek "Emir" diyerek elini adamın yanağına koydu. Loş ışıkta onun koyulaşmış gözlerine bakıyordu. "Tüm bunları unutarak ve kendini affederek o öfkeni yenebilirsin."

"Bunları unutmak ve bana bunu yaşatan babamı affetmek istemiyorum. Anneme verdiği acıların bin mislini

ona vermek istiyorum. İşte o zaman içimdeki yangını söndürebilirim. O zaman içimi soğutur ve tekrar yaşamaya, sevmeye başlayabilirim. Ama şimdi değil" diyerek karısının alnını öptü Emir.

Karısına sıkıca sarılarak gözlerine baktı.

"Yorulduğunu biliyorum ama beni bırakıp gitmeni istemiyorum. Sen benim kollarımdayken kendimi huzurlu hissediyorum. Sadece yanımda kalmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

"Evet" dedi Melek kocasının gözlerinin içine bakarak. Emir karısına gülümseyerek onun dudaklarına doğru eğildi. Öpüşleri her zamankinden farklıydı. Öpmeyi bıraktığında kıza tekrar gülümsedi.

"Senin doğum günün ne zaman?" diye fısıldadı.

"Yirmi iki gün sonra"

"O zaman benimkini geç, seninkini erken kutlayabiliriz" diyerek güldü. "Her şey için teşekkür ederim" diye fısıldadı karısının kulağına. Onu göğsüne doğru çekerek öptü.

Melek belki de Emir'i tanıdığından beri ilk defa bu kadar huzurlu hissetti. Kocası kimselere söylemediği sırlarını ona söylemişti. Annesinin arkasından bir daha doğum gününü bile kutlamayan adam için ümitlendi. İlk defa kocasına onu sevdiğini söylemek istedi. Burada kalmalı ve onun için mücadele etmeliydi. Onunla zorunlu olarak evlenmiş biri gibi hissetmiyordu artık. Emir sevgi sözcükleri söylemiyor olabilirdi. Ama Melek ona bunu söylemeyi öğretebilirdi. Tüm bunları düşünerek derin bir uykuya daldı.

Uyandığında Melek hala adamın kollarında yatıyordu. Omzuna değen sakallı yanağı cildini tahriş etse de bu temas hoşuna gidiyordu. Onun uyuduğunu biliyordu. Onu uyandırmamak için hiç hareket etmeden yatakta

yatmaya devam etti. Bir süre sonra Emir gözlerini açtı ve gözleri açık yatan karısına bakarak gülümsedi

"Günaydın."

"Günaydın" diyen Melek kollarını gevşeten adama doğru döndü.

"Ne zaman uyandın?"

"Yeni sayılır."

Emir dönerek komodinin üstündeki saatine baktı.

"Neredeyse öğlen olmuş. Hadi kalk bakalım uykucu" diyerek yataktan kalktı ve elini uzatarak Melek'in de kalkmasını sağladı.

"Bugün kutlanması gereken iki doğum günü var."

Melek gülerek kocasının elini tuttu ve yataktan kalktı.

"Benim bir telefon etmem gerek. Banyoyu kullanabilirsin." diyen Emir karısının poposuna bir şaplak atarak onun banyoya gidişine baktı. Melek adamın bu hareketine ağzı bir karış açık baktığından Emir buna kahkaha atarak güldü. Eline telefonu aldığında Melek de banyoya girmişti.

Melek aynanın karşısında şaşkın yüzüne bakarak gülümsedi. Bugün her zamankinden daha farklı bir Emir ile birlikte olacağını biliyordu. Kısa bir duş aldı. Adamı bekletmemek için hemen giyinme odasına geçerek üzerine bir şeyler geçirdi. Emir'in hâlâ telefonla konuştuğunu duyabiliyordu ve kiminle konuşuyorsa sinirlendiği belliydi.

Kararını değiştirmesinden korkarak odaya girdi. Emir ona doğru döndü. Bir yandan da telefondaki kişiyi dinliyordu. Sonunda "Tamam. Sen dediklerimi yap yeter. Gerisini ben hallederim" diyerek telefonu kapadı.

"Hazır mısın?"

"Evet."

"Tamam bana da biraz zaman ver hemen hazırlanırım" diyerek banyoya girdi ve kapıyı kapattı. Melek onun sinirli olduğunu anlamıştı. Bu günün kötü geçmemesi için içinden dua ederek aşağıya indi.

Dışarıya çıktıklarında Emir arabanın içindeki yumuşak müziği dinleyerek yaptığı telefon konuşmasını düşünüyordu. Duydukları sinirlerini bozmuştu. Ama Melek'in canını sıkmamak için hiçbir şey olmamış gibi davranacaktı. Babası atağa geçmişti sonunda. Yönetim kurulu için verdiği vekaletnameyi iptal ettiğini öğrenmişti Emir. Artık dişe diş bir savaş başlıyordu. Galip çıkan şirketi alacaktı. Emir babasının ilk hamlesinin bu olacağını Emre'ye de söylemişti. Onun aklından geçen her şeyi bilirdi. Yıllarca onunla yaşamıştı. Hamlelerini önceden tahmin ederek onun canına okuyacaktı.

Başını çevirip yanında sessizce otursan kıza baktı. Melek de kendisine baktığında gülümsedi.

"Çok sessizsin."

"Senin düşünceli olduğunu gördüğüm için konuşmak istemedim."

"Bana aldırma. Ne hissettiğini bilmek istiyorum."

"Aslında mutluyum" dedi Melek gülümseyerek.

"Hep böyle ol" diyerek uzanıp kızın kucağında duran elini tuttu Emir. Parmaklarını onun parmaklarının arasından geçirdi."Buranın kahvaltısı çok güzeldir" diyerek arabayı şık bir mekanın önünde durdurdu.

Arabanın ısısından sonra dışarıdaki soğuk hava Melek'i üşütmüştü. Emir karısının elinden tutup daha fazla üşütmeden içeriye soktu. Mekanın işletmecisi Emir'i gördüğünde yanlarına gelip onları manzarayı en güzel gören yere oturttu. Kahvaltı ederken Emir aklına ilk gelen soruyu sordu.

"Pasta yapmayı nerden öğrendin?"

"Ne yapacağıma karar veremediğim bir dönem vardı. O zaman kursa gitmiştim. Ama usta sayılmam. Sadece küçük şeyler yapabiliyorum."

Emir gülerek kıza baktı.

"Beni çok şaşırttığını söylemeliyim. Senden beklediğim bir şey değildi."

"Ne beklediğini bilmiyorum" diyen Melek hayal kırıklığı içinde kocasına baktı.

Emir kızın yüzünü gördüğü "Yanlış anlama hemen. Kötü bir niyetle söylemedim. Sadece pasta herkesin yapabileceği bir şey değil" diyerek güldü.

"Başka şeylerde yapabiliyorum ama bunları söyleyemeyim."

Emir bir kaşını kaldırıp karısına baktı. Onun hakkında bildiği şeyler genel şeylerdi. Şimdi o söyleyince onun özel hayatıyla ilgili hiçbir şey bilmediğini fark etmişti.

"Öğrenmemde bir sakınca var mı?"

"Yok. Mesela çok güzel örgü örerim."

"O zaman bana bir kazak örersin herhalde."

"İstersen tabii ki, doğum günün için düşünmüştüm aslında ama bazı insanlar örgü şeyleri giymeyi sevmiyor."

"O insanlardan biri miyim bilmiyorum. Hiç kimse bana bir şey örmedi."

"Gerçekten istiyor musun?"

"Denemenin zamanı geldi. Zahmet olmayacaksa isterim."

"Tabii ki olmaz" dedi Melek karşısındaki adama bakarak.

Emir'e ne olmuştu bilmiyordu ama bunu sorgulamakta istemiyordu.

"Şirkette ne iş yapmak istersin Melek?"

"Bilmiyorum."

"Zerrin'le konuştum. Pazartesi beraber gideriz. Sana bulduğu birkaç pozisyon için bir bak bakalım. Hoşuna giden yerde başla."

"Teşekkür ederim. Ben de Bostancı'da ki eve bakacaktım. Orası olduğu gibi duruyor ve ne yapacağımı bilmiyorum."

"Buna sen karar ver. İstersen kiraya verebilirsin."

"Bilmiyorum. O evde annemle sıkıntılar çektik ama çok güzel anılarım da oldu."

"Sen bilirsin ne yapmak istersen onu yap" diyen Emir telefonu çaldığında masanın üstünden arayan numaraya bakarak telefonu açtı.

"Çok kısa dinliyorum."

Telefonun diğer ucundaki kişinin söylediklerini karısının gözlerinin içine bakarak dinledi Emir. Sonra sadece "Tamam" diyerek konuşmayı sonlandırdı. Bir süre hiç konuşmadı.

"Bir sorun mu var?"

"Var ama önemli bir şey değil" diyerek geçiştirdi.

Kahvaltıdan sonra hesabı isteyip çıkmak üzereyken Emir kapıda selamlaştığı biriyle konuşmaya başlayınca yanında üşüyerek dikilen karısına dönüp "İstersen araba da bekleyebilirsin?" dedi. Melek orada olmaması gerektiğini anlamıştı. İzin isteyerek arabaya doğru yürüdü. Otoparka geldiğinde kendisine seslenen kişiye doğru döndü. Gülerek yanına gelen kişi Tolga'ydı.

"Merhaba seni burada görmek sürpriz oldu."

"Kahvaltıya gelmiştim."

"Biz de arkadaşlarla buluşacaktık. Yalnızsan bize katıl."

"Yok. Emir'le geldim."

Emir dışarı çıktığında kapıda ayak üstü konuştuğu adamdan aldığı bilgilerle daha da sinirlenmiş ve o sinirle

otoparka doğru yürümüştü. Karısını gördüğü anda öfkesi tavan yaptı. Melek mutlu mesut Tolga Tataroğlu ile sohbet ediyordu. Adımlarını hızlandırdı ve yanlarına gittiğinde adamın kolundan tutarak onu kendine doğru çevirdi.

"Sana karımdan uzak duracaksın demedim mi?" dediği anda yumruğunu da adamın suratına patlattı.

Ne olduğunu anlamayan Melek "Yapma" diye bağırdı. Bu sırada Tolga yanında duran arabaya çarparak yere düştü. Melek yere düşen adama yardım etmek için atıldığında Emir daha da sinirlendi.

"Babanı mahveden adama bakmaya devam et" diye bağırdı.

Bunun üzerine Melek ,Tolga'yı bırakıp kocasına doğru döndü.

"Ne demek bu?"

"Sor da anlatsın babanın ölmeden önce girdiği ihalede neler yaptıklarını."

Tolga şaşkınlıkla önce Emir'e sonra da Melek'e baktı. Melek ona baktığı anda yüzündeki ifadeden Emir'in söylediklerinin doğru olduğunu anladı. Tolga suçlu suçlu gözlerini kaçırmıştı. Yavaşça adamın başından kalktı ve hiçbir şey demeden kocasının yanından geçerek başlarına gelen valelere aldırmadan arabaya doğru gitti.

Emir yerde yatan adama "Bir daha sakın çevremde dolaşma. Ne benim ne de karımın..." diyerek arabaya yürüdü. Sinirle arabaya binip hızla otoparktan çıktı. Sinirleri biraz yatıştığında hızını düşürüp yanındaki kıza baktı. Melek gözünü kırpmadan önüne bakıyordu. Gözlerinden süzülen yaşlar yanaklarına doğru akarken Emir arabayı kenara çekerek durdurdu.

"Ne zamandır biliyordun?" dedi Melek hiç duruşunu bozmadan sordu.

"Çok olmadı."

"Babam öldüğünden beri bizi yalnız bırakmayan tek kişi onlardı."

"Belki de kendilerini suçlu hissettikleri içindir."

"İyi ki annem bunları bilmeden öldü. Yoksa çok üzülürdü."

"Melek her şey çok geride kaldı."

"Benim için değil. O ihale bizim sonumuz oldu. Babam ondan sonra intihar etti. Bir gecede hayatımız değişti. Annem bu sıkıntalara dayanamadığı için hastalandı. Babamın cesedini bile bulamadık. Başına ne geldi hiç bilemedik. O dönemden kalmış tek arkadaşımdı Tolga. Her şeyi onun babasının yaptığına inanamıyorum."

"Üzgünüm."

"Sen de onlar gibisin" diyerek ona doğru döndü kız.

"Sende başkalarının üstüne basarak imparatorluğunu devam ettirmek peşindesin. Ayağının altında kalanların hayatlarının nasıl değiştiğini merak bile etmiyorsun."

"Melek fazla ileri gidiyorsun."

"Fazla mı ileri gidiyorum? Tüm bu söylediklerime yalan diyebilir misin?"

"Bu seni ilgilendirmez" diyerek önüne dönen Emir sinirle arabayı çalıştırdı.

"Beni eve bırakır mısın?"

"Ne o kaçıyor musun?"

"Evet kaçıyorum" diye bağırdı Melek. "Senden de, senin gibi düşünene adamlardan da kaçıyorum" diyerek başını cama yasladı.

Emir sert bir frenle durduğunda Melek öne doğru savruldu. Hızla arabadan inip Melek'in kapısını açtı ve kızı kolundan tutarak dışarı çıkardı. Her iki kolunu da tutup gözlerinin içine baktı.

"Şimdi sakin ol. Bu günü güzel geçirmek için sana söz verdim ve sözümü tutacağım. Ağlamak istiyorsan ağla ama bu gerçekleri değiştirmeyecek" diyerek ona sarıldı. Bir eliyle kızın saçlarını okşadı. "Eve gitmiyoruz Melek. Bu günü beraber geçireceğiz" diyerek kızın göğsünde ağlamasına izin verdi. Yoldan geçen arabalara aldırmadan soğukta öylece sarılarak bir süre durdular. Melek'in hıçkırıkları dindiğinde Emir onu kendinden uzaklaştırdı. Yüzündeki göz yaşlarının izlerini silerek karısına baktı.

"Benden bu kadar kolay kaçamazsın" diyerek alnını öptü. Arabaya bindiklerinde karısının elini tutarak ona gülümsedi.

26

Birlikte geçirdikleri günler Melek ve Emir'in birbirine daha yakınlaşmasını sağlamıştı. Melek işe başlamıştı. En yakın arkadaşları Ayşe ve Zerrin'di. Annesinin söyledikleri çıkıyordu sanki. Emir'in duygularından emin olamasa da ona sevgi gösterdikçe adamın daha yumuşak ve uyumlu olmaya başladığını fark ediyordu. Babası hakkındaki gerçekleri öğrendikten sonra kardeşiyle daha da yakınlaşan Emir onun olumlu yönlerinden de etkileniyordu. Melek onların babalarına karşı sessiz bir savaş verdiklerinin farkındaydı. Ama Emir bu konuda konuşmadığı için Melek de hiç soru sormuyordu.

Evliliklerinde yeni yeni yakaladıkları huzur Melek'i mutlu ediyordu. Annesinin ölümünden beri Emir'in kendini mutlu etmek için çabaladığını anlamıştı. Akşamları eve daha erken geliyor ve beraber daha çok vakit geçiriyorlardı. Melek sonunda aradığı mutluluğu bulduğuna inanmıştı. Emir artık geç kalmış balayları için işleri ayarlamaya başlamıştı. Bunu duyan Melek artık her şeyin yoluna girdiğini görüp rahatlamıştı.

Oysa Emir'in içinde fırtınalar kopuyordu. Melek'e davranışlarına dikkat ediyordu ama pişmanlıkları ve vicdan azabı onu yiyip bitirmeye başlamıştı. Bunlara bir yenisini eklememek için kendince büyük bir savaş veriyordu. Annesinin mezarına yaptığı ziyaret onu da daha da perişan etmişti. O mezarın başında babasını mahvetmek için yemin etmişti. Emre ile büyük bir dayanışma içine girmişlerdi. Kardeşini yeni yeni tanımaya başladığını hissediyordu Emir. Emre hırstan uzak ve kalbi sevgi dolu bir adamdı. Önceliği ne iş ne de paraydı. Kendine hiç benzemiyordu. Emir onun bu yönlerini kıskandığını hissetti.

Onun İlknur'la e aralarını düzeltmek için gösterdiği gayretin sadece küçük bir kısmını Melek'e gösterse evliliğinin çok daha güzel olacağını biliyordu. Ama bunu bir türlü yapamıyordu.

Bir yanda zorlu iş yaşamı diğer yanda babasını alt etme çalışmaları Emir'i iyice yormuştu. Onu tek dinlendiren Melek'ti. Karısını kollarına aldığında hem bedeninin hem de yorgun ruhunun dinlendiğini hissediyordu. Bir kadına bu kadar alışacağını ve onu bu kadar düşüneceğini söyleseler güler geçerdi. Şimdi Melek'siz bir evi düşünemiyordu.

Aynı iş yerinde çalışmalarına rağmen Melek'ten istediği tek şey erken çıkıp evde onu beklemesi olmuştu. Geri kafalı bir adam değildi ama eve gittiğinde onu karşılayan birine ihtiyacı vardı. Belki de bu yıllarca bomboş evlere girdiği içindi. Zaten Melek bu isteğinin sebebini sormadan kabul etmişti.

Uzunca bir süre yoğun bir iş temposu ve uyumlu bir ev hayatıyla geçirdiler günlerini. Melek artık aralarının bir daha bozulmayacağını düşünüyordu. Ancak birkaç hafta sonra yanıldığını anladı. Emir iş seyahatine gittiğinden

beri sık sık sabahları midesi bulanıyordu. Adet dönemi gecikmişti. Hamile olduğundan şüpheleniyordu. O sabah yine yataktan zor kalkıp kendini banyoya atmıştı. Emir olmadığı için rahattı ama o döndükten sonra böyle devam edemeyeceğini biliyordu. Eğer hamileyse bunu ondan saklayamazdı. Adam kendisine defalarca çocuk istemediğini söylemişti Geçen ay hapları almadığını nasıl söyleyecekti?

Kimselere bir şey demeden öğle yemeği için işten çıktığında eczaneye uğrayıp hamilelik testi aldı. Ertesi gün işe gitmedi. Geç bir saatte kalkarak testi yaptı ve birkaç dakika sonra hamile olduğunu anladı. Korkuyla test çubuğunu elinden bıraktı. Bunu Emir'e nasıl söyleyecekti? Kıyametlerin kopacağından emindi. Böyle bir dikkatsizliği nasıl yaptığını bilmiyordu. Bunu ona açıklamak ölmekten beterdi. Elindeki testi kutusuyla çöpe attı ve içeri girdi. Bugün İlknur ile yemek yiyecekti. Daha Emir'in gelmesine iki gün vardı o zamana kadar ne yapacağına karar verebilirdi.

İlknur ile buluştuğunda onun artık iyice belli olan karnına bakarak gülümsedi. Hamile olduğunu ona söyleyip söylememeye karar veremedi. Yavaşça yerinden kalktı ve kendisine doğru gülerek gelen kadına içtenlikle sarıldı.

"Çok güzel görünüyorsun."

"Hamileliğin kadını güzelleştirdiği doğuymuş" dedi İlknur gülerek.

"Sen nasılsın? Solgun gibisin."

"İyiyim" dedi Melek. Yemekte buluşmanın hiç de iyi bir fikir olmadığını burnuna gelen yemek kokularından anlamıştı. Midesi bulanmaya başlamıştı.

"Dışarıda oturalım mı? Üşür müsün?" diyebildi.

"Olur. Burası bana da havasız geldi" diyen İlknur ile kafenin açık bölümüne çıktıklarında sandalyelere konulan şalları üstlerine alarak oturdular.

"Neyin var senin. Rengin bembeyaz oldu."

Melek bu haberi birileri ile paylaşmak istiyordu. Bunu konuşmak kendisini rahatlatacaktı. Sonunda karşısındaki kadına bakarak "Hamileyim" dedi.

İlknur hafif bir çığlık atarak karşısında oturan kızın ellerini tuttu. "İnanmıyorum aynı anda ha!"

"Öyle görünüyor ama bunu Emre'ye söyleme olur mu? Daha Emir ile konuşmadım. Nasıl karşılayacağını bilmiyorum."

"Sevinir büyük olasılıkla. Kaç aylık?"

"Bilmiyorum. Daha doktora gitmedim. Testi bugün yaptım."

"Senin adına çok sevindim. Senin de korkuların var mı? Benim o kadar çok ki bazen aklıma geliyor hemen Emre'yi arıyorum ve saatlerce korkularımdan bahsediyorum. Sanırım yakında benden bıkacak" diyerek güldü İlknur.

"Bıkmaz merak etme seni çok seviyor."

"Biliyorum. Ben de onu seviyorum. Bazen keşke önceki hayatımızı da hatırlasam diye çok düşünüyorum. Ama mutluyum. Hem de çok mutluyum."

Melek karşısındaki kıza bakarak gülümsedi. İlknur o kadar değişmişti ki. O soğuk bakan kız neşeli ve tatlı biri haline dönüşmüştü. Emre karısına tapıyordu. Geçmişte ne yaşamış olursa olsunlar bir şans daha yakalamışlardı.

"Artık mutlu olmanıza çok seviniyorum" dedi Melek.

"Eee anlat bakalım sevgili Emir ile aran nasıl?"

"Fena değil" dedi Melek. Hamilelik haberini verdikten sonra bu söylediklerinin tarihe karışacağını biliyordu.

İki kadının sohbeti geç saatlere kadar sürdü. Ayrıldıklarında Melek kendini daha iyi hissediyordu. Akşamüstüne doğru eve geldi. Kapıyı açıp içeri girdi. Salonda oturmuş onu bekleyen kocasını gördüğünde neredeyse korkudan çığlık atacaktı.

"Emir beni korkuttun"

Hiç hareket etmeden loş ışığın altındaki koltukta oturan Emir "İşlerim erken bitti. Sürpriz yapmak istedim" diyerek karşısında dikilen kıza bakmaya devam etti.

"Hoş geldin."

"Hoş bulduk."

"Gerçekten sürpriz oldu" diyerek kocasına doğru yaklaştı Melek.

Emir sinirli gözüküyordu. Hatta ona ilk günlerdeki gibi bakıyordu. Melek bu bakışları uzun zamandır görmemişti. Ona biraz daha yaklaştığında sehpanın üstündeki test çubuğunu gördü. Birden kalbi sıkıştı. Emir sesini çıkarmadan kendisine bakan kızın yüzünü görünce yanılmadığını anlamıştı. Sonunda Melek de arkasından iş çevirmeye karar vermişti. Hâlbuki her şey ne kadar da güzel gidiyordu. Melek'le evli olmak hoşuna gitmeye bile başlamıştı. Kızın bir şeyler söylemesini bekledi. Sesi çıkmayınca buz gibi sesle konuşmaya başladı Emir.

"Asıl sürpriz buradaymış" dedi Emir eliyle sehpanın üstündeki test çubuğunu göstererek. Zaten canı sıkkındı. Babası karşı atağa geçmişti ve şirketi kaybedebilirdi. Tüm bu sıkıntının arasında bir de bununla uğraşmak istemiyordu.

"Açıklayabilirim" dedi Melek fısıltı halinde. Nasıl açıklayacağını bilmiyordu.

"Açıkla o zaman" diyerek duygusuzca sordu Emir.

Melek ne diyeceğini bilemedi. Çok büyük bir aptallık yapmıştı. Adam birlikte olmaya başladıklarından beri çocuk istemediğini sürekli söylemişti. Ne diyeceğini bilmiyordu. Tam ağzını açacaktı ki Emir sinirle "Bu senin mi"diye bağırdı.

"Evet" dedi fısıltıyla.

"Hamilesin."

"Evet."

"Nasıl oldu bu?"

Adam o kadar sakin konuşuyordu ki onun bu sakinliği karşısında Melek daha da korkuyordu. Emir onun cevap vermesini beklemeden devam etti.

"Hapları kullandığını sanıyordum."

"Kullanıyordum."

"O zaman?"

"Geçen ay bitmişti ve ben yenisini alana kadar bir hafta kullanmadım"

"Bana da bir şey söylemedin."

"Hamile kalacağımı tahmin etmemiştim. Tehlikeli dönemde olmadığımı sanıyordum."

Emir birden yerinden kalktı. Melek adamın bu hareketi ile yerinden sıçradı ve bir adım geriye doğru gitti. Emir bir adımda burnunun dibine gelmiş ve ona bağırmaya başlamıştı.

"Sanmıyordun öyle mi?"

"Emir..."

"Tek yapman gereken o lanet hapları içmekti. Ama sen bunu bile yapamayacak kadar aptalsın."

"Emir ben..."

"Şimdi ne olacak? Sana asla çocuk istemediğimi söyledim değil mi? Hele senden hiç istemediğimi en başından söyledim. Bu evliliğin zorunlu olduğunu, Japonya'da çuvallamasaydın ve o kadar aptal olmasaydın bunun gerçekleşmeyeceğini sana en başından söyledim. Sen ne yaptın hamile kaldın. Bu bebeği istemiyorum anladın mı beni?"

"Aan.. anladım."

"Ondan kurtul."

"Kurtulmak mı?"

"Evet."

Melek kekelemeye başlamıştı.

"Ya.. yapamam"

"Ne demek yapamam? Doğuracaksın öyle mi? İstememe rağmen bu bebeği doğuracaksın. Ömrümün sonuna kadar beni kendine mahkum edeceksin öyle mi?"

"Buradan giderim, beni bir daha görmen gerekmez."

"Bir çocuğum olduğunu bileceğim ve onu görmeyeceğim. Sen beni ne sanıyorsun?"

"Lütfen ne istersen yaparım. Ama bana bunu yaptırma Emir."

"Ne istersem yapar mısın?"

"Evet" dedi Melek gözlerinde biriken yaşları akıtmamak için gayret göstererek. Emir karşısında ağlamak üzere olan kıza kendisinden beklenmeyecek kadar sakin bir ses tonuyla "O zaman bebekten kurtulmanı istiyorum" dedi.

"Emir biraz düşünürsen..."

Emir için konuşma sona ermişti.

"En kısa sürede bu işi bitir" diyerek odadan çıktı. Melek'in tek duyduğu dış kapının gürültüyle çarpılma sesi oldu. Bir süre sonra hâlâ aynı yerde dikilmekte olduğunu fark ederek ağır adımlarla odasına çıktı.

O gece Emir eve gitmedi. Saatlerce arabayla dolaştı. Bebeği olacağını öğrendiğinden beri sinirleri tepesindeydi. Melek'in aptallığına inanamıyordu. Baba olmak istemiyordu. Kötü bir baba olacağından emindi. Bir çocuğun hayatını daha mahvetmeyecekti. Kendi hayatı babası yüzünden bu kadar karanlıktı. Üstelik Melek'le ne kadar daha devam edeceğini bile bilmiyordu. Başında bir sürü iş vardı ve bir de bununla uğraşmayacaktı. Şu anda tek isteği Melek'in bunu düşünüp ve bebekten kurtulmasıydı.

Bu sırada Melek odasının yerine diz çökmüş hüngür hüngür ağlıyordu. Bu adama aşık olacak, bu bebeği

isteyeceğini düşünecek kadar aptal olmayı nasıl becermişti? Babasının istemediği bir bebekle ne yapacağını bilmiyordu. Emin olduğu tek şey ne olursa olsun bebeğini öldürmeyeceğiydi.

27

O geceden sonra Melek eski odasında kalmaya başladı. Emir zaten karısını görmek bile istemiyordu. Melek'in ayrı odada kalması işine gelmişti. Aynı evde ve aynı iş yerinde çalışmalarına rağmen neredeyse birbirlerini görmeden bir hafta geçirmişlerdi. Emir, Melek'in bebeği aldırıp aldırmadığını bile bilmiyordu. Kafasını buna yormak istemiyordu. Son bir hamle kalmıştı. Şirket ya tamamen kendisine kalacak ya da babası kazanacaktı. Tüm enerjisini ve düşüncelerini buna harcamak istiyordu.

Sinirle ellerini saçlarından geçirdi ve yerinden kalkarak karısının çalıştığı kata indi. Odasına girdiğinde Melek'in masasında oturduğunu gördü. Zayıflamıştı ve solgun görünüyordu. Kısa bir an göz göze geldiler. Emir sinirle "Toparlan çıkıyoruz" dedi.

Melek hiçbir şey demeden bilgisayarını kapattı ve çantasını alarak kapıya doğru yürüdü. Arabaya bindiklerinde de hiç konuşmadılar. Sonunda Melek'in beklediği soru geldi.

"Ne yaptın?" diyen Emir karısına hiç bakmamıştı.

"Yapamadım" diye fısıldadı Melek. Bebeği hissettiği andan beri onun bir parçası olduğunu kabul etmişti ve şimdi onu kaybetmek istemiyordu.

Emir karısının fısıltısını duyduğunda sinirle direksiyonu daha da sıktı.

"Bana rağmen doğuracaksın öyle mi? Benim istemediğimi bile bile."

Melek ona döndü "Emir..." diye cümlesine başlamıştı ki adamın öfkeyle bağırmaya başlaması üzerine susmak zorunda kaldı.

"Şimdi hastaneye gidiyoruz. Bu bugün bitecek."

"Lütfen bana bunu yapma" diyen Melek uzanıp adamın kolunu tuttu.

Emir kolunu kızdan kurtardı ve onun yüzüne bile bakmadan "Bebeği istemiyorum ve bu şekilde davranmanda art niyet arıyorum. Bu konuda ne yaparsan yap fikrimi değiştiremezsin." dedi.

Melek onun fikrini değiştiremeyeceğini zaten biliyordu. Hele bu kadar sinirliyken hiçbir şey onu yapacaklarından döndüremezdi. Her şey bitmişti. Bebeği kaybedecekti. Bebek gittikten sonra bu evliliğin sonunun geleceğini de çok iyi biliyordu. Bir daha bu adamla birlikte olamazdı.

Emir gözünü yoldan ayırmadan arkadaşının sahip olduğu hastaneye götürüyordu Melek'i. Ona hiç bakmıyordu. Ağlamasını görmek istemiyordu. Bebeğe neden bu kadar bağlandığını anlamıyordu. Kendini kandırılmış ve aldatılmış gibi hissetmesinin önüne geçemiyordu. Bu olayın evliliklerinin sonu olacağının farkındaydı ama yine de istemiyordu.

İstemediği bir bebeği sevemezdi. Yoksa sevebilir miydi? Bunu düşünmek bile istemiyordu. Kalbi taşlaşmıştı. Şu anda yanında sessizce ağlayan kadın bile kalbinin

yumuşamasını sağlayamıyordu. Bir bebek bunu başaramazdı. En iyisi ondan kurtulmaktı. Düşüncelerine ara verip Melek'e doğru baktı. Yanında sessizce oturuyordu. Ağladığını görmüştü. Onu o şekilde görmek kalbini ağrıtıyordu ama yine de bundan vazgeçmeyecekti.

Yoğun trafikte ilerlerken sürekli yaptığının doğru olup olmadığını düşünüyordu. Yol uzadıkça kafası daha da karışıyordu. Hangisinin ağır bastığını tartmaya çalışıyordu. Meleği kaybetmek mi? Yoksa bir bebeğe sahip olmak mı? Ona alışmıştı. Evdeki varlığını seviyordu. Son zamanlarda onun kendisini sevdiğini hissediyordu. Melek şimdiye kadar yaptığı her şeyi kabul etmişti ama bunu etmeyeceğini biliyordu.

Tekrar yanındaki kıza doğru döndü. Melek hiç kıpırdamadan gözlerini yola dikmiş öylece oturuyordu. O anda ellerini fark etti. Her iki eli de karnının üstündeydi. Sanki bebeğini kaybetmemek için karnına sarılmış gibi geldi. Bu acıyı ona yaşatmak isteyip istemediğine emin olamadı. İyi bir adam olabilir miydi? İyi bir baba? İyi bir koca olmadığı belliydi ama bunun için hiç çabalamamıştı ki. Belki biraz çabalaması lazımdı. Hiçbir güzel şey kendiliğinden olmuyordu.

Işıklarda durduğunda başını çevirip yanında oturan kıza tekrar baktı. Yanaklarında göz yaşlarının izleri vardı. Ona bakarken aklına aylar önce Seda Hanımla mutfakta oturduğu an geldi. Kadın ellerini tutmuş ve kızını kendisine emanet etmişti. O ise her defasında Melek'i üzmekten geri durmamıştı. İstemeden hayatına girmiş olabilirdi ama ondan vazgeçmek istemiyordu. Buna hazır değildi. Bir haftadır ayrı odalarda yatması bile onun sıcaklığını ve kokusunu özlemesine yetmişti. Son zamanlarda kendisi ile konuşan ve gülen Melek'i özlemişti. Eğer düşündüklerini kıza yaparsa onun bir daha gülmeyeceğine emindi. Küçük bir bebek için onu kaybetmeye değer miydi?

Işıklarda tekrar durduğunda kafasında ne yapması gerektiğine karşı bir sürü soru vardı ve ne yapacağını bilmiyordu. Onu çıkarcılıkla suçlamıştı ama Melek öyle biri hiç olmamıştı. Annesi öldüğünde bile yanında kalmış ve evliliğini devam ettirmek için çabalamıştı. Belki de kaybolmuş ruhunu bu bebekle bulabilirdi. Onunla yeniden sevmeyi öğrenebilirdi. Denemeye değer miydi?

Yıllarca aradığı huzuru Melek sayesinde bulmamış mıydı? Belki bebekte sevgiyi bulmasını sağlardı. Arkadan kornalar yükseldiğinde arabayı yavaşça hareket ettirdi. Kararını vermişti evliliğine ve bebeğine bir şans verecekti. Şimdi tek yapması gereken açılmış trafikte geriye dönmek ve evlerine gitmekti. Sonra da karısına sımsıkı sarılmak ve ona kendini affettirecekti.

Bunları düşünürken dönüş yolunu son anda gördü. Direksiyonu aniden kırıp da geri döndüğünde düşüncelerinin içinde o kadar kaybolmuştu ki kendilerine doğru hızlıca gelen arabayı görmedi. Araba Melek'in tarafından olanca hızıyla kendilerine çarptığında tek fark edebildiği takla attıkları oldu. Bir de Melek'in çığlıkları. Arabanın içinde savrularak birkaç takla attıklarında Melek'in başı omzuna doğru düştü. O anda içini kaplayan korkuyu şimdiye kadar hiç duymadığını biliyordu. Ters dönmüş arabada karısına baktı. Hiç kan yoktu. Bu iyiye işaret olmalıydı. Ona seslenmesine rağmen kızın hiç tepki göstermemesi ise hiç iyi değildi. Emir bunları düşünürken aldığı darbenin etkisiyle bayıldı. Son hatırladığı Melek'in göz yaşlarıyla ıslanmış yüzüydü.

28

Emir zorlukla gözlerini açtığında hastanede olduğunu anladı. Baş ucunda dikilen Emre onun uyandığını anladığında kendisine doğru eğilmişti.

"Sonunda" diyerek ağabeyine gülümsedi.

Emir kurumuş ağzından kelimeleri zar zor çıkarabildi.

"Ne oldu?" demek bile o kadar zor gelmişti ki.

"Kaza yaptığını hatırlıyor musun?"

"Evet" diyerek gözlerini yumdu.

"Melek nasıl?"

"Ameliyatta" dedi Emre üzgün bir ses tonuyla.

"Ameliyatta mı?"

"Evet senin kadar şanslı değilmiş. Sen bir kaç kaburga kırığı ile atlattın. Araba onun tarafından vurduğu için iç kanaması vardı. Ameliyata aldılar."

Emir yerinden doğrulmaya çalıştı ama sağ tarafına saplanan acıyla olduğu yerde kaldı. Bir an nefesi kesilir gibi oldu. Her şeye rağmen Melek'in yanında olmak istiyordu. Ona bebeği doğurabileceğini söylemesi gerekiyordu.

Emre abisinin omzuna elini koyarak ona doğru eğildi. "Yatman gerekiyor"

Emir güçlükle nefes aldı ve zor da olsa konuşmayı başardı.

"Onun yanında olmalıyım. Yardım et."

Emre onu ikna edemeyeceğinin farkındaydı. Emir karısını merak ediyordu. Kendisi de onun yerinde olsa karısı ameliyattayken burada yatmak istemezdi. Ona yardım ederek yataktan kalkmasını sağladı. Emre'nin yardımı ile ameliyathanenin önüne geldiğinde İlknur'u gördü. Hareket kabiliyeti oldukça zayıflamıştı. Nefes alırken bile şiddetli ağrısı vardı. İlknur onları gördüğünde yerinden kalkarak yanlarına geldi ve Emir'e sarıldı. Bunun üzerine Emir'in canı daha da yandı. İlknur onu bıraktığında Emir acıdan nefes alamaz duruma gelmişti. Kardeşine "Bir şeyim yok" dese de ağrısı dayanılmaz boyuttaydı.

"Özür dilerim düşünemedim" dedi İlknur. Sonra acı içindeki adama içi parçalanarak bakıp "Bizi çok korkuttun" diyebildi.

"Geçti artık" diyen Emir duvara yaslanarak beklemeye başladı. Melek'e bir şey olmaması için içinden dua ediyordu. En son ne zaman dua etmişti hatırlayamadı. Bildiği de söylenemezdi. Aklına bebek geldiğinde onun için de dua etti. Her ikisini de kaybetmeye hazır değildi. Bunu bu kadar geç fark etmiş olması ne kadar acıydı. Şimdi tek düşündüğü Melek'ti ve onunda ameliyattan sağ salim çıkmasını istiyordu.

Gözü İlknur'a takıldığında Emre'nin karısının elini tutup kısık sesle bir şeyler söylediğini gördü. Gözleri İlknur'un artık iyice belli olan karnına doğru gittiğinde tüm bunları Melek'e yaşattığı için bir kere daha pişman oldu. Pişmanlıkları hiç bitmeyecekti. Düşünmeden yaptığı her hareket ona yeni bir vicdan sızısı olarak geri

dönüyordu. Böyle bir hatayı nasıl yaptığını bilmiyordu. Kafası o kadar karışıktı ki karşıdan gelen arabayı görmemişti. Bir süre sonra ameliyathanenin kapıları açıldı. Emir kendisine doğru gelen doktora bakarak zorla birkaç adım attı.

"Melek Zorlu'nun yakınları siz misiniz?"

"Evet, ben kocasıyım" dedi Emir.

Doktor "Melek Hanım'ın ameliyatı iyi geçti. Ama birkaç gün yoğun bakımda kalması gerekiyor" dedi Emir'in gözlerinin içine bakarak. Bir süre durdu. Nasıl söyleyeceğini düşünerek Emre ve İlknur'a baktı.

"Üzgünüm ama bebeğini kaybetti."

Emir kardeşine dayanmasa ayakta duramayacaktı. Nedense bu haberi beklemiyordu. Aldırması için diretiği bebek artık yoktu ve bu kadar üzüleceğini hiç hesaba katmamıştı. Doktor "İyi misiniz?" diye sorduğunda ne cevap vereceğini bilmiyordu. Bunun üzerine doktor "Melek Hanım'ı buradan yoğun bakıma çıkaracaklar. Beklemenize gerek yok. Siz de iyi değilsiniz. Lütfen odanıza çıkın" diyerek tekrar ameliyathaneye girdi.

"Bir bebeğiniz mi olacaktı?" diyen Emre'ye baktı Emir. Sonra da İlknur'a. O zaman İlknur'un bunu bildiğini anladı. Kız elleriyle ağzını kapamış kocaman açtığı gözleriyle kendisine bakıyordu. Hiçbir şey demeden yavaşça asansöre doğru yürüdü. Bir bebekleri olacaktı ama korkuları yüzünden artık o da yoktu. Bunu Melek nasıl karşılayacak bilmiyordu. Ama evliliğinin sonunun geldiğinin farkındaydı.

Melek birkaç gün sonra yoğun bakımda gözlerini açtı. Elini karnına koyduğunda artık bebeğinin orada

olmadığını hissedebiliyordu. Gözlerinden akan birkaç damla yaş yanaklarından yastığına doğru akarken başına gelen hemşire "İyi misiniz?" diye sordu. Başını sallayan Melek "Bebeğim" diyebildi. Kız üzüntülü bir ifade ile yatakta yatan solgun kıza baktı. "Üzgünüm" diyerek başını önüne eğdi. Melek gözlerini yummuş ve başını duvara doğru çevirmişti. Hiçbir şey demedi. Hatta başında dikilen hemşirenin sorduğu birkaç şeyi de duymadı. Tek düşündüğü bir an önce buradan çıkıp gitmekti. Kimseyi görmek istemiyordu.

O akşamüstü onu yoğun bakımdan çıkardılar. Gözlerini açtığında ne kadar süredir uyuduğunu hatırlayamadı. Çıkmadan önce sakinleştirici iğne yapmışlardı. Kendine geldiğinde hiçbir şey hissetmeyecek kadar bitkindi. Baş ucunda bir kıpırtı hissedip yavaşça başını o tarafa doğru çevirdi. Emir'i gördüğü anda gözlerini yumdu.

"Melek" diye fısıldayan adamı duymak istemiyordu. Onu görmek istemiyordu. Keşke o da bebeğiyle ölmüş olsaydı. Şimdi tüm bunları yaşamak zorunda kalmayacaktı. Adamın elini tuttuğunu hissettiğinde içinden gelen öfkeyi nereye sığdıracağını bilemedi.

"Melek üzgünüm" diyen adama döndü. Gözlerini açtı. İşte o zaman Emir Melek'in güzel gözlerinde ilk defa nefreti gördü. Melek elini çekti ve ve gözlerini ondan kaçırmadan zorlukla "Git buradan seni görmek istemiyorum" dedi. Sonra da bakışlarını ondan çekerek karşısındaki duvara baktı.

"Üzgünüm"

"Hayır değilsin" dedi Melek yüzünü duvardan hiç dönmeden.

"Sonunda istediğin oldu. Bebeğimi kaybettim ve tüm bunlar senin suçun. Şimdi beni yalnız bırak ve bir daha da gelme."

"Melek..."

Artık ona karşı ne sabrı vardı ne de sevgisi. Bir an önce çekip gitmesini istiyordu. Son bir gayretle ve sesinin çıkabildiği kadar yüksek "Git buradan" diye bağırdı Melek. Sesinin bu kadar yüksek çıkmasını kendisi de beklemiyordu. "Git ve beni rahat bırak" diyen sesi akan göz yaşlarıyla fısıltıya döndü.

Onun bağırmasıyla içeri giren Emre ve hemşire yatakta yatan kıza ve başında dikilen adama baktı. Hemşire Emir'e bakarak "Lütfen odadan çıkın. Hastayı kötü etkiliyorsunuz" dedi. Emre yatakta ağlayan kıza ve onun başında dikilen üzgün abisine baktı. Sonra Emir'in kolundan tutarak onu Melek'in başından uzaklaştırdı. Kapıdan çıkmak üzerelerdi ki Melek kapıya doğru dönüp "Sakın bir daha gelme" dedi.

Kapının kapanması ile kendisine sakinleştirici yapacak olan hemşirenin elini tuttu. "İstemiyorum, iyiyim ben" dedi. Acısını sakinleştiricilerin altında yaşamak istemiyordu. Bu acıyı tüm hücrelerinde duyarak yaşamak istiyordu. Başka türlü ondan kurtulamazdı. Son beş yıldır acılarından kaçarak kurtulacağına inanmıştı. Yanılmıştı. Artık bunu sonuna kadar yaşayarak buradan bambaşka bir Melek olarak çıkacaktı. Başka türlü bu hayatla baş etmesi mümkün değildi. Hemşire kızın istediğini yaparak odadan çıktı ve onu acılarıyla baş başa bıraktı.

Emir her gün hastaneye gelmesine rağmen bir daha Melek'i göremedi. İlknur, Zerrin ve Ayşe onu bir gün bile yalnız bırakmadı. Emir onunla ilgili haberleri İlknur'dan ya da Zerrin'den alıyordu. En az onun kadar acı çektiğini Melek'e anlatamadığı için üzgündü. Hem fiziksel hem de ruhsal olarak yaralıydı ve yaralarını saracak kimsesi kalmamıştı. Melek'in onu görmek istememesi hayatında annesinin gidişinden sonra aldığı en ağır darbeydi.

Üzerindeki kazağa ellerini sürerek Melek'i okşadığını hissetti. Onun ördüğü kazağı üstüne giyerek kendisine sevgiyle bakan Melek'i görmek istiyordu. Ama gözlerini yumduğunda tek görebildiği hastane odasında kendisine nefretle bakan Melek'di. Gözlerini yakan yaşları daha fazla tutamadı Emir. Artık Melek'i kesinlikle kaybettiğini anlamıştı.

Melek bir hafta sonra hastaneden çıktı. Zerrin'in teklifini kabul ederek onun evinde kaldı bir süre. Üç hafta sonra kendisini sürekli arayan Emre'nin telefonunu açarak Bostancı'daki evi satmak istediğini söyledi. Ev konumundan dolayı hemen müşteri bulunarak satıldı. Melek artık bu şehirde yaşayamayacağını anlamıştı. Evin parasının yüz beş bin lirasını Emir'e gönderdi. Ona borçlu kalmak istemiyordu. Kalan para onun yeni bir yaşam kurması için yeterliydi. Kendine ikinci el küçük bir araba aldı. Annesinin ve babasının mezarına giderek onlarla vedalaştı. Bundan sonra sadece kendisi için yaşayacaktı. Hiç kimseye ihtiyacı yoktu.

Son gece Zerrin'le başbaşa yemeğe çıktılar.

"Sana o kadar alıştım ki gidiyor olmana üzülüyorum" dedi Zerrin karşısındaki kızın kederli gözlerine bakarak.

"Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum. Ne kadar teşekkür etsem azdır. Ama çok uzakta olmayacağım. Gelirsin beni görmeye" dedi Melek.

"Lafı bile olmaz Melek. Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Tüm bu olanlar yüzünden ben de kendimi suçlu hissediyorum."

"Ben hiç kimseyi suçlamıyorum. Tüm bunların yaşanması gerekiyordu. Yaşadım ve bitti."

"Gerçekten bitti mi Melek? Kesin kararlı mısın?"

"Evet gerçekten bitti. Bizim bir geleceğimiz olamaz artık. Böylesi her ikimiz için de daha iyi."

"Onun da çok üzgün olduğunu görüyorum. Biraz daha düşünsen."

"Düşünecek bir şey yok. Beni sevmiyor ve hiç sevmedi. Bir başkasını sevebilir mi bilmiyorum. O sevmeyi bilmeyen birisi. Onu affetmem mümkün değil zaten. Bebeğimin ölümüne neden oldu."

"Onun da bebeğiydi. İnan bana bunun için çok pişman."

"O bebeği hiç istemedi. O kazanın olduğu gün beni hastaneye götürüyordu bebeği aldırmam için. Onu affedebilir miyim bilmiyorum? Belki ileride ama şimdi değil. Yüreğim bu kadar acırken değil."

"Canının nasıl yandığını biliyorum. Ben sadece pişman olacağın bir şey yapmanı istemiyorum."

"Biliyorum ama böylesi daha iyi. Keşke annem öldüğünde onu bırakabilmiş olsaydım bu kadar acı çekmezdim o zaman" diyerek ağlamaya başladı Melek. Zerrin kıza sarıldı.

Melek çok üzgündü. Ne söylerse söylesin kalması için onu ikna edemeyeceğinin farkındaydı. Hayatına anlam katan herkesi kaybetmişti Melek. Ama hayata hâlâ bağlıydı. Yeni bir yaşam kurmak istiyordu ve bunu başaracak kadar güçlü bir kızdı.

Melek ertesi sabah annesine ait eşyalar ve küçük bir valizi arabasına yerleştirip, insanlarla vedalaşarak yola çıktı.

"Beni ziyaret etmeyi unutmayın" diye fısıldadı kadının kulağına.

"Unutur muyuz? Sen benim kız kardeşimsin artık. Sen de başın sıkıştığında burada bir ablan olduğunu unutma."

"Unutmam" diyen Melek kadına sıkı sıkı sarılıp onu öptü. Sonra göz yaşlarını silip arabasına bindi. Dikiz

aynasından baktığında hâlâ kendisine el sallayan Zerrin ve çocuklarına gülümsedi. Köşeyi dönüp ana yola çıktığında herkesi arkasında bırakıp yeni bir hayata başlamaya hazırdı.

29

İlknur telefonu kapattığında kendisine gülümseyen adama sevgiyle baktı. Aynı sevgiyi onun gözlerinde görerek yavaşça onun yanına oturdu. Artık sekizinci ayın içerisindeydi. Bebeklerini kollarına almak için gün sayıyorlardı.

"Nasılmış?" diye sordu Emre karısına sarılarak.

"Sesi iyi geliyordu."

"Onu özlüyorum" dedi Emre karısının saçlarını öperek.

"Ben de" diyen İlknur'un düşünceleri Melek'le yaptığı konuşmaya gitti. Son zamanlarda Melek'in sesi gerçekten iyi geliyordu.

Emre'nin düşünceleri Emir'e kaydı. Melek gideli üç ay olmuştu. Bu sürede Emir kendini iyice işe vermişti. Emre onun duygularından emin olamıyordu. Her zamankinden daha sinirliydi. Vicdanını rahatlatamadığı için çekilmez biri haline gelmişti. Tek derdi Vahit Zorlu'yu yenmek olmuştu. Babalarına karşı gösterdiği acımasızlık Vahit Zorlu'yu hiç sevmeyen Emre'yi bile rahatsız edi-

yordu. Emir hayatındaki her sıkıntının sorumlusu olarak babasını görüyordu. Emre onun tavırlarını gördükçe Melek'in onu neden terk ettiğini daha iyi anlıyordu. Annesinin arkasında sevgi dolu bırakıp gittiği on yaşındaki çocuk değildi Emir. Zaman zaman onu bile çileden çıkarıyordu davranışlarıyla. Onu yalnız bırakmamak için gösterdiği çabaya rağmen son zamanlarda yaptıklarıyla Emre'yi bile çileden çıkarıyordu. Birinin artık ona dur demesinin zamanı gelmişti. Emre bu kişinin kendisi olduğunun farkındaydı. Bu canını daha da sıkıyordu.

"Bugün dışarıda yemek yiyelim mi? Emir'i de çağırırız" diyen karısına bakarak düşüncelerden sıyrıldı.

"Olur ama Emir keyfimizi bozabilir."

"Ne olursa olsun o senin ağabeyin. Ben de onun için çok üzülüyorum."

"Keşke ben de senin kadar affedici olabilseydim. Bize yaptıklarını bile tam olarak unutamadım hâlâ." diyerek karısına baktı Emre.

"Ben çoktan affettim. Kötü şeyler yapmış olabilir ama bizim şimdiki mutluluğumuzda onun da payı var. Benim yaşadığımı sana söylemeyebilirdi."

"Haklısın. Aslında bir yandan kızarken bir yandan da onun için üzülüyorum. Melek onun için son şanstı. O şansı da kaybetti."

Emre bir an ağabeyinin halini düşünüp sıkıldı. Yerinden kalkarak cep telefonunu eline aldı. "Bak arıyorum son kararın mı?" diyerek karısına gülümsedi.

"Evet" dedi İlknur.

Emre abisinin numarasının üstüne parmağını bastığında İlknur onu yalnız bırakmak için odadan çıktı.

Emir çalan telefonunu alarak üzerindeki isme baktı. Sonra açıp kulağına götürdü ve hiçbir şey söylemeden bekledi.

"Efendim Emre"

"Nasılsın?"

"İyiyim."

"Biz İlknur'la dışarıda yemek yiyeceğiz. Karım senin de gelmen için ısrar etti."

"Keyfim yok. Siz gidin."

"Bu mazereti geçerli saymıyorum. Şimdi gelmezsen bunu benim yüzümden olduğunu düşünüp kızar İlknur. Unutma hamile ve doğuma sayılı günler var. Onun için şimdi toparlan ve bizimle gel."

"Beni sinir ettiğinin farkında mısın?"

"Evet. Bu da hoşuma gidiyor. Bir saat sonra gelip seni alacağım. Hazır ol" diyerek Emir'in bir şey demesine fırsat vermeden telefonu kapattı.

Emir elindeki telefonu sinirle koltuğa fırlattı ve bakmakta olduğu fotoğraflara geri döndü. Melek gittiğinden beri ondan haber almak için özel biriyle anlaşmıştı. Adam on günde bir Melek hakkında bir dosya hazırlıyordu. Melek'in ne yaptığı, nerelere gittiği fotoğraflarıyla bu dosyanın içindeydi. Emir bugün gelen fotoğraflara bakarken kızın artık daha mutlu göründüğünü fark etti. Onun bu kadar uzak ve küçük bir yere yerleşeceğini hiç düşünmemişti. Melek Kaş'ta özel bir kolejde öğretmenliğe başlamıştı.

Parmaklarını gülümseyen kızın fotoğrafının üzerinde gezdirdi. Onu bırakmayı hiç istememişti Emir. Ama Melek'in acısıyla başbaşa kalabilmesi için suskun kalmıştı. Ayrılığın ona iyi geleceğini ve bir süre sonra kızın geri döneceğini düşünmüştü. Şimdi yanıldığını anlıyordu. Melek kendine yeni bir hayat kurmuştu. Hem de tek başına. Onun yalnız başına yaşayabilecek biri olduğunu düşünmüyordu Emir. Ama Melek onu yanıltmıştı. Şimdi gelen fotoğraflardan ve onun hakkında yazılan rapordan

anladığı kadarıyla Melek kendisiyle yaşadığı zamanlarda olmadığı kadar mutluydu.

Emir'in tek tesellisi onun hâlâ boşanma davası açmamış olmasıydı. Bu onun içindeki umudu korumasına yardımcı oluyordu. Melek, büyük ihtimalle Emir'in Japonlarla yaptığı iş sona erene kadar ondan boşanmayacaktı. O ilkeleri olan ve sözüne sonuna kadar sadık bir kızdı.

Telefon tekrar çaldığında önündeki kağıtları ve fotoğrafları toplayarak çekmeceye koydu. Arayanın Emre olduğunu anladığında telefonu açmadan evden çıkmak için kapıya doğru yürüdü.

30

Gece yarısı İlknur'un sancıları tuttu. Bir süre yatakta kısa aralıklarla gelen sancılara dayanmaya çalıştıysa da sonunda Emre'yi uyandırmaya karar verdi.

"Emre" diye fısıldamak istemişti ama o anda gelen sancı sesinin yüksek çıkmasına neden oldu. Emre karısının adını bağırması ile gözlerini açtığında yatağın başında dikilen İlknur'u görüp bir aksilik olduğunu anladı.

"Ne oldu?"

İlknur kolundaki saate bakarak "On dakika aralıklarla sancı geliyor" dedi.

"Ne demek bu?" diyen Emre yataktan kalktı.

"Doğuruyorum demek."

"Ne? Şimdi mi?"

"Yok birkaç ay daha tutabilirim içimde sanırım" diyen İlknur sancının bir kez daha gelmesiyle kendisine şaşkın şaşkın bakan Emre'ye "Hadi giyin artık" diye bağırdı.

Emre aceleyle yataktan çıkıp giyindi. Yola çıktıklarında ağabeyini arayıp arayıp haber verdi. Emir hastaneye geldiğinde İlknur bebeği doğurmuş odasında dinleniyordu. Onu kapıda Emre karşıladı.

"Bir kızım oldu" diyerek abisine sarıldı.

"Tebrik ederim. Ben de amca oldum."

"Evet."

Birlikte bebek odasının önüne geldiklerinde Emre cam panelin arkasından, küçük karyolalarda yatan bebeklerden birini işaret ederek ağabeyine gösterdi.

"Bak tıpkı annesine benziyor."

Emir kardeşinin gösterdiği bebeğe hüzünle baktı. Her şey yolunda gitmiş olsaydı birkaç ay sonra o da bu camın arkasından kendi bebeğine bakıyor olacaktı. Ama artık böyle bir şey mümkün değildi.

"Çok güzel diye mırıldandı." Kardeşi omzuna dokunmuş olmasaydı belki de uzun bir süre o camın önünde dikilip içerdeki bebeklere bakacaktı.

"İyi misin?" diyen Emre'nin bunu kendine söylediğini geç anladı.

"Evet iyiyim" diyerek onunla birlikte İlknur'un yattığı odaya doğru gitti.

31

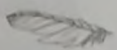
Melek yüzüne vuran güneşle uyandı. Gülümseyerek yatağında gerindiğinde bir kez daha buraya geldiği için ne kadar doğru karar verdiğini anladı. Hayatının en huzurlu günlerini geçiriyordu.

Çok severek yaptığı bir işi vardı. Yataktan kalktığında minik öğrencilerine kavuşmak için hemen kahvaltısını yaptı ve çıkmadan önce aynaya son kez baktı. Buraya gelen kız ile şimdiki kız arasında ne kadar çok fark vardı. O zayıf ve solgun kız gitmiş yerine kendine güvenen ve mutlu olduğu he halinden belli bir kız gelmişti. Zaman zaman kayıpları onu üzse de, işi hayatını o kadar çok meşgul ediyordu ki geçmişi eskisi kadar sık düşünmüyordu. Bugün iş çıkışı avukatla randevusu vardı. Artık ne istediğini bildiğine göre Emir'den boşanması gerekiyordu.

Çantasını alarak dışarıya çıktığında arabasına binerek okula doğru yola çıktı. Altı aydır buradaydı. Okulların kapanmasına çok az kalmıştı. Yıllarca büyük şehir stresini çektikten sonra burası ona cennet gibi geliyordu. Komşuları ve öğrencilerinin velileri tarafından sevildiğini biliyordu. Bir tek İlknur'un doğumuna gidemediği için çok

üzgündü. Çok istemesine rağmen Emir ile karşılaşmayı göze alamamıştı. Bazı günler saatlerce onu düşünüyordu Melek. Ama onu affetmemeye kararlıydı.

Arabayı park ettikten sonra insanlarla selamlaşarak öğretmen odasına yürüdü. Burada okulun müdürü hariç hiç kimse onun Emir Zorlu'nun karısı olduğunu bilmiyordu. Melek kızlık soyadını kullanıyor ve Emir'le bir bağının olduğunun anlaşılmasını istemiyordu. Zaten bugün avukatla yapacağı görüşmeden sonra bu iş kökten çözülecekti.

Melek merdivenleri çıkar çıkmaz kapının üstündeki tabelayı hemen gördü. Derin bir nefes alarak usulca kapıyı tıklattı. İçer girdiğinde kendisi yaşlarında genç bir kız onu gülerek karşıladı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim Melek Hanım?"

"Telefonda biraz bahsetmiştim. Boşanma davası açmak istiyorum" diyerek tüm ayrıntılarıyla durumunu anlattı Melek. Kız başlarda şaşkınlıkla sonra ilgiyle dinledi. Melek evliliğini ilk defa birilerine anlatıyordu. Anlattıkça yaşadıkları acıların hâlâ yerinde durduğunu hissetti. Farkında olmadan Emir'i sevmişti. Onunla geçmişini anlatırken yüreğinde hâlâ o sevginin varlığını hissediyordu. Şu anda gözlerinin önünde onula yaşadığı güzel günlerde vardı. Keşke her şey daha farklı olabilseydi. Kızın bir şeyler söylediğini fark ettiğinde daldığı düşüncelerden uyandı.

"Pardon ne dediğinizi anlamadım" dedi gülümseyerek.

"Davayı nerede açalım diyorum"

"Burada açabiliriz."

Emir masasında oturmuş boş gözlerle ekrana bakıyordu. Artık koca şirketin en büyük hissedarıydı. Hatta Emre'nin yüzde onluk hissesini saymazsa tek hissedarıydı. Babasının elinden oturduğu köşk dahil her şeyi almıştı. Bir an önce o evden çıkması için avukatına verdiği talimatla tahliye davası açmıştı. En az babası kadar kötü biri olduğunu kanıtlamıştı. Yine de tüm bunlar onu mutlu etmeye yetmiyordu. Sadece günü yaşıyordu. Hayatının bir boşluktan ibaretti.

Emre içeri girdiğinde başını ekrandan kaldırıp kapıya baktı. Son zamanlarda tek konuştuğu kişi Emre'ydi.

"Vahit Zorlu aradı."

"Ne istiyormuş?"

"Davayı geri almanı."

"Almaya hiç niyetim yok. Annemi kendi evinden kovup hâlâ orada oturmasına müsade edemem."

"Yine de bir düşün. Herkes onun bunu hak etmek için ne yaptığını bırakıp senin ne kadar kötü bir evlat olduğunu söyleyecek."

"Umurumda bile değil"

Emre ağabeyine baktı. Son zamanlarda hayatında işten başka hiçbir şey yoktu. Gecenin geç saatlerine kadar şirkette kalıyor ve sabahın köründe işinin başında oluyordu.

"Emir biraz durmanın zamanı gelmedi mi?" dedi ona bakarak.

"Ne durması?"

"Bu kadar çalışman normal değil. Bence biraz durup nefes almalısın"

"Ben halimden memnunum"

"Hâlâ seni bize bekliyoruz."

Emir başını kaldırarak kardeşine baktı. Onlara gitmek istemediğini nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Şimdi

aralarına bir de bebek katılmıştı ve mutlulukları onu sinir ediyordu. Oraya gittiğinde sürekli yaptığı hatalarla ellerinden kayıp giden geleceğini düşünüyor ve aklına Melek'e yaptıkları geliyordu. Mutlu olmak için tek şansı Melek'ti. Emir aptallıkları yüzünden onu kaybettiği gerçeğini görmek istemiyordu.

"Gelirim" diyerek geçiştirdi.

Kapısı vurulduğunda Ayşe elinde zarfla içeri girdi. Hiçbir şey demeden onu Emir'in önüne bırakıp çıktı. Emir önüne konulmuş resmi zarfa baktığında içinde ne olduğunu tahmin etmişti. Üzerinde Kaş Adliyesi ibaresi vardı. Melek sonunda bu evliliğe nokta koymaya karar vermişti.

Emre Ayşe'nin masanın üzerine bıraktığı zarfa bakarken Emir'in renginin solduğunu görmüştü.

"Ne oldu?" diye sordu.

Emir gözlerini zarftan çekti ve karşısında oturan kardeşine baktı.

"Melek boşanmak istiyor."

"Sen ne istiyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Onunla konuşabilirim istiyorsan. Aradan uzun zaman geçti. Bence artık konuşmalısınız."

"Kazadan sonra benimle hiç konuşmak istemedi."

"O zaman acıları çok tazeydi. Bir daha denemekle ne kaybedersin?"

"Hiçbir şey. Kaybedeceğimi ettim zaten."

"O zaman ona git ve senin affetmesi için gerekirse yalvar. O seni seviyordu."

"Haklısın."

"Evet haklıyım. Kalbinde sevgi olduğunu biliyorum. Melek gittiğinden beri ne kadar üzüldüğünü görebiliyorum."

"Beni affedeceğini sanmıyorum."

"Denemeden bilemezsin."

"Ona o kadar çok şey yaptım ki beni görmek istememesini anlayabiliyorum. Onun yerinde ben de olsam aynı şeyi yapardım."

"Sen onun gibi olamazsın. Melek yüreğinde sevgi olan bir kız ve seni seviyor. Bunu bir türlü anlayamadın. Git konuş. Belki her şey farklı olabilir."

"Buna inanıyor musun gerçekten?"

"İnanmasam söylemezdim. Nerede olduğunu biliyorsun. Ona git."

Emir kardeşi gittikten sonra uzun bir süre masanın üzerindeki zarfa bakarak oturdu. İçinden zarfı açmak gelmiyordu. Sanki onu açtığında boşanmayı da kabul etmiş olacaktı. Melek'li hayatını düşündü Emir. Onunla geçirdiği ve ruhunun huzura erdiği geceler. Pişmanlıkları ve kanayan vicdanı. Şimdi önünde duran zarfa bakarak içinde oluşan terk edilmişliğin bir kez daha canını yakması. Hayattan zevk almadan ve Melek'i özleyerek geçirdiği bunca ay. Melek onu affetse bile o kendini affedecek kadar iyi miydi emin değildi.

Değişebilir miydi? İlknur'u her koşulda seven Emre gibi olabilir miydi? O sevgiyle ikisinin de hayatı değişmişti. Şimdi dünya tatlısı bebekleri vardı. Kendi bebeğini istememişti. O bebeğin yüzüne bile bakamıyordu. Vicdanı onu her gördüğünde kanamaya devam ediyordu. Kendi elleriyle öldürdüğü bebeği her gece rüyalarına giriyor, Melek'in hastanedeki hali gözlerinin önünden gitmiyordu. Gözlerini yumarak başını koltuğun arkasına yasladı. Emre haklıydı kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Sahip olduğu en değerli şeyi çoktan kaybetmişti Emir Zorlu.

32

Emir havaalanından çıkıp kiraladığı arabaya yürüdü. İstanbul'un serin havasının tersine burası bahara çoktan geçmişti. Yanında hiçbir eşya getirmemişti Emir. Sadece bir gün kalacaktı. Melek kendisiyle konuşmayı kabul ederse onunla konuşacak ve akşam uçağıyla geri dönecekti. Arabayı çalıştırdı. Kafası karmakarışıktı. Kendisini hayatının en önemli yolculuğuna çıkmış gibi hissediyordu. Hayatındaki en önemli kadına kendisini affettirmeye çalışacaktı.

Kahvaltı masasında oturan Melek gazetede gördüğü bir habere bakıyordu. Emir'in çatık kaşlı fotoğrafının altında rakip bir firmayı nasıl mahvettiği anlatılıyordu haberde. Onu en son hastanede görmüştü. Son zamanlarda aklına neredeyse hiç gelmemesine rağmen fotoğrafına bakınca kendisini kötü hissetti. Elini fotoğrafın üzerinde gezdirdi. Sonra parmaklarını ateşe sürmüş gibi bir anda elini

çekti. O bebeğinin ölmesine neden olmuştu. Yalvarmalarına kulak tıkamıştı. Bunları düşündüğü anda önündeki gazeteyi fırlatıp attı Melek. Gözyaşları yanaklarına doğru akarken önündeki tabağı iterek yerinden kalktı.

Onun bir fotoğrafını görmek bile dağılmasına neden olmuşken onunla karşılaşmak fikrinden ölesiye korktu. Kahvaltı masasını toplayarak yatak odasına doğru yürüdü. Evde kalıp kendisini dinlemek istemiyordu. En iyisi dışarıya çıkmaktı.

Emir dar sokağa arabayı park edip önünde duran iki katlı binaya doğru yürüdü. Aradığı kapıyı bulduğunda derin bir nefes aldı. Onu nasıl karşılayacağını bilmiyordu ama buraya kadar gelmişken fikrini değiştirecek değildi. Kapının yanında karısının adının yazılı olduğu zile parmağını dokundurdu.

Melek üzerini giyinmişti ki çalan zili duydu. Ev sahibinin torununun geldiğini düşündü. Çocuğa İngilizce ders veriyordu. Bir şeye takılmış olmalıydı. Gülerek kapıyı açar açmaz karşısında hiç beklemediği birini gördü.

Bir süre her ikisi de hiçbir şey demeden öylece birbirlerine baktılar. Melek çok şaşırmıştı. Biraz önce fotoğrafına bakarken yaşadığı tüm o duygu karmaşalarını şimdi adama bakarken yaşıyordu. Sonunda konuşan Emir oldu.

"Merhaba Melek. Girebilir miyim?"

Hiçbir şey demeden yana çekilen kızın önü sıra içeriye girdi Emir. Melek ne diyeceğini ve ne yapacağını bilmeden içeriye giren adamın arkasından kapıyı kapattı. Kelimeler onu terk etmiş gibiydi. Şu anda evinin ortasında dikilen adam hâlâ kocasıydı ve onun burada ne işi olduğunu bilmiyordu. Aklına on gün önce açtığı boşanma davası geldiğinde Emir'in niye orada olduğunu anladı.

"Nasılsın?" diyen adama bakarak "İyiyim" dedi. Önünden geçerek koltuklardan birine oturdu. Bunun üzerine Emir de kızın bir şey demesini beklemeden karşısındaki koltuğa oturdu.

"Ne istiyorsun?" diyen Melek'in sesi oldukça soğuktu.

"Boşanma davası açmışsın."

"Evet."

"Boşanmak istemiyorum" dedi Emir kızın gözlerinin içine bakarak.

"Ben istiyorum. Japonlarla işinin bitmediğini biliyorum. Ama bu evliliği sürdürmek istemiyorum."

"Boşanmak istememenin sebebi Japonlar değil."

"Ya ne o zaman?"

Emir karşısında kıza baktı. Melek çok değişmişti. Kendine daha güvenliydi ve artık ne istediğini bilen bir havası vardı.

"Seni özledim" dedi Emir kızın gözlerinin içine bakarak.

Melek Emir'den duyacaklarına kendini hazırlamıştı. Onun bağırıp çağırmasını bile bekliyordu. Tek beklemediği onun bu kadar yumuşak bir şekilde kendini özlediğini söylemesiydi. Böyle bir şeye hazırlıklı değildi. Bir şeyler söylemek için ağzını açmıştı ki Emir konuşunca sustu.

"Seni gerçekten özledim Melek. Seninle geçirdiğim tüm o geceleri. Bana verdiğin huzuru özledim."

"Ben özlemedim. Burada mutluyum."

"Kaza için üzgünüm" dedi gözlerinin içine bakarak. "Seni hastaneye götürürken yapamayacağımı anladım. Evliliğimize bir şans vermek istedim. Bebeğimizi sevebileceğimi hissettim..."

"Sus artık. Ona bebeğimiz deme. Sen onu öğrendiğin andan beri istemedin" diye bağırdı Melek ayağa kalkarak.

Emir yerinden kalkıp kızın karşısında geldi.

"İstedim. Hastane yolunda tek düşündüğüm sen ve oydu. Yapamayacağımı anlamıştım. Eve dönmek ve sana yaşattıklarımdan dolayı af dilemek istiyordum. Kafam karışmıştı kavşağı son anda gördüm ve hızla oraya girdim. O arabayı göremedim."

"Yeter! Artık hiçbir söylediğine inanmıyorum. Duymak istediklerimi söylemenden bıktım." diyerek sustu ve onun gözlerinin içine baktı.

"Sakın bir daha bebeğimin adını ağzına alma."

"Melek evliliğimize bir şans daha vermeni istiyorum."

"Ne için? Benimle istediğin gibi oynaman için mi? Duygularımı kullanıp işine geldiği gibi davranman için mi? Boşanmak sana işi kaybettireceği için mi? Söylesene ne için bu evliliğe şans vereyim?"

"Hiç biri değil. Sadece seni istiyorum."

"İstiyorsun öyle mi? Doğru Emir Zorlu birini istediği zaman alır."

"Melek..."

"Git buradan. Senden hiçbir şey istemiyorum. Sadece beni rahat bırakmanı istiyorum."

"Değişebilirim."

"Değişeceksin öyle mi?" diyerek sustu Melek. Gözü masanın kenarında duran gazeteye takıldı. Bir adımda gazeteyi alıp adamın önüne doğru fırlattı.

"Sen busun işte. İş için herkesi ezip geçen acımasız bir adamsın. Değişeceksin öyle mi? Buna inanacağımı mı sanıyorsun?"

Emir başını eğerek gazetedeki fotoğrafına ve altındaki yazıya baktı. Haklıydı tüm yaşamı iş olan bir adamdı. Nasıl değişeceğini bile bilmiyordu. Emir duyguları olmayan, nasıl seveceğini bilmeyen biriydi ve kendine düşmanca bakan bu melek gibi kıza yenilmişti. Bitmişti ve ona düşen bunu kabul etmekti.

"Beni affet."

Melek başını kaldırıp kendisini affetmesini isteyen adama baktı. Yüzündeki pişmanlık karşısında şaşırdı. Ama çabucak toparlandı. Artık her şey bitmişti. Kalbi onu affedecek kadar büyük değildi.

"Hayır. Bana yaptıklarından dolayı seni asla affetmeyeceğim" dedi kararlı bir ses tonuyla. Sonra girişe doğru ilerledi "Şimdi buradan git" diyerek kapıyı açtı. Emir kapının önüne kadar yürüdü. Kız haklıydı affedilecek şeyler yapmamıştı. Sevdiğini bile söylemediği bir kızın geri gelmesini istiyordu. Hangi kadın sevildiğini bilmediği bir yere geri dönerdi ki?

Kapının önüne geldiğinde durup kızın özlediği o güzel gözlerinin içine baktı. "Seni seviyorum Melek" diye fısıldadı. Duyduğu şey Melek'i şaşırtmıştı ama "Güle güle. Sana mutluluklar diliyorum" diyerek kapıyı kapattı.

Emir bir adım daha atarak kapıdan çıktı. Arkasından kapının kapandığını duymasına rağmen hâlâ aynı yerde dikilmeye devam ediyordu. Bu sırada Melek de kapıya yaslanıp yavaşça olduğu yere çöktü. Ağlamaya başladı. Neden şimdi? Neden her şeyi bitirmek üzereyken gelmişti?

Bütün evliliği boyunca duymadığı 'Seni seviyorum" cümlesini neden tam kapıdan çıkarken söylemişti? Kendini sevmeyen bir adam için bu kadar ağlamak da neyin nesiydi? Neden umursuyordu bu adamı bu kadar? Melek o kapının dibinde oturup saatlerce ağladı. Onu affetmeye hazır değildi.

Emir arabasına binip Melek'in evine baktı. Hiçbir şey düşünemeyecek kadar üzgündü. Bunu hak etmişti. Melek'in onu affetmemesi normaldi. Bittiğini kabul etmeli ve bu kıza artık acı çektirmemeliydi. Havaalanına gidip arabayı teslim etti. Uçak saatine kadar barda oturup içti.

33

Emir Kaş'tan döndüğünde daha da sinirli ve çekilmez bir adam olmuştu. Emre hiçbir şey sormamıştı ama Melek'in onu reddettiğini biliyordu. Emre ağabeyenin Melek'i sevdiğini anlamıştı. Hiç kimse sevmediği kadın kendinden boşanıyor diye bu kadar üzülmezdi. Emre onun işin arkasına gizlediği üzüntüyü görüyordu. Melek'in de onu hâlâ sevdiği belliydi. İlknur onunla konuşmuş, kızın ne kadar yıkıldığını Emre'ye söylemişti.

Dava sonuçlanmış Vahit Zorlu köşkten çıkmıştı. Emre onun beş parası olmadığını biliyordu. Emir şirketi batırmak pahasına babasına bir oyun oynayıp bütün hisseleri ele geçirmiş ve en az onun kadar acımasız olduğunu kanıtlamıştı. Ama Emre onun içten içe kendini yiyip bitirdiğini biliyordu. Yüzü hiç gülmüyordu. Emre buna daha fazla dayanamayacağını biliyordu. Elinde kalan yüzde onluk hisseyi devredip artık onunla çalışmak istemediğini söylemek için odasına girdiğinde Emir telefonla konuşuyordu.

"Ne isterse ver. Sakın karşı gelme" diyerek kapıda duran kardeşine baktı. Bir süre karşı tarafı dinledi. Sonra

sertçe "Tamam sonra konuşuruz" diyerek kapattığı telefonu masaya doğru fırlattı.

"Sinirliysen başka zaman geleyim."

"Bir şeyim yok. Ne istiyorsun?"

"Hisselerimi almak ister misin?" diye sordu Emre koltuğa oturarak.

"Yüzde on hissen hiçbir işime yaramaz. Ne yapacaksın?"

"Annemden kalan para ile başka bir şeyler yapmak istiyorum."

"Burada çalışmaktan memnun değil misin?"

"Buradan memnunum. Senden memnun değilim"

Bunun üzerine Emir sinirle kardeşine baktı. Emre konuşmaya devam etti.

"Kendine son zamanlarda durup baktın mı?"

"Ne demek bu?"

"Artık çekilmez bir adam oldun demek. Eskiden de kötüydün ama Melek'i görmeye gittiğinden beri daha kötüsün. Acımasızsın. Bu şekilde çalışmak istemiyorum. Birilerini mahvederek başarılı olmak istemiyorum."

"İş dünyası böyle. Bunu ne zaman öğreneceksin?"

"Şu anda hoşlanmadığın Vahit Zorlu gibi konuştuğunun farkında mısın?"

"Asla onun kadar kötü olamam."

"Biraz daha bu şekilde gidersen ondan daha kötü olacağını görüyorum. Kendine gel Emir. Bu hırsın sana zarar verecek."

"Ben hayatımdan memnunum."

"Onun için mi bu kadar üzgün ve sinirlisin? Bu davranışların yüzünden karını kaybettin."

Emir sertçe elini masaya vurdu.

"Yeter! Sürekli ondan bahsedip durma artık. Melek hiçbir zaman benim olmadı ki onu kaybedeyim."

"Seni seviyordu. İlişkine biraz dikkat etseydin hâlâ yanında olacaktı."

"Sana ondan bahsetme dedim. Seni dinleyip ayağına kadar gittim. Boyumun ölçüsünü alıp geri geldim. O kadın beni sevmiyor. Gözlerindeki nefreti gördüm. Şimdi beni daha fazla sinirlendirmeden ya buradan git ya da sesini kes!"

Emre ayağa kalkarak masanın önüne kadar gitti. Ellerini masanın iki yanına koyarak ağabeyine doğru eğildi.

"Şimdi kulaklarını aç da beni dinle. O kadını sevdiğini kabul etmek bu kadar zor mu? Ne kadar inkar edersen et onu sevdiğini görüyorum. Sevmek bu dünyadaki en güzel şey. Bunu anladığında huzuru bulacağına eminim. Biraz sakinleş ve sadece düşün. Melek buradayken ne kadar huzurlu ve mutlu olduğunu düşün. O hayatında başına gelebilecek en güzel şeydi. Seni değiştirecek tek insandı. Ona ne kadar kötü davranırsan davran seni seviyordu."

"Kes artık" diyerek ayağa kalktı Emir.

"Onun ayağına kadar gittim. Hiçbir işe yaramadı. Beni affetmedi. Affedeceğini de sanmıyorum. Ben bile kendimi affedemezken ondan bunu nasıl beklerim. Yerden göğe kadar haklı. Onunla oynadım. Vücudunu, duygularını, hayatını sömürdüm. Bir kere bile içimden gelerek ona iyi bir şey söylemedim. Sevdiğimi bile söylemedim. Beni affetmesini nasıl beklerim?"

"Önce kendini affet. Sonra da ona tekrar git ve bu sefer seni affetmesi için gerekirse yalvar. Onu sevdiğini biliyorum."

"Git başımdan artık" diyerek yerine oturdu Emir bıkkın bir şekilde. Emre'nin saçmalıklarını dinleyecek durumda değildi. Ne yaparsa yapsın Melek onu affetmeyecekti. Bu konuda haklıydı. Avukata talimat vermişti. Bir

sertçe "Tamam sonra konuşuruz" diyerek kapattığı telefonu masaya doğru fırlattı.

"Sinirliysen başka zaman geleyim."

"Bir şeyim yok. Ne istiyorsun?"

"Hisselerimi almak ister misin?" diye sordu Emre koltuğa oturarak.

"Yüzde on hissen hiçbir işime yaramaz. Ne yapacaksın?"

"Annemden kalan para ile başka bir şeyler yapmak istiyorum."

"Burada çalışmaktan memnun değil misin?"

"Buradan memnunum. Senden memnun değilim"

Bunun üzerine Emir sinirle kardeşine baktı. Emre konuşmaya devam etti.

"Kendine son zamanlarda durup baktın mı?"

"Ne demek bu?"

"Artık çekilmez bir adam oldun demek. Eskiden de kötüydün ama Melek'i görmeye gittiğinden beri daha kötüsün. Acımasızsın. Bu şekilde çalışmak istemiyorum. Birilerini mahvederek başarılı olmak istemiyorum."

"İş dünyası böyle. Bunu ne zaman öğreneceksin?"

"Şu anda hoşlanmadığın Vahit Zorlu gibi konuştuğunun farkında mısın?"

"Asla onun kadar kötü olamam."

"Biraz daha bu şekilde gidersen ondan daha kötü olacağını görüyorum. Kendine gel Emir. Bu hırsın sana zarar verecek."

"Ben hayatımdan memnunum."

"Onun için mi bu kadar üzgün ve sinirlisin? Bu davranışların yüzünden karını kaybettin."

Emir sertçe elini masaya vurdu.

"Yeter! Sürekli ondan bahsedip durma artık. Melek hiçbir zaman benim olmadı ki onu kaybedeyim."

"Seni seviyordu. İlişkine biraz dikkat etseydin hâlâ yanında olacaktı."

"Sana ondan bahsetme dedim. Seni dinleyip ayağına kadar gittim. Boyumun ölçüsünü alıp geri geldim. O kadın beni sevmiyor. Gözlerindeki nefreti gördüm. Şimdi beni daha fazla sinirlendirmeden ya buradan git ya da sesini kes!"

Emre ayağa kalkarak masanın önüne kadar gitti. Ellerini masanın iki yanına koyarak ağabeyine doğru eğildi.

"Şimdi kulaklarını aç da beni dinle. O kadını sevdiğini kabul etmek bu kadar zor mu? Ne kadar inkar edersen et onu sevdiğini görüyorum. Sevmek bu dünyadaki en güzel şey. Bunu anladığında huzuru bulacağına eminim. Biraz sakinleş ve sadece düşün. Melek buradayken ne kadar huzurlu ve mutlu olduğunu düşün. O hayatında başına gelebilecek en güzel şeydi. Seni değiştirecek tek insandı. Ona ne kadar kötü davranırsan davran seni seviyordu."

"Kes artık" diyerek ayağa kalktı Emir.

"Onun ayağına kadar gittim. Hiçbir işe yaramadı. Beni affetmedi. Affedeceğini de sanmıyorum. Ben bile kendimi affedemezken ondan bunu nasıl beklerim. Yerden göğe kadar haklı. Onunla oynadım. Vücudunu, duygularını, hayatını sömürdüm. Bir kere bile içimden gelerek ona iyi bir şey söylemedim. Sevdiğimi bile söylemedim. Beni affetmesini nasıl beklerim?"

"Önce kendini affet. Sonra da ona tekrar git ve bu sefer seni affetmesi için gerekirse yalvar. Onu sevdiğini biliyorum."

"Git başımdan artık" diyerek yerine oturdu Emir bıkkın bir şekilde. Emre'nin saçmalıklarını dinleyecek durumda değildi. Ne yaparsa yapsın Melek onu affetmeyecekti. Bu konuda haklıydı. Avukata talimat vermişti. Bir

ay sonra mahkemeleri vardı. Ona zorluk çıkarmayacak ve ne isterse verecekti. Hiç olmazsa bu konuda vicdanı rahat edecekti.

Emre kapıya doğru yürüdü. Çıkmadan arkasını dönüp masasında oturan adama baktı. Emir'in kendisini dinlemeyeceğini biliyordu. Yine de onun gözlerinde gördüğü bir şey içinin umutla dolmasını sağlamıştı. Kapıdan çıktığı anda artık bu şirkette daha fazla kalamayacağını biliyordu.

Emir, Emre gittikten sonra saatlerce masasında oturdu. Ayşe çıktığını haber vermek için odasına girdiğinde adamın üzüntüyle oturduğunu görmüştü. Emir hiçbir zaman mutlu ve rahat bir patron olmamıştı. Her zaman için mesafeli ve soğuktu. Ama Ayşe onun Melek'le evliyken ne kadar değiştiğini görmüştü.

"Emir Bey istediğiniz bir şey yoksa ben çıkıyorum."

Emir masadan başını kaldırarak karşısında dikilen kıza baktı. Hiçbir şey istemiyordu.

"Yok Ayşe çıkabilirsin."

"İyi akşamlar" diyen kız kapıyı açıp dışarı çıkmak üzereyken tekrar dönüp adama baktı.

"Affedersiniz ama bir şey söyleyebilir miyim?"

"Söyle."

"Boşanmayı bu kadar çabuk kabul etmeyin. Melek sizi seviyordu. Anladığım kadarıyla siz de onu seviyorsunuz. Bence onu sevdiğinize ikna edebilirsiniz."

Emir gülümsedi.

"İnan bana Melek beni sevmiyor Ayşe"

"Bunu görmüyor oluşunuz çok kötü. Sizden başka herkes görüyor. İyi akşamlar" diyerek kapıdan çıktı Ayşe.

Emir bir süre kapanan kapıya baktı. Gerçekten bunu göremeyen bir tek kendisi miydi? Evli oldukları süre

içinde bunu hissettiği zamanlar olmuştu. Ama son görüşmelerinde Melek'in kendisini unuttuğunu anlamıştı. Melek mutluydu bunu gözleriyle görmüştü. Hayatını bir düzene soktuğu belliydi. Çıkarken onu sevdiğini söylediği halde hiç tepki vermemişti üstelik. Ona kapıyı göstermişti. Yapacak bir şey yoktu. Hayatına eskiden olduğu gibi devam edecekti.

34

Emre eve geldiğinde kendisini bebekleriyle kapıda karşılayan karısına
bakarak gülümsedi. Kızını karısının kollarından aldı. Bebeğin mis gibi
kokusunu içine çekti. Keşke tüm bunları Emir de yaşayabilseydi. İlknur
kocasına gülerek sarıldı.

"Ne oldu, keyfin yok gibi?"

"Emir'le tartıştık biraz."

"Üzerine gitme. Yeterince üzgün zaten. Biraz zamana ihtiyacı var."

"Görüyorum ve onun için gerçekten çok üzülüyorum ama ne yazık ki kimseyi dinlemiyor. Göz göre göre her ikisi de mutsuz olacak."

"Şimdi nerede Emir?"

"Büyük ihtimalle evindedir."

"Onunla konuşmak istiyorum."

"Bir şey değişmez İlknur. Üzülürsün. Şu anda kimseyi dinleyecek halde değil."

"Her ne kadar başıma gelenlerde parmağı olsa da ben onu seviyorum Emre. En zor zamanlarımda hep yanımdaydı. Ben çektiğim acılarla boğuşurken o yanımda oturup elimi tutardı. Ben gerçek Emir'i tanıyorum. Bir gün senin de tanıyacağına eminim. Bence o Emir'i Melek de tanımadı. İkisine de yardım etmek istiyorum."

"Ne söylersem vazgeçmeyeceksin. Bunun için seviyorum seni. Kalbinin güzelliğini hiç kaybetmedin İlknur."

"O zaman kızımı sana bırakıp kalbi kırık bir adama nasıl yardımcı olabilirim bakmaya gidiyorum."

Bir saat sonra İlknur giyinip çıktı. Emir'in evinin olduğu bahçeye girdiğinde bir süre arabada oturup bekledi. Bunu Melek ve en kötü zamanlarında yanında olan Emir için yapıyordu. Sevdikleri insanların en az kendisi kadar mutlu olmasını istiyordu. Kapıyı çaldığında yardımcı kadın kenara çekilerek İlknur'a yol verdi. İlknur Emir'in olduğu odaya girdiğinde karanlık olduğu için hiçbir şey göremedi. Gözleri alıştığında Emir'in pencerenin önünde oturmuş loş ışıkta aydınlanmış bahçeye baktığını fark etti.

"Selam" diyerek içeri girdi ve ışığı açmadan adamın karşısındaki koltuğa oturdu.

Emir duruşunu bozmadan "Seni buraya Emre'mi gönderdi?" diye sordu.

"Hayır. Doğrusu buraya gelmemi istemedi bile."

"Neden geldin o zaman?"

"Arkadaşımın bana ihtiyacı olduğunu düşündüm. Bir zamanlar benim de ona ihtiyacım olduğu gibi" dedi Emir'e bakarak.

"Melek hakkında konuşmak istemiyorum İlknur."

"O zaman başka şeylerden bahsederiz. Mesela amcasını özlemiş olan Yeliz'den."

"Beni tanısa özlemez"

"Ben seni tanıyorum ve çok özlüyorum."

"Yaptıklarımdan sonra senin de özlememen lazım."

"Ne yapmış olursan ol en kötü günlerimde hep yanımda oldun. Beni hiç yalnız bırakmadın. Şu andaki mutluluğumu sana borçluyum. Ben seni affettim. Lütfen sen de kendini affet. Yoksa bu hayat seni bitirecek."

"Hangi yaptığımı affedeyim? Yıllarca yok yere annemi suçladım. Neden gittiğini hiç araştırmadım. Sana ve kardeşime zarar verdim. İş için ezip geçtiğim insanlara ne demeli? Bir de tabii Melek..." diyerek sustu. Onun adını bile anmak vicdanını rahatsız ediyordu.

"O kızın hayatını mahvettim. Beni sevdiğini hissettiğim zamanlar bile ona kötü davranmaya devam ettim. Doğmamış bebeğimin ölümüne neden oldum."

"Bütün bunları kendini affederek geride bırakacaksın. Sonra da Melek seni affedecek."

Emir parmaklarını saçlarının içinden geçirip İlknur'a baktı. Gözlerindeki acı İlknur'un bile beklediği bir şey değildi.

"Onun gözlerindeki nefreti gördüm İlknur. Melek beni kolay kolay affetmez. Artık onu unutmam gerekiyor."

"Ancak benim gibi beynin bir kazada hasar görürse unutabilirsin her şeyi. O kadar kolay değil unutmak. Bir söz, bir gülüş, bir bakış her şeyi hatırlamana yardımcı olurken unutabilecek misin bari?"

"Bilmiyorum."

İlknur uzandı onun elini tuttu. Gözlerinin içine bakarak "Bu hayattan zevk alıyor musun Emir?" diye sordu.

"Hayır. Ama bildiğim tek yaşam şekli bu."

"İnsanlar değişir. Farkında değilsin ama sen de değiştin. Belki seni mutlu etmeyen yaşam şeklini de değiştirmelisin. Belki tüm sıkıntıdan uzaklaşıp sevdiğin kadının yanında yaşaman gerekiyor?"

Emir bir kahkaha attı.

"Ne yapacağım orada İlknur? Bütün gün sahilde oturup balık mı tutacağım?"

"Belki de tutmalısın. Belki bütün gün sahilde oturup farkına varmadığın güzellikleri görmek ruhuna iyi gelir. Sen baban gibi değilsin. İçinde bir yerlerde hâlâ sevgiyi arayan bir çocuk var. Melek'e git Emir. Ama bu sefer yaşantını değiştirerek git. Başka bir hayat kur kendine. İçinde daha mutlu olabileceğin, yaptıklarından pişmanlık duymadığın bir hayat. Sevdiğin kadın ve belki de çocuklarınla beraber. Kararını verdikten sonra inan zor değil."

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Başka nasıl yaşanır bilmiyorum. Tek bildiğim Melek'i sevdiğim. Onsuz yaşamak istemiyorum ve onu çok özlüyorum."

"O zaman düşün. O kızı hak etmek için ne yapman gerektiğini bulacaksın."

"Umarım bulurum" dedi Emir kıza gülümseyerek.

"Bulacaksın çünkü seviyorsun. Herkes ikinci bir şansı hak eder. Melek sana o şansı verecektir. Sadece kendin ol yeter."

"Sen ne zaman bu kadar bilge oldun?" diyerek güldü Emir.

"Yanımda sevdiğim adam ve dünyalar tatlısı bir kızım olduğu zaman."

Emir yerinden kalktı. İlknur'a elini tutup onu ayağa kaldırdı ve sarıldı. "Beni affet" diye fısıldadı kulağına.

"Çoktan affettim. Eski Emir'i hatırlasam bile affederim. Seni seviyorum. Kendini sevilmeyecek kadar değersiz görme" dedi İlknur.

Emir ilk defa kendini İlknur'a karşı suçlu hissetmedi. Belki de affedildiğini onun ağzından duymaya ihtiyacı vardı. O gittikten sonra uzun uzun düşündü. Düşündüğü şeyi yapmak büyük bir riskti ve buna rağmen Melek

kendisini kabul etmeyebilirdi. Ama denemeden bunu bilemezdi. O bir iş adamıydı. Attığı her yeni adımın bir riski olacağını biliyordu. Melek'in kalbini tekrar kazanabilirse ruhunu da kurtarabileceğini biliyordu. O gece ilk defa yatağına ne istediğini bilen bir adam olarak girdi. Yataktaki boşluk onu rahatsız etse de çok kısa zaman sonra kollarında Melek'le huzurlu bir uyku uyuyabilme hayaliyle gözlerini kapattı.

35

Emir İlknur'la konuştuğu gece aldığı kararları uygulamak için hiç vakit kaybetmedi. Haftanın birkaç gününü aksatmadan İlknur ve Emre ile geçirdi. Bebekleri ile ilgilendi. Bir bebeğin varlığının korkulacak bir şey olmadığını anladı. Bebekler beraberinde koşulsuz sevgiyi de getiriyordu. Emir baba olmanın dünyanın en güzel şeyi olduğunu minik Yeliz ile geçirdiği günlerde anlamıştı. Kaybettiği bebekleri için yüreğinde yas tutsa da her şey yolunda gider Melek'i ikna edebilirse başka bebekleri olacağını biliyordu.

İlknur ve Emre'den birbirlerini seven eşlerin nasıl olması gerektiğini de öğrendi. Onların birbirlerine davranışlarını gözlemledi. Mutlu bir evliliğinin olmazsa olmazlarını öğrenmeye çalıştı. Bu durum İlknur ve Emre için başta sürpriz oldu. Ancak Emir'le vakit geçirmekten hoşlandıkları için hiçbir şey söylemediler. Amaç birlikte olmaktı ve Emir'in neden bu kadar sık kendilerine geldiğini sorgulamak istemiyorlardı. Üstelik adamın yüzünde gördükleri huzurlu ifade onları soru sormaktan vazgeçiriyordu.

Emir onlarla birlikte olduğu süre içinde bir kocanın nasıl olması gerektiğine dair çok şey öğrendi. Bir zamanlar kendisi için şey ifade etmeyen aile kavramının içini doldurmaya başlamıştı. Bir zamanlar ne kadar kötü bir koca olduğunu, nasıl davranırsa Melek'i mutlu edeceğini anlamaya başlamıştı. Bugüne kadar ona gösterememişti ama karısını seviyordu. Sadece bunu nasıl ifade edeceğini bilememişti. Annesinin mektubunda söylediği gibi kalbinde hâlâ sevgi vardı. Şimdi o sevgiyi Melek'e göstermenin zamanı gelmişti.

Bu sürede yaptığı planlar sürekli değişiyordu. Sonunda akla yatkın bir plan bulduğunda kardeşi ile konuştu. Emre önce bunun bir işe yaramayacağını söyledi. Ancak ağabeyinin yüzündeki kararlı ifadeden kendisi yardım etmese bile onun bildiğini okuyacağını anlamıştı. Yıllar sonra aralarında oluşan bu dostluğu bozmak niyetinde değildi. Emir hayatında ilk defa kendinden önce başkalarını düşünüyordu. Onun Melek'i ne kadar sevdiğini anlamıştı. Ona sonuna kadar yardım etmeye karar verdi.

Emir birkaç hafta sonra planını devreye soktu. Avukatı boşanma davasının ilk celsesinde Emir'in boşanmak istemediğini belirtince duruşma üç ay sonraya ertelendi. Bu uzun bir süre değildi ama Emir yeteri kadar uğraşırsa durumu lehine çevirebileceğini anladı.

Telefonu çalınca arayanın kardeşi olduğunu gördü. Emre Kaş'taydı. Melek'in hâlâ onda olan vekaletiyle planın ilk aşamasını uygulamaya koymuşlardı. Emir bir terslik olmasından tedirgin telefonu açtı.

"Bir aksilik yoktur umarım."

"Hayır yok. Şimdi tapudan çıktım. Artık okul Melek'in."

"Haberi olmasın. Avukata haber ver. Ben bunu ona söyleyene kadar hiç kimsenin haberi olmamasını sağlasın.

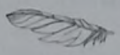
Orada fazla oyalanma. Melek'in seni görmesini istemiyorum."

"Tamam. Şimdi avukatla toplantım var. Yarın akşam dönmüş olurum."

"Teşekkür ederim Emre."

"Önemli değil. Sadece bir tane ağabeyim var."

Emir telefonu kapattığında arkasına yaslandı. Her şey Melek'i ikna etmesine bağlıydı. Şu anda tek bir şeyden emindi. Ondan asla ondan vazgeçmeyecekti.

Melek evinin balkonunda oturmuş keyifli bir hafta sonu kahvaltısı yapıyordu. Yalnızlık zaman zaman onu sıkıyordu. Ama burada kendine göre bir hayat kurmuş ve huzuru bu küçük yerde bulmuştu. Arkadaşlarını özlese de yeni kurduğu dostluklar hayata bağlanmasını sağlıyordu. Onu tek rahatsız eden şey Emir'in boşanmaktan vazgeçmiş olmasıydı. Neden böyle bir şey yaptığını bilmemek Melek'i sıkıyordu. Japonlarla yaptığı anlaşma gereği boşanmak istemiyor olabilirdi. Gerçi buraya geldiğinde bunun Japonlarla alakası olmadığını söylemişti. Ne düşüneceğini bilmiyordu Melek. Huzursuzdu.

İlknur, Ayşe ve Zerrin Hanım'la ne zaman konuşsa konu dönüp dolaşıp Emir'e geliyordu. Onlarla her konuşmasının ardından yüreğindeki acı daha da büyüyordu. Yine de onu affetmeyecekti. Unutmak zor olsa da bunun için çaba gösterecekti. Sadece zamana ihtiyacı vardı.

Sonra da bu kadar umutsuzluğun arasında tek mutlu olduğu yeri, çalıştığı okulu düşündü. Gözlerinin içine umut ve saf bir sevgiyle bakan minik öğrencilerini gördükçe aslında tam da bu mesleği yapmak istediğini anlamıştı. Öğrencileri onun yaşama sevinciydi. Her sabah

etrafını sarıp gülen gözlerle kendine bakmaları ruhuna iyi geliyordu. Kendini bu kadar kısa sürede böylesine toparlayabildiyse bu öğrencileri sayesindeydi.

Elini masanın üstündeki zarfa attı. Biraz önce kargo getirmişti. Zarfın içinden çıkan İlknur ve Emre'nin bebeklerinin fotoğraflarına bakarak ucundan deniz görünen minik evinin balkonunda çayını yudumladı. İlknur ve Emre için ne kadar mutlu olsa da fotoğraflara baktığında içinin ezilmesini engelleyemiyordu. Gözleri dolunca kirpiklerini kırpıştırdı. Bugün ağlamayacak kadar güzel bir gündü.

Sonunda saate baktığında toplantıya gitme vaktinin geldiğini gördü. Cumartesi olmasına karşın bugün okulun tüm çalışanlarının katılacağı bir toplantı yapılacağı duyurulmuştu. Melek okulun sahibini ilk defa görecekti. Biraz tedirgindi. Diğer öğretmenlerden şimdiye kadar böylesine bir toplantı yapılmadığını öğrenmişti. Masayı toplayıp evden çıktı. Okul yakındı. Hava güzel olduğu için yürümeye karar verdi. Okula geldiğinde doğruca konferans salonuna doğru gitti. Kapının önünde keyifle ikramlardan atıştıran öğretmenleri gördüğünde boşuna huzursuz olduğunu düşündü.

Sonunda yerlerine geçip oturduklarında müdür bey okulun sahibini kendilerine tanıştırdı. Sahneye konulan ufak bir masanın arkasında oturuyordu adam. Altmış yaşı geçkin beyaz saçlı babacan bir adamdı. Adam kendinden bahsederek bu okulu nasıl kurduğunu anlattı. Sonra da okulu almak için peşinden koşan bir girişimciye okulu sattığını söyledi. Bunu duyan herkes tedirgin olmuştu. Ancak eski müdür okulu satarken kimsenin işinden çıkarılmayacağına dair söz aldığını anlatarak onları rahatlattı. Ama Melek profesyonel iş yaşamının sözler üzerinde dönmediğini bilirdi. Bütün sözler imzalar atılana kadar geçerliydi.

Hep böyle olurdu. İyi niyetle adım atılır bir süre sonra da kadrolar yavaş yavaş değişirdi. Hâlbuki burayı ne kadar çok sevmişti. Kendini bu okulda huzurlu ve mutlu hissediyordu. Yine de olumlu şeyler düşünmeye çalıştı. Belki de okulu alan gerçekten sözünü tutan biriydi.

Toplantı bittikten sonra Melek geç saate kadar dolaştı. Hava karardıktan sonra deniz kenarına doğru yürüdü. Banklardan birine oturup yakamozların oynaştığı denizi seyretmeye başladı. Aklı aylar öncesi Emir ile deniz kenarında yedikleri yemeğe gitti. Onu ne kadar unutmaya çalışsa da ansızın yaşadığı bir anın içine sızmasını engelleyemiyordu Melek. Onunla iyi veya kötü bir anısı hiç beklemediği anda karşısına çıkıveriyordu.

Emir'in kendisini ziyarete gelip kapıdan çıkarken "Seni seviyorum" demesi aklına geldi. Keşke inanabilseydi. Ama Emir sevmesini bilmeyen bir adamdıb Gözlerini yumarak bir süre düşüncelerini başka şeylere odaklamaya çalıştı. Başaramayınca yavaşça yerinden kalktı ve ağır adımlarla evine doğru yürüdü.

Eve girdiğinde yalnızlığı her zamankinden daha ağır hissetti. Bunun nedeni okulun satılmış olması mı yoksa deniz kenarında aklına Emir'in gelmesi miydi bilmiyordu. Böyle zamanlarda annesini o kadar çok arıyordu ki. Başını göğsüne koyup onun yumuşaklığını hissetmeye çok ihtiyacı vardı. Gözlerinden akan yaşlara mani olmadı. Her şey birkaç yılda nasıl da bu kadar değişmişti? "Çok yalnızım anneciğim" diye fısıldadı. Bu daha çok ağlamasına neden oldu. Sonra üzgün olduğu anlarda Emir'in kendisine sıcacık sarılmasını düşündü. Melek her şeye rağmen onu ne kadar özlediğini düşünmekten kendini alamadı.

36

Emre şirkette abisinin odasında oturmuş Kaş'ta olanları anlatıyordu. "Seni balık tutarken düşünemiyorum" diyerek güldü.

"Oltaya gelmedikleri zaman onlara bağırırken gözlerimin önüne geldin."

"Çok mu komik?"

"Balık tutan sen olunca komik tabii. "

Bunun üzerine Emir de gülerek kardeşine katıldı.

"Kendimi deniz kıyısında balıklara kaşlarını çatarak bağıran biri olarak hayal edince gerçekten de komik oluyor" dedi.

İki kardeşin kahkahalarla gülmesine odaya giren Ayşe şaşkınlıkla baktı. Emir Bey'i uzun zamandır bu kadar neşeli görmemişti. Onu böyle görünce çok mutlu oldu. İstedikleri kahveleri bırakarak odadan çıktı.

Ayşe çıktıktan sonra Emir ciddileşerek kardeşine baktı.

"Melek'i gördün mü?"

"Uzaktan evet."

"Nasıl?"

"Mutlu ve huzurlu. Biraz kilo almış ve her zaman ki gibi çok güzel."

Emir duydukları karşısında gülümsedi

"Bakalım beni karşısında görünce ne yapacak?"

"Bu sefer acele etme abi. Aşık bir adam gibi davran. Onu sevdiğine inandırmadan Melek hiçbir adım atmayacaktır. Bundan sonra bütün iş senin."

"Ben oraya gidene kadar gazetecilere bilgi verme. Sana telefon ettiğimde basın toplantısı yaparsın."

"Senin yerinde olmak isterdim" dedi Emre abisine bakarak.

"Sen bu sektörün en iyilerinden biri olacaksın. Başaracağına inanıyorum. Sıkıştığın her an yanında olduğumu bil."

"Biliyorum. İyi ki senden vazgeçmemişim. Gerçi beni çok zorladın ama İlknur'a dua et. Bu arada benden duy Vahit Zorlu'ya ev aldım."

"Ev mi aldın?"

"Evet adamın elinden ne var ne yok aldın."

"Az bile yaptım. Seni mi aradı?"

"Evet geçen ay konuştuk. Zor durumda. Ne olursa olsun babamız. Onu sokaklarda bırakamazdım."

"Bu onun için çok acı olmuştur. Yıllarca seni görmezden geldi."

"Biliyorum. Ama artık ben de baba oldum. İçim elvermedi onu o şekilde görmeye."

"Belki de bunun altında eziliyordur. Hiç sevmediği oğlunun ona el uzatması utandırıyordur onu. Anneme yaptıklarını unutamıyorum. Yıllarca onu suçlamama neden oldu. Şimdi ki Emir onun eseri."

"Neyse baba olduğunda beni anlayacağını hissediyorum."

"Sadece Melek'ten çocuklarım olmasını istiyorum. O olmazsa çocuğum olmasın."

"İş sende bitiyor. Artık en önemli işin onu ikna etmek."

"Umarım affeder."

"Seni seviyor. Sen de onu seviyorsun. Sevgi söz konusu olduğunda hiçbir öfke uzun süre dayanamaz. Melek seni affedecek. Bundan eminim. Sadece sabret ve asla vazgeçme."

"Artık istesem bile vazgeçmem" dedi Emir.

37

Melek sabah gazeteleri gördüğünde gözlerine inanamadı. Emir Zorlu bütün hisselerini kardeşi Emre Zorlu'ya devretmiş ve küçük bir kıyı kasabasına yerleşmişti. Böyle bir şeyi rüyasında görse inanmazdı. Haberin devamını okumak için iç sayfalara baktı. Ama haberde onun nereye yerleştiğine dair bir bilgi verilmiyordu. Arkasına yaslanarak uzun bir süre Emir'in gazetedeki fotoğrafına baktı.

Emir ve sakin hayat... İkisinin bir arada olması imkansızdı. Emir iş stresinden beslenen bir adamdı. Melek onu huzurlu gördüğünü hiç hatırlamıyordu. Böyle bir şey yapması mümkün değildi. Sonunda haberin asparagas olduğuna karar verdi.

Kapının zili çaldığında aklı hâlâ gazetedeki haberdeydi. Yavaşça yerinden kalktı. Kapıyı açtığı anda ikinci bir sarsıntı yaşadı. Karşısında Emir duruyordu ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Emir Melek'in yüzündeki şaşkınlığı gördüğü anda gülümsedi. Kız hayalet görmüş gibiydi. Şu anda tek istediği ona sımsıkı sarılmaktı. Ama bunu yaptığında Melek'in

nasıl bir tepki vereceğini bilmediğinden yerinde kalmasının daha mantıklı olduğuna karar verdi. Bir süre kapının ağzında dikilerek birbirlerine baktılar.

İlk adımı atan Emir oldu.

"Beni içeri alacak mısın? Yoksa burada dikilmeye devam mı edeceğiz?"

Melek hiçbir şey demeden kenara çekilince Emir'de içeriye girdi. Gözleri etrafta gezindi. Masanın üzerindeki gazeteyi gördüğünde Melek'in haberi öğrendiğini anladı. Melek kapıyı kapatırken "Haberde bahsedilen kıyı kasabası burası mıydı yoksa?" diye düşündü. Ne diyeceğini bilemeyerek aklına ilk gelen şeyi söyledi.

"Neden geldin?"

"Karımı görmeye"

"Biz boşanmak üzereyiz"

"Ama hâlâ evliyiz."

Emir kapının önünde duran kıza baktı. Onu o kadar özlemişti ki. Ama sabretmeliydi. Onu korkutmak ve kızdırmak istemiyordu. Biraz sohbet ederek onu rahatlatması gerektiğini biliyordu. Melek tedirgin olmuştu.

"Oturabilir miyim?" dedi gülerek.

Melek eliyle koltuğu gösterdi. Emir kızın gösterdiği yere oturdu. Sonra o da eliyle karşısındaki koltuğu gösterdi. Melek de konuşmadan gelip karşısında oturdu.

"Gazeteyi okumuşsun."

"Doğru mu o haber?"

"Evet. Her şeyi Emre'ye devrettim. Hiçbir şeyim yok."

"Paran?"

"O da yok."

"Devrettiysen para almışındır."

"Doğru aldım ama bir başkasının adına yatırım yaptım. Şu anda parasız, işsiz ve sanırım evsizim" dedi gülümseyerek.

"Anlamıyorum."

Emir koltuğun ucuna doğru geldi ve uzanıp kızın ellerini tuttu. Melek o kadar şaşkın duruyordu ki ellerini bile çekmemişti.

"Sevdiğim kadın yanımda olmayınca paranın, gösterişli evlerin ve arabaların hiçbir önemi kalmadı. Rüyalarımı süsleyen yeşil gözler bana sevgiyle bakmadıkça her şey anlamsızmış. Bunu nihayet anladım Melek."

Melek şaşkındı. Ne diyordu bu adam? Onu istemiyordu. Ellerini tutan adam bebeğinin ölümüne neden olmuştu. Bunu düşünür düşünmez ellerini çekti. Emir yine de vazgeçmedi. Konuşmaya devam etmezse Melek'in iyice içine kapanıp tedirgin olacağını biliyordu.

"Melek seni seviyorum. Biliyorum buna inanman zor ama gerçek bu sevgilim. Sensiz olmak istemiyorum. İkimiz için değişmeye hazırım. Kalan ömrümü seninle geçirmek istiyorum. Bir sürü çocuğumuz olsun istiyorum. Tek yapman gereken beni affetmek. Senden başka hiçbir şeyi olmayan bu adamı tekrar kocalığa kabul et sevgilim."

Melek duyduklarına inanamıyordu. Emir hırsları olan biriydi. İş için yapmayacağı şey yoktu. Belki de Japonlar onun evliliğinin sallantıda olduğunu öğrenmişlerdi ve işi kaybetmemek için bu şekilde davranıyordu. Bir de acımasızca çocuklardan bahsediyordu. Onun hamile kaldığını öğrendiği zaman söylediği tüm o kötü sözler Melek'in zihninden silinmemişti henüz. Yerinden kalkarak kapıya doğru gitti. Hâlâ oturmakta olan adama bakarak "Buradan gitmeni istiyorum" dedi.

Emir, Melek'in kendisine inanmadığını anlamıştı ama kolay vazgeçmeyecekti. Bu kız onu en kötü zamanlarında bile sevmişti. Şimdi onun kalbini kazanmak bu kadar zor olmamalıydı. Sabredecekti, bekleyecekti ve ona değiştiğini gösterecekti. Hiçbir şey demeden kapıya doğru yürüdü.

"Artık burada yaşıyorum. Senin olmadığın hiçbir yere gitmeyeceğim. Sana seni sevdiğimi kanıtlayacağım" diyerek kapıdan çıktı. Merdivenin başına geldiğinde yüzü bulutlanmış kıza dönerek "Seni çok seviyorum. Bunu senden duyana kadar burada olacağım" diyerek merdivenleri indi.

Melek kapıyı kapatarak sırtını dayadı. Emir gerçekten tüm bunları yapmış olabilir miydi? Onu bunca zamandan sonra görmek bile dağılmasına neden oluyordu. Her gün görürse ne yapacaktı? Sürekli gözünün önündeyken onu nasıl unutacaktı?

Telefonu eline alarak Emre'yi aradı. Emir'in nasıl bir oyun oynadığını birazdan öğrenecekti.

"Efendim yengelerin en güzeli" diye açılan telefona gülümsedi.

"Nasılsın Emre?"

"İyiyim. Emir geldi mi?"

"Evet."

"Ve?"

"Dedikleri gerçek mi?"

"Ne dedi?"

"Hisseleri sana devrettiğini söyledi. İşi, parası ve evi yokmuş."

"Doğru söylemiş. Her şeyi bana devretti. Yüzde bir bile hissesi yok. Sadece çocukları olduğunda onlara hisse vereceğim."

"Peki para?"

"O da yok. Tüm parasını harcadı."

"Ne yaptı?"

"Bunu söylemeyi ona bırakıyorum ama gerçekten parası yok. Balık tutmayı öğrenene kadar arada ona yemek yap da açlıktan ölmesin" dedi Emre gülerek. Neşesi bulaşıcıydı Melek de güldü.

"Hâlâ inanamıyorum. Beni sevdiğini ve buradan gitmeyeceğini söyledi."

"Seni gerçekten seviyor Melek. Senin de onu sevdiğini biliyorum. Senden onu hemen affetmeni kimse bekleyemez. Ama lütfen düşün. İstersen biraz da süründürebilirsin. Benim için sorun değil. Hatta biraz değil bayağı bir süründür. Bunu hak etti" diyerek bir kahkaha attı Emre.

Melek gülerek Emre'yi dinlemeye devam etti.

"Hepimizin intikamını alabilirsin ama bir şeyi unutma. Seni gerçekten seviyor. Hem de çok seviyor.Bence kaza anını ondan dinlemelisin Melek. Belki bu fikrini değiştirir."

"O bebeği hiç istemedi."

"Söylediğim yap ve kaza anını anlattır ona. Bazen hiçbir şey göründüğü gibi değildir."

"Ne demek istiyorsun Emre?"

"Bunu sana o anlatmalı."

"Nerede kalıyor?"

"Bilmiyorum. Ama buradan gitmeden son parasını bir tekneye yatırmıştı. Büyük ihtimalle o teknede kalıyordur."

"Ne düşüneceğimi gerçekten bilmiyorum."

"Bırak seni ne kadar sevdiğini ispat etsin. Duyguları gerçek. Burayla bir bağlantısı kalmadı. Tüm işi bana bırakıp gitti serseri. Hayatını yaşayacak" dedi tekrar gülerek.

Melek duyduklarına inanmakta zorluk çekiyordu. Şaşkınlığı Emre'nin her cümlesiyle daha da artıyordu.

"Biraz işleri öğreneyim İlknur ile ziyaretine geleceğiz" dedi Emre.

"Çok sevinirim hepinizi çok özledim. Yeliz nasıl?"

"Çok tatlı. Korkarım çok şımarık bir kız olacak."

"Olsun."

"Kapatmam lazım Melek. Toplantıya bekliyorlar. Dediğim gibi ona bir şans ver. Onu affederken kendisini de affetmesini sağla. Kalbinin derinlerine baktığında orada sadece kendin olduğunu göreceksin."

"Teşekkür ederim Emre."

"En sevdiğim yengem sensin unutma."

Melek gülerek "Benden başka yengen yok zaten" dedi.

"Olmasını da istemiyorum. Seni çok seviyoruz."

"Ben de sizi. Hoşça kal."

Telefonu kapattığında masanın üzerindeki gazeteye tekrar baktı Melek. Demek Emir buradaydı. Üstelik kendisi için gelmişti.

38

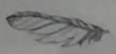

Emir hafifçe sallanan teknede stressiz hayatın çok güzel ama bir o kadar sıkıcı olduğuna karar vermişti. Bir an önce Melek'i ikna etmesi gerekiyordu. Onsuz buralar çekilecek gibi değildi. İnsanlar bu kadar sakin bir yerde nasıl yaşıyorlardı bilmiyordu. En iyisi Emre'nin dediğini yapıp balık tutmayı öğrenmeliydi. Bir şekilde kendini oyalamanın yolunu bulmazsa bu sükunet onu delirticekti.

Melek'i görmeye gitmesinin üzerinden bir hafta geçmişti. Biraz paslandığını kabul ediyordu ama bir kadınla nasıl flört edilir daha unutmamıştı. Melek'in başını döndürmeye kararlıydı. Ona kötü davrandığı anlarda bile Melek kendisine aşıktı. Şimdi ona aşık olan bir adam olarak Melek'in ayaklarını yerden kesebilirdi.

Hâlâ teknede yaşamaya alışamamıştı. Başı dönüyor ve zaman zaman da midesi bulanıyordu. Yine de burada yaşamak evde yaşamaktan daha iyiydi. İskeleye inerek elleri ceplerinde çarşıya doğru yürüdü. Çiçekçinin önüne geldiğinde durup çiçeklere baktı. Melek'in hangi çiçeği sevdiğini bile bilmiyordu. Onu ifade edecek çiçeklere baktığında gözüne ilk çarpan beyaz güller oldu. Bir

düzine beyaz gül yaptırdı. İçine sadece bir tane kırmızı gül koydurdu. Okulun adresini vererek parayı ödedi. Öğleden sonra da gidip Melek ile görüşecekti.

Melek senenin sonuna gelmenin keyfi ile dersten çıkmış öğretmenler odasına doğru gidiyordu. Aklı her zamanki gibi Emir'deydi. Geldiğinden beri bir hafta geçmişti. Arayıp sormamıştı. Galiba artık kendisinden vazgeçmişti. Yoksa bu küçücük yerde mutlaka onunla karşılaşırdı.

Öğretmenler odasına girdiği anda gözüne çarpan ilk şey masanın üzerinde duran beyaz güller olmuştu. Kime geldiğini merak etmişti. Çok güzel görünüyorlardı. Onun gibi merak eden diğer öğretmenler de çiçeğe bakıyordu. Sonunda içlerinden biri "Kime gelmiş bu güzel güller?" diyerek çiçeği eline aldı ve üzerindeki karta bakarak gülümsedi. Sonra da Melek'e bakarak "Sana ilan-ı aşk eden bir hayranın var Melek" dedi.

"Bana mı?"

"Evet sana şaşkın kız. Bu güller sana gelmiş."

Melek yerinden kalkarak kadının kendisine uzattığı gülleri eline aldı. Odadaki diğer öğretmenlerin şaşkın bakışları altında karta baktı ve Emir'den geldiğini gördü. Üstelik sadece Emir'in adı değil bir de not vardı "Önce masumiyetine aşık oldum sonra da sana" yazıyordu. Çiçekleri ona veren öğretmen arkadaşı merakla Melek'in yanına geldi.

"Hadi söyle bakalım Emir kim?"

"Hiç kimse."

"Hiç kimse için oldukça aşık görünüyor."

Melek kızardı. Emir ile konuşması gerekiyordu. Bu şekilde ona güller göndererek nereye varmaya çalışıyordu.

Okulun son zili çaldığında Melek'in tek istediği eve gidip bütün gece güllerini seyretmekti. Yüzünde gülümseme koridorda yürürken bir görevli yanına gelip "Melek Hanım, müdür bey bir misafiriniz olduğunu söyledi. Onun odasında bekliyormuş sizi" dedi.

"Tamam" diyerek müdürün odasına doğru gitti Melek. Kapıyı vurup içeri girdiğinde pencerenin önünde dikilen adam da kendisine doğru döndü. Emir'le göz göze geldiğinde odaya hızlıca göz gezdirip müdürün orada olmadığını anladı.

"Burada ne işin var?" diyerek odaya girdi.

"Seni görmeye geldim."

"Neden?"

"Seni özledim."

"Emir saçmalamaktan vazgeçer misin artık. Hem bugün gönderdiğin çiçekler de neyin nesi? Paran olmadığını söylüyorsun bir de..."

"Son paramdı. Belki bana bir yemek ısmarlarsın."

"Yeter artık burası benim çalıştığım yer. Buraya böyle gelemezsin."

"Belki bana da bir iş bulursun burada. Ne de olsa hiçbir işim yok."

"Burası okul Emir holding değil. Hem sana ben iş bulamam. Ben öğretmenim. İş arıyorsan okulun sahibi ile görüş"

"Zaten onunla görüşüyorum."

"İyi o zaman" dedi Melek. Sonra durup sırıtan Emir'e baktı şüpheyle ve aklına gelen ilk soruyu sordu.

"Sen nereden tanıyorsun sahibini daha bir ay önce el değiştirdi okul."

"Karşımda duruyor."

"Kim?"

"Okulun yeni sahibi."

Melek arkasını dönerek kapıya baktı. Ama hiç kimse yoktu. Bu adam kendisi ile dalga mı geçiyordu?

"Yeter artık senin saçmalıklarını dinleyecek değilim. Şimdi buradan gitmeni istiyorum. Bir daha da gelme."

"Melek" diyerek ona doğru yürüdü Emir. İyice yaklaştığında ona doğru eğilip "Bu okul senin artık. Tapusu senin üzerine geçirildi çoktan" dedi.

"Ne?"

"Bütün paramı burayı satın almak için kullandım. İhtiyar fena çıktı. Satmamak için uğraştı ama sana ne kadar aşık olduğumu anladığı zaman ikna oldu."

Melek ağzı bir karış açık Emir'in söylediklerini dinliyordu. Yani gizemli yeni sahip kendisi miydi? Emir kendisine bir okul mu satın almıştı? Bu kadarı çok fazlaydı.

"İstemiyorum."

"İstemiyor musun? Çocuklarımızın kendi okullarında okuduğunu düşünsene. Sence de havalı değil mi?"

"Emir seninle olmak istemiyorum. Okulu da istemiyorum."

"Melek" diyerek onun ellerini tuttu. Gözlerini kızın güzelim gözlerine dikti. Ama söyleyeceği her şeyi unuttu. Aklındakileri Melek'e söylemek için teknede yaptığı provalar boşa gitmişti.

Melek'in şaşkın yüzüne öylece baktığını anladığında içinden geçenleri söylemeye karar verdi. Tüm o süslü kelimelerin canı cehennemeydi. Derin bir nefes aldı. Gülümsedi. "Seni çok seviyorum" diyerek konuşmaya başladı.

"Bunu bıkmadan usanmadan söyleyebilirim. Sana bunun doğruluğunu kanıtlamak için yıllar boyu her gün güller gönderir, kapının önünde yatarım. Beni sevdiğini biliyorum. Bu bile bana yeter."

Melek hiçbir şey demedi. Ne söylemesi gerektiğini bile bilmiyordu. Evlilikleri boyunca bu adamdan bu

kelimeleri duymak için beklemiş ama duyamamıştı. Emre ile yaptığı konuşmayı düşündü. Emir artık çıkarı için yanında değildi. Kendisi için gelmişti buralara. Yine de onu bu kadar kolay affetmeyecekti.

Emir kızın gözlerinin içine bakarak "Bana bir şans ver Melek. Seni ne kadar çok sevdiğimi kanıtlayayım. Bunu da beceremezsem, eğer yine beni istemezsen sana söz gideceğim sevgilim."

"Bana o kadar yalan söyledin ki...Sana inanmıyorum."

"Gerçekleri söylememiş olabilirim ama sana hiç yalan söylemedim. o zaman ben de farkında değildim o gerçeklerin çünkü. Ama şimdi biliyorum. Yokluğun dayanılmazdı Melek. İnan bana çok zordu. Seni bu kadar severken sensiz olamam. Bana sadece bir şans vermeni istiyorum. Tek bir şans..."

"Bilmiyorum. Sana kırgınım. Bebeğim yüzünden öfkeliyim. Ayrıca artık çok yoruldum. Aynı şeyleri tekrar kaldırabileceğimi sanmıyorum. Dağılan kalbimi ancak birleştirebildim. Bir daha dağılırsa toplayamam. Onun için git Emir. Buradan git. Okulu tekrar sana devrederim."

"Gidemem Melek. Kalbim sende. Onsuz yaşayamam sevgilim. Bırak sana değiştiğimi göstereyim. İzin ver sevgini tekrar kazanayım. Acılarını silemem ama onları hafifletebilirim. Birbirimizin yaralarını sarabiliriz. Bana sevginin büyüklüğünü tekrar hatırlattın. On yaşından sonra atmayan kalbimi attırdın. Bir vicdanım olduğunu hatırlattın. Sensiz boş bir kabuğum ben. Hiçbir şey yok içimde. Tüm kaybettiğim şeyleri seninle tekrar öğrenebilirim. Benim de öğretmenim ol melek. Beni sensizliğe mahkum etme. Sadece bir şans Melek. Lütfen beni affet."

Emir ellerini Melek'in elinden çekerek kollarına doğru götürdü. Sonra da omuzlarında durdu. Melek savunmasının yavaş yavaş yıkıldığını hissediyordu. Emir'in

kendisine bu kadar yakın olması, ellerinin omuzlarında olması ve nefesini yüzünde hissetmesi eski günleri geri getirmişti. Şimdi tek hatırladığı o güzel günler ve gecelerdi. Sanki sihirli bir el tüm kötü anıları silmiş gibiydi. Emir ellerini yüzünün her iki yanına koyduğunda ona daha fazla bakamadı ve yavaşça gözlerini yumdu.

Emir ise gözlerini yuman kıza bakıp onu sonunda ikna ettiğini anladı. Tek yapması gereken ona ne kadar samimi olduğunu ispat etmekti. Bunun için canını bile vermeye hazırdı. Şu anda onu deli gibi öpmek isterken bunu yapmadı. Sadece ellerini kızın yüzünden çekti ve ona sarıldı. Kollarındaki kızın itiraz etmemesi doğru yolda olduğunu gösteriyordu. Kendisi de en az Melek kadar korkuyordu. Onun için tüm bu duygular yeniydi. Ama öğrenecekti. Kollarında ki bu sessiz kızla öğrenecekti. Sivri yerlerini törpüleyecek ve zaman içinde karısının istediği bir erkek olacaktı. Dudakları Melek'in kulağına doğru uzanarak "Seni çok seviyorum Melek" diye fısıldadı.

Melek bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı ama ne diyeceğini bilmiyordu. Şimdi onun kollarında olmayı ne kadar çok özlediğini ve ne yaparsa yapsın bir zamanlar kendine eziyet eden bu adamı unutamadığını anlamıştı. Emir sadece bir şans istiyordu. Sadece bir şans.

39

O günden sonra Emir, Melek'e her gün beyaz güller gönderdi. Kocaman demetin içinde sadece tek bir kırmızı gül ona olan aşkını anlatıyordu. Melek, hafta içinde okula, hafta sonunda da eve gelen güllere bakıyor ve kendini mutlu hissediyordu. Artık okulda herkes Emir'in varlığını öğrenmişti. Üstelik onun kocası olduğu da ortaya çıkmıştı. Emir gibi diğer öğretmen arkadaşları da Melek'in onu ne zaman affedeceğini merak ediyordu.

Melek onlara okulun sahibinin kendisi olduğunu söylememişti. Emir üşenmeden her gün okul çıkış saatinde geliyor ve onunla evine kadar yürüyordu. Melek bu süre içinde onun pes etmesini beklemiş ama Emir'in ne kadar inatçı olduğunu ve aklına koyduğu şeyi ne pahasına olursa olsun yapacağını anlamıştı.

Yine böyle bir akşamüzeri yanında Emir sessizce eve doğru yürüyorlardı. Emir karısının kapısının önüne geldiğinde her zamanki gibi Melek eve girmeden ona bakmış "Bu akşam benimle yemek yer misin?" diye sormuştu.

Melek hiç düşünmeden "Evet" dedi.

Emir şaşırarak karısına baktı. Sonra da binanın kapısındaki camda kendi şaşkın yansımasını gördüğünde gülümsedi. "Pardon, teklifimi kabul etmeyeceğine o kadar emindim ki bir an şaşırdım" diyerek güldü. Melek karşısında gülümseyen adama baktı. Sakalları ve saçları hafifçe uzamış ve güneşten iyice yanmıştı. Onun haftalardır tek başına teknede ne yaptığını merak ediyordu. Aslında onunla ilgili her şeyi merak ediyordu. Sadece gururu bunları sormasını engelliyordu.

"Nerede yiyeceğiz?"

"Sana yemek hazırlamama ne dersin?"

"Sen mi?"

"Evet."

Melek güldü.

"İçeceği suyu bile başkasından isteyen adam mı bunu söylüyor?"

"Evet. Ne yazık ki burada suyumu getirecek kimse yok. Aç kalmamak için yemek yapmayı öğrenmem gerekti" dedi Emir gülerek.

"Marifetlerini görelim o zaman" dedi gülümseyerek.

"Gidelim mi?"

"Sen hazırlıklara başla. Ben üstüme rahat bir şeyler giyer gelirim."

"Oldu."

"Gelirken bir şey getireyim mi?"

"Hayır sadece sen gel yeter."

Emir gülümseyerek yanından ayrıldığında Melek mutlu bir şekilde apartmana girdi. Gülümseyerek evin içinde dolaştı ve sonunda üstünü değiştirdi. Siyah şort ve üzerine kısa kollu bir tişört giydi. Mayıs'ın son haftasıydı ve hava artık akşamları bile çok güzel oluyordu. Saçlarını açtı. Kızıl saçları omuzlarına doğru yavaşça döküldü. Güneşten yanan yüzünde çilleri belli belirsiz görünüyordu.

Dudaklarına parlatıcı sürdü ve son kez aynaya baktı. Sonra aynanın önündeki tokayı alıp saçlarını topuz yaptı. Yat limanına kadar olan mesafeyi yürüyerek terlemek istemedi. Arabasını alarak önce çarşıya indi.

Emir'in aşçılığı konusunda şüpheleri vardı. Ne alacağını düşünerek etrafta gezindi. Sonunda beyaz şarap alarak tekrar arabasına döndü. Yat limanın girişinde güvenliğe kime geldiğini söyledi. Adamın yönlendirmesiyle arabasını park edip ağır adımlarla yürümeye başladı. Büyüklü küçüklü yatlara bakarak Emir'in teknesini bulmaya çalışıyordu. Sonunda güvenliğin dediği yere geldiğinde önünde durduğu yata baktı. O sırada Emir de içeriden çıkmış kendisine bakıyordu. Üzerinde şort ve kısa kollu tişört vardı. Gülümseyerek aşağıya indi.

"Hoş geldin."

"Hoş bulduk" dedi Melek şaşkınlıkla adama bakarak.

"Senin tekne dediğin şey bu mu?"

"Evet diğerlerinin yanında ne kadar mütevazı durduğunu görmüyor musun?"

"Ben böyle bir şey beklemiyordum. Çok lüks bu. Bir de okulda çalışmak istiyorsun. Oradan alacağın para marinanın kirasını bile karşılamaz."

"Düşünme sen onları hadi elini ver bana. İçerisini merak etmiyor musun?"

"Ne diyeceğimi bilmiyorum" diyerek adama elini uzattı ve onunla birlikte yata çıktı. Güvertede hazırlanan iki kişilik masayı görüp gülümseyerek adama baktı.

"Bunu sen mi hazırladın?"

"Evet, beğenmedin mi?"

"Çok güzel görünüyor" dedi ve çantasından çıkardığı şarabı adama uzattı.

"Korkarım ısındı"

"Önemli değil. İçeride bir tane soğuk var."

Melek merakla etrafına bakıyordu. Gözleri Emir'e kaydığında onun da kendisini seyrettiğini gördü.

"Seni gezdirmemi ister misin?"

"Evet."

Kızın itiraz etmesine fırsat vermeden elini tuttu. İçeri girdiklerinde küçük ama kendi evinden bile işlevsel bir salona girdi Melek. Yarım ay şeklindeki köşe koltuk duvardaki büyük ekran televizyona bakıyordu. Beyaz deriden yapılan koltuğun üzerinde siyah minderler vardı. Melek kendisine bakan adama dönüp "Çok güzel" dedi. Birlikte merdivenleri inerek diğer kamaraları gezdiler. Kapılardan birini açan Emir kenara çekilerek Melek'in içeri girmesini sağladı. Küçücük kamara o kadar güzel yerleştirilmişti ki kendi yatak odası bunun iki katı olmasına rağmen bu kadar düzenli durmuyordu. Diğer kamaraları da gezdiren Emir tekrar kızı elinden tutarak yukarı çıkardı.

"Biliyor musun babamın da hayali hep teknede yaşamaktı" dedi Melek.

"Benim hayalimin bu olup olmadığına emin değilim henüz."

"Yine de çok güzel."

O sırada duyulan zil sesinin nereden geldiğini anlamayan Melek, Emir'in "Yemeğimiz oldu. Hadi otur" demesiyle yemek masasına doğru yürüdü. Giderken yardım teklif etti ama Emir "Hiç gerek yok. Sadece fırından çıkaracağım" diyerek yatın küçük mutfağına girdi.

Biraz sonra elinde bir şişe şarapla gelen Emir buz gibi şarabı bardaklara koydu. Sonra içeri gidip iki tabak getirdi. Melek önüne konulan garnitürlerle süslenmiş balığa bakarak gülümsedi.

"Bunu sen mi yaptın gerçekten?"

"Zor değil. Birileri yakalıyor ve temizliyor. Ben sadece fırına koydum ve biraz süsledim o kadar."

"Güzel görünüyor eline sağlık."

"Afiyet olsun" diyerek Melek'in karşısına oturdu.

Gözleri birleştiğinde Melek konuşmaya başladı.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ben de param yok dediğinde sana inanmıştım."

"Yalan söylemedim. Param yok. Bütün paramı okula ve bu tekneye yatırdım. Yaşamama yetecek kadar param var tabii ama artık zengin bir adam değilim."

"Ama bir yatın var."

"Ya ev almam gerekiyordu ya da bunu. Bir yere çakılıp kalmayı istemediğimi fark ettim. Yıllarca kalıpların içinde yaşadıktan sonra özgür olamaya karar verdim. Canım sıkıldığında çekip gidebilmeli, aradığım konforu gittiğim yere götürebilmeliydim. Bakma göründüğü kadar pahalı değil. Ben biraz tadilat yaptım ondan böyle gözüküyor."

"Çok güzel olmuş."

"Tamam bırakalım artık bunları konuşmayı" diyerek masada duran kadehini kaldırdı Emir. "Karşımda muhteşem bir kadın otururken onun güzelliğini hiçbir şeyin gölgelemesine izin vermem. Bana sevginin ne kadar güzel olduğunu hatırlatan sevdiğim tek kadına içiyorum" dedi Melek'in gözlerinin içine bakarak. Melek de küçük bir yudum alarak kadehi elinden bıraktı. İçkiyle arası iyi değildi ve daha şimdiden sarhoş olmak istemiyordu.

Yemeğin ilerleyen saatlerinde Emir, Melek'e İstanbul'dan ayrıldığından beri ne yaptığını sordu. Melek'i konuşturmak istiyordu. Aslında aldığı raporlar sayesinde Melek'in neredeyse gün gün ne yaptığını biliyordu. Melek konuştukça açıldı. Artık eskisi gibi tutuk değildi onun yanında. Konuştukça ikinci kadehi de bitirdi. Emir onun sarhoş olmasını istemediği için üçüncüyü koymadı.

"Neden Kaş?"

"Özel bir nedeni yok. Çalıştığım okula tayini çıkan bir arkadaşım vardı. Babamın ölümünden sonra görüştüğüm birkaç kişiden biriydi. Beni aradı. Okulda sözleşmeli öğretmen alacaklarını söyledi. Ben de geldim" dedi gülümseyerek.

"Burası sakin bir yer. Kışın da çok sessiz. Kaş'a gelene kadar İstanbul'da ne kadar yorulduğumu anlamamıştım."

"Bana göre fazla sakin. Kendimi emekli olmuş gibi hissediyorum" dedi Emir gülerek.

"Farkındayım. Burası sana göre değil. Bir süre sonra gerçekten sıkılacaksın. Sonra da buradan gideceksin."

"Keşke senin dediğin kadar kolay olsaydı. Ama itiraf ediyorum bazı sabahlar kalktığımda kendime burada ne işim olduğunu soruyorum."

"Cevabını bulabiliyor musun bari?"

"Evet. Sorduğum anda buradan gitmemek için kendi kendime bir sürü neden sıralıyorum."

"Neymiş onlar?" diyen Melek ağzına soğumuş ama lezzetini kaybetmemiş balıktan küçük bir lokma attı.

"En önemli neden sevdiğim kadının burada olması. Onunla aynı havayı soluyorum. Aynı denize bakıyorum. Özlediğimde gidip görüyorum. Çarşıya indiğimde onun en sevdiği beyaz gülleri alıyorum. Gözlerinin yeşili aklımı başımdan alıyor. Saçları rüzgarda uçuştuğunda yüreğimi alev alev yakıyor. Daha saymamı ister misin?" dedi Emir.

"Hayır" dedi Melek. Yüzündeki gülümseme silinmişti. Emir uzanarak onun elini tuttu ama Melek çekince ısrar etmedi.

"Ben seni affedemiyorum. Aslında bana yaptıklarını belki affedebilirdim. Ama bebeğimi aldırmak için beni hastaneye götürdüğün zaman her şeyi bitirdin. Seni her gördüğümde yaşadığım o acı gözlerimin önüne geliyor."

"Melek sana neden bunu yaptığımı ve sonra neden vazgeçtiğimi anlatmama izin ver."

"Bu konuyu konuşmak istemiyorum."

"Bence konuşmalıyız Melek. Bunun sana ne kadar acı verdiğini görüyorum. Bu konuyu kapatıp bir sonuca bağlamalıyız. Hamile olduğunu öğrendiğim anda o kadar çok korktum ki. Bir bebeğin sorumluluğunu alabileceğimi sanmıyordum. Bir bebeği sevebileceğimi düşünemiyordum" dedi Emir.

Sonra arkasına yaslanarak gözlerini kendisine bakan kızın gözlerinden gözlerini ayırmadan devam etti.

"Bir bebeğim olmasından o kadar korkuyordum ki kendi korkularımı sana göstermemek için seni suçladım. Senin iyi bir anne olacağının farkındaydım. Sen mükemmel bir anne olacaktın ama ben asla iyi bir baba olamayacaktım."

"Lütfen anlatma" dedi Melek sesi fısıltıdan farksızdı.

"Bunu bilmen gerek. O akşam hastaneye giderken kendimle mücadele ettim. Bunu yaptığımda seni kaybedeceğimi biliyordum. Buna hazır değildim. Belki bebeğimiz bana da sevgiyi öğretebilirdi. Vazgeçtim Melek" dediğinde karşısındaki kız artık ağlıyordu.

Emir artık susamazdı. Melek tüm gerçekleri bilmeliydi. Yeniden başlayacaklarsa, ki bunun için buradaydı, artık hiçbir şeyi saklamamalıydı.

"İnan bana sevgilim vazgeçtim. Seni, bebeğimizi kaybetmeye dayanamazdım. Geri dönüp evimize gidecektim. Kendimi sana affettirmeye çalışacaktım. Kavşağı son anda gördüm. Kafam o kadar doluydu ki üzerimize gelen arabayı göremedim. Gözlerimi hastanede açtım. Sen ameliyattaydın. Emre'nin yardımı ile sana geldim sevgilim. Hem senin için, hem kendim için ve en çok da bebeğimiz için dua ettim. Ama olmadı" dedi.

Artık onun da gözleri dolmuştu. Melek karşısında sessizce ağlıyordu.

"Olmadı ne yazık ki. Bebeği kaybettiğimizi söyledi doktor. Tek tesellim sen iyileştiğinde başka bebeklerimiz olması için elimden geleni yapacak sana bu acıyı unutturacaktım. Ama kendine geldiğinde beni görmek bile istemedin. Acın o kadar büyüktü ki seni rahat bırakmaya karar verdim. Bunu atlatacaktın ve biz bundan sonra daha iyi olacaktık" diyerek Melek'e baktı.

Melek duydukları karşısında afallamış ve şaşırmıştı. Emir'in bunları hissettiğini bilmiyordu. Onunda gözleri dolmuş hatta birkaç damla yaş yanaklarından doğru süzülmüştü. O kadar çok ağlamıştı ki artık karşısındaki adamı bulanık görmeye başlamıştı. Onun yerinden kalktığını bile anlamadı. Emir onu tutup kaldırdığında başının döndüğünü hissetti. Sonunda Emir ona sarıldı. Bu temas son kalan savunma duvarının da yıkılmasına neden oldu. Onun da kolları istemsizce kalktı. Adamın beline dolandığında Emir kızın başını göğsüne yaslamıştı. Karısının saçlarını öptü. Kokusunu içine çekti. Melek'in hıçkırıklarının dinmesini bekledi. O kadar uzun süre o şekilde kaldılar ki birbirlerinden ayrıldıklarında Melek'in ayakta duracak hali yoktu. Bu şekilde evine gitmesi mümkün değildi.

"Burada kalır mısın?"

"Kalamam"

"Bu şekilde eve gidemezsin Melek. Araba kullanmana izin vermem. Fazladan kabin var."

"Gitmeliyim" dedi adamın kollarından kurtularak. Gitmeli ve yalnız başına düşünmeliydi. Emir'e bu kadar yakın olmak aklını karıştırıyordu. Birkaç adım attı. Ama başı o kadar çok dönüyordu ki sendeledi. Midesi bulanıyor ve acıyordu.

"Melek" diyen adamın sesini duydu ve yavaşça ona doğru döndü. Sonra gözleri karardı. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama artık dizleri onu taşımıyordu. Tam düşmek üzereydi ki Emir onu tuttu. Sonrasında Melek kendini kaybetti.

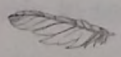
40

Emir yatağın başında durmuş kendini bilmez halde yatan kıza bakıyordu. Üzerindekileri çıkarıp çıkarmamak konusunda kararsız kalmıştı. Sonunda olduğu gibi kalmasına karar verdi. Yukarı çıkarak ortalığı toparladı. Uzun süre güvertede oturarak denizin tekneye vurma seslerini dinledi.

Melek'e ne kadar acı verdiğini görmüştü. Artık onu her şeyden daha çok istiyordu. Ona verdiği acıları silebilmesi için onun yanında olmak istiyordu. Ne kadar çok hata yapmıştı. Ne kadar çok kişinin canını yakmıştı. Tüm bunları telafi edemezdi ama bundan sonra iyi bir adam olabilirdi.

Gecenin ilerleyen saatlerine kadar oturdu. Sonra da aşağıya indi. Melek'in yattığı kamaraya girerek yatakta hiç kımıldamadan yatan kıza baktı. Yarın burada uyandığında şaşıracağını biliyordu. Sonra da kendi yatağına giderek üstüne uzandı. Birkaç saat sonra sabah olacaktı.

Melek hafifçe sallanan yatağında gözlerini açtı. Bir süre nerede olduğunu anlayamadı. Gözleri yanıyordu. Birkaç kere gözlerini kırpıştırarak yerinden doğruldu. Biraz başı dönmüştü. Üzerinde hâlâ dün akşam giydiği giysiler vardı. Sonra nerede olduğunu anladı.

Yerinden kalkarak banyoya gitti. Saçı başı dağılmış, gözleri şişmişti ve başı çok ağrıyordu. Dün gece Emir kaza anını anlatırken gözyaşlarını tutamamıştı. O acıları tekrar yaşamıştı. Bebeği için ve annesi babası için ağlamıştı. Yalnızlığına ve sevdiği adama ağlamıştı. Emir'in de anlatırken gözleri dolmuştu. Duygularını saklayan ve acımasız sandığı adamı o şekilde görmek yüreğine daha çok dokunmuştu.

Yüzünü yıkayarak banyodan çıktı. Merdivenleri çıktığında mutfakta kahvaltı hazırlayan adamı gördü.

Çekinerek "Günaydın" dedi.

Emir de "Günaydın" dedi gülümseyerek. Sonra kıza doğru yürüyüp "İyi misin?" diye sordu.

"Biraz başım ağrıyor."

"Kahvaltı yaptıktan sonra bir ağrı kesici alırsın."

"İyi olur."

Şimdi karşılıklı durmuşlar birbirlerine bakıyorlardı. Her ikisinin de gözlerinde acı vardı. Emir bir adım daha atarak ona sarıldı. Hiçbir şey demedi.

Melek'in kolları Emir'in belini sardığında artık tek bir şeyden emindiler. Bundan sonra yaralarını birlikte saracaklardı. Mutlu olmayı beraber öğreneceklerdi. Melek evliliğinin bir yerlerinde şu an kollarında olduğu adamı sevmişti. Artık Emir'in de kendisini sevdiğini biliyordu.

Ayrıldıklarında Emir kızın yüzünü ellerinin arasına aldı. Başını eğerek onun dudaklarına hafif bir öpücük verdi. Daha fazla ileri gitmeyecekti. Melek'in istemediği hiçbir şeyi ona dayatmayacaktı. Sonra da onu elinden tutarak kahvaltı masasına oturttu.

"Yardım edeyim"

"Her şey hazır."

Sohbet ederek kahvaltı yapmaya başladılar.

"Burada kesin kalacak mısın?"

"Evet Melek kalacağım. Gidersem de yanımda sen olacaksın."

"Ben burada mutluyum. Huzurluyum. Öğretmenlik yapmak hoşuma gidiyor."

"Biliyorum seni çocuklarla konuşurken gördüm. Bambaşka biri oluyorsun."

"Bir süre sonra buradan sıkılacaksın."

"Büyük ihtimal. Belki çalışırsam sıkılmayabilirim."

"Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Düşünmedim. Aslında yıllarca çalıştım. Bir süre belki dinlenmek iyi gelebilir."

Melek bir şey demeden çayından bir yudum aldı. "Okulda çalışmak ister misin?"

"Bana iş mi teklif ediyorsun?"

"Evet."

"Ne yapmamı istersin?"

"Bilmiyorum. Okul nasıl yönetilir bilmiyorum. Bu işlerle de uğraşmak istemiyorum. Ben sınıfta çocuklarla birlikte olmaktan hoşlanıyorum. Onun için yönetici olabilirsin. Ne de olsa senin bu konuda çok tecrüben var."

"Bana güveniyor musun Melek ve dün gece söylediklerime inanıyor musun?"

Melek hiçbir şey demeden adama bakıyordu. Bunun üzerine Emir yüreğinin acıdığını hissetti. Melek ona güvenmiyordu. Bunun için kıza hak verdi. O kadar çok şey yapmıştı ki onu üzecek. Şimdi ne bekliyordu? Her şeyin bu kadar çabuk unutulacağını mı?"

"Belki bu teklifi bir kere daha düşünmelisin. Ya da başka birileri ile çalışabilirsin."

"Neden?"

"Bana güvenmiyorsun Melek. Seninle aramı düzeltmeyi tahmin edemeyeceğin kadar çok istiyorum. Ama bana sadece beni sevdiğin için, bana güvendiğin ve inandığın zaman gelmelisin. Çünkü ben seni çok seviyorum. Değişmek için elimden geleni yaparım. Ama bunu bana güvenen bir kadınla başarabilirim."

Melek hiçbir şey söylemedi. Bunun üzerine Emir kıza doğru eğildi.

"Acelem yok. Seni beklerim. Gerekirse seni ömrümün sonuna kadar beklerim sevgilim" dedi.

Melek gülümseyince o da gülümseyerek devam etti.

"Seninle flört ederim. Seni akşam yemeklerine çıkarırım. Sana olan sevgimi her fırsatta dile getiririm. Sana beyaz güller gönderirim. Yemek yaparım."

"Tüm bunları yapabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Evet."

"O zaman ben de inanıyorum."

"Anlaştık o zaman. Ben yönetim işlerini yapacağım sen de öğretmenliğe devam edeceksin."

"Tamam anlaştık" diyerek elini uzattı Melek. Emir kıza bakarak gülümsedi. O da elini uzatarak karısının elini sıktı.

"Hadi kahvaltını yap. Bugün hafta sonu. Seni biraz gezdireyim."

"Bunu kullanmayı biliyor musun?"

"Marinada demirleyerek yaşamak için tekne almadım herhalde"

"Tamam ama eve gitmem gerek. Üzerimi değiştireceğim."

"Anlaştık" dedi Emir.

Birkaç saat sonra Emir güvertede tekneyi bağlayan ipleri çözüyordu. Melek kendini toparlamış, üzerini değiştirerek geri gelmişti.

"Yardım edebilir miyim?"

"Evet."

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Senin söylemen gerek."

"Önce buraya gel."

Melek yerinden kalkarak adama doğru gitti. Yanına geldiğinde "Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

"Önce şu ipi tut. Sakın bırakma" diyerek ipin ucunu kıza doğru uzattı. Melek adamın elinden ipi aldı ve ona bakan Emir'e gülümsedi.

"Şimdi de beni öpmelisin"

"Ne?"

"Biraz güce ihtiyacım var. Güzel bir kadın beni öperek bana şans dileyebilir."

"Neden?"

Emir gülerek "İlk defa bunu kullanacağım" dedi.

Melek şaşırmıştı. "Hani biliyordun?"

"Biliyorum ama ilk defa yalnız başıma olacağım."

"Buraya nasıl geldin o zaman?"

"Kaptan getirdi."

Emir, Melek'in yüzünü gördüğünde gülerek kıza sarıldı.

"Sakın denize atlamayı düşünme. Şaka yaptım sevgilim" dedi. Melek önce kızardı ve sonra o da gülmeye başladı. "Evet ama şans konusunda ciddiyim" dedi Emir. Melek ayak parmakları üzerinde yükselerek dudaklarını Emir'in dudaklarına değdirdi. Sonra da kendisini kocasına bırakarak onun ateşli öpücüklerine kendini kaptırdı. Emir onu bıraktığında Melek hâlâ elinde onun verdiği ipi tutuyordu. Emir bunu gördüğünde bir kahkaha daha attı.

"İpi bırak sevgilim. Hiçbir yere bağlı değil."

"Nasıl?"

Adam uzandı ipin geri kalanını çekti. İp yılan gibi kıvrılarak Melek'in ayaklarının dibine düştü. Melek ucu bir yere bağlı olmayan ipi tuttuğunu gördüğünde adama kızgınlıkla baktı. Bunun üzerine Emir onu tutarak kendine çekti. "Kızınca harika olduğunu biliyor musun?" diyerek kızın dudaklarına uzandı. Bu sefer Melek'in elinde ip yoktu. O da kollarını kocasının boynuna doladı. Ayların verdiği özlemle öpüştüler. Ayrıldıklarında her ikisi de nefes nefese kalmışlardı.

41

Emir aradan haftalar geçmesine rağmen Melek'e verdiği sözleri tuttu. Beraber olmak için baskı yapmadı. Gündüzleri okulda profesyonel yönetici gibi çalışıyor ve işleyişi öğreniyordu. Farklı iş kollarında bir holdingi yönettikten sonra bu iş ona basit geliyordu ama bunu Melek'e söylemeyecekti. Bir zaman sonra bu tempoya ayak uyduracağını biliyordu. Üstelik Melek'le arasını düzelttiği için artık burası ona o kadar da sıkıcı gelmiyordu. Akşamları karısına öğrendiği yemekleri yapıyor ve onunla birlikte vakit geçirmekten keyif alıyordu.

Yine öyle bir akşam aklındaki soruyu sordu.

"Tatile gitmek ister misin?"

"Evet."

"Gidemediğimiz bir balayımız var."

"Biliyorum ama ben İstanbul'a gitmek istiyorum. İlknur ve Emre'yi ve sadece fotoğraflardan tanıdığım minik Yeliz'i görmek istiyorum."

"Tamam o zaman. Ben de çok özledim ufaklığı."

Planlarını yaptıktan sonra Melek'in küçük arabasına atlayarak havaalanına doğru yola çıktılar. Arabayı Emir

kullanıyordu. Hayatında hiç bu kadar küçük bir arabaya binmediği için oldukça zorlanıyordu. Melek'le beraber oturmaya başladıkları zaman bu arabadan kurtulmayı aklına not etti.

Neşeyle konuşarak yol alırlarken Emir'in gözleri Melek'in parmaklarına takıldı. Nerdeyse kalbi duracaktı. Melek uzun zamandır takmadığı evlilik yüzüğünü takmıştı. Yavaşça kızın elini dudaklarına götürdü ve öptü. Melek bunu takmaya karar verdiğine göre kendisini affetmişti.

"Seni seviyorum" dedi karısının gözlerinin içine bakarak.

"Biliyorum."

Havaalanına gidene kadar karısının yüzük olan elini tuttu. Kendini dünyanın en mutlu adamı sayıyordu. Emir ve Melek İstanbul'a indiğinde onları Emre'nin gönderdiği bir araba karşıladı. Emir araba hareket etmeden yanında oturan kıza dönerek kulağına "Evimize gidelim mi?" diye fısıldadı.

"Orayı satmadın mı?"

"Hayır. Buraya geldiğimizde Emre'de kalacak halimiz yok."

"Tamam. Orayı özledim."

Bunun üzerine Emir Melek'i kendine çekerek saçlarını öptü. Melek kapının önünde durduğunda heyecanını gizleyememişti. Buradan gideli tam on ay olmuştu. Bu evde acı tatlı bir çok anısı vardı.

"Ne oldu Melek?"

"Bilmiyorum. Heyecanlandım sanırım."

Emir karısının elinden tutarak onu içeriye soktu. Hiç acelesi yoktu. Bu akşamı Melek'le birlikte geçirmek için Kaş'tan beri plan yapıyordu. Melek duyguları karmakarışık kocasının elini tutarak evi dolaştı. Yatak odasına

çıktıklarında bıraktığı gibi buldu. Emir o gittikten sonra hiçbir değişiklik yapmamıştı.

"Seni yalnız bırakayım yerleş. Benim birkaç telefon etmem gerek."

"Tamam"

Emir çıktıktan sonra Melek yatağın kenarına oturdu. Bundan sonra mutlu olmak istiyordu. Geçmiş aklına geldikçe üzülüyordu. Ama önlerinde koca bir gelecek vardı. Yatağın kenarında duran komodinin çekmecesini açtı ve bir sürü fotoğraf ve kağıdın üst üste konduğunu gördü. Hepsini çıkartarak yatağın üstüne koydu. Bunlar sadece kendi fotoğraflarıydı. Zerrin'in evinde, yola çıkarken, okulun bahçesinde, çocuklarla konuşurken, çarşıdan alışveriş yaparken, gülerken, yürürken bir sürü fotoğrafı çekilmişti. Sonra yazılı kağıtları aldı eline. Ne yaptığını, nasıl olduğunu anlatıyordu hepsi.

Kapı açıldığında Emir elinde fotoğraf ve raporlarla şaşkın şaşkın bakan karısını gördü. Sonra da yanına oturup yatağın üstündeki fotoğraflardan birini aldı. Bu Melek'in okulun bahçesinde çömelmiş bir çocukla konuşurken çekilmiş fotoğrafıydı.

"Sen gittikten sonra akıl sağlığımı bu fotoğraflara borçluyum" dedi Emir elindeki fotoğraftan başını kaldırmadan.

"Neden?" diye fısıldadı Melek. Neden bunları çektirdiğini öğrenmek istiyordu.

"Çünkü seni çok özlüyordum. Sensiz olmak istemiyordum ve ne yaptığını, nasıl olduğunu merak ediyordum. Tüm bunlar bana seni yanımda hissettirirdi" diyerek karısına doğru baktı.

Melek'in gözleri dolmuştu. Ağlamak üzereydi.

"Bir daha beni bırakma Melek. Bana bakmayı, gülmeyi, ellerimi tutmayı bırakma sakın. Ben sensiz yaşayamam.

Sen olmayınca hayat anlamsız. Sen ruhumun huzurusun. Yüreğimsin. Sen olmayınca nefes bile alamıyorum."

Melek ne diyeceğini bilmiyordu. Demek Emir de kendisi gibi acı çekmişti. Gözlerinde biriken yaşları daha fazla tutamadı. Eliyle kocasının yüzünü okşayarak "Seni seviyorum Emir" diye fısıldadı. Emir karısının zümrüt yeşili gözlerine bakarak kendini kaybetti. İlk defa kendisini sevdiğini söylüyordu Melek. Yavaşça ona doğru eğildi ve karısını öpmeye başladı.

Öpüşmeleri şehvet fırtınasına dönerken ayların verdiği özlemle yanıp tutuşuyorlardı. Emir acele etmek istemese de elinden olmadan kızın üstündekileri çekerek çıkardı. Aralarında ne bir engel vardı ne de söyleyemedikleri kelimeler. Bundan sonra kelimelere ihtiyaçları yoktu. Tek ihtiyaçları birbirini özleyen tenlerinin en kısa sürede birbirine kavuşmasıydı. Tek vücut olan yürekleri deli gibi çarparken hazzın kollarında kendilerinden geçmişlerdi. Melek bunun diğer sevişmelerinden farklı olduğunu biliyordu. Çünkü artık kocasıyla sevişirken aklında tereddüte yer yoktu. Emir onu seviyordu.

Çevrelerinde Melek'e ait fotoğraflar dururken Emir kollarındaki kıza sıkı sıkı sarılmıştı. Karısının omzunu öptüğünde her ikisi de tatlı bir yorgunluğun içindeydi.

"Bu kadar nasıl sabrettim inanamıyorum" dedi Emir. "Seni bir daha hiç bırakmam artık" diyerek gülümsedi.

"Ben de seni bırakmam."

"İstesen de bırakamazsın. Hep söylüyorum ben bitti demeden bitmeyecek Melek ve son nefesime kadar bunu demeyeceğim."

"Deme de zaten" diyerek güldü Melek.

"Yüzünün gülmesi için her şeyi yaparım."

"Biliyorum" diyen Melek yüzünü kocasının boynuna gömdü. Artık bu evlilikte acıya yer yoktu.

Akşamüstü Emre ve İlknur'u görmek için evden çıktılar. Melek garajda kendi arabasını gördüğünde "Bu da mı duruyor?" diyerek gülümsedi.

"Evet düğün hediyesi o."

"Sen parasız olduğuna emin misin? Ev duruyor, araba da duruyor. Bana söylemediğin başka ne var?"

"Başka bir şey yok. Ama işe ihtiyacım var. Beni kovmayı düşünmüyorsun umarım."

"Şimdilik düşünmüyorum ama bütün öğretmenler sana aşık."

"Bak bu kötü işte. Senin ne kadar kıskanç olduğunu biliyorum."

"Ben kıskanç değilim."

Gülerek karısına sarıldı Emir.

"Hem kıskanç hem de inatçısın sevgilim. Ama emin olabilirsin seni asla kıskandırmam."

Arabadan indiklerinde onları kapıda Emre karşıladı. "Hoş geldin yengelerin en güzeli" diyerek Melek'e sarıldı.

"Hoş bulduk" dedi Melek yüzünde güller açarak.

"Seni çok özledik Melek" diyerek kendisine doğru gelen İlknur'a baktı Melek. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve mutlu görünüyordu. İki kadının sarılmasını keyifle seyretti iki kardeş. Sonra da hep beraber eve girdiler.

Melek kucağında Yeliz pencerenin önünde dikiliyordu. Kız kucağında uyumuştu ama onu bırakmak istemiyordu. O kadar tatlıydı ki. Hem annesine hem de babasına benziyordu. Kaşlarını çatması da aynı amcası Emir'di. Yerinden kalkan Emir karısının yanına giderek kucağında uyumuş olan Yeliz'e baktı.

"Ne kadar güzel değil mi?"

"Evet" dedi Emir. Kolunun birini karısının omzuna sardı. "Bizim de bebeğimiz olacak Melek."

"Biliyorum."

Emir karısının alnını öperek onu bıraktı. Melek kucağındaki bebeği yatırmak için odasına götürdü.

42

İlknur ayaklarını kocasının kucağına, başını da koltuğun kenarına koymuş Emre'nin ayaklarına mesaj yapmasını izliyordu.

"Buna bayıldığımı biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum. Bundan sonrasına da ben bayılıyorum."

İlknur bir kahkaha atarak biraz doğruldu ve kendisine doğru eğilmiş olan Emre'nin dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Sen utanmaz bir adamsın."

"Diyene bak."

Sonra her ikisi de kahkaha atarak birbirlerine baktı. Biraz önce misafirleri gitmişti. Ama yarın yine birlikte olacaklardı.

"Melek ne kadar mutluydu değil mi?" dedi İlknur.

" Emir'e ne demeli? Onu hiç öyle görmemiştim."

"Kesinlikle çok değişmiş."

"Evet. Annemin bana anlattığı Emir'e benzemiş."

"Mutlu olmalarına çok seviniyorum. Umarım bir an önce çocuk da yaparlar."

"Çok bekleyeceklerini sanmam. Bugün Yeliz, Melek'in kollarında uyuduğunda Emir'in karısına bakışını gördüm. Şimdi büyük ihtimalle onlar da kendilerine küçük bir Yeliz yapmak için uğraşıyorlardır."

"Çok kötüsün" diyerek güldü İlknur. Sonra "Tamam bu kadar masaj yeter" diyerek ayaklarını çekti.

"Kalk bakalım o zaman. Şimdi benim memnun olmam gerekiyor. Belki biz de bir kardeş için çalışırız."

"Çok isterim" diyen İlknur kocasının elini tutarak kalktı. Birbirlerine sarılarak yatak odalarına doğru çıktılar.

Kızlarının odasına girerek onun yatağı başında birbirlerine sarılmış vaziyette bir süre uyuyan bebeği seyrettiler. Her ikisinin de düşünceleri yıllar öncesine gitti. Emre İlknur'suz geçirdiği iki seneyi düşünüyordu. Ne çok acı çekmişti onun öldüğünü bilerek. Şimdi ilk gördüğü andan beri sevdiği tek kadını kollarında tutarken bir daha onsuz olmamak için dua etti. Kızı ve karısı her şeyden önce geliyordu.

İlknur ise hafızasında kocaman bir boşlukla yaşıyor ve her şeyi oraya kaydediyordu. Artık geçmişi düşündüğünde sadece çok sevdiği insanları hatırlıyordu. Kocası saçlarının üstünü öptüğünde yavaşça çıkıp kendi odalarına yürüdüler. Geçmiş acılarla doluydu ama affederek geleceklerini kurtarmışlardı.

43

İstanbul'u ziyaret etmelerinden on ay sonra Melek ilk bebeğini kucağına aldı. Bu başının üstündeki saçlar ağlamaya başladığında dikilen babası kadar huysuz bir oğlan çocuğuydu. Adını Mert koydular. Hiçbir şeyden memnun olmayan bir bebekti. İlk üç ay durmadan ağladı. Sadece annesinin kucağında huzur buluyordu. Emir ilk başlarda karısını kendinden uzaklaştıran bu minik canavara kızsa da ona her baktığında kendini görüyordu. O da Melek'e bağımlı hale gelmişti. Bunun için oğluna hak verdi.

İyi bir babanın nasıl olması gerektiğini öğrenebilmek için gün içinde saatlerce Emre ile konuşuyor ama iş pratiğe geldiğinde pek de başarılı olamıyordu. Ondaki gerginliği hisseden bebek hiç de babasını sever gibi durmuyordu. Yine de onları hiçbir şeye değişmezdi. Bir süre sonra küçük bebeğin uyuma seansları düzene girmiş ve Melek sonunda kendisine kalmıştı. Tüm o aylar boyunca karısını çok özlediğini biliyordu. İkinci bir bebek için karısına söz vermiş olsa da bunun için hiç de acelesi yoktu.

Evliliklerindeki mutluluk artarak devam ediyordu. Eylül – Temmuz arasını Kaş'ta geçiriyorlardı. Emir sonunda bir okulun ne kadar çok işi olduğunu anlamıştı. Onun girişimleri ile okul büyümüş ve daha çok ilgi görmeye başlamıştı. Melek'in küçük evinden çıkmışlar Emir'in yatını satarak bahçe içinde güzel ve büyük bir ev almışlardı. Yılın büyük bölümünü burada geçirdikleri için yerleşik düzene geçmek her ikisini de rahatlatmıştı.

Melek İstanbul'dan gelirken getirdikleri arabasını kullanıyordu. Emir kendi ebatlarına göre büyük bir araba almıştı. Yılın iki ayını İstanbul'daki evlerinde geçiriyor bu sürede Emir kardeşine işlerde yardımcı oluyordu. Melek bu dönemde İlknur ve Zerrin'le birlikte İstanbul'un tadını çıkarıyordu.

İkinci bebeklerini kucaklarına aldıklarında küçük Mert daha bir buçuk yaşındaydı. Yine erkek olan bu bebeğe Yiğit adını verdiler. Yiğit her ne kadar sakin bir bebek gibi dursa da ağlamaya başladığında abisi Mert'i aratır hale gelmişti. Emir eve geldiğinde saatlerce oğulları ile vakit geçiriyordu. Emir gerçekten de Melek'e verdiği bütün sözleri tutmuştu. Sabırla bebeklerle oynuyor, onları yediriyor ve hatta uyutuyordu.

Yiğit'in doğumundan iki sene sonra bu sefer bir kızları oldu. Melek kızının ismini Ceyda koydu. Bu aynı zamanda Emir'in annesinin ismiydi. Emir ismi duyduğunda karısına sarıldı. Melek onun gözlerinin dolduğunu görmüştü. Artık üç çocuklu ve mutlu bir aileydiler.

Bu arada İlknur ve Emre'nin ikinci çocukları doğdu. İlknur bu sefer bir erkek doğurmuştu. Oğluna onlara mutlu olma şansını tanıyan amcası Emir'in adını huyu benzemesin diye dualar ederek vermişlerdi.

Emir ve Melek'in evliliklerinin dokuzuncu yılında bir kızları daha doğdu. Ona da Melek'in annesinin adı olan

Seda'yı verdiler. Emir artık bu son dediğinde Melek de zaten dört çocuğun yeteceğine karar vermişti.

Aradan geçen onca yıla rağmen hâlâ birbirlerini deli gibi seviyorlardı. Çocukları Kaş'ta büyük şehirin stresinden uzak ve özgürce büyüyordu.

Emir hiç kimsenin tahmin edemeyeceği kadar mükemmel bir koca olmuştu. Karısını ve çocuklarını her şeyden daha çok seviyor ve onların mutlu olması için elinden geleni yapıyordu.

Elinde karısının yaptığı limonata, önünde de sadece kendisi için hazırladığı pastaya bakarak ne kadar mutlu olduğunu düşündü bir an. Hayat basit şeylerle mutlu olarak güzelleşiyordu. İlk gün odasına girip eli ayağı dolaşarak üzerine kahve döken sakar kız zaman için mükemmel bir kadına dönüşmüştü. Yıllar geçtikçe daha da güzelleşmiş, harika bir kadın, mükemmel bir anne ve başarılı bir öğretmen olmuştu.

Emir hayatında yaptığı en doğru şeyin Melek'i Japonya'da zorla evliliğe ikna etmek olduğunu düşünüyordu. Hataları olmuştu ama geldiği noktada dünyalar güzeli dört çocuğu ve hâlâ aşkı için deli olduğu bir karısı vardı.

Gözlerini yumarak başını koltuğa yasladı. Bir süre sonra boynuna sarılan kolların temasıyla gözlerini açtı. Ona doğru eğilmiş Melek'i gördüğünde gülümsedi. Melek kocasına yaklaşarak dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum" diye fısıldadığında Emir de karısına "Seni seviyorum" dedi. Huzur böyle bir şeydi. Kollarını sana dolayan bir kadın bütün hayatını değiştirebilirdi. Emir'in de hayatını onu çok seven kanatları olmayan bir Melek değiştirmişti.

Hiç beklemediğiniz anda önünüzde açılıveren bir kapı, sizi aşkın hayatınız boyunca kaçtığınız acılar ve sevinçlerle döşeli yollarında yürümeye zorlayabilir. O gün geldiğinde yaşayacaklarınıza hazır mısınız?

> *"Emir kapının açılma sesine doğru döndüğünde odadan vuran ışığın önünde dikilen Melek'i gördü. Omuzlarına dökülen kırmızı saçları arkadan vuran ışığın altında ateş gibi parlıyordu. Hiçbir şey söylemeden öylece bakakaldı bir süre. Sonunda sadece "Uyanmışsın" diyebildi. Sanki uyandığını anlamamış gibi..."*

Yakışıklı ve huysuz iş adamı Emir Zorlu'nun adı kadar masum asistanı Melek'le aşkın sınırlarını zorlayan hikâyesi. Annesi tarafından terk edildiği günden beri kalbini sevgiye kapatan bu huysuz adam beklemediği anda önüne çıkan bu deli aşkı kabul edip güzeller güzeli Melek'in sakin sularında durulacak mı? Yoksa aşkı görmezden gelip sevdiği kadını bir kenara atarak önüne geleni ezip geçtiği bir imparatorluk mu kuracak? Affet çocuk yaşta annesi tarafından terk edilerek dünyaya kalbini kapatan bir adamın beklemediği bir anda önüne çıkan masum bir melek sayesinde sevmeyi ve affetmeyi öğrenişinin hikâyesi.

"*Affet*, güzel bir üslup ve hoş bir bakış açısıyla kağıda dökülmüş tutkulu bir aşk hikâyesi. Masumiyeti ve zalimliği bir araya getiren satırları sizi öyle bir etkisi altına alıyor ki kitabın son sayfasına nasıl geldiğinizi anlamıyorsunuz ve bittiğinde kendinize şu soruyu soruyorsunuz: Ben olsam affeder miydim? Evet, affederdim."

–Rita Hunter, *Güz Fırtınası* ve *Ateş Serisi*'nin çoksatan yazarı